

δὲ ἐν ταῖς φύσiais κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὐρισκόμενον ὑγρὸν, στίλβει πρόσωπον ἐπιχρίομενον, Plin. Humior in folliculis arboris hujus nascens, cuti nitorem inducit, faciemque gratiorem præstat. Sed malim scribere στίλβοι, quo alibi et ipse utitur, et alii: cum itidem et Eur. Schol. annotet, Στίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στίλβω δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς. ["Wakef. S. Cr. 2, 146. Jacobs. Anth. 6, 105. Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss. Aristoph. "Opn. 703."] PARTICIP. Στίλβων non significat solum Nitens, Splendens, s. Micans, Vibrans, sed est et Nomen planetæ. Nam ut Hygin. scribit, στίλβων dicitur Stella Mercurii: quod Hes. confirmat, et Aristot. de Mundo, (2, 8.) loquens de quarto orbe planetarum, Στίλβων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἐνιοί, τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. Memini hujus rei et in Στίλβω, ubi dixi stellis tribui etiam τὸ στίλβειν. Schol. Apoll. Rh. scribit Astrologos στίλβοντας ἀστέρας vocare τοὺς ἐν κινήσει ὄντας. || Στίλβων est et Nomen proprium ap. Aristot. Rhet. 2. ["Ilgen. Hymn. 591. ad Charit. 701. 749." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1020. Sol, Manetho 3, 160.]

[* "Στίλβόντως, Splendide, Schol. Arat. 45." Wakef. Mss.] Στίλβωνίδης patronymici formam gerit, ut Λεωνίδης. Suid. annotat, legi ap. Aristoph. "Opn. (139.) ὦ στίλβωνίδη: ibique στίλβωνίδης accipi posse vel pro λαμπρὸς ἀπὸ βαλανείου καὶ κεκαλλωπισμένος, vel Proprium esse nomen. [* "Στίλβιδης, Nom. propr., Brunck. Aristoph. 3, 149. (Eip. 1031)." Schæf. Mss.]

Στίλβη, ἡ, Nitor, Splendor, αὐχμὸς, Hes. pro quo fortasse scr. αὐγή: nam στίλβη et αὐχμὸς, quo significatur Squalor, sunt contraria. || Idem annotat, Atticos στίλβην vocare τὸ ἔσοπτρον, Speculum; nam solent specula e nitida materia fieri. || Idem στίλβη exp. et ἐλλύχνιον, φανὸν, Ellychnium, Laterna, J. Poll. 6, (103.) c. 18. Καὶ στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον γῆινον, ὃ ἀντὶ λύχνου ἔχοντο, Vasculum e terra figlina, quo utebantur lychni loco: afferens hæc exempla. Plato Com. Φεῖδεσθε τὸν ἐλαίου σφόδρα: ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥ τις μὴ πότις. Itidem 10, (119.) στίλβην esse dicit Lychni quoddam genus, afferens ex Aristoph. Phœnissis, στίλβη θ' ἡ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἦσει ἐπὶ τῷ λυχνίῳ: ["Fr. 274. Ruhn. Ep. Cr. 79. ad Herodian. Philet. 432. Porson. Phœn. 236." Schæf. Mss. Phot. Στίλβη· λύχνου τι εἰκόσις: Ἑρμῆπος Θεοῖς—ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλβην.] Στίλβηδὸν, Nitide, Splendide, Suid., qui tamen non exp., sed tantum dicit esse ἐπίρρημα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ στίλβω τὸ λάμπω. Στίλβηδών, ἡ, Nitor, Splendor. Suid. στίλβηδόνος, λαμπηδόνος. ["Eust. II. 984, 33. Schol. Soph. El. 104." Wakef. Mss. Theo. ad Arat. D. 194.]

"Στίλβος, Fulgidus, Lucidus, στίλβων, λαμπρὸς, "Suid." [Gl. Splendidus. Candidus, LXX. Ezech. 27, 18. ἔρια. "Coraius ad Plut. Alex. 57. errat, dicens στίλβος a Steph. e Suida adductum non reperi ap. Suid.: Suidas habet diserte, Στίλβον· λαμπρὸν, στίλβον: ap. Suid. fere credo hoc στίλβον esse particip. a v. Στίλβω." Boiss. Mss. Ergo Στίλβος oxytone non legeretur ap. Suid. Vide eund. Cor. in Suppl. Schn. Lex. p. 178. * Στίλβοποιός, unde] Στίλβοποιέω, Nitidum et splendidum reddo, Nitorem s. Splendorem concilio, [Diosc. * "Στίλβότης, Fulgor, Splendor, Chrys. (Pseud.) Serm. 7. T. 7. p. 253, 32. "Ἐχὼν κεκρυμμένην τὴν τοῦ μυστηρίου στίλβότητα." Seager. Mss. "Plut. Alex. 57." Boiss. Mss. * Στίλβεος, Gl. Coloratus.]

Στίλβω, i. q. στίλβοποιέω, 5, 173. de Samio lapide, Ὡς οἱ χρυσοχοὶ χρωταὶ πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στίλβουν, Quo aurifices utuntur in poliendo auro ut resplendeat. Plin. quoque 36, 21. dicit esse poliendo auro utilem: στίλβουν μάχαιραν Bud. interpr. Tergere gladium ad splendorem: e Ps. 7, (13.) Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στίλβώσει. Et e Greg. Naz. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστὶ λυχνίου ἔρι, καὶ τὸ τόξον εἰσέρχεται μὲν, κατελκετο δὲ. In loco illo Psalmi, Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στίλβώσει, sunt qui interpr. Gladium suum vibrabit. Solent enim gladii vibrati ad solem præsertim, στίλβειν, Nitere et splendere, ut et aurum, aqua et alia

A quæ nitida sunt. In hac autem signif. commode reddi posse existimo verbo Coruscare. ["Theonh. ad Autol. 77." Wakef. Mss. Στίλβωσαι, Hesychio ἀπαστράφαι.] Στίλβωμα, τὸ, Id quo aliquid nitidum redditur, Quod nitorem conciliat, i. q. στίλβωτρον, e Diosc. 1, 63. Eis στίλβωματα μίγνυνται, Pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inseritur, Miscetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur. Στίλβωσις, i. Politio qua aliquid nitidum redditur ac splendidum. Exp. etiam Nitor, Splendor. [LXX. Ezech. 21, 10. * Στίλβωτης, Gl. Colorator.] Στίλβωτρον, τὸ, i. q. στίλβωμα, Id quo nitorem conciliamus rei alicui, Diosc. 1, 33. de oleo Sicyonio, Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στίλβωτρον, Utuntur mulieres ad nitorem cuti in facie conciliandum, Ad commendandum faciei nitorem. Sed malim omisso posteriore ἐπὶ legere χρῶνται αὐτῷ ἐπὶ τῷ προσώπῳ στίλβωτρον, Utuntur eo mulieres, quæ faciei nitorem conciliare volunt. At perperam in vulgatis Edd. scriptum legitur στίλβωτρον, corruptissime autem in VV. LL. στίλβοτρος. "Στίλβοτρος, i. q. Στίλβωμα: utiturque ambobus Diosc.: ap. quem legimus 1, "33. in fine, de oleo Sicyonio, Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ στίλβωτρον, Ruell. Feminae ad commendandum faciei nitorem eo utuntur, Marc. Ad nitorem vultus, Hermol. Ad cutis nitorem in facie. Sed non dubium est quin στίλβωτρον scr. sit in "nominativo, genere neutro, et per ω." Ἀποστίλβω, Splendere facio, Splendidum ac nitidum reddo, i. q. simplex στίλβω, Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 332." Schæf. Mss.]

[* "Στίλψις, Splendor, Tzetz. ad Lyc. 249." Kall. Mss.]

Στίλπνός, Nitidus, Splendidus: sicut Suid. quoque στίλπνόν exp. λαμπρὸν, στίλβον. II. E. (351.) στίλπναι δ' ἀπέπιπτον ἑέρσαι. Diosc. 5. de stibio, Κράτιστόν ἐστι τὸ στίλπνόντατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque scribit, magis probari stibium feminam, et nitere, marem autem minus radiare. Idem stibium esse ait lapidem spumæ candidæ nitentisque, non tamen traslucentis. Annotat Eust. hoc στίλπνόν derivatum esse potius ab inus. verbo Στίλπω, ut τερπνός a τέρπω, θαλπνός a θάλλω: UNDE ET Στίλπων, Nomen Philosophi Megarensis. "Vide et in "Σκόπαιος." ["Στίλπνός, Wakef. S. Cr. 2, 146. Heyn. Hom. 6, 595." Schæf. Mss. * "Χρυσόστίλπνος, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] Στίλπνότης, Nitiditas, Nitor, Splendor, λαμπρότης, [Aq. Deuter. 7, 13. Zach. 4, 14. "Clem. Alex. 248." Kall. Mss. "Eust. 129, 10." Seager. Mss. * Στίλπνώ, Arrian. Epict. 2, 8. * "Στίλπνωτικὸς Josephi Hypomn. p. 361. Fabr." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντιστίλβω, Anna C. 20. 77. 184." Elberling. Mss.] Ἀποστίλβω, Niteo, Splendeo, Nitorem s. Splendorem emitto, i. q. simplex στίλβω, nisi quod videri potest paulo significantius. Aristot. certe in eadem signif. utitur utroque, dicens 2 Meteor. 8. quam marinam φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν, ὅταν τὴν θάλατταν ῥάβδω τύπη τις: et alibi, Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ, στίλβον τυπτόμενον. Basil. περὶ Νηστείας junxit accusativo tanquam activum, pro Cum fulgore emitto, vel Quasi cum fulgore, aut Emitto tanquam splendorem quandam, s. fulgorem: Ὡς ὅσον ὕφαρξις τῆς σαρκὸς, τοσοῦτον ποιήσεις τῆς πνευματικῆς ἐνδείας τὴν ψυχὴν ἀποστίλβειν. Itidem Arethas de chryolitho loquens, Χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας. ["Alciphro. p. 6. ad Lucian. 1, 323. 847. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. Od. Γ. 408. ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. * "Ἀπόστίλψις, Schol. Od. Θ. 265. Hes. v. Αἰγίς." Wakef. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1377. * "Ἐναποστίλβω, Intus splendo a. niteo, Chrys. ad Theodor. 1. T. 6. p. 60, 44. Οὗτος ἀγνώτερος ἐκείνου ὁ ναός: οὐδὲ γὰρ χρυσὸν καὶ ἀργύρην, ἀλλὰ τῇ τοῦ πνεύματος ἐναπέστίλβε χάριτι." Seager. Mss. * Διαστίλβω, Gl. Mico, Aristoph. Eip. 566. Anthol. 7, 631. "Toup. Opusc. 1, 13. Aristoph. Fr. 217." Schæf. Mss. * "Ἐκστίλβω, Georgius Lapitha ap. Boiss. ad Procl. H. in Sol. 9." Boiss. Mss. "Ἐκστίλβω, * "Ἐκστίλβος, Fabric. B. Gr. 8, 121. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 349.] Ἐπιστίλβω

Niteo, Fulgeo, Lucian. (2, 426.) i. q. simplex στῶ-βω: SICUT ET Καραστῶλω itidem signif. Niteo, Fulgeo, Renideo, Resplendo, Refulgeo. ["Ruhn. Ep. Cr. 60. Ilgen. Hymn. 592." Schæf. Mss. Hom. H. in Martem 10. * "Μεταστῶλω, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss. * Παραστῶλω, Stob. Phys. 590. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 252=216.] Περιστῶλω, Circumfulgeo, Circumcirca niteo et splendo, ex Epigr. Exp. et Nitidum ac splendidum reddo. [Gl. Radio, Præfulgeo. "Eunap. 27. Diod. S. 1, 213." Wakef. Mss. * Ὑπερστῶλω, J. Poll.] Ὑπαστῶλω, Aliquantum splendo, Modice s. Subtus niteo, splendo s. fulgeo, ["ad Lucian. 1, 323." Schæf. Mss. "Opp. K. 1, 420." Wakef. Mss.]

"ΣΤΙΑΗ, Numulus, Minutum quoddam numisma. Unde ὅσον στίλην dicit Aristoph. (Σφ. 213.) "significare volens Tantillum, adv. Vide ejus "Schol., item J. Poll." [Phot. Στίλην τὸ ἐλάχιστον. Ἀριστοφ. Σφ. Τὶ οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην. "Bergler. ad Alciph. 184." Schæf. Mss.]

ΣΤΑΕΓΓΙΣ, ἴδος, ἡ, Strigil, Instrumentum quo utimur in corpore destringendo: alio nomine ζύστρα dicitur, a ν. ζύν, ut Strigil a Stringo: sic γλυφίς a γλύπτω. J. Poll. refert inter Gymnastica instrumenta. Solebant enim athletæ ad certamen descendentes radi s. destringi, deinde ungi. In balneis quoque utebantur στελεγγίσι. Aristoph. οὐδὲ γὰρ αὐτῇ στελεγγίς, οὐδὲ λήκυθος. Idem Senecta, εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στελεγγίδ' ἔχοντα. Plut. Instit. Lac. (6, 888.) Spartanos dicit solitos fuisse uti στελεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, Strigilibus non ferreis, sed arundineis. Philadelphus ibi vertit Pectinibus. || Appion στελεγγίδων nomine accipit σταγόνας ἐλαίου, ut refert Schol. Aristoph. Ἰππ. (580.) ἐκπόνει h. l. Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κοινῶσι μηδ' ἀπεστελεγγισμένοι: ut ἀπεστελεγγισμένοι sit ἐλαίον ἀηλιμμένοι. Sed parum verisimilis inhi equidem videtur ea exp.; et rectius ipse Schol. ἀπεστελεγγισμένοις exponere ἀπέξεσμένοις καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ αλείματος, ἐκκαθαρμένοις, ματτομένοις. Ibid. annotat, οὐ πρὸς τὸ περιζέσθαι utilem tantummodo esse τὴν στελεγγίδα, sed etiam πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. || Ibid. annotat, στελεγγίδα vocari et χρυσῶν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν, Laminulam s. Bracteam auream, quam mulieres capiti solerent circumdare. Quo modo accipi potest in h. l. ap. Athen. 4. init. * Προεστεφανώνει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στελεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν: paulo post, Ἐπὶ πᾶσι τε (sc. τοῖς στεφάνοις, qui in convivium introferebantur,) χρυσαὶ στελεγγίδες, ὀλκὴν ἵσαι τῷ πρῶτῳ στεφάνῳ. Fortassis hæc ἔλασματῶν sua figura s. forma referebant τὴν στελεγγίδα, qua iu destringendo utebantur, indeque nomen sortita sunt. J. Poll. 7. (p. 816.) dicit esse δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι. Vide et Στελεγγίς. [Vide Hutchins. ad Xen. K. A. 1, 2, 10. "Heringa Obs. 113. Herodian. Philet. 468. et n., Toup. Opusc. 1, 461. Phryn. Ecl. 130. 204. (299. 460. Lobeck.) Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 119. 170. Brunnck. Aristoph. 1, 115. 3, 24. Fr. 228. 239. Kuster. 110. ad Diod. S. 1, 608. Bast Lettre 61. ad Lucian. 2, 320. Schneid. Anab. p. 13. Heind. ad Plat. Charm. 79." Schæf. Mss. "Athen. 128." Wakef. Mss. Aristoph. Θ. 556. ὡς στελεγγίδας λαβοῦσαι "Ἐπειτα σιφωνίζομεν τὸν ὄνον. Vide Schn. Lex. * Στερεγγίς, Phryn. Ecl. 131." Schæf. Mss. * Στελεγγίς, τὸ χρυσῶν στεφάνιον, Schol. Plat. p. 91. * Στελεγγιδοποιός, Photio ὁ χαλκεύων τὰς στελεγγίδας, ἃ νῦν ζύστρα καλεῖται, Lex. Rhet. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 303. Strabo 15. p. 1044. * Στελεγγίδιον, Gl. Strigilecula, Athen. 605.]

Στελεγγίς vocabatur ETIAM Πλεγγίς, si non mentionitur Pollucis exempli impressa, 3. sub finem, Ἐκαλεῖτο δὲ (sc. ἡ στελεγγίς) καὶ πλεγγίς, καὶ ζύστρα, καὶ σπαθίς. Ibid. LEGITUR Στελεγγιδολήκυθος, cum ait καὶ τὸν παῖδα ἐρεῖς ληκυθηφόρον' πονηρὸν γὰρ ὁ στελεγγιδολήκυθος. Sed non dubito quin scr. sit στελεγγιδολήκυθος, sublato e e prima syllaba: intel-

ligo autem hoc VOCABULO Στελεγγιδολήκυθος, Puerum qui athletæ in certamen descendenti, aut hero suo in balneum proficiscenti, portabat strigilem, qua corpus ejus dstringeret, et vas olearium, e quo eum inungeret. Nisi malis REPONERE Στελεγγιδολήκυθος. DICTUR enim ETIAM Στελεγγίς pro στελεγγίς, facta literarum quarundam transpositione et ablatione: ut ap. Suid. Στελεγγίδες καὶ * καταμάγια, τὰ εἰς τὸ λούεσθαι χρειώδη: ubi itidem exp. ζύστραι. Qui- netiam ap. Hes. στελεγγίς, ζυστρίς: ap. quem legitur et, στέλγει, ζύστρα, quasi a nomine paroxytono στέλγης, στέλγews. ["Phryn. Ecl. 205(=460. Lob.)" Schæf. Mss. Στ. χρυσῇ, Tænia s. Fascia aurea ad capitis ornamentum, Polyb. 26, 7, 10.] Rursum tamen ap. eund. J. Poll. 7. c. ult. sic legimus: Στελεγγιδοποιός, στελεγγιδοποιός, στελεγγίς, ἀποστελεγγίσασθαι, καὶ ἀπεστελεγγισμένους. Itaque si exempli ibi incorrupta sunt, DICTUR Στελεγγίς quoque pro στελεγγίς, Strigil. [Athen. 674. Τῷ ἀπὸ τῆς χώρας καλὰ μὴ στεφανοῦνται ἢ στελεγγίδι. "Schneid. ad Xen. K. A. p. 13." Schæf. Mss.] ET Στελεγγιδοποιός SIVE Στελεγγιδοποιός, Qui strigiles conficit, Strigilum fabricandarum artifex. Quod tamen posterius στελεγγιδοποιός procul dubio mendosum est. ITEM Στελεγγίζω, Strigili rado, Destringo, ut στελεγγίζω: ET Ἀποστέλεγγίζω, Strigili derado, abrado, Destringo. [* Ἀποστέλεγγισμα, Strabo 5. p. 342.] A στέλγης autem EST Στελεγγιδοποιός, i. q. στελεγγιδοποιός s. στελεγγιδοποιός, Faber strigilum, Qui strigiles fabricat. Legitur ap. Etym., necnon in Lex. meo vet. Στελεγγιδοποιός, ὁ χαλκεύων τὰς στελεγγίδας. [Cf. Στελεγγιδοποιός.] ITEM VERB. Στελεγγίζω, i. q. στελεγγίζω, s. στελεγγίζω. UNDE Στέλεγγισμα, i. q. στέλεγγισμα, Strigmentum: ut et in Lex. meo vet. Στελεγγίσματα, ἀποξύσματα: ubi etiam subjungitur, στελεγγίδες γὰρ, αἱ ζύστραι, αἱ τὰς πληγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι: sic vero vocari etiam τὸ κτένιον, Pectinem, Pectunculum. [Lycophr. 874.] INDE ET Στέλεγγιστρον, τὸ, i. q. στελεγγίς, Strigil, Instrumentum quo in destringendo utimur. Sic enim in Lex. meo vet. Καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μάχαιρα τοὺς νεουργεῖς τῆς κεφαλῆς πῖλους, στελεγγίς καὶ στέλεγγιστρον λέγεται: ubi etiam nota, στελεγγίδα dici μάχαιραν πλατεῖαν, Gladium latum, sicut στελεγγίδα J. Poll. scribit vocari et σπαθίδα. Erant enim σπαθίδες latiores et tenuiores in modum gladii. [* Στέλεγγος, * Στελεγγίον, ad Greg. Cor. 28. Schæf.]

"Τλεγγίς, quæ et στελεγγίς, τὸ παρ' ἡμῖν κτένιον, "Suid."

ΣΤΑΕΓΓΙΖΩ, Dstringo, Strigili rado s. abrado. Unde partic. στελεγγιζόμενος, quod Suid. citat ex Aristoph., et exp. ἀποξύόμενος. Idem Aristoph. comp. etiam utitur. Στέλεγγισμα, τὸ, Strigmentum, Sordes quæ stringendo s. destringendo auferuntur, strigili abraduntur, ὃ ἀπὸ τῶν ἀποξύσμάτων γλοιός, [Schol. Plat. 91. στελεγγίσματα, τὰ * περιξύσματα, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 368. "Brunck. 164. Jacobs. Anth. 8, 119. * Στελεγγιστός, unde * Ἀποστέλεγγιστος, 7, 73." Schæf. Mss. Anal. 1, 223. Barker. ad Etym. M. 1113.] Ἀποστέλεγγίζω, Destringo, Abrado, Lucian. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν, βάδην, τὰ δὲ, ἀποδραμῶν οἴκαδε, ἀπεστελεγγισάμην, Sudorem extersi ab exercitatione, Lavi et sudorem destrinxi, Bud.: [cf. 3, 18.] Addit vero Idem ex Hes., Ἀποστέλεγγίζομαι pass. ἀποξύομαι: unde partic. præteriti temporis ἀπεστελεγγισμένος, i. e. ἐξυσμένος, quod habes in Στελεγγίς. ["Phryn. Ecl. 204. Jacobs. Anth. 7, 73. Kuster. Bibl. Chois. 65. Brunnck. Aristoph. 3, 24. Herodian. Philet. 468. et n." Schæf. Mss. Ἀποστέλεγγισαι, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 367.] Ἀποστέλεγγισμα, τὸ, Ramentum. Sic dicuntur ἀποστέλεγγίσματα ab ἀποστέλεγγίζομαι, ut supra vidimus dici ἀποξύσματα ab ἀποξύομαι pro Ramentis, Minutiis aliunde abrasis. ["Brunck. Apoll. Rh. 163." Schæf. Mss.] "Περιστελεγγίσαι, Dstringere circumcirca: "Hesychio περιξύσαι: nam στελεγγίς, inquit, dicitur "ἡ ζύστρα."

["Στελεγγύς πυρὸς, Theophr. H. Pl. 8, 4, 3. nota.]

"ΣΤΟΑ, Porticus. Proprie tamen περιστόου est

“μέρος, si Polluci credimus: scribenti τὸν περίστυ-
 “λον τόπον vocari περικίονα, ab Atticis autem περί-
 “στοον: et addenti, στοὰν δὲ κάλει (ita enim scr.
 “censeo pro καλεῖ) τὸ μέρος αὐτοῦ: siquidem στοὰ
 “vocatur τὸ πλευρόν. Sed usum his non assentiri
 “fatetur: adjungens, ἡ μέντοι χρήσις καὶ ἐπὶ τὰ ἐναν-
 “τία τέρεπται. Xen. Ἑλλ. 5. init., Ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν
 “βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖ-
 “κας ἐν τῇ Καδμεΐᾳ θεσμοφορίαζειν. Variæ autem
 “porticus varia cognomina habebant: ut legimus
 “τὴν μακρὰν στοὰν ap. Dem. Erat et ἡ στοὰ τῶν
 “Ἑρμῶν, cujus meminit Æschin. c. Ctes. Erat et ἡ
 “ποικίλη, cujus ab Eod. fit mentio. Et quidam Co-
 “micus ap. Athen. 3. τὰ ἐκ τῆς ποικίλης στοᾶς λογά-
 “ρια dixit, Philosophos irridens. Erat et στοὰ βασι-
 “λειος, Athenis, Porticus regia, in dextra Ceramiei
 “parte, in qua rex sedere solebat, cujus magistratus,
 “βασιλειος ἀρχὴ dictus, erat annuus. Hæc e Paus.
 “afferuntur: ap. quem plura vide περὶ τῶν στοῶν:
 “lege item Harpocr., necnon J. Poll. Ceterum
 “Stoici Philosophi dicebantur οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλό-
 “σοφοι: sed plerumque non addito hoc nomine
 “φιλόσοφοι. Alioqui una etiam voce Στωϊκοὶ voca-
 “bantur: mutatione literæ ο in ω. Per contemtum
 “dicti fuerunt et Στώακες,” [s. * Στώακες]: “quo
 “utitur quidam Comicus ap. Athen. (563.) || Στοαὶ
 “dicebantur etiam Loca in quibus frumentum re-
 “condebatur, τὰ ταμεῖα ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοᾶς λέγουσι,
 “Schol. Aristoph. in quendam ejusl. Ἑκκλ.” [14. “Ad
 “Mær. 295. 339. ad Charit. 631. Schneid. Scriptt. R.
 “R. 3, 2. p. 24. Heyn. Hom. 5, 242. 635. Στ. βασι-
 “λειος, ad Xen. Cæc. 7, 1. Fac. ad Paus. 1. p. 11.
 “Kuhn. ad eund. l.: ποικίλη, ad Corn. Nep. 50. Sta-
 “ver.: ἀλφίτων, Kuster. Aristoph. 213. Οἱ ἀπὸ, ἐκ τῆς
 “στοᾶς, Act. Traj. 1. p. 236. Bergler. Alciph. 405.
 “434. * Στοαὶ, ad Mær. II. cc. ad Herod. 222. Brunck.
 “Aristoph. 2, 40. (Ἑκκλ. 676.) * Στώα, ibid.” Schæf.
 “Mss. Vide Περίστων. “Phot. Στοὰν καὶ σὺν τῇ
 “στοαὶαν (στοαίαν paroxytone scribitur in nott. ad Hes.)
 “ἐκατέρως λέγουσι. Apud Thuc. 7, 90. Plat. (v. Fisch.
 “ad Euthyphr. init.) Xen. et Aristoph. στοὰ, ap. hunc
 “etiam ternis locis στωὰ legitur, ubi spondei necessitas
 “aut Poetam ad mutandam scripturam impulit, aut
 “librarios a mutatione prohibuit. Hinc et πρόστων
 “ducitur et * πρόστων. Hes. Προδόμω· προστάδι, προ-
 “στώ: ubi Albert. προστώω malit, quam scripturam
 “Grammatici et huic et ceteris adjectivis ab ead. origi-
 “ne profectis asserunt, v. Moschop. Sched. 89., sed
 “et illud ap. Plat. extat et * περίστωος Diod. 5, 40.
 “Hes. v. Ὀρθόπτερος, et * Τεράστωος, Zosim. Hist. 2,
 “31. p. 154. (* Τεράστων, Gl. Atrium.) Caput est
 “verb. * Στέω, unde ductum nomen et brevi et longa
 “penult. et vero etiam cum diphthongo, ut πνοῖα,
 “νεοίη, prolatum et post Euclidem varie scriptum
 “est.” Lobeck. Phryn. 495. Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς,
 “Dionys. H. de C. VV. 42=70. Phot. Στοαὶ τὰ
 “ταμεῖα παραμήκη γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς: cf. Ar-
 “rian. Anab. 1, 23. Pallad. 1, 18. Polyb. 1, 48.
 “* Ἐξάστων, Herodian. Epimer. 267.” Boiss. Mss.
 “Jo. Malal. 1, 388.” Elberling. Mss.] “Περί-
 “στοον, Atticis dicitur ὁ περίστυλος τόπος, qui et
 “περικίων, teste J. Poll. 1. Locus septus columnis;
 “Peristylum Vitruvio. Itidem Hes. exp. et Suid.
 “Sed idem Suid. etiam magis proprie στοᾶς ἔχον,
 “Circa quod porticus et ambulacra sunt, et ea co-
 “lumnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστων,
 “et eo quidem modo ap. Suidam. Etym. annotat
 “scribi cum ι, sequendo characterem nominum in
 “ων: ε στοαὶ enim significante στοὰ fieri primum
 “περίστωιον, inde περίστων, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω et
 “subscripto ι.” [“Περίστων, ad Mær. 295. Diod.
 “S. 1, 362. Brunck. Soph. 3, 524.” Schæf. Mss. Πε-
 “ρίστων, Gl. Atrium. Περιστῶν, Barker. ad Etym. M.
 “1088. * “Πολύστων, Herodian. I. c.” Boiss. Mss.]
 “Πρόστων, Suidæ τὸ ἔμπροσθεν τῆς στωᾶς, Locus
 “qui ante porticum est, Porticus vestibulum, Plato,
 “Ἐν τῇ προστώῳ περιπατοῦντα. Idem, Καθήμενον
 “ἐν τῇ καταντικρὺ προστώῳ ἐν θρόνῳ. Bud. Apud
 “Hes. vero legitur, Πρόστω, κοιῶνι: forsitan pro
 “προστώω.” [* “Πρόστωος, Jacobs. Anth. 12, 175.

* Πρόστωος, Heyn. Hom. 8, 8. Πρόστων, 5, 634.
 Πρόστων, 8, 639. Προστῶν, ad Mær. 295.” Schæf.
 Mss. Barker. I. c. * “Τεράστων, Jo. Malal. 1, 388.
 385.” Elberling. Mss. * Στοῖδιον, Strabo 9. p. 696
 =360. * “Στωῖδιον, Epictet. Diss. 2, 16.” Schw.
 Mss. “Diog. L. Theophrasto p. 183. HSt.” Seager.
 Mss. * Στωῖδιον, Osann. Philem. p. xxxv. Στωῖδον,
 * Στοῖδιον, Barker. ad Etym. M. 1089. Lobeck
 Phryn. 88. * Ἐπιστοῖδιον, * Ἐπιστοῖδιον, ibid. * “Στοι-
 κός, Jacobs. Anth. 9, 256. Matthæi ad Nemes. p.
 291. 309. Στωϊκός, Jacobs. I. c. Brunck. Aristoph.
 2, 40. (Ἑκκλ. 676.) Στωϊκός et ἱστορικὸς conf., Ruhk.
 Add. ad Vell. 188.” Schæf. Mss. Οἱ τῆς Στωϊκῆς αἰ-
 ρέσεως, Dionys. H. de C. VV. 12=18. * “Στωικεύ-
 μαι, Stoicum ago, Euseb. Pr. E. 736.” Wakef. Mss.]

ΣΤΟΜΑ, τὸ, Os. Duobus modis dicitur: uno
 quantum diducta labra patent; altero, et proprio
 totum id spatium quod diductis labris ad imas usque
 fauces interjacet, in quo dentes, palatum, lingua,
 gurgulio, et tonsillæ duæ continentur. Hæc enim oris
 partes nuncupantur, quarum omnium una tunica
 continua est, etiam naribus communis. Via est
 nutrimenti maxima, (ut Aristot. quoque Polit. 4.
 στόμα et κοιλίαν esse dicit τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὴν
 καὶ δεκτικὰ μόρια,) spiritus et respirationis principium,
 aerem intra se admittens, qui inde partim ad cere-
 brum, partim per pulmones in cor proficiat. Verum
 potissimum vocis organon est; deservit au-
 tem vel maxime expurgando cerebrum, mucus ab eo
 suscipiens: sed non minus ventriculo et thoraci et
 his annexis partibus, per eandem nimirum viam ex-
 pellens, per quam etiam attrahit. Vicissim aperitur
 et clauditur. Hæc inter alia Gorr. II. Ψ. (777.) Ἐνθ’
 ὄνθον βοέον πλητο στόμα τε ῥινάς τε: (395.) Ἀγῶ-
 δὲ περιδρῦσθη, στόμα τε ῥινάς τε: B. (489.) Οὐδὲ
 μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ’ εἶεν, Virg. N-
 mihi si linguæ centum sint, oraque centum, E-
 vox. Et ap. Athen. (132.) Οὔτε στόματα γὰρ οὔτε
 χεῖλη πέντ’ ἔχω. Item λάβρον στόμα, Os proci,
 quod in equis cohibetur ὀπισθοδέτοις ἱμᾶσι: unde
 et Xen. Ἴππ. (10, 12.) præcipit ἀνακροῖναι τὰ στόμα
 τοῦ ἵππου. Hinc metaph. ἀχάλινον στόμα, ut Lal.
 quoque Os infræne s. effræne: cujus τέλος esse ὀνο-
 τυχίαν, docet Eur. Bacch. (385.) refertque ex eo
 Plut. (8, 5.) Eur. ap. Aristoph. (837.) de Æschyl.
 αὐθαδόστομον ἔχοντ’ ἀχάλινον, ἀκρατές, (ἀπύλωτον
 στόμα, Hominem oris durissimi, infræniis, inconti-
 nentis, nec ullis valvis clausi. Ubi observatum alia
 epitheta, tum ἀπύλωτον στόμα, Nullis valvis s. partis
 clausum, s. Cui nulla porta et obex potest obdi:
 quod Plut. de Educ. Liberis ἀθύρωτον στόμα appellat:
 sic ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ dicitur Euripidi Or. (901.)
 qui et ἀθυρόστομος et αὐθαδόστομος. Itidem vero
 πύλας στόματι tribuit idem Eur. dicens in Hipp. (882.)
 τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω: ut enim
 clauso ostio prohibetur exitu is qui est in ædibus,
 ita ore clauso, in pectore retineantur arcana. Sic
 rursum Plut. (8, 5.) Στόμασιν ἀκλείστοις καὶ ἀθύροις.
 Item στόμα κεχρῆνός πάμμεγα, ut ejus qui καταπι-
 σθαι s. deglutire aliquid vult, Lucian. (2, 284.) Mem-
 δόμενον στρογγύλου στόματος, Dem. Phaler. Et Ari-
 stoph. ap. Plut. (6, 108.) dicit de Eur. Χρῶμαι γὰρ
 αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. Horat. quoque
 dicit Graiis ingenium, Graiis dedisse ore rotundo
 Musam loqui. Diversis verbis junctum diversa lo-
 quendi genera facit. Dicitur enim qui comesturus
 est aliquid, προσβάλλειν alicui rei στόμα, pro quo
 Lat. potius dicerent, Ingerere s. Indere ori, Injicere
 in os: ut ap. Athen. (421.) Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν
 ἡσθην στόμα. Sic ἐντιθέσθαι στόματι: unde ἐνθεσις.
 Sed multo frequentiores occurrunt phrases, in qui-
 bus στόμα sermonis instrumentum est. Dicitur enim
 λύνειν et ἀνοίγειν στόμα, qui verba facturus s. locutu-
 rus est. Isocr. Panath. Ἐπελήλυθέ μοι τὸ παρθενικόν
 σασθαι, καὶ λέλκεν τὸ στόμα. Sic Soph. Aj. (1225.)
 Δῆλος δέ τ’ ἐστὶ σκαῖον ἐκλύσων στόμα. Virg. itidem
 dicit Ora resolvere, Ovid. solvere. Matth. 5, (2.)
 Ἀνοίξας δὲ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς. Sic 13, (35.)
 Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου. Itidem Act. 18,

(14.) *Μελλοντος του Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα*, Cum verba facturus os aperuisset. Et ad Ephes. 6, (19.) *Ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος μου*, Cum verba facturus os aperio. Ead. signif. dicitur *διαίρειν τὸ στόμα*, Diducere os, i. e. Aperire os, Dem. Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, Ne diduxit quidem os, i. e. Ne verbum quidem fecit. Sic Chrys. *Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάιναι οὐδὲ διῆραι τὸ στόμα συνεχώρησamen αὐτοῖς*, Ne hiscendi quidem occasionem reliquimus ipsis, Bud. Itidem ap. Lucian. (2, 516.) *Κωφὰ προσωπεῖα διηρμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχρηνῶτα*, Personæ ore aperto hiantes. Contra *στόμα δακῶν*, Qui reprimit gestientem erumpere orationem, ut *θυμὸν δακῶν*, Iram reprimens, Aristoph. N. (1369.) Cam. Metaph. est ab iis qui morsu labra premunt, ne lingua quid temere effutiat. Idem *ἔχειν στόμα*, Os continere. Eur. Suppl. (513.) *σιγ'*, *Ἀδραστ'*, *ἔχε στόμα*, Silentio os cohibe. Quo sensu Idem dicit *στόματος ἐν πύλαις κατέχειν*. At *εὐ ἔχειν στόμα* Suid. ap. Eupolidem exp. *εὐφηνεῖν*, quod Lat. dicunt Bona verba dicere. Apud Soph. Phil. (201.) p. 385. una voce legimus *εὐστομ' ἔχε*, παῖ: quod Schol. usurpari tradit pro *σιῶπα*, Tace. Lat. dicunt Favere linguis, pro Silere, Tenere silentium. Superiōri autem dāκνειν *στόμα* affine est *ὑπὶλλειν στόμα*: quo utitur Soph. Antig. (509.) *Ὅρῳσι χ' οἶδε*, σοὶ δ' *ὑπὶλλουσι στόμα*: q. l. citans Eust. exp. *ὑποβάλλουσι κλείοντες*, οἶα ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες. Alii sic, *Ὁρε distorto tibi illudunt*. Consequens his est *ἐμφράττειν στόμα*, Os obturare, obstruere, occludere: quo utitur Dem. (406.) Sic Plut. (6, 328.) *Ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν*, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγγχει, *σιωπῆν ποιεῖ*. Paulum diverso sensu, ad Hebr. 11, (33.) *Ἐφράξαν στόματα λεόντων*. Præpp. quoque huic nomini junctæ diversa efficiunt loquendi genera. Primum *ἀνὰ στόμα*, Od. Σ. (96.) *αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνικον αἶμα*, Subito venit ad os purpureus sanguis, i. e. Subito erupit ex ore, Il. Π. 350. *τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας Πρῆσε χανῶν*, Sanguinem per os et nares hians efflavit, s. cum spiritu ejecit, ἐξεφύσησεν, μετὰ πνεύματος ἐξέδωκε, διεπέρασε, ut exp. in meo Hom. Ms. Item *ἀνὰ στόμα ἔχειν*, quod Lat. dicunt in ore habere: Græce alio modo ἐν στόματι ἔχειν, διὰ στόματος ἔχειν s. φορεῖν. Il. B. (250.) *Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις*, Καὶ σφιν οὐνεδεα τε προφέροις, Nequaquam principes viros in ore habens verba facias, et probra in eos jacias. In bonam partem, Xen. *Ἱερ.* (7, 9.) *Ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες*, In ore habent et laudibus evehunt. Cic. Ediscat Hesiodum et habeat in ore. Idem in malam partem, ad Att. 4. Habent in ore nos ingratos. Deinde cum ἀπὸ, ut ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter dicere s. Recitare, ἀποστοματίζειν, seu, ut Cic. Catil., E memoria exponere, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν: cui opp. De scripto s. scripto dicere. Xen. Σ. (3, 5.) *Καὶ νῦν δυνάμην ἂν Ἰλιάδα ὕλην καὶ Ὀδύσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν*. Sic Plut. Symp. 6. *Τούτων αὐτῶν δραματικῶν διαλόγων τοὺς ἐλαφροτάτους ἐκδιδάσκονται παῖδες*, ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν. Eod. loquendi genere utitur Idem in Solone et Themistocle. At ἀφ' ἐνὸς στόματος, quod Lat. dicunt Uno ore. Dicitur etiam ἐξ ἐνὸς στόματος, ut paulo infra docebo. Lueill. Epigr. in Astrol. *Τῷ πατρὶ μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι, μακρόγερων Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἐνὸς στόματος*, Omnes tanquam uno ore prædixerant. Tertia præp. est διὰ: ut διὰ στόματος εἶναι, eo sensu quo Terent. In ore est omni populo, Cic. Res percubuit, In ore atque sermone omnium cæpit esse. Idem dicit etiam In ore vigere, item in Ore versari. Verr. 3. Istius nequitiam et iniquitatem tum in ore vulgi atque in communibus proverbiiis esse versatam. Theocr. 14, (21.) *Πᾶσι διὰ στόματος*, sub. ἐστὶ, In omnium ore est, In omnium hominum ore et omnium sermone versatur. Sic Lucian. (2, 347.) *Οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔση*. Hom. dicit διὰ στόμα pro διὰ στόματος, Il. K. 375. *ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνεται ὁδόντων*, Dentes in ore colliduntur, E. 91. *Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο*, In ore habeat, s. Ore efferat aut proferat, διὰ στόματος ἔχει: nam et sic loquuntur Græci, ut Lat. dicunt In ore habere.

Quarta præp., cum qua construitur, est ἐν. Dicitur enim ἐν στόματι ἔχειν, pro eo, quod paulo ante διὰ στόματος ἔχειν et ἀνὰ στόμα ἔχειν: Latine In ore habere. Cic. Consolatio pervulgata, quam semper in ore atque in animo habere debemus. Herod. (3, 157.) *Πάντες Ζώπυρον ἐν στόμασι εἶχον αἰνέοντες*, Omnes Zopyrum in ore habebant ac laudabant. Idem in malam partem, 6. *Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόμασι*, Miltiadem reversum in ore habebant, et ei obtrectabant. Sic dicitur διὰ στόματος ἔχειν, ut Plut. Fabio, *Ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι διὰ στόματος ἔχόντων τὸν Σκιπίωνα*, Cum ob res feliciter gestas omnium in ore et sermone versaretur Scipio. Quo loquendi genere Xen. quoque utitur. Proverbialiter autem *Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν*, In loquacem s. linguacem, ut videtur: Athen. (571.) *Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἄγροικος, αἰσχροεπῶν, Ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς*, κατὰ τὴν *Ἐφίππου Φιλόραν* δοκεῖς γάρ μοι ἐκείνων εἶναι, οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα μούσαι. Item ἐν ἐνὶ στόματι, pro ἀφ' ἐνὸς στόματος s. ἐξ ἐνὸς στόματος, Uno ore, ad Rom. 15, (6.) *Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζῃ τὸν Θεόν*. Quinta præp. quæ ei annectitur, est ἐξ. Dicitur enim ἐξ ἐνὸς στόματος, pro quo supra ἀφ' ἐνὸς στόματος, Uno ore, Virg. Æn. 11. Dixerat hæc, unoque omnes eadem ore fremebant, Terent. Uno ore omnes omnia bona dicere, Cic. De cujus utilitate omnes uno ore consentiunt. Aristoph. *Ἱπ.* (670.) *Οἱ δ' ἐξ ἐνὸς στόματος πάντες συνέκραγον*, Uno ore omnes exclamarunt. Sic Plato de LL. 1. *Μιὰ δὲ φωνὴ καὶ ἐξ ἐνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν*: de Rep. 2. *Πάντες γὰρ ἐξ ἐνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἢ σωφροσύνη τε καὶ ἡ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μὲντοι καὶ ἐπίπονον*, Omnes uno prædicant ore, rem pulcram esse temperantiam et justitiam, at difficilem et laboriosam. Sexta est ἐπὶ. Dicitur enim ἐπὶ στόμα προνεύειν vel πεσεῖν: quod Lat. potius In faciem: Plut. Symp. 5, 6. de antiquo more accumbendi, *Ὡς περ οὖν οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς*, οὕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν ἀποβλέποντας πρὸς τὴν τράπεζαν: Artax. *Ἐπὶ στόμα πεσόντα δεῖσθαι καὶ ἱκετεῦν*. Sic Il. Z. 43. *ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα*. Dicitur etiam aliquid ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, pro quo Lat. In buccam venire, ut Cic. ad Att. 4. Si nihil erit, quod in buccam venerit, scribes: 12. Garrimus quicquid in buccam venit. Sic etiam Gallice dicimus, *Tout ce qui nous vient en la bouche*. Plato de Rep. 8. *Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα*. Sic Plut. (9, 58.) *Ὁ τοίνυν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον, οὐδὲ νῦν, ἐπεὶ γ' οὖν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον, ἀριστον ἔασειν μοι δοκῶ*. Ubi etiam nota Æschylum primum usurpasse phrasin hanc Proverbialem. Eadem signif. aliquid dicitur ἐπὶ γλῶτταν ἐλθεῖν, ut ap. Dionys. H. de C. VV. (p. 12. Schæfi) *Εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν*. Sic Athen. (217.) ubi Platonem negligentiae insinulat, *Ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἀμαρτάνει, δηλὸν ἐστὶν ἐκ πολλῶν* κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας, γράφει. Itidem Lucian. (2, 43.) *Ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττοντες ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ*, Quicquid in buccam, ut ajunt, venerit. Idem et brevius dicitur, *Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ*, Quicquid obvenerit, s. in mentem venerit, Isocr. Panath. (9.) *Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χυδῶν ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσι*. Septima præp. est κατὰ. Dicitur enim κατὰ στόμα, pro In os. Apud Suid. *Ὁ δὲ ἀνθίσταται, καὶ κατὰ στόμα παίων βιαζομένους ἀνῆρει*, In os s. In faciem: κατὰ πρόσωπον, ut ipse exp. Item In os, ea fere signif., qua Terent. Coram in os laudare; s. Ex adverso, E regione, ἐναντίον. Plato de LL. Κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἵζεσθαι, Coram actore sedere, s. E regione, Ex adverso. Sic Eur. Rheso (491.) *Τάξον μ' Ἀχιλλεὺς καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα*, Recta contra Achillem et copias Græcorum statue nie. Et mox sequitur, *ἰὼν κατὰ στόμα*. Octava est πρὸς: ut ap. Hom. *προτὶ στόμα ὀρέγεσθαι*, pro τῷ στόματι προσβάλλειν, Ori admove, ut qui comesturi

sunt, aut osculaturi. Il. Ω. 506. Ἀνδρὸς παιδοφύοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, i. e. τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν. Item στόμα πρὸς στόμα in sacra Scriptura pro Coram, s. κατὰ στόμα. In 2 Epist. Jo. (12.) Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσαι. Sic 3 Epist. (14.) Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν. || Sæpe στόμα in sacris Literis dicitur ipsa Oratio s. Verba ore prolata: ut in Epist. 1 Petri 2, (22.) Οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Sic Apoc. 14, (5.) Ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὐρέθη δόλος. His adde quod Luc. 19, (22.) legimus, Ἐκ τοῦ στόματος σου κρίνω σε, δούλε πονηρέ. Item hoc Matth. 18, (16.) et 2 Cor. 13, (1.) Ἴνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥήμα, In verbis duorum triumve testium; s. In responso. Paulo aliter Luc. 21, (15.) Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, Eloquentiam et sapientiam; s. Os facundum, disertum et eloquens, fari peritum. || Aliis etiam rebus στόματα tribuuntur: ut στόμα τῆς γαστρὸς, Os ventriculi, Gal. ad Gl., pro quo ibid. στόμαχος dicit. Et στόμα κοιλίας pro eod., ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Iidem Medici venis etiam et aliis corporis vasis tribuunt στόματα, i. e. Ora s. Orificia: itidemque et matrixi s. utero. Doliis etiam sua sunt στόματα. Necnon vicorum στόματα sunt, i. e. εἰσοδοί, Aditus, s. Fauces. Od. X. (137.) Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. Sed Hes. στόμα λαύρης exp. τὸ τῆς θύρας χάσμα, Januæ hiatus. Sic Lat. ab ore Ostium appellarunt. Itidem Xen. (K. Π. 2, 4, 2.) dicit στόμα τῆς ἀγνίας, Vici introitum et fauces. Flumina etiam habent sua στόματα, i. e. Ostia, per quæ sc. effundunt sua fluentia in mare aut alios fluvios: unde et προχοαὶ dicuntur. Virg. Ora etiam appellat. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 19.) Τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα. Sic στόματα Νείλου ap. Aristot. de Mundo, Ostia Nili. Eod. l. Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στενοπόρῳ στόματι διανεωγὼς, In angustis faucibus apertus. Item et στόματα λιμένος dicuntur, i. e. Fauces portus, Plut. Sic Thuc. 8, (94.) p. 293. Ἐπὶ τὰ τεῖχη καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος παρεβοήθουν. Sic rursum Plut. Demetr. (8.) Τοῖς στόμασι τῶν λιμένων ἀκλειστοῖς ἐπιτυχῶν ὁ Δημήτριος, Angustias portuum, Bud. Itidem ap. Dem. Ἐν στόμασιν ἐμπορίων, In ostiis s. aditibus emporiorum: (cf. p. 49.) Callias Comicus dixit etiam μετᾶλλον στόμα, J. Poll. Afferitur et στόματα πνευμάτων pro Spirituum exitus, ex Aristot. Ferro etiam στόμα tribuitur, i. e. Acies, s. στόμωμα, quod ea parte, qua sc. mucronatum est, mordeat. Aristot. Meteor. 4. Τὰ στόματα ποιῶσιν οὕτως ὑφίσταται γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία: ὅταν δὲ πολλάκις πάθῃ, καὶ καθαρὸς γένηται, τοῦτο στόμωμα γίνεται. Itidem et gladiis sua sunt στόματα, i. e. Acies, Mucrones, Cuspides, ut Luc. 21, (24.) Πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, Cadent acie gladii. [Valck. Schol. in N. T. 2, 479.] Inde ἀμφίστομος s. δίστομος gladius dicitur, qui anceps est et utrimque sciudit. Item et ζυστὰ ναύμαχα, κολληέντα, κατὰ στόμα εἵμενα χαλκῶ, quibus præfixa erat cuspis ferrea: Il. O. 387. Schol. eo loco κατὰ στόμα exp. κατὰ τὴν ἀρχήν: quæ exp. ap. Suid. quoque legitur. Est παρατάξει suum etiam στόμα, (itidem Acies, s. Frons, Primi ordines. Dicitur autem Acies, quoniam per-rumpit et absumit id in quod irrumpit, non aliter atque Acies ferri,) opponiturque ei ἡ οὐρά s. οὐραγία, Xen. K. A. 3, (4, 26.) Κελεύει δὲ οἱ συμπέμψαι ἀπὸ τοῦ στόματος ἄνδρας· μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν, Plut. Symp. 8, 9. Ἀπ' οὐρᾶς ἐπὶ στόμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρώτην ἀντὶ τῆς ἐσχάτης τάξιν ἔχουσι, Xen. (l. c.) Οὗς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ πλαισίου. Sed et πολέμου στόμα, necnon στόμα ὑσμίνης, memoratur ab Hom., ut Il. K. 8. Ἡέθοι πολέμοιο μέγα στόμα πενκεδανοῖο. Sic Il. T. (313.) πρὶν πολέμου στόμα δύνειαι αἱματόεντος. Hes. πολέμου στόμα exp. τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, Eam partem in qua plures conficiuntur, i. e. Ipsam aciem. Item Il. Y. (357.) οὐδέ κ' Ἀθῆνη Τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα. ["Στόμα, Casaub. ad Athen. 92. Eur. Phœn. 1173. 1394. Zeun. ad Xen. K. Π. 237. Markl. Suppl. 1221. Iph. T. 1135. Wakef. Phil. 1205. Ja-

cobs. Anth. 8, 63. 11, 264. 12, 255. Antip. Sid. 77. Heyn. Hom. 6, 8. 527. De lacu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 83. De poetis, Jacobs. Anth. 12, 154. I. q. φωνή, Beck. ad Charit. p. 10. Brunck. Œd. T. 426. 706. C. 981. Musgr. Or. 383. 591. Ferri acies, Porson. Or. 1279. Boiss. Philostr. 601. Soph. Aj. 651. Στ. exercitus, Coray Theophr. 320. Heyn. Hom. 6, 8.: Μουσῶν, Toup. Add. in Theocr. 394. (Id. 7, 37.): πολέμου, Heyn. Hom. 6, 7. 7, 674. 8, 87. (Il. K. 8.) Conf. c. σχῆμα, ad Dionys. H. 5, 158. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Periphs., Jacobs. Anth. 8, 303. Στ. πνεῖ, ἀποπνεῖ, Villosion. ad Longum p. 56. Ἀπὸ στόματος, ad Timæi Lex. 43. Schneid. Ind. ad Xen. Mem. v. Στόμα, Wytténb. Select. 250. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Theat. 283. (Append. ad Bast. Ep. Cr. 17.) Ἀπὸ στ. φιλοφρονεῖσθαι, Plut. T. 3. p. 639. Reisk. Διὰ στόματος ἔχειν, Toup. Opusc. 2, 135. Ἀχρὶ τοῦ στ., Valck. Anim. ad Ammon. 178. Εὐ ἔχειν στόμα, ad Herodian. Philet. 475. Στ. ἴσχειν, Wakef. Herc. F. 1247.: παραβάλλειν, Valck. Anim. ad Ammon. 136. Κατὰ στόμα, Idem Diatr. 105. 106. Herod. 624. Eur. Rhes. 409. 491. 511. Heracl. 801. Diod. S. 1, 462. 2, 28. 173. 221. 340. 499. Ἐν στόμασι ἔχειν, ad Herod. 277. 501. Ἐπὶ στόμα πίπτειν, 450. ad Callim. 1. p. 119.: βάλλειν, ad Herod. 450. 564.: ἔχειν, ad Lucian. 2, 43. Ἀσπάζεσθαι τοῖς στ., ad Charit. 715. Στομάτεσσι, Valck. Callim. p. 10. Plnr., Pamphil. 1. Jacobs. Anth. 9, 296. Schæf. Mss. "Στ. δηϊότητος, Quint. Sm. 1, 193. 810. Ἐπὶ στ. ἀφίκετο, In mentem venit, Ælian. H. A. 579." Wakef. Mss. Ἐλθεῖν ἐπὶ στόμα, Dionys. H. de C. VV. p. 13. Schæf. Στ. et σῶμα conf., Schæf. ad Longum 361. Ἐχειν τι διὰ στόματος, Xen. K. Π. 1, 4, 25. "Act. Apost. 1, 16. Διὰ στόματος Δαβίδ. Poetæ dicuntur nonnumquam os esse Musarum; ut pastor Theocr. cantare peritus, se dicebat esse Musarum os. Sed non dicuntur Musæ locutæ, vel hoc illudve dixisse διὰ στόματος hujus illiusve Poetæ: et si vel hoc alibi reperiretur, nostra tamen Lucæ phrasis exprimeret Hebræam. Orientales significaturi, hoc illudve ab aliquo factum, dicere solent illud factum per manum alienj: significaturi aliquid dictum ab aliquo dicere solent hoc dictum per os illius. Istum loquendi morem sequuntur Sacri Scriptores. Nostra itaque phrasis signif. Per Davidem." Valck. Schol. in N. T. 1, 321. Στ. δῆκτης, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 318.] "Κα-άστομα, metaphr. "pro κατὰ τὴν ἀρχήν, Hesychio teste. Suid. div. scriptum habet, et rectius." [* Στύμα, Æolice pro στόμα, ad Greg. Cor. 585. 637.] Στοματοργός, ὁ, ἡ, Ore opus suum conficiens, Eur. [imo Aristoph. B. 826.] στοματοργὸς ἐπὶ βασιλίστρια λίσπη. Στομοδόκος, ὁ, Loquax, Linguax, i. q. στωμύλος. Pherocr. enim στομοδόκον dixit τὸ στωμύλον καὶ λάλον, teste J. Poll. (2, 101.) Itidem et Hes. στομοδόκον exp. στωμύλον. Στομοκάκη, ἡ, Vitium quoddam oris, de quo in Σκελοτύρβῃ e Plinio (25, 3.) ap. quem SCRIBITUR Στομακάκη. [Strabo 16. p. 1127=448. Vide Schn. Lex. Suppl., Lobeck. Phryn. 668. * Στομοκόηρος, unde * Στομοκόηρις, Schleusn. Lex. V. T. * Στομοκόπος, unde * Στομοκοπέω, Gl. Maxillo. * Στομοποιός, unde * Στομοποιέω, Schol. Od. I. 393. Hes." Wakef. Mss. * Στομαλμύνη, Strabo 4. p. 280. "Ad Herod. 90. Heyn. Hom. 5, 183. 6, 8. Theocr. 4, 23. ubi v. Valck. * Στομαλμύνη, ibid. Heyn. Hom. 5, 184." Schæf. Mss. * Στόμαλγος, unde] Στομαλγία, ἡ, Oris dolor, morbus, τὸ ἐν τῷ στόματι νόσημα, ut J. Poll. exp., qui etiam addit, φλυαρίαν sic vocari posse: γλωσσαλγία certe et Linguæ dolorem signif. et Linguacitatem s. Loquacitatem. Στομαργον, Loquax, Nugator: pro φλύαρος, Æschylo. Itidem Eur. Med. (525.) dicit στομαργον γλωσσαλγίαν. Utitur et Hippocr. Vide Gal. Lex. Hippocr. [Soph. El. 607. "Valck. Phœn. p. 99. Jacobs. Exere. 1, 34. Wakef. S. Cr. 4, 211. 5, 143." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 488. 2, 191." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 443. Gl. Rabula. * Στομαργία, Philo J. p. 818." Wakef. Mss. * Στομαύλης, unde] Στομαυλῆς, Ore tibiam inflo, J. Poll. e Plat. Utitur autem Plato

Cratylo (31. p. 417.) dicens, Καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὡς περ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι. [Cf. Pind. Π. 12, 14.]

Ἀθυρόστομος, ὁ, ἡ, Cujus os nullis foribus cohibetur s. cohiberi potest, qualis ille ap. Horat., Qui dicenda tacenda loquitur. Habet autem hoc epitheton ipsa echo ap. Soph. Phil. (188.) quæ a Latinis quoque Garrula dicitur. Eadem metaph. dicitur ἀπύλωτον στόμα, ut supra docui. [“ Jacobs. Exerc. 1, 34. Wakef. Phil. l. c.” Schæf. Mss. * Ἀθυροστόμους, Phot. Bibl. p. 97.] Ἀθυροστομία, Oris incontinentia, licentia, petulantia, ad verbum, Cum os nullis foribus obstrui potest, s. Cum os nullo obice potest obfirmari, i. e. Loquacitas, Garrulitas, τὸ τοῦ στόματος ἀπύλωτον. Legitur in Epigr. [“ Paul. Sil. 6. Jacobs. Anth. 6, 54. Ruhnck. Ep. Cr. 74. Toup. Opusc. 2, 292.” Schæf. Mss. * “ Καθαροστομία, Effræne os s. Loquacitas, Andr. Cr. 81. Ita vult Combef., ubi ego leg. censeo οὐκ ἀθυροστομίας.” Kall. Mss. Ἀθυροστομέω, Linguam non contineo, Linguæ petulantia utor, λοιδορῶ. Sed λοιδορεῖν potius esse dicendum quam ἀθυροστομεῖν tradiderunt quidam Gramm. [“ Thom. M. p. 18. et n., 663.” Schæf. Mss. * “ Ἀκρατόστομος, Schol. Eur. Or. 901.” Boiss. Mss.]

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ, I. q. δίστομος, Geminum os habens, præp. ἀμφὶ significante δύο in hac voce, ut docet Eust. Accipitur vero metaph. στόμα in hoc nomine: unde ἀμφίστομος μάχαιρα, et ἀμφίστομον ξίφος, Anceps ensis, s. gladius. Sic ἀμφίστομος πέλεκυς, Anceps securis, Diosc. 3, 146. Sic ἀμφίστομος φάλαγξ Ἐλιανο, ut ait Bud., quam Curt. Ancipitem aciem vocat: quæ a fronte et a tergo imminet simul. Arrian. (5, 17, 2.) Ἀμφίστομον ἠναγκάστησαν ποιῆσαι τὴν τάξιν τῆς ἵππων: de Re Milit. ἀμφίστομος φάλαγξ vocari dicitur ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι. Ubi etiam vide quid sit ἀμφίστομος διφάλαγγις. Apud Soph. Œd. C. (473.) Schol. λαβὰς ἀμφιστόμους κρατῆρων exp. τὰς ἐκατέρωθεν ἐστομωμένας: ponit et alias expositiones, ad quas te remitto. || Ἀμφίστομοι, Gemini, s. Geminæ, Aristot. H. A. 9, de favis apum, Αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ αἱ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι, Et mellariæ et sobolariæ cellæ geminæ sunt, Gaza. [Ἀμφ. πέλεκυς, Diosc. 3, 146. “ Cattier. Gazoph. 65. Lucian. 2, 337. σπήλαιον, Apollod. 116. cf. Herod. 226. ad Callim. 1. p. 104.” Schæf. Mss. “ ὄρυγμα, Herod. 3, 60.” Schw. Mss.]

Ἀνάστομος, Apertus, Laxus, Dehiscens, VV. LL. sed sine Auctore et exemplo. Si mendo caret, i. est q. ἀνεστομωμένος. [Est falsa lectio ap. Theophr. C. Pl. 3, 26. Τὰ ἀναστομότα πρὸς τὴν σιτοποιίαν, ubi leg. ἀνοσσιμώτα: item ap. Hippocr. 588, 34. Τῶν μητρῶν ἀναστομωτέρων ἐουσῶν, ubi leg. ἀστομωτέρων.] Ἀντίστομος, Adversam frontem habens s. Adversas frontes. Ἀμφίστομος φάλαγξ et ἀντίστομος eo differunt ap. Ἐλιαν., quod ἡ ἀντίστομος ἐξ ἄκρων ἔχει τὰς μάχας, at ἡ ἀμφίστομος, ἐκ πλαγίων. Anceps pugna a Liv. dicitur: et Curt. Ancipitem aciem vocat, quæ a fronte et a tergo imminet simul. Bud. 1087. [“ Ἀπώστομα, Tzetz. in Lyc. 607. e Callim.; sed Bentl. ibi vult ἀπόσταγμα.” Kall. Mss.] Ἀρτίστομος, Cui est στόμα ἀρτίον, Suid. e Dionys. ὁ σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος: afferens b. l. Ὁ δὲ ἦν κάτοινος ἤδη καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι, Non amplius integra quæque intelligi possent verba ore proferebat, sed mutila s. trunca; nec enim bene pronuntiant ebrii verba quæ ore proferunt, sed ea truncant. Gal. ap. Hippocr. ἀρτίστομα exp. πανταχόθεν ὁμαλά, Undique plana. Item ἀρτίστομος κόλπος s. λιμὴν dicitur, sicuti λιμένι tribui στόμα supra docui. Strabo 5. (p. 374.) “ Ἔστι δὲ Ἀορνὸς κόλπος ἀγχιβαθὴς καὶ ἀρτίστομος, λιμένος καὶ μέγεθος καὶ φύσιν ἔχων: [17. p. 1140. λιμὴν, Plut. Coriol. 38. “ Toup. Opusc. 1, 329. Emendd. 2, 33.” Schæf. Mss. * “ Ἀρτιστόμους, * Ἀρτιστομία, J. Poll. 6, 150.” Kall. Mss. Vide Παχύστομος.]

Ἄστομος, Qui os non habet: ἄστομος dicitur etiam Is qui loqui non potest, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν: Hes. e Soph. Acrisio. Quibus addi potest hoc Luciani Lexiph. (15.) Ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις, ὡς ἀστόμους

οὔσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις, Perinde ac si ora non haberemus, et linguæ nobis exemptæ forent. Xen. ἄστομον videtur dicere, Cui parvum os est, K. (3, 3.) Αἱ δὲ γρυπαὶ, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγῶ. At ἄστομον ἵππον Æsch. dixit τὸν τραχὺν, teste J. Poll. (p. 204.) Quales ap. Latinos sunt Durioris oris equi, qui sc. frænis cohiberi nequeunt ob oris contumaciam. Suidæ quoque ἄστομοι ἵπποι sunt οἱ * σκληρόστομοι, afferenti h. l. [e Soph. El. 717.] Ἀστομοὶ Ἴπποι βίᾳ φέρουσι. Idem J. Poll. ἄστομον ξίφος vocari dicit τὸ μαλακόν, oppositum τῷ προστόμῳ, cujus acies durata non est. Idem et ἄστομον λιμένα dici annotat, qui nimirum ostio caret: cui opp. ἀρτίστομος λιμὴν, s. εὐστόμος. Cibaria autem ἄστομα dicuntur Quæ ingrata et insuavia ori sunt, s. Quæ sapore sunt ingrato, Athen. (323.) ex Hicesio, de piscis quodam genere, quod σφύραινα appellatur, Τροφιμωτέρας εἶναι τῶν γόγγρων, ἀπειθεῖς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόμους: (355.) Ἡ δὲ λιμνία ἐγγχεύς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα. Itidem Diosc. de malo Punico, Ἡ δὲ ὀξεία καυσονμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, καὶ ἐστὶ σταλτικωτέρα, ἄστομος δὲ καὶ στυπτική, Ori ingrata, Bud. [“ Valck. Hipp. p. 296. Brunck. Soph. 3, 503.” Schæf. Mss. Greg. Cor. p. 893. Schæf. “ De equo, Clem. Alex. 959. Euseb. H. E. 3, 23. De ferro mollissimo, Plut. 3, 35.” Wakef. Mss. Xenocr. p. 28.] Ἀστομοὶ dicuntur Populi quidam, ex eo quod ore careant, Plin. 7, 2. Astomorum gentem, sine ore, corpore toto hirtam, vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem, et odore, quem nariibus trahant; nullum illis cibum, nullumque potum; tantum radicum florumque varios odores, et sylvestrium malorum, quæ secum portant longiore itinere, ne desit olfactus; graviore paulo odore haud difficulter exanimari. [“ Ἀστόμιος, Sine fræno, Nonn. D. 7, 244.” Wakef. Mss.]

Αὐθαδόστομος, Qui est ore contumaci et temerario. Vide in Στόμα. [* Βαθύστομος, Altas fauces habens, Strabo 16. p. 1096. Quint. Sm. 1, 337. * Βαρύστομος, Nonn. D. 48, 420. Opp. Ἀ. 4, 481. 5, 152. Vide Βαρύστονος. * Βραδύστομος, unde * Βραδυστομέω, Impedite loquor, Difficulter loquor, Cyrill. Alex. Præf. in Jonam p. 366. Βραδυστομεῖ ὁ Μωϋσῆς.] * Βραχύστομος, Qui brevi ore est, vel parvo orificio, Plut. de Aud. (p. 47.) Ἀγγελοῖς τε βραχυστόμοις καὶ πινακίσιν χαλκαῖς ἀπεικάζοντες ἐανθρώδους, ὡς μόλις μὲν παραδεχόμενοι τοὺς λόγους, ἀσφαλῶς δὲ καὶ βεβαίως τηροῦντες: de Cleanthe et Xenocrate, “ qui τῶν συσχολαστῶν videbantur esse βραδύτεροι ἐν τῷ μαθάνειν.” [* Βραχυστομία, Eust. Il. I. p. 673, 36. * Διαστόμια χαλινῶν, pro διὰ στόμα, exhibuit Schutz. in Æsch. S. c. Th. 191. Ed. 2. Cf. Ὑποστόμια.] Δίστομος, Geminum os habens, Duo habens ora, ostia. Item Anceps, Utrimque acutus s. scindens, ut δίστομος μάχαιρα ap. Auctorem Epist. ad Hebr. 4, (12.) quæ et ἀμφίστομος. Hieron. compluribus in ll. vertit Biceps gladius. [Eur. Or. 1295. Hel. 989. 1050. Meleagri Fr. 6, 5. Soph. Œd. C. 900. Phil. 16. Strabo 17. p. 1163. “ Munck. ad Anton. Lib. p. 79. Verh., Valck. Diatr. 145. ad Callim. 1. p. 104. * Διστομέω, Brunck. Œd. C. 986.” Schæf. Mss. * “ Διχόστομος, Soph. Fr. Ἀχιλλ. Ἔραστ. 3. Br.” Boiss. Mss.] Δύστομος, [s. Δύσστομος,] Qui difficili s. malo ore est; affertur enim ex Epigr. δύστομος γένος pro Maxilla mali oris. Exp. etiam Difficilis cæsu: in qua signif. compositum est e δύς et τέμνω, et rectius scribitur δύστομος. [“ Jacobs. Anth. 11, 37.” Schæf. Mss. Anal. 3, 25. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91. * Δυσστομέω, Soph. Œd. C. 986. et Brunck. * Ἐκατόστομος, Centum ostia habens, Eur. Bacch. 404.] Ἐκστομον affertur e Diosc. 4, 141. de helleboro nigro, Ἐλλέβορος μέλας οἱ δὲ μελαμπύδιον, οἱ δὲ ἐκστομον, οἱ δὲ πολύρριζον. Sed ibi hoc ἐκστομον mendosum est, reponendumque VEL Ἐκτομον VEL Ἐντομον, ut ap. Plin. 25, 5. Nigrum alii ἐντομον vocant, alii Polyrrhizon. Alioqui ἐκστομος videri possit sonare, Qui est extra os, aut simile quid. Quod si ἐκστομος reperiatur, significabit Sex ora s. ostia habens, ut ἐκπηχυς, ἐκπλευρος. Ἐλευθερόστομος, Qui est ore libero, libere loquitur quæ in

buccam veniunt, [Æsch. Suppl. 955.] 'Ελευθεροστομία, ἡ, Libertas loquendi, Cum quis ore libero loquitur, i. q. παρρησία, ["Dionys. H." Wakef. Mss.] 'Ελευθεροστομέω, Libero ore loquor, Libere loquor quod in buccam venit, παρρησιάζομαι, Æsch. Pr. (180.) p. 16. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Paulo ante dicit, Σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς δύναισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. ["Brunck. Œd. T. 706. Markl. Suppl. p. 249." Schæf. Mss.] 'Ενστομος, sive 'Ενστόμιος, Qui in ore est, Diosc. 1, 126. de foliis tiliae, Ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψους δέοντα, μάλιστα τοῖς ἐνστόμοις ἔλκεσι διαμάσσημα καὶ διάκλυσμα, Plin. 24, 8. Folia autem tantum in usu, et ad infantium ulcera in ore comanducata. ["'Ενστόμιος, Wakef. S. Cr. 4, 173." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 122." Wakef. Mss.] 'Επτάστομος, Septem habens ora s. Septem ostia, Septenis ostiis sua fluentia in mare fundens, ut Nilus: ἐπτάστομοι πύλαι, Eur. (Suppl. 401.) Portæ septena habentes ostia; s. Septem portæ, vel Septem aditus: [Phœn. 294. Bacch. 917. "Valek. Phœn. p. 281. Markl. Suppl. 1221. Musgr. ibid. Brunck. Soph. 3, 490." Schæf. Mss.] 'Ετερόστομος, Altera tantum parte aciem habens, s. Ex altera tantum parte acutus: opp. τῷ ἀμφιστόμῳ s. διστόμῳ: Synes. 'Ετερόστομοι κοπίδες. Item et ἐτερόστομος φάλαγξ dicitur ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἡμῖν ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ, Suid. et in I. π. Τάξ. παλ. ["Timæi Lex. p. 18." Schæf. Mss. Hesychio ἐτερόγενναθος.] Εὐρύστομος, Qui lato ore est, ut Lato ore fenestra, patulo et spatioso ore est aut ostio, ["Toup. Emendd. 2, 189." Schæf. Mss. Xen. 'Ιππ. 10, 10. J. Poll. 2, 101. * Εὐρυστομία, Eust. II. A. p. 9=11. 'Επίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμώδησε διὰ εὐρυστομίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς. Vide Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. 271.]

Εὐστομος, Qui pulcro ore est: item Qui magno ore est, ut εὐστερνός dicitur Qui amplo pectore est, Pectorosus: i. prope q. εὐρύστομος. Xen. K. (4, 2.) p. 571. de canibus, Ποδώεις, καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδραὶ, καὶ εὐστομοί. Pag. præcedente dicit ἄστομοι. Itidem εὐστομα ποτήρια, Pocula amplo s. patulo ore aut labro, Lucian. (2, 332.) Εὐρυχαδῇ τε καὶ ἄλλα εὐστομα. Item εὐστομος λιμὴν ap. J. Poll. Qui est ostio s. aditu lato et spatioso: cui opp. ἄστομος, Cujus ostium s. aditus est angustus. Affertur εὐστομοί etiam pro Rostro validi. Sunt et εὐστομοί equi, Qui non sunt ore duro et non tractabili, ut οἱ ἄστομοι, sed fræno facile parent: ut Plut. (6, 141.) dicit εὐστομος τῷ χαλινῷ, Fræno obtemperaus. Synecdochice εὐστομος vocatur Qui est eleganti forma, s. decenti oris specie: sicut Hes. quoque annotat εὐστομον dici εὐπρόσωπον, ἀπὸ μέρους. Lat. itidem Os dicunt et Species oris, pro Facies, Forma. Εὐστομος exp. etiam Bene pronuntians. Item Bene loquens, Facundus, Disertus, Argentar. Εὐλαλε, πρηνύγελως, εὐστομε, * μακροφάρυγξ, Facunda, Diserta. Nisi malis Arguta; aut Ore arguto canens, ut Sophocli ἀρόνες dicuntur εὐστομεῖν. Εὐστομος, Ore s. Lingua favens. UNDE Εὐστομα adverbialiter, Soph. Phil. (201.) p. 384. Εὐστομ' ἔχε, παῖ, Ore s. Lingua fave, i. e. Sile, Tace, Horat. Favete linguis; carmina non prius Audita, Musarum sacerdos, Virginibus puerisque canto. Schol. quoque exp. σιώπα. Sunt autem verba Chori jubentis tacere Neoptolemum, cum audisset strepitum quendam adventantis Philoctetis, et in itinere gementis præ dolore. Quo refer, quod ap. Herod. legitur 2, (171.) Καὶ ταύτης μοι περὶ εὐστομα κείσθω. Quo genere loquendi Plut. quoque utitur, ut (8, 396.) Καὶ περὶ μὲν ὧν Αἰσχύλος ᾗνιζατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπὼν, 'Αγρόν τ' 'Απόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν, εὐστομά μοι κείσθω, καθ' 'Ηρόδοτον, Eam ad rem quod attinet, ore favebo, et male ominatis parcam verbis, ut loquitur Horatius. Idem (7, 642.) Περὶ μὲν οὖν τῶν μυστικῶν, ἐν οἷς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, εὐστομά μοι κείσθω, καθ' 'Ηρόδοτον. Q. I. Turn. sic vertit, Sed de mysteriis in quibus significatur et e quibus perspicitur luculente dæmonum veritas, mihi, ut Herodotus ait, lingua favendum est. || Cibaria autem εὐστομα dicuntur Quæ ori grata sunt et jucunda, ut

A ἄστομα Quæ ori sunt ingrata et injucunda. Diosc. 1, 161. de cotoneis, Τα δὲ σὺν τῷ μέλει ἐφόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὐστομα, ἦττον δὲ στεγνωτικά, Cotonea, quæ melle condiuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus constringunt. Plin. quoque dicit cotonea cocta esse suaviora. Et 3, 53. de liscio, 'Ικανῶς δὲ εὐστομόν ἐστιν ὅθεν καὶ ἀντὶ πεπείρωσ αὐτῷ χρῶνται οἱ ἐπιχώριοι, μίσγοντες τοῖς προσψήμασι, Ori perquam utile: quare pro pipere utuntur eo indigenæ ad obsonia, Ruell. Sed Gr. exemplar habet εὐστόμαχον. Theophr. quoque ea signif. usurpat, ut H. Pl. 4, (3, 3.) de loto, Τὸ δ' ἐκτὸς ἐσθόμενον, οὐκ οὕτω γλυκὺ ὡς εὐστομον: C. Pl. 6. Τούτων δὲ τὰ μὲν, καὶ εὐστομα καὶ εὐώδη, τὰ δὲ, ἄχυλα καὶ ἄστομα: ubi observa εὐστομον opponi τῷ ἀχύλῳ, ut i. sit q. εὐώδην, Cujus succus ori gratus est. Plin. εὐστομα, quod care existimatur In gustu tenera, 15, 28. [Eust. κύμινον, Sativum, Alex. Trall. 8. p. 148. "Toup. Opusc. 2, 244. ad Herod. 187. Plut. Mor. 1, 536. Athen. 1. p. 43. Thom. M. 394. Jacobs. Auth. q. 188. 291. 10, 162. 11, 329. Marcus Arg. 140. Brunck. Soph. 3, 512. 529. Enigma 25. Εὐστομα, adv., Phryn. Ecl. 212. Thom. M. 395. Herodian. Philet. 474. et n., Wessel. Diss. Herod. 172. ad p. 126. 186. * Εὐστόμως, Phryn. l. c." Schæf. Mss. Plut. 9, 403. Aristæn. 2, 19, 7.] Εὐστομέω, Suavem et concinnum ore cantum modulator: ut εὐστομα cantus dicitur Qui vocalis est et concinnus. Soph. Œd. C. fere initio, p. 271. πυκνόπτεροι δ' 'Εστωπαὶ αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀρόνες, Schol. * ἐφθονγοῦσιν, ἐφώνως ἄδουσιν, Dulcissime cauunt. Seneca Agam. Non quæ verno nobile carmen Ramo cantat querula aedonis Ityn in varios modulata sonos. || Ex Horat. redditur etiam Ore rotundo loquor. || Ore s. Lingua faveo, εὐφημέω, εὐγλωττέω, Dico bona verba, ut supra εὐστομ' ἔχω, Aristoph. N. (833.) εὐστόμε, Καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς Καὶ νοῦν ἔχοντας. [Vide Εὐστομία. "Herodian. Philet. 474. et n., Phryn. Ecl. 212(=469.) Thom. M. 394. Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.] "Ενευστομέω, Con- "cinna suavique melodia cantillo seu perstrepo in, "Philostr. (870.) de avibus, Οἷς ἐνευστομέω τοῖς "ἄλσεσιν ἔθος." Εὐστομία, ἡ, quod exp. Bona pronuntiatio: ut εὐστομος, Bene pronuntians. Exp. etiam Oris festivitas, sicut εὐστομος Qui est ore arguto et canoro. Item εὐστομία dicitur Sapor ori gratus, sicut εὐστομος Qui est sapore ori grato, Theophr. Χρὴ δὲ καθόλου πειρᾶσθαι διακρίειν εἰ ἐν τῷ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης. Idem, Μαλακωτέρα γὰρ ἡ ταύτης ὁσμὴ κεραννυμένη καὶ γλυκυτέρα γίνεται ταντὺ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν χυλῶν ἐνίοι γὰρ δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Ad saporis gratiam et suavitatem, s. Ut sapor ori gratus sit, Ut succus ori suavis sit. ["Musgr. Or. 147. Thom. M. 394." Schæf. Mss. "Εὐστ. τοῦ κώλου, Rotunditas quædam, et plenitudo, quam membrum e collocatione idonea consequitur. Dionys. H. de C. VV. c. 7. Ejus universalis virtus est suavitas quædam et dignitas; itaque opp. τὸ ἄχαρι. Plato Cratylus: Νῦν τῆς Φερρέφάτης ἐκλίνοισι τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐστομῶν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, Suavitatem soni majoris quam veritatem æstimantes: vide Κακόστομος.] Deinde etiam de Suavi eloquentia dicitur, ut εὐγλωττία, et εὐέπεια. Unde Philostr. Adrianum Sophistam dicit ὡς εὐστομοῦσαν ἀρόνα, Ut suave canentem lusciniæ: cf. Eunap. Maximo 72. et Theophr. Coryd. 'Εκδ. 'Πη. ap. Fabr. B. Gr. 13, 668. it. Wernsd. ad Himer. Eclog. 14. p. 199. Sic et Synes. de Dionē p. 35., cujus non solum εὐστομίαν laudat, sed et τὴν περιβολὴν τῆς γλώττης, et ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς, in universum tamen nil nisi summam ejus in dicendo suavitatem s. suavem facundiam significans; quemadmodum Philostr. in loco a Synesio ibid. laudato ὑπερφωνοῦντας ῥήτορας, Oratores in dicendo eximios appellat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["'Ημίστομος, f. I. ap. Timæi Lex. Plat. p. 18. Μαχαίρας —στομον, pro ἡμίτομον.] Πρασύτομος, Qui audaci ore est, nil non audet proloqui, plus quam ἐλευθερόστομος. Sic θρασύγλωττος Qui est lingua audaci et temeraria. [Eur. Fr. Æg. 5. "Valek. Hipp. p. 210." Schæf. Mss.] Θρασυστομέω, Audaci-

eter loquor, Audacter et insolenter loquor, Eur. A [Hec. 1286=1272. "Wakef. Phil. 380. * Θραυστομία, Meleager 34. Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss.] *Κακόστομος*, Qui mali oris est, Maledicus, κακηγός, βλάσφημος, [Eur. Iph. A. 1001. "Ad Herod. 593." Schæf. Mss. "Κακόστομον, de verbo cuius elocutio molestum sonum reddit, Longin. 43. ut verbum *Ξεσάσης*, quod ob soni molestiam gravitati nocet, quam res ipsa habet. Contraria est *ἡ εὐστομία τῆς λέξεως*, cum verba facile et suaviter pronuntiarum possunt." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] *Κακοστομέω*, Maledico, Convitior, κακηγορέω, [Soph. El. 598.] *Κοιλόστομος*, Qui cavo ore est, loquitur, In cuius ore vox obscuratur, velut in cavo specu s. recessu: *UNDE Κοιλοστομία, ἡ*, Vitium illud dicitur, Cum vox in ore quasi in specu obscuratur et velati in recessu auditur. Vide locum Quintiliani (1, 5, 32.) in *Πλατεiasmós*. Potest etiam significare Oris cavitas, Cavi oris recessus. || *Κοιλόστομος* autem *διφαλαγγία* dicitur *ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἐκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ ἐωνύμων ἐκατέρας φάλαγγος*. *Λαβρόστομος*, Qui habet στόμα λάβρον, i. e. est ore procaci s. garrulo, Procax, Loquax. [Cf. Soph. Aj. 1147.] *Λαβροστομία*, Procax os, Procax loquacitas. *Λαβροστομέω*, Procaci ore sum, Procax sum in loquendo, *Æsch.* (Pr. 327.) *μὴ λαβροστέμει*. Idem dicit, *ἀγαν ἐλευθεροστομεῖς*. [* *Μεγαλόστομος*, Schol. Pind. N. 1, 61. Aristot. de Part. Anim. 1, 1000. "Is. Porphyrog. in Allat. Exc. 314." Boiss. Mss. * "Μεγαλοστομία, ad Horat. p. 612. Zeun." Schæf. Mss.] "*Μονόστομος ἀξίνη*, Securis unicum solum habens "στόμα, Non biceps, Una tantum parte scindens," [Hes. v. *Σάγαρις*.] *Ὀμοίοστομος*, Ore similis, Simile os habens: *φάλαγξ*, a similitudine oris s. frontis. Est autem *ομοίοστομος διφαλαγγία* *Æliano* *ὅταν ὁ ἀκολουθῶν λόγος ἐν ὁμοίῳ σχήματι ἔπεται*. [* *Παλίνστομος*, uide * *Παλινστομέω*, Obergannio, *Æsch.* S. c. Th. 244. "Brunck. ad v. 7. Valck. Phœn. (1346.) p. 452. Porson. Or. 1259." Schæf. Mss.] *Παχύστομος*, Qui crasso ore est, crasse loquitur, Crassilinguis, quod tamen ad verbum respondet non huic; sed *τῷ παχύγλωσσος*. *Παχυστόμία, ἡ*, Os crassum, crasse pronuntians. *Παχυστομέω*, Crasso ore loquor, Crasse pronuntio. Utitur his comp. Strabo 14. (p. 646=977.) dicens Caras ab Homero vocari *βαρβαροφώνους* quasi *παχυστόμους* aut * *τραχυστόμους*. Ibid. *Κατὰ παχυστομίαν καὶ ἀφύταιν τινὰ τῶν * φωνητηρίων ὀργάνων τοῦτο συμβαίνει*. Ibid. "*Ἄλλη δέ τις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαλέκτῳ ἀνεφάνη * κακοστομία, καὶ οἷον βαρβαροστομία, εἴ τις ἐλληνίζειν μὴ κατορθοίη*. Et mox, *Ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἐλληνισμόν, οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν*. Ubi nota *παχυστομίαν* dici Cum quis crasse pronuntiat verba alienæ linguæ, quod Caribus solebat contingere Gr. linguam discentibus, omnibus denique iis qui alienæ linguæ non assueverunt; in omnibus enim gentibus hæc ἀφύται cernitur. *NOTA ET Βαρβαροστομία* A *Κακοστομία*, de Vitio illo quo quis barbære et male solet pronuntiare verba alicuius linguæ: ab *ANJ.* *Βαρβαρόστομος* ET *Κακόστομος*, Qui barbære et perperam effert verba alienæ linguæ. *CONTRA* *Ἀρτίστομος*, Qui verba alicuius linguæ pronuntiat integra et perfecta, Qui non mutilat et truncat verba alienæ linguæ, ut is cui lingua illa vel vernacula est vel usu et exercitatione diuturna comparata. *Ἀρτιστομέω*, Integra et perfecta pronuntio verba, non mutila et trunca. *Cui* OPP. *Βαρβαροστομέω* ET *Κακοστομέω*, Barbære et male pronuntio; vel etiam Barbære et male loquor. ["*Παχύστομος*, Toup. Opusc. 1, 330. ad Charit. 223. *Παχυστομέω*, *Παχυστομία*, ibid." Schæf. Mss.] *Περίστομος*, Qui circum os est, Os ambiens: *διφαλαγγία, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα πρὸς τοὺς πολεμικοὺς στόμα νενευκός*, *Ælian.*, ap. quem vide plura. [* *Περιστόμιος*, Opp. A. 3, 603.] *ITEM* *Περιστόμιον*, τὸ, quod Hes. exp. ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Legitur Exod. 28, (28.) ubi exp. Capitium: item 36, (31.) *Περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου*. Vide *Βρόγχωτήρ*. ["Valck. Adoniaz. p. 283. Jacobs. Auth. 6, 206. 7, 242. Brunck. Ari-

PARS XXVI.

stoph. 2, 173. ad Mœr. 193. * *Περιστομία*, 194." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 22., sed cf. 28. *Περιστομία φρέατος*, Gl. Puteal.] *Πλατύστομος*, Qui lato s. patulo aut aniplo ore est, i. q. *εὐρύστομος*. *Πολύστομος*, Multa habens ora. E Nonno autem (Jo. 96.) affertur π. ἡχώ pro Sonus et vox e multiplici ore proficiens. ["Ad Herod. 107. Wakef. Eum. 382." Schæf. Mss. * *Πολυστομέω*, *Æsch.* Suppl. 511.] *Πρόστομος*, Acuta cuspide præfixus, Mucronatus, Acutus in summa sui parte: ut *πρόστομον ξίφος* [ap. J. Poll. 2, 201.] dicitur τὸ ἐστομωμένον καὶ τομὸν: cui opp. τὸ ἄστομον s. ἀπρόστομον: nam VOCATUR *Ἀπρόστομος*, Qui acuta cuspide s. mucrone præfixus non est, Non acutus in summa sui parte, [Magnes Com. ap. J. Poll. 1. c.] At *Προστομία, ἡ*, sive *Προστόμιον*, τὸ, Labiorum commissura. Sic enim J. Poll. 2, (90.) *Ἡ δὲ εἰς ἄλλα τῶν χειλῶν συμβολή, προστόμιον ἢ προστομία*. [*Προστόμιον*, Ostium, *Æsch.* Suppl. 3. ἀπὸ προστομίων * *Λεπτοβαθῶν Νείλου*. * *Προστομία*, Mathem. Vett. p. 20. * "Στρεβλόστομος, Jo. Malal. 1, 395." Elberling. Mss.]

Σύστομος, Qui est ore sensim compresso et contracto, Cui os sensum coit, Aristot. de Part. Anim. 3. loquens de piscibus, *Διὸ τὰ μὲν ἐστὶ συστομώτερα τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἐχόντων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα, πάντα ἀνερρώγῃα*. Ibid. *Μνυρον στόμα ἔχοντα* dicit pro *σύστομα*, teste Bud., qui interpr. etiam, Qui est rictu contracto. Quoniam vero ii, quibus os est compressum, loqui nequeunt, ideo accipitur pro Mutus s. Elinguis, Prov. *Συπτομώτερος σκάφης*: quod de iis dici consuevit, qui propter humilitatem conditionis ap. præstantiores non audent hiscere. Natum hinc ajunt, quod olim inquilini et hospites alienæ reipublicæ, ludis popularibus in pompa incedebant scapham gestantes: unde quoties hospitem non civem significabant, *σκαφηφόρον* vel etiam *σκάφην* appellabant. Proinde vulgo sic minitabantur, *Ποίησω σε συστομώτερον σκάφης*, Reddam tibi os magis occlusum quam scaphæ. Vix enim audebant hiscere οἱ σκαφηφόροι et peregrini. In quibusdam Codd. legitur *συντομώτερος*: quod minus probo. Referunt autem Hes. et Suid. ["Valck. Adoniaz. p. 294. Mœr. 392. et n. *Σύστομα*, Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss.]

[* "*Τανύστομος*, Theodos. Diac. Acroas. 1, 107." Boiss. Mss. * *Τραχύστομος*, vide *Παχύστομος*. * *Τραχυστομέω*, unde * "*Τραχυστομία*, Aspera pronuntiatio, Eust. II. 278, 21." Wakef. Mss. * "*Τετράστομος*, Tzet. Ch. 8, 624." Elberling. Mss.] *Τρίστομος*, Trila habens ora s. ostia, Cui triplex est acies, Qui trigemino mucrone est, Tres habens cuspides: *αἰχμή*, Epigr. ["Agathia 28." Schæf. Mss.] "*Υποστόμία*, Fræni ferramenta, quæ mandit equus, VV. "LL. ex J. Poll." [Geop. 6, 8, 1. *Ἐνδιάσπειρον, κατὰ τὰς πλευρὰς αὐτῶν (τῶν πίθων) καὶ τὰ ὑποστόμια, al. ἐπιστ.*]

Στοματικὸς, Ad os pertinens. Apud Medicos *στοματικά φάρμακα* dicuntur proprie Medicamenta quæ ad uvæ, tonsillas, et omnes quæ in ore fiunt dependente inflammationes, conveniunt, Gal. 6 *τῶν κατὰ Τόπους*. Generaliter vero dici possunt Quæcunque gargarizata, illita, aut alio quovis modo admota medentur oris affectibus. Nam et citra inflammationem ulcera admodum humida stomaticis medicamentis curantur: id quod notum esse potest e Gal. 5 de Arte Med. Hæc inter alia Gorr., ap. quem videre poteris locum Galeni quem citat. Vide et Paul. Ægin. de stomaticis medicamentis, eorumque differentiis, 7, 14. Plin. 23, 6. Ex acerbis fit medicamentum, quod Stomaticæ vocatur, utilissimum oris vitiis, narium. Eod. l. c. 7. de moro, Fit e pomis panchrestos stomaticæ, eadem arteriaca appellata. Neque est aliud oris, arteriæ, uvæ, stomachi, jucundius remedium: 22, 11. de glycyrrhiza, Ideo et commanducata, stomaticæ est, et ulceribus oris inspersa sæpe. Perperam ergo ap. Diosc. 3, 7. *Στομαχικόν ἐστὶ διαμασσωμένον*, pro *στοματικόν*: unde et Ruell. recte vertit, Commanducatus ori prodest. || *Στοματικὸς* exp. etiam Ori gratus, *εὐστομος*: nullo tamen allato exemplo, nec Auctore ullo citato. || Qui oris vitio

laborat, ut στομαχικός, Qui stomachi vitio laborat, et Κεφαλικός, Qui capitis. Sed nec hujus signif. exemplum affertur. Legimus quidem ap. Plin. 24, 14. de flore rubi Idæi, Stomaticisque ex aqua bibendus datur; sed mendose, si quidem Diosc. exempl. credimus, quæ 4, 38. sic habent, Στομαχικοῖς τε μεθ' ὕδατος ἐν ποτῷ δίδεται, Ruell. Stomachicisque ex aqua bibendus datur.

[* Στομάτιον, Gl. Oscillum.]

Στομῶδης, Qui amplo ore est, magno ore est. J. Poll. 2, (101.) Sophoclem scribit στομῶδη dicere τὰ εὔστομα καὶ εὐφῆμα, Quæ ab ore s. lingua favente proficiunt, [ubi Codd. dant * Στομηρός.]

Στομίας, ὁ, Magnum os habens: ἵππος, ὁ ἀπειθής καὶ βίαιος, qui et ἄστομος, Suid., Equus duri oris, Qui fræno non paret, sed vi trahit sessorem quo vult, præ contumacia oris habenas spernentis. Itidem et Hes. στομίας ἵππους vocari ait τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς: qui prioris etiam signif. meminit, exponens non solum ἀπειθής, sed etiam μέγα στόμα ἔχων. ["Ad Mær. 34." Schæf. Mss. cf. Phryn. Bekkeri p. 64.]

Στόμις, i. q. -στομίας, i. e. Duri et contumacis oris equus, Qui duro et contumaci ore spernit frænos, Efrænis, ὁ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς: ex Æsch. [Eust. ad Od. E. p. 228. Phot. Στόμις ἵππος ἀπειθής καὶ βίαιος, ὃν τινες ἄστομον.]

[* Στόμιον, τὸ, Nicander 'A. 120. περὶ στόμα νεῖατα γαστρὸς, Schol. περὶ τὰ νεῖατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστρὸς, τούτεστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἵγουν περὶ τὸν στόμαχον· ἐκ δὲ τοῦ στόμια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται στόμα, ὡς μηρία, μηρά.]

Στόμιον, τὸ, Parvum os, Osculum, ut Ovid. accipit: Apuleius dicit Buccula, dimin. facto e Bucca. Coquus quidam ap. Athen. (377.) Καὶ τὰ στόμια γίνωσκε τῶν κεκλημένων: paulo post στόματα dicit. Gal. Therap. dicit etiam στόμιον ἀγγεῖον, Vasis os. Et Alex. Aphr. Probl. στόμια vocat Venarum ora. Rursum Gal. ad Gl. ulceri tribuit στόμιον. Sed et puteo tribui στόμιον ajunt, itemque de aliarum rerum introitu dici, ut Lat. Os. Lucian. certe στόμιον appellat Os specus, (2, 929.) Πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύβει, Paululum e specu s. ore speluncæ prospicere. Aristot. et πνευματῶν στόμια dicit Spiracula et emissaria ventorum, i. e. Loca e quibus exeuntes spirant: de Mundo, Καὶ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέφκται, Exitus spirituum in multis locis terræ patefacti sunt. Hes. στόμιον exp. χάσμα. || Στόμιον dicitur etiam Ea fræni pars, quæ inditur ori equi, s. quam commanducat et commordet, cum frænatus est. J. Poll. quoque 2, (100.) στόμιον esse dicit χαλινῶ τι μέρος, Fræni partem quandam: paulo post tamen, στόμια μέντοι, inquit, οἱ τῶν ἵππων χαλिनοί, Equorum fræni. Utitur in hac signif. non solum Xen. Ἰππ. (6, 1.) sed et Eur. Hipp. (1223.) Αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῇ γνάθοις: [Iph. A. 219. Iph. T. 935. Soph. El. 1462. Æsch. Pr. 287. 1008. Ag. 136. Ch. 805. "Ad Mær. 194. Brunck. Ind. Soph. Aristoph. 2, 173. Fr. 221. Valck. Hipp. p. 296. Herod. 314. Wakef. Trach. 1261. Jacobs. Anth. 7, 242. 9, 27. Bast. Lettre 17. Conf. c. στόμα, ad Dionys. H. 3, 1317." Schæf. Mss. "Os, Nicander 'A. 12." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 8, 29. De accentu, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 153.]

[* Στομίς, ἡ, i. q. στόμιον, φορβειὰ, χειλωτήρ, J. Poll. 10, 56.]

Στομῶ, Dicitur aliquis aliquid στομοῦν, cui os s. στόμα facit: ut στομοῦν ὄγκον, Tumori suppurato os facere, quo pus exeat, i. e. Ore s. Ostiolo facto aperire. Gal. περὶ ἐκπνουμένον ὄγκον loquens, *Επειτα στομῶσας, ἐὰν μὲν ἀκριβῶς ᾗ τὰ περίε τῆς τομῆς ἀφλέγμαντα, τοῖς ἐμπλάστοις φαρμάκοις θεράπευε. Unde Stomotica pharmaca ap. Medicos. Itidem Gorr. Στομοῦν, inquit, Aperire. Consueta magis signif. est Scalpro dividere: idque proprie in abscessibus dicitur. Verum eo vocabulo generalius utitur Hippocr. 6 τῶν Ἐπιδημ. accipiens στομοῦν pro ἀναστομοῦν, h. e. Recludere atque adaperire quamcunque partem, sive hæmorrhoidas, sive narium aut uteri

venas, sive fistulas etiam, veteres quidem et longo tempore assuetas, sed aliqua de causa obstructas, sive etiam aurium meatus sordibus refertos et obturatos, adhibito aliquo ἀναστομωτικῷ, h. e. aperiente medicamento. Annotat Gal. Comm. 2 in l. 6 τῶν Ἐπιδημίων. Item σίδηρον στομῶσαι dicitur, qui acie illud instruit s. acuit. Στομῶσαι τὴν μάχαιραν, inquit Bud. p. 1086., est Exacuere aciem, quasi os gladii concinnare et firmare et obdurare: quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Greg. Naz. in Orat. de sacro Baptism. *Εως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομωθῆτω, μὴ τι παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πύθον, Dum candens est ferrum, in aquam frigidam immergatur et roboretur, ne quid intercidat, quod desiderium interpellet: de baptismo quamprimum poscendo loquens. Idem Invect. in Jul. de vexat. nibus martyrum loquens, Καὶ τῷ διωγμῷ ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, καὶ ὡς περ σίδηρον θερμὸν ἔσταν, τοῖς κινδύνους στομῶσαντες, Qui obdurarunt et confirmarunt. Inde factum ut στομῶσαι accipiat pro σκληρῶναι et roborare, ut ap. eund. Greg. Orat. de Septem Macc. Fratibus, *Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ τῷ πάντῳ ἦν προθυμότερος, τοῖς τοῦ προειληφότος κινδύνους στομῶμενος. Plut. (Lycurgo 16.) Λέγεται γὰρ τὰ παιδία ἐκ τοῦτον μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι. In ead. signif. Basil. activa voce utitur, Οὕτως οἰονεῖ βαρὴ σίδηρον τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς ἡ νηστεία στομῶσασα ἀδάμαστον ἐποίει τοῖς λέουσι. Pro Exacuo et suo veluti στόματι instruo acceperit et Aristoph. N. (1108.) ubi pater filium erudiendum instruendumque tradeus, ait, Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως ἔδ μοι στομῶσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα, Οἷαν δικιδίους, τὴν δ' ἐτέραν αὐτοῦ γνάθον Στομῶσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα: metaph. a gladiis, vel ab equis fortasse, qui eterογνάθοι dicuntur, et ἀδίκον τὴν γνάθον ἔχοντες, ut est ap. Xen. Ἰππ. (1, 9.) Hæc fere. e Bud. 1086. et 1087. Schol. Aristoph. et Suid. l. c. στομῶσεις exp. ὀξυνεῖς, ἀκονήσεις: Bud. in suo Lex. exp. etiam εὐστομον ποιήσεις, i. e. Disertum argutumque reddes. J. Poll. certe Aristoph. στομῶσαι dixisse tradit pro ἁλόν ἀπεργάσασθαι. Idem Bud. στομῶσαι interpr. etiam Infestam aciem facere, Infesto agmine exercitum firmare, Frontes iu agmine struere. Plut. Anton. 298. Πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πλευρὰς ἑκατέρας στομῶσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἤγε: Quatuor frontes agminis faciens; est enim στόμα, Frons, ut οὐραγία Extremum agmen, ap. Eund. et ap. Ælian. Sic Comm. 1086. Idem, Ut enim docet Ælianus, frons, acies, os, et jugum, phalangis ordines primi dicuntur, unde cornua duo promoventur: quare στομῶσαι signif. Infestam aciem obvertere, Infesto agmine exercitum firmare. Et mox, citato isto loco Plutarchi, addit, eum illis verbis significare, Autonium agminis incedentis quatuor frontes fecisse, ad arcendum impetum equitatus Parthorum. Item λυμένα στομῶσαι dicitur, qui ei στόμα facit, qui eum instruit stomate, de quo supra. ["Ad Herod. 312. (4, 69.) Eur. Iph. T. 287. Jacobs. Anth. 9, 417. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. Kuster. Aristoph. 61. Ferrum acuo, Boiss. Philostr. 601. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss. "Schol. Od. l. 393." Wakef. Mss. Nicet. Annal. 5, 6. Τὴν γλῶτταν ἐστόμωτο, 17, 4. Ἐστόμωσε πρὸς μουσουργίαν.]

Στόμωμα, τὸ, Id quod exacutum est, stomate instructum est, τὸ ἐστομωμένον, s. τὸ στομωθὲν: ut * χαλύβδιον στόμωμα ap. J. Poll. e Cratino, Ferrum acie chalybea roboratum, cujus acies chalybe roborata ac durata est, ἐν χειρὶ χαλύβδιον στόμωμα. Idem J. Poll. 7. ex eod. Cratino * χαλυβικὸν στόμωμα. Idem rursum dicit etiam σιδήρου στόμωμα, pro σιδήρος ἐστομωμένον, Ferrum quod candens acie chalybea præfixum est, et aquæ immersum ac induratum. Solent enim fabri, ut indurent ferrum ac roborent, chalybe præfixum et candefactum, aquæ immergere: id quod videre est in loco quodam Soph. in Βαφῇ ac Σίδηρος citato. Prius illud * χαλυβδικὸν στόμωμα, i. e. Ferrum quod * Chalybes acuerunt et ἐστόμωσαν, ap. Daimachum quoque legitur, e cujus Poliorcētis afferuntur hæc verba, Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σινω-

πικόν και Χαλυβδικόν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά· Λακωνικόν δὲ, εἰς ῥίνας καὶ * σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξύρια καὶ ξυστήρας. Ubi Χαλυβδικόν στόμωμα interpretari possumus etiam Acies qua Chalybes utuntur in temperando ac roborando ferro: ut Plin. 34, 14. Ex omnibus autem generibus palma Serico ferro est; secunda, Parthico; neque alia genera ferri e mera acie temperantur: ceteris enim admiscetur. Ut στόμωμα σιδήρου i. sit q. Acies qua ferrum temperatur, s. Quæ ferro admiscetur, ut ea ipsum ferrum acutum reddatur durius ac firmitus: i. e. Chalybs, ὃ στομοῦται ὁ σίδηρος. Gorr. certe, Στόμωμα, inquit, est Ferrum sæpius igne liquefactum et purgatum redditum. Id chalybs alio nomine dicitur: Galli Aciem appellant. Attamen et ipsum τὸν σίδηρον ἐστομωμένον dici στόμωμα, e Plut. quoque discimus, qui in Lyeurgō (9.) dicit monetam Spartanam, quam e ferro cudere Lyeurgus instituerat, fuisse διακόψαι iuutilem, quoniam ὕξει διαπύρον σιδήρου τὸ στόμωμα κατασβέσας, ἀφέλετο τὴν εἰς τὰλλα χρεῖαν καὶ δύναμιν. Idem confirmat Aet. 10, 11. "Ἐστὼ δὲ ὁ ἀποσβεγνύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἡ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπόμενος. Ubi aperte indicat στόμωμα σιδήρου esse σιδήρου qui ἐν ταῖς χαλκείαις πεπνυμένους τε καὶ τετυμμένους καὶ ἐστομωμένους, ἐν τῷ ὕδατι ἀποσβέννυται, s. βάπτεται. Et τοῦ στομώματος λεπὶς dicitur Squama illa quæ resilit a ferro, interea dum malleis tunditur et στομοῦται. Quæ qua vi polleat in medicina facienda, tum Aet. itidem docet, tum Diosc. 5. tum Gal. Simpl. Med. 9. cap. illo quod inscribitur περὶ Λεπίδος τῆς ἀπὸ Χαλκοῦ καὶ Σιδήρου. Plin. et Celsus στόμωμα accipiunt pro Ipsa Squama quæ decutitur dum στομοῦται ὁ σίδηρος aut ὁ χαλκός. Sic enim ille, 34, 11. de flore et squama æris, Squamæ est alterum genus subtilius, e summa sc. lanugine decussum: quod vocant στόμωμα. Hic autem, 6, 6. in collyrio Cleonis, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Nisi potius intelligunt Certum quoddam squamæ genus, quæ decutitur dum στομοῦται ὁ χαλκός et πυρούμενος τυπεται. Rursum Aet. 9, 48. Πλάτυσμα σιδήρου στομώματος, Lamina e stomomate ferri. Aliis etiam rebus στόμωμα tribuitur, metaphorice acceptum pro Robur, Vis, Vigor, Plut. Symp. 6, 7. "Ὁ, τι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ δυνάμει ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι: paulo post, Οὐδ' ὥσπερ σιδήρου στόμωμα ἀποκόψαντες. Idem in suo περὶ Πόλυτρον libello, Τὸ πολυπράγματον τοῦ φιλομαθοῦς ἀκμήν τινα καὶ στόμωμα νομίζοντες, quasi τὸ πολυπράγματον possit στομοῦν eos, qui πολυμαθῶν nomen sibi comparare volunt. || Στόμωμα dicitur etiam Robur aciei, Plut. Flamin. (2.) Φιλίππῳ γὰρ ἦν στόμωμα πρὸς μάχην ἀποχρῶν. Idem, Ἀπολαβὼν αὐτοῦς ὥσπερ στόμωμα τρισχίλους γενομένους. Bud. ["Ad Diod. S. 1, 356. 2, 341. Porson. Or. 1279. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss. Daimachus ap. Steph. B. v. Λακεδαίμων. I. q. στόμα, Introitus, Fauces, Æsch. Pers. 882. στ. Πόντου. * Στομωμάτιον, Gl. Denticulum aciariuum.]

Στόμωσις, ἡ, Ipsa actio τοῦ στομῶσαι, cum faber caudefactum et exacutum ferrum in aqua extinguit, ut durius fiat ac firmitus, Plut. (6, 593.) Χαλκεὺς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεις ποιῆσαι μᾶλλον ἢ τι τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευῇν, Potius iudicavit operis sui esse ferruminare aliquid, aut securim candefactam exacutamque aquæ immergere ac temperare acie: (271.) "Ὡσπερ ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύχει, καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθεὶς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος, καὶ μαλακὸς γενομένος. Sic Symp. (8, 927.) "Ἡ περὶ τὰ λουτρά τῆς σαρκὸς * πολυπάθεια, καθάπερ σιδήρου πυρὶ μαλασσομένης καὶ ρεούσης, εἴτα βαφὴν ὑπὸ ψυχροῦ καὶ στόμωσιν ἀναδεχομένης. Exp. etiam Acies, Acumen, Robur, perinde ut στόμωμα. Apud Soph. autem in Œd. C. (794.) Τὸ σὸν δ' ἀφίεται δειρ' ὑπόβλητον στόμα Πολλὴν ἔχον στόμωσιν, exp. δεινῶσιν καὶ πανουργίαν, Dicendi vehementiam

et astutiam, Veteratoriam eloquentiam. ["Ad Mær. 170. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss.]

[* Στομωτής, Gl. Indurator. * "Στομωτήρ, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 277." Seager. Mss.]

[* Στομωτός, unde] Ἀστόμωτος, Qui exacutus non est, acie temperatus roboratusque non est, tinctus s. immersus aquæ non est, postquam candefactus fuit et exacutus, i. q. ἄβαπτος de ferro dictum, ὁ οὐκ ἐστομωμένος. [Vide Ἀβαπτος. * Ἀναστόμωτος, i. q. ἀβάπτιστος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀναστομώ, Laxo, Relaxo, Laxius reddo et patientius, q. d. Os facio latius et capacius: accipiendo os metaphorice de quavis re. Sunt qui ἀναστομῶ exponant Aperio, Patefacio, ap. Theophr. C. Pl. 2, (5, 4.) Apud Aristot. de Gener. Anim. Ἀναστομοῦνται πόροι, Laxantur meatus et aperiuntur. Sequitur enim, Καὶ εὗρουν τὸ σῶμα ποιοῦσι. || Apud Xen. K. Π. 7, (5, 7.) Ἀναστομον τὰς τάφρους sunt qui accipiant pro Repurgare fossas, non pro Capaciore reddere. Ἀναστομῶ, in signif. contraria præcedenti, Arcto, Angusto, In fauces comprimo, Aristot. de Mundo (3.) Ὁκεανὸς πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους ἀνχένās ἀνεστομωμένος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος: ubi ἀνεστομωμένος, Bud. interpr. In fauces se comprimens. Si quis tamen passivæ vocis significationem retinere velit, ἀνεστομωμένος sonat in fauces compressus. || Ἀναστομῶ in VV. LL., quæ omnium prima fuerunt edita, exp. Verba aliena interrumpo. || Ἀναστομῶ, Exacuo, quasi Os facio, Comicus quidam ap. Athen. (133.) ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων Ἀναστομοὶ τάχιστα ταῖσθητήρια. Existimo sumtam a gladiis metaph., de quibus etiam στόμα et στόμωμα dicitur. Sic et Lat. Exacuere palatum dicuntur quidam cibi. Hanc autem verbi ἀναστομον significationem ab eo deducta ἀναστόμωσις et ἀναστομωτικός servant. [Eur. Cycl. 356. Hippocr. 47, 28. 29. 32. 236, 29. 237, 29. "Ad Dionys. H. 1, 525. ad Diod. S. 1, 204." Schæf. Mss. "Constringo, Clem. Alex. 144. Exacuo, Heliod. Æth. 52. Comprimo, de fluminibus, Philo J. 2, 475." Wakef. Mss. Polyæn. 7, 10, 5.] Ἀναστόμωσις, ἡ, Laxatio, Relaxatio. Apud Cels. ἀναστόμωσις est Cum ora venarum aut arteriarum patefiunt, et ex eis sanguis erumpit. Qua de re plura ap. Gorr. || Contraria signif., Arctatio, Compressio in fauces. || Exacutio palati, de cibis dictum, Athen. (133.) Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν: ["Casaub. ad p. 111." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 17, 6. Foës. Œcon.] Sic ETIAM Ἀναστομωτικός, Exacuendi palati vim habens. || Aperienti vim habens et oris patefaciendi. Ἀ. φάρμακον dicitur Medicamentum quod ora venarum et arteriarum aperiendi vim habet, calidum, acre, mordax, crassarum partium et terrenum: ut cyclaminus, allium, porrum: huic oppositum est τὸ στεγνωτικόν. Gorr. [Diosc. 1, 4.] "Ἀναστοματικός, perperam "in VV. LL. pro ἀναστομωτικός. Nec minus mendosum est Ἀναστομάω, quod eadem afferunt pro "Verba aliena interrumpo, Interior." [* Ἀναστομωτήρ, unde] "Ἀναστομωτήριος, i. q. ἀναστομωτικός. "Hippocr. de Nat. Mul. Ὑστέρας ἀναστομωτήριον "τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν:" [p. 230, 45. 231, 9. * "Ἀπαναστομῶ, Dionys. H. 1, 525." (Antiq. 3, 40.) Schæf. Mss.: in Codd. autem melior est lectio ἀναστομῶ. * Συναναστομῶ, Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 37.]

Ἀποστομῶ, opp. præcedenti ἀναστομῶ et verbo στομῶ, ut ἀποστέγω et ἀποστέγω opposita sunt τῷ στέγω et στέγω, i. e. Os obturo, s. occludo, ἀποφράττω: ut Suid. exp. h. l., quem citat, Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν, Fossarum hiatus obturare et terra regesta complere. || Præterea ἀποστομοῦν ferrum dicitur, qui aciem ejus hebetat et retuudit. Metaph. Lucian. (1, 118.) de Jovis fulmine loquens, Κατεαγμένα γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένα δύο ἀκτῖνες. || Accipitur tamen etiam pro ἀναστομῶ s. στομῶ, Ore factio aperio: qua signif. Diosc. usurpat identidem, teste Bud. qui addit et h. l. Galeni, Ἐνίοις αἰμορραγίαι, ἡ ἐν ὠρισμέναις περιόδοις ἀποστομούμενον ἀγγεῖον, εἰθίσται τὸ περιττὸν ἐκκενοῦν. ["Dionys. H. 3, 1799." Schæf. Mss. Hippocr. de Nat. Pueri c. 4. Καὶ τὰ νεῦρα

ἐλίσσεται ἀμφὶ τὰς ἀποφύσεις τῶν ἄρθρων· καὶ ἀποστο-
μοῦται ἢ ῥίς κ. τ. λ.: perperam vulgo * αὐτοστομοῦ-
ται.] Ἀποστόμοις, ἢ, Apertio facto ostio: πόρων,
Cum meatuum corporis ora s. ostiola aperiuntur per
sudorem. Aristot. Probl. (8, 6.) Διὰ τὴν τῶν πόρων
ἀποστόμωσιν τοῖς ἰδρῶσιν οἷον πολλὰ θύραι ἐξήρηνται,
Meatibus per sudorem patefactis, veluti ostia com-
plura aperiuntur. At perperam in VV. LL. SCRIBITUR
Ἀποστόμοις. [Vide Append. ad Bast. Ep. Cr. 17.]

Διαστομῶ, Diduco ore patefacto, i. q. ἀναστομῶ
et διαστέλλω, [Aristot. H. A. 5, 32.] Διαστόμωσις, ἢ,
Diductio et apertio oris, Cum os s. ostium diducitur.
Alex. Aphr. [Probl. 1. p. 278, 27. in Codd. διαστολῇ.
* Διαστομωτῆρ, unde * Διαστομωτῆριος, e
quo per contr.] Διαστομωτῆρς μήλη, Specillum quo
os clausum aperitur et diducitur, διαστολεῖς, [Gal.
* “Καταστομῶ, Epist. Lugd. et Vienn. ap. Euseb.
Hist. Eccl.” Routh. Mss. “Eumath. 134. 441.
* Παραστομῶ, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ
Acroas. 4.” Boiss. Mss.] Συστομῶ, Os contraho,
Ostium constringo et coangusto: opp. præcedenti
διαστομῶ. Pro Simul in fauces contraho, affertur
ex Aristot. de Mundo. [Strabo 7. p. 473.]

Ἀποστοματίζω, Memoriter recitare jubeo, ἀπὸ
στόματος εἰπεῖν κελεύω: si quidem verum est, quod
J. Poll. 2, (108.) scribit, Plat. alicubi ἀποστοματίζε-
σθαι τοὺς παῖδας, dixisse pro ὑπὸ τῶν διδασκάλων
ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν,
Pueros interrogari a magistris et juberi recitare
quæ didicerint. Ita et Suid. annotat τὸν διδάσκαλον
δici ἀποστοματίζειν, ὅταν κελεύει τὸν παῖδα λέγειν
ἅττα ἀπὸ στόματος. Locum Plat., cujus mentionem
facit J. Poll., hunc esse existimo, in Euthyd. (p. 14.)
Ὅποτε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότεροι
ἐμάνθανον τῶν παιδῶν τὰ ἀποστοματιζόμενα; ut
sensus sit, Cum memoriter aliqua vos recitare jube-
bat grammaticus, utri pueri didicerant quæ ab ipso
interrogabantur et memoriter recitari juebantur?
Aliam tamen interpr. afferam paulo post e Cam. Af-
finem signif. habet ἀποστοματίζω ap. Luc. 11, (53.)
Ἦραντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν,
καὶ ἀποστοματίζεῖν αὐτὸν περὶ πλειόνων, Cæperunt
scribæ et Pharisei vehementer ipsi imminere, et
eum allicere ad loquendum de multis: Ἐνεδρεῦντες
αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαι τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,
ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ, Insidiantes ei, et cupide
venantes aliquid ex ipsius ore, ut eum accusarent.
Ubi vet. quidam Codd., duo tantum, habebant
ἀποστομίζεῖν: plures, ἀποστοματίζεῖν, quod et Laur.
Valla agnoscit. Male vetus Interpres vertit Os
opprimere, (qua signif. ἐπιστομίζεῖν dicitur): nam qui
e cujuspiam ore aliquid aucupatur, quo eum irretiat
aut periculum ei creet, potius eum conatur ad lo-
quendum provocare quam os ipsi occludere. Theo-
phyl. (401.) aliam præterea exp. affert, quasi ἀπο-
στοματίζεῖν declaret ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν: quæ
minus consentanea videtur, cum Luc. tantum dicat
eos conatos fuisse ipsum illaqueare in sermone. Ita-
que ἀποστοματίζεῖν αὐτὸν dicemus potius i. esse q. in
sequenti versiculo, Ζητεῖν θηρεῦσαι τι ἐκ τοῦ στόματος
αὐτοῦ, Veuari quidpiam ex ipsius ore, quo sc. eum
irretirent. [“Imminendo urgebant Jesum, et su-
perbe postulabant improbi, ut loca V. T. memoriter
recitaret; id enim signif. ἀποστοματίζεῖν, proprie
positum de magistro imperioso, qui ferula imminens
superbe postulat, ut pueri memoriter loca recitent.”
Valck. Schol. in N. T. 1, 206.] Sed nota, Camera-
rium aliter interpretari ἀποστοματίζεῖν in l. illo Plato-
nico, nimirum, Memoriter recitare: itidemque ἀπο-
στοματιζόμενα, Quæ memoriter recitantur. Sic enim
reddidit ea verba, Cum memorabantur a grammati-
co quæpiam, utri illa discabant pueri quæ memora-
bantur? Cujus τοῦ ἀποστοματίζεῖν signif. J. Poll.
etiam meminit, i. esse dicens q. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.
Similiter et Suid. ἀποστοματίζεῖν exp. ἀπὸ μνήμης
λέγειν καὶ ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων: nulla
tamen afferens illius signif. exempla, nisi locos quos-
dam in quibus pro ἀποστοματίζεῖν est ἀπὸ στόματος
φράζειν, ἀπὸ στόματος ἐρεῖν, ἀπὸ γλώττης φράζειν,

ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν. Idem ἀποστοματίζαν exp. ἀπε-
φθέγγαντο. Sed utitur eo verbo Athen. (359.) Ἐστὶ
Ῥοδιακὴν εἶναι λεγόμενὴν ἱστορίαν, ἣν ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος ἀποστοματίζειν οὐ δύνασθαι, τῷ πάντι πρό πολλοῦ
ἐντετυχηκέναι τῇ ταῦτα περιέχοντι βιβλίῳ, Ajebat esse
fabulam quæ Rhodiaca diceretur, sed quam in
præsentia non posset memoriter referre, quod jam-
pridem legisset eum librum in quo illa contineren-
tur. Plut. quoque in Theseo (24.) itidem usurpavit
pro eo quod Lat. dicunt Recitare et Ore suo pro-
nuntiare, sed quadam cum energia, ut furentes vates
suos versus cum impetu repente profundere serua-
tur; loquitur enim de quadam Sibyllæ prædictione:
Τοῦτο δὲ καὶ Σιβυλλαν ὕστερον ἀποστοματίζειν πρὸς τὴν
πόλιν ἱστοροῦσιν, ἀναφθεγγαμένην, Ἀσκὸς βαπτίζῃ
δύναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστί. Platonico autem loco
ubi agitur de grammaticis qui pueris ore suo verba
præfuntur, ut subsequantur illi aut dictata accipiant
similis quidam est ap. Aristot. Elench. 3. Quo refer
quod Horat. dixit, Occidit miseros crambe repetita
magistros: loquens sc. περὶ τῶν ἀποστοματιζομένων,
i. e. de iis quæ præceptor viva voce solet discipulis
inculcare. [“Voss. Arist. 1. p. 4. Boiss. Phi-
lostr. 448. Heind. ad Plat. Phædr. 237. Toup. Opusc.
1, 51. Timæi Lex. 43. et n., Wessel. Ep. ad Ven. p.
23. Schrader. Ind. ad Xeu. Mem. v. Στόμα.” Schæf.
Mss. “Themist. 33. Steph. B. 205.” Wakef. Mss.
Suicer. Thes. Eccl. * Ἀποστομάτισμα, Theoph. 3
665.]

[* Στοιμίζομαι, Schleusn. Lex. V. T. * “Ἀντιστοι-
μίζω, Refuto, eum accus., Athan. 2, 364. fors. ἀπο-
στομίζω, vel idem erit.” Kall. Mss.]

Ἀποστομίζω, i. q. ἀποστοματίζω, atque adeo Codd.,
ut dixi, in l. illo Lucæ quem citavi in Ἀποστοματίζω,
pro illo ἀποστοματίζειν, quod in pluribus
legebatur, habebant ἀποστομίζεῖν. Theophyl. au-
tem agnoscit præcedens ἀποστοματίζεῖν, exponens
παγιδεύειν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν: quoniam sc.,
ὅταν τις κρατηθῇ ἀφ’ ὧν λέγει, ἀποστοματίζεισθαι, i. e.
ἀπὸ τοῦ στόματος ἔλκεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι. Sed
affert et aliam exp., accipiens sc. ἀποστοματίζειν
pro πυκνῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν: nam ἀποστοματίζειν
sθαι aliquem dici ὅταν πλεονες ἐρωτῶντες ἐνὰ περ
ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσωσιν· τότε γὰρ μὴ δυνάμεναι
πᾶσιν ἀποκρίνεσθαι, ἔμφασιν δίδωσι τοῖς ἀνοήτοις τοῦ
ἐξαπορηθῆναι: ita ut ἀποστοματίζειν sit, de aliis
atque aliis interrogatum, eis ἀπορίαν ἀγειν. Cyrillus
certe vult, eos multis quæstionibus interpellasse do-
minum, ut, si non responderet, videretur indoctus;
sin male responderet, coargueretur; aut si bene
quoque responderet, tamen e multis præberetur ansa
reprehendendi. Ad aliam autem verbi ἀποστοματίζειν
signif. pertinet ἀποστομίζεῖν, quod Hes. exp. ἀπὸ
μνήμης ἀξιοῦν λέγειν. Sed Idem ἀποστομίζων exp.
etiam φιμονῶν, Os obstruens: qua signif. ἀποστομῶ
[et ἐπιστομίζω] quoque accipitur. Sic Bud. ἀποστο-
μισμένος exp. e quodam, quem non nominat, Ἀπέρ-
ραμμένος τὸ στόμα, et de muto vel parum loquente
dici ait. VV. LL. e Philostr. pro ἀποστομῶ, Aciem
retundo et hebetō: (Icon. 2, 17.) Ὁ δὲ θῆγει πᾶν
κυν λαβῶν ἀπεστομισμένον ὑπὸ τοῦ πλῆγειν, Bipennem
exacuit crebris ictibus retusam. [“Wessel. Ep. ad
Ven. 23. Toup. Opusc. 2, 176. ad Lucian. 1, 353.
ad Timæi Lex. 43.” Schæf. Mss.]

Ἐνστόμισμα, τὸ, Frænum, utpote quod ori inji-
ciatur ad coercendum et regendum jumentum.
“Exemplum ex Josepho (Antiq. 18, 12.) hoc affer-
tur, Ἐπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χροῖζων ἐνστό-
μισμα τῇ ἀρετῇ τῶν ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσα-
σθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Quæ verba ap.
Suid. quoque leguntur, ap. quem tamen Ms. etiam
Cod. habet ἐνστομισμάτων, et φιλίας pro φιλιῶν. In
eodemque Cod. est et partic. ἐνστομισθέντων, sme
“expositione: quod sonat Frænatorum, Eorum qui-
bus frænum injectum est.”

Ἐπιστομίζω, i. q. ἀποστομίζω, i. e. Obturo os, et
loquentem reprimo: sicut et J. Poll. ἐπιστομίζειν
exp. ἐπισχεῖν λέγοντα. Paulus in Epist. ad Tit. 1,
(11.) Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, Quibus os obturandum
est; seu, ut Hieron. vertit, Quibus silentium indicii

oportet. Athen. 8. Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνωσ, πάντων δὲ ἀποφαινεῖς κενώτερον λεβηρίδος, Dum omnibus studes occludere os. Sic Lucian. (2, 683.) Ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων. Chrys. quoque eod. modo ἐπιστομίζω σε dixit pro κατασιγάω σε. Hes. ἐπιστομίζων exp. φημονῶν, ἐκέγχων. Suid. Ἐπιστομίζειν, ἐμποδίζειν κατασχέιν; est autem hoc ἐπιστομίζειν fut. infin. a fut. indic. ἐπιστομίζω, Att. ut νομίζω, et similia. [Demosth. 85. Aristoph. Ἰππ. 845. "Thom. M. 911. T. H. ad Plut. p. 193. Plato Gorg. 120. Valck. ad Chrys. p. 13. ad Herod. 564. ad Charit. 326. ad Diod. S. 1, 228. *Ἐπιστομέω, T. H. l. c." Schæf. Mss. Cf. Plut. Cat. Min. 38. Ἐπιστομίζω, Philostr. Icon. 2, 18; Plut. Solert. p. 158. H. Q. S. 7, 8. Athen. 180. "Liban. Ep. 12. fin. Plut. 10, 30.: in var. lect. *Ἐπιστομαρίζω. *Ἐπιστομαστέον, Clem. Alex. 196." Wakef. Mss.] Ἐπιστόμισμα, τὸ, Obturamentum, Obex et præpedimentum quo os alicui homini aut rei obstruitur. Metaphorice Joseph. A. J. Ἐπιστόμισμα ἦν αὐτῶν μίσει τῇ πρὸς Ἰουδαίους, pro Obstaculum quo retundebatur odium eorum adversus Iudæos, Quod infrænabat, aut refrænabat. Qua signif. DICITUR ET Ἐπιστόμιον. Nam ἐπιστόμιον vocatur Quod ori opponitur s. obditur, Quo os obstruitur, Oris obturaculum. Epistomion, inquit Bud. in Pand., Ἄραμεντον est quo ora salientium obturantur et laxantur, cum opus est, dum manu ducitur vertibulum illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. Vitr. 10, 13. de hydraulicis organis loquens, Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manibus cum torquentur, ex arca patefaciunt nares in cauales. Idem, Motione vero vectum vehementiore spiritus vehemens compressus epistomiorum aperturis influit, et replet anima canales. Ubi epistomion accepit pro Eo obturaculo quod in musicis organis spiritum continet et laxat, ut opus est. Ubique tamen ap. eum Epithomion corrupte legitur. Varro R. R. 3. Epistomis versis in unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Dicitur autem ἐπιστόμιον, quia ori vasis pertusi opponitur, ut fluentem liquorem cohibeat, et rursus transmittat cum opus est. ["Ad Mær. 194." Schæf. Mss. *Ἐπιστομῖς, Gl. Postomis, Hes. v. Ἐπίχαλκον τὸ στόμα τῶν αἰλῶν, διὰ τὴν φορβειὰν, οἰονεῖ ἐπιστομίδα. Cf. Καταστομῖς.] Καταστομίζω exp. etiam ipsum, Tacere facio, ut ἐπιστομίζω. Bud. interpr. Ad infantiam redigo, ap. Plut. Aristide (4.) Τοὺς μὲν βούντας κατεστομίσε. [Schneidero suspectum est.] AT Καταστομῖς, Hesychio Pars quædam Tibiæ, sc. τὸ *ἐνὸλβιον.

[*Συστομίζω, Jo. Damasc. in Dom. 14. "Acrost. in Pentec. 23." Kall. Mss.]

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, Stomachus. Dicitur autem inter dum eo nomine tam ap. Latinos quam Græcos, illa quasi Canalicula s. Fistula quæ, faucibus ad lingue radices subjacens, esculenta poculentaque transmittit in ventrem, quocum committitur atque conjungitur: ut Erasistratus ap. Gell. 17, 11. dicit duas esse quasi canaliculas vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earumque alteram deduci delabique in stomachum esculenta omnia et poculenta, ex eoque ferri in ventriculum, qui Græce appellatur ἡ κάτω κοιλία. Rursum cum de hac sive fistula s. canalicula agitur, aliquando dicitur de superiore ejus parte, quam Lat. Gulam vocant, Græci alio nomine λαιμόν et οισοφάγον: cujus aditus in ipsis oris faucibus, φάρυγξ dicitur s. λανκανία: ut H. G. (292.) Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχου ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ. Sic T. (266.) Ἡ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ, P. (47.) κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξ, i. e. κατ' ἀρχὴν τοῦ στομάχου, s. βρόχθου, Schol. Itidem Cels. 4, 5. Faucibus s. best stomachus, h. e. gula. Et initio illius libri, Deinde duo itinera incipiunt; alterum Asperam arteriam nominant, alterum, Stomachum: arteria, exterior, ad pulmonem: stomachus, interior, ad ventriculum fertur. Qui locus simillimus est illi Erasistrati ap. Gell. 17, 11. cujus paulo ante mentionem feci. Sic et Cic. usurpavit,

A 2 de Nat. Deor. Linguam autem, ad radices ejus hærens stomachus excipit, quo primum illabuntur ea quæ accepta sunt: oris utraque e parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. De ima στομάχου parte accipiunt ap. Cels. 4, 1. aliquanto post locum ante citatum, Stomachus vero, qui intestinorum principium est, nervosus, a septima spiæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Adde Plin. 11, 37. Summum gulæ, Fauces vocantur, postremum, Stomachus. Atque hoc modo στόμαχος interdum signif. Os s. Orificium gulæ, aut Gulam cum suo orificio, interdum Os s. Orificium ventriculi, interdum Ipsum ventriculum cum suo orificio. Atque adeo Gal. tum alibi sæpe, tum l. 8. τῶν κατὰ ἴσθμους, expresse docet veteres Os ventriculi duobus nominibus appellasse, στόμαχον καὶ καρδίαν, etiamsi frequentius ipsum καρδίαν dixerint. Itidem Suid. et Schol. Thuc. Οἱ παλαιοὶ ἱατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν ἔνθεν καὶ καρδιωγμοί. Gorr. itaque, Στόμαχος, inquit, Stomachus, Os ventriculi: est meatus superior ventriculi, per quem cibi in ipsum intromittuntur. Habet enim ventriculus ora duo, unum inferius, πυλωρὸν dictum: alterum, hoc ipsum superius, inferno longe amplius, quod ita expediat, ut cibos, duriores et nondum intritos devorare possit. Est autem maximo sensu præditum, et longe acutius quam reliquæ ullæ partes, propter duorum nervorum magnitudinem, qui a sexta cerebri conjugatione in ipsum inferuntur: per eos et alimenti penuriam et rosionem sentit, ventriculique affectus cerebro, et contra ventriculo cerebri communicantur. Ad ipsum proprie pertinet appetentia, quam, ut bene habens, secundum naturam excitat: sic male affectus inappetentiam et vitiosum appetitum inducit. Est et illi consensus cum corde maximus, adeo ut syncopas invehat, quas propterea στομάχικὰς appellant, et id Vett. communi nomine καρδίαν nuncuparint, et morbum ejus, καρδιωγμὸν et καρδιαλγίαν. In qua signif. Gal. accipit Meth. l. 13. (T. 2. p. 21. Ald.) cum ait, Ἐνίστε γὰρ στόμαχον καλοῦσι καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὥσπερ ὅταν εἴπωσι συγκόπτεσθαι τινὰς στομαχικῶς, Os s. Orificium ventriculi. Dixerat autem ibi se στόμαχον accipere in propria signif., pro Gula sc., ut et Cassius accipit in suis Probl. Med., Quæst. 80. Ἐπειδὴ τὸ πάθος περὶ τε κοιλίαν ὑφίσταται καὶ τοῦ στομάχου τὸ πέρας, ὃ συνάπτει τῷ στόματι τῆς κοιλίας. Ubi στόμα γαστρὸς Gal., et στόμα κοιλίας Cassius, vocant Os s. Orificium ventriculi, quod et ipsum appellari στόμαχον jam satis clare docui. Itidem Plut. Symp. 7, (1.) Τὸν στόμαχον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν ἐκδιδόντα μαλακὸν καὶ διάβροχον τὸ σιτίον, Os ventriculi demittere in ipsum ventriculum cibum: 6, 1. Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εἰστομαίαι καὶ δριμύνητες ἐπιστρέφουσαι καὶ πυκνοῦσαι τὸν στομάχον, ἢ πάλιν ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσαι. Athen. 2. dicit alicui οὐκ οἰκεῖως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, ut ap. Cic. Esse languenti stomacho; et ap. Horat. Esse ægro stomacho. Quanquam hæc Lat. plus aliquid significant. Rursum idem Athen. 3. (p. 79.) Σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στομάχον, καυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Eod. l. Τοῖς ἀσθενῇ τὸν στομάχον ἔχουσιν. Contra Plut. Τὰ ῥωμαλέα τοῖς στομάχοις, Quæ sunt robusto et firmo stomacho, ut Lat. Imbecillus, Infirminus, Resolutus, Horat. Lassus stomachus. Sed sunt qui hisce in ll. στόμαχον accipiant pro Ipso ventriculo cibos conficiente et concoquente, ut et ap. Juven. Sat. 5. Si stomachus fervet vinoque ciboque. Morbi autem sunt, ἀβρωστία καὶ ἀτονία στομάχου, Infirmitas s. Debilitas stomachi, item Solutio et dissolutio stomachi, ut Cels. ac Plin. loquuntur: quam Græci ἐκλυσιν etiam appellant: item ἀνατροπὴ στομάχου, ἄση, σιελισμὸς, ἀνορεξία, ναυτία. || Hippocr. στόμαχον appellavit etiam Os s. Orificium vulvæ, τὸ στόμα τῆς μήτρας: ut in suo περὶ Ἐπικυήσεως libro, Ἐπικυῖσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν ἂν ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ζυμμεμένη: alibi, Παιδίον τῆς κεφαλῆς προφανέσης ἐκ τοῦ στομάχου. Sic στόμαχος signif. modo Os gulæ, modo Os ventriculi, modo Os vulvæ. Idem Hippocr. (de Aere et Locis §. 53.) di-

cit et στόμαχος κύστεως, Os s. Orificium vesicæ, Erot. ["Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck., ad Il. X. 325. Heringa Obs. 61. Heyn. Hom. 4, 514. 7, 298. 665. 8, 308." Schæf. Mss.]

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ, Bonum habens stomachum, Cujus stomachus bene habet s. bene affectus est. Cibaria etiam dicuntur εὐστόμαχα, Quæ stomacho conveniunt, i. e. vel utilia sunt, vel grata, ac eum corroborant: ut εὐστομα dicuntur Quæ ori sunt vel grata vel utilia: qualia sunt, inter alia, quæ astrictoriam vim habent. Diosc. 2, 128. de faba Ægyptia, "Ἐχων δύναμιν στυπτικὴν καὶ εὐστόμαχον. Diphilus ap. Athen. (73.) radicem ejus dicit esse εὐστόμαχον καὶ τροφίμον. Rursus Diosc. 1. de Celti, sive loto, Καρπὸν φέρει γλυκὺν, βρώσιμον, εὐστόμαχον: de quo Theophr. H. Pl. 4, 4. Ἐσθιόμενος δὲ ἐν τοῖς λωτοφάγοις καλουμένοις, (sc. ὁ τοῦ λωτοῦ καρπός,) γλυκὺς, ἡδύς, καὶ ἀσινής, καὶ ἔτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Unde Plin. 13, 17. Ferunt ventris non sentire morbos, qui eum mandant. Ita Dioscoridi εὐστόμαχος i. fuerit q. Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός, Bonus et utilis ventri: ITIDEMQUE Στόμαχος i. fuerit q. ἡ κοιλία, Ventriculus s. Venter, ciborum sc. receptaculum, et concoctorium, ut ita dicam. ["Casaub. ad Athen. 104. Plut. Mor. 1, 536. Athen. 1, 43. * Εὐστόμαχος, Parmenio 15. Huschk. Anal. 169." Schæf. Mss. "Cic. ad Att. 9, 5." Kall. Mss.] Ἐν στομαχίᾳ, ἡ, Bonus ventriculus, s. Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, s. bene affectus, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, Gratia saporis stomacho jucundi. Diosc. 2, 18. de carnibus viperinis, Ἀποτίθενται, ἐνίοτε μιν γιννόμενον πρὸς εὐστομαχίαν αὐτοῖς ναρδοστάχυνος ἡ φύλλον. Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. 29, 6. de carne viperina itidem loquens, ait, Exurit in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, et stomachi totiusque corporis festivitates. Marcellus contra retinendum dicit εὐστομίαν, quod in antiquis legitur Codd.; agere enim Diosc. περὶ ἁλῶν τῶν ἡδυμένων καὶ πρὸς ἡδονὴν ἐσκευασμένων. Sicut Gal. 11 Simpl. c. 1. dicit viperinam carnem ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἐσκευασμένοις εἰς ἡδονὴν ἁλσίν. Eod. vocab. εὐστομαχία utitur et Hicesius ap. Athen. (298.) dicens ὡς αἱ ἐγγέλεις εὐχλωτέραι πάντων εἰσὶν ἰχθύων, καὶ ὅτι εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων, Stomacho sunt gratiores quam plurimi alii. Sin εὐστομία legeretur, significaret, Saporis gratia gustusque suavitate plurimis præstare. ["Athen. 1, 52. (32)." Schæf. Mss.]

Κακοστόμαχος, Cujus stomachus male affectus est, male habere solet, utpote qui imbecillior sit. ["Et metaph. Fastidiosus, Epictet. Diss. 1, 25." Schw. Mss.] Opp. præcedenti εὐστόμαχος. Cic. in Epist. quadam ad Tyronem, Jus enim dandum non fuit, cum κακοστόμαχος esses. Præterea ut εὐστόμαχα dicuntur Quæ stomacho grata sunt ac salutaria, s. Quæ ruentem languentemque stomachum fulciunt ac corroborant, ita vicissim κακοστόμαχα dicuntur Quæ obsunt stomacho, s. Quæ ingrata sunt ventriculo, eumque lædunt, imbecillum eum facientes ac solvantes. Athen. (120.) Οἴονται δὲ τινες ταῦτ' εἶναι καὶ κακοστόμαχα· λέγω δὴ λαχάνων καὶ ταρίχων γένη, δηκτικὸν τι κεκτμημένα, εὐθεῖν δὲ τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα· ἀγνοοῦντες ὅτι πολλὰ τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιοῦντων εὐστόμαχα καθέστηκεν. ["Casaub. ad Athen. p. 102. Jacobs. Anth. 9, 442." Schæf. Mss. "Geop. (12, 29, 8.) * Κακοστομαχέω, Malo stomacho laboro, Scriptt. Rei Accip. 109." Wakef. Mss. Sext. Emp. p. 196. 729.]

Στομαχικός, Stomachicus: διάθεσις, Stomachica affectio, i. e. Cum stomachus male affectus est; nam ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας (qui stomachus est) πάσχοντες, οἱ πολλοὶ τῶν ἱατρῶν τε καὶ ἰδιωτῶν ὀνομάζουσι στομαχικὴν διάθεσιν ἐπὶ πολλοῖς συμπτώμασιν, οὐ κατὰ μίαν ἅπασιν γιγνομένοις διάθεσιν, ἀλλὰ κατὰ πολλὰς, μὲν μὲν τινι γενικῇ κοινότητι λαμβανομένας. Unde patet στομαχικὴν διάθεσιν ap. Medicos interdum generaliter accipi, interdum specialiter. Itidem στομαχικοὶ, Stomachici, Qui stomachi vitio laborant, generaliter interdum dicuntur, Diosc. 4, 37. de rubo,

Ἐπὶ στομαχικῶν δὲ καὶ καρδιακῶν λεία ἐπιτίθεινα ἀρμόζει. Unde Plin. 24, 13. Cardiacis vel sic per se imponuntur a mamma sinistra, item stomachi doloribus. Nonnunquam specialii modo dicuntur στομαχικοὶ, ut cum Paul. Ægin. 3, 37. ait, Πρὸς τοὺς κατέχοντας τὴν τροφήν, οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσι. Itidem cum Gal. I. 8 τῶν κατὰ Τόπους scribit a quibusdam et τοὺς εὐθὺς ἐμουντας, ad vomitum proclives, appellari στομαχικοὺς, eisque ὑπτιοῦσθαι τὸν στόμαχον dici. Στομαχικοὶ, inquit Gorr., Qui stomachi vitio laborant. De hujus nominis significatione Gal. scripsit hunc in modum τῶν κατὰ Τόπους, disputans contra Andromachum, qui stomachicas confectiones sine discrimine tripperat prodesse stomachicis. Plerique, inquit, vulgo homines eos, qui appetentiam perdiderunt, ita vocant, et quibus post acceptum cibum ventris os gravatur atque opprimitur, et quandam ægre tolerabilem anxietatem habet. Appellant eod. modo illos etiam, quibus nausea contingit, et maxime si ad vomitum impellat, et adhuc magis si cibi corrumpantur, quandoque acidi, quandoque nidorosi facti, quandoque aliam etiam vitiatam qualitatem adepti. Et præ his omnibus adhuc magis illos stomachicos nominant, quibus ructus ejusmodi cum molestia quadam et anxietate ac subversione contingunt, sæpe cum nondum cibum acceperunt. Quinetiam si per plurimum tempus cibi in ore ventris morentur, gravantes et vix descendentes, hos itidem stomachicos appellant. Alios item appetitum caninum, quem vocant, habentes, ut et plurima edant, et maxime gravati paulo post revomant, similiter nominant. Alios rursus qui fortiter exolvuntur, ubi diutius in ediam pertulerint, et, si non citius cibum accipiant, in ore ventris morsus percipiunt, eodem modo stomachicos vocant. Hæc Gal. Paulus autem Ægineta scripsit στομαχικοὺς proprie dictos fuisse a vet., qui cibum non continerent, eosdemque esse cum iis qui κοιλιακοὶ vocantur. Non est dubium stomachicos a stomacho appellatos esse, qui aliquo affectu oborto eo in loco laborent, velut etiam hepaticos ab hepate, et colicos a colo, et nephriticos a renibus, et splenicos a splene affectos. Στομαχικῶς, ut στ. συγκόπτεσθαι, ap. Gal., de quo supra in Στόμαχος, tum ex ipso Gal., tum e Gorr.

"Ἀστομαχικός, Is cujus spiritus requiescere nequit, VV. LL. afferentia id ex Hieron. Comm. in Jobi c. 9., sed perperam. Scr. enim ἀσθματικός, ut quædam habent Edd., et recte. Exponens enim hæc verba, Non concedit requiescere spiritum meum, Astmaticon, inquit, se dicebat effectum; infirmitas enim est quæ in pulmonibus generatur. "Obstruuntur aditus quidam pulmonum, et ita constringuntur atque concluduntur in pulmonibus, ut reddere s. recipere spiritum pulmones coangustati non sufficiant: nimio etiam dolore cum festinato suspirio repetitur, et concisus flatus emititur."

* Στομαχέω, * Στομαχητός, unde * Ἀστομαχητός, Sine stomacho, Alciph. 2, 2. "Bergler. p. 211. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.]

Sequentia etiam e Στόμα derivata sunt, sed magis remota.

Στόμος, Convitium, Garrulitas: στόμος, inquit Cam., etiam Convitia interpr. Hes. certe στομωμάτων exponens λοιδοριῶν, subjungit, Στόμος καὶ ἡ λοιδορία. [Sed VV. DD. leg. censent Στόβος. Cf. Lycoph. 395. Sic * Ἐπιστομέω perperam legitur pro ἐπιστοβέω ap. Apoll. Rh. 3, 663. 4, 1725. Affertur etiam * Ἐπιστομία pro ἐπιστοβία s. ἐπεσβολία, e Zenodoto in Cod. Harl. Od. Δ. 159. Vide Classical Journal 18. p. 496.]

* Στομαλός, unde * Στομαλίζω, et comp. * Διαστομαλίζομαι, Hes. διεστομαλίζετο· ελιδόρησε, κακῶς εἶπεν, nisi leg. * διεστομυλίζετο.]

Στομύλος, Garrulus, Loquax, Linguax, i. q. στομώδους et στόμαργος. Hes. exp. * πολυλάλος, φλύαρος. ET Στομύλλω s. Στομύλλομαι, Blatero, Loquaci ore sum, καταγλωττίζομαι. UNDE Στομύλλημα, Nugæ, Garrulæ ampullæ, Verba loquacia. Sed nota, hanc scripturam στομύλος, στομύλλομαι, στομύλλημα, ap. nullum Lexicographum reperiri per o. Apud Hes.

quidem post Στομοδόκον, ante Στομφάσαι, legitur id vocab., attamen per ω scriptum, ut et alibi ap. eum similes occurrunt trajectiones. Similiter et ap. J. Poll. 2. *στομύλος* et *στομυλία* scribuntur per ω, et nihilominus α *στόμα* dicuntur παρήχθαι. Et ap. Hes. rursus suo loco, i. e. post Στόμιξ: ubi tamen legitur **ΕΤΙΑΜ** *Στωμοδόκον*, *στομύλον*, itidem per ω, idque fortassis metri causa, ut producatur prima syllaba nominis *στόμα*, quæ sua natura brevis est. J. Poll. non per ω, sed per ο id *στομοδόκος* scribit, 2. ubi recenset quædam α *στόμα* derivata, *Στομοδόκον* δὲ, τὸ *στομύλον* καὶ *λάλον*, Φερεκράτης. **ΙΤΑ ΟΥΕ** *Στωμύλος* significat Garrulus, Loquax, Locutuleius, Linguax, *λάλος*, *φλύαρος*, Hes. Idem in bonam quoque partem accipi docet, cum exp. *εὐτράπελος τῷ λόγῳ*: ut et in Lex. meo vet. exp. non solum *λάλος*, sed etiam * *πολύκομψος*, *εὐτράπελος*. In eodem meo Lex. exp. et * *πιθανολόγος*, quæ exp. et ab Hesychio affertur, ἐφεδρος τοῖς λόγοις, ἀπατεῶν, κόλαξ, πέρπερος: quibus verbis significatur Is qui verbis veri similibus aliquem circumvenit, qui loquacitate sua alicui imponit. Ubi rursus in malam partem accipitur. ["Ad Charit. 225. 343. Alciph. 438. ad Herodian. Philet. 442. Jacobs. Anth. 6, 99. 358. ad Lucian. 1, 863. *Στωμύλη*, Hermann. ad Viger. p. 800. Ed. 1." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 340." Wakef. Mss. Aristoph. A. 429. "*Στωμύλον*, *Lepidum*, *Festivum*, ap. Demetr. Eloc. §. 151. quod antea ubique τὸ *χαρίεν*, *ἰλαρόν*, *ἀστεῖον* appellarat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Apud Hes. legitur etiam *Στωμύλια*, *κομψά*, a **ΝΟΜ. SING.** *Στωμυλῖος*, i. significante q. *κομψός* et *στομύλος*, *Lepidus* ac facetus, etiam *Loquax*, ["Toup. Opusc. 1, 406. Valck. Diatr. 258. Thom. M. 841." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1069.] **UNDE** *Στωμυλισυλλεκτάδης* derivari potest, quod Aristoph. usurpavit: ap. quem *Æschylus* ad *Euripidem* B. (841.) *Σὺ δὲ με ταῦτ', ὦ στομολισυλλεκτάδῃ, Καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακισυνῆραπτάδῃ*. 'Αλλ' οὐ τι χαίρων, ταῦτ' ἐρεῖς: Tu loquacium nugarum consarcinator, Tu garrule nugator. Suid. exp. ὁ *στομύλα* ῥήματα συναγων, Schol. Aristoph. *πολυλογίας* συναγων. Nisi malis hoc vocab. derivare a **NOMINE** *Στωμυλία*, ἡ, *Loquacitas*, *Garrula loquacitas*, aut etiam *Versuta* et *fallax loquacitas*: ut *στομύλος* dicitur Qui sua loquacitate aliquem circumvenit. Aristoph. B. (1069.) *Εἴτ' αὖ λαλίαν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στομυλίαν ἐδίδαξας*, Schol. *σκώμματα*, *κολακείαν*, *πανουργίαν*: ut significet *Dicacitatem* s. *Mordacitatem* in salsis diceriis, item *Certam* quandam *adulandi* *artem* et *assentandi* *verbis blandis*, atque adeo *Versutiam* *circumveniendi* *aliquem verbis vaftris*. Est et **VERBUM** *Στωμυλέω*, *Loquax sum*, *Loquaci ore garrio*. Hes. vero *στομύλων* simpliciter exp. *λαλῶν*. [Aristoph. Ἰππ. 1376.] **UNDE** *Στωμυλήθραι* *δαιταλεῖς*, *Garruli loquacesque convivæ*, "*Blaterones*:" ap. Athen. (381.) *Εἰρηται γὰρ καὶ ἡ ἀφαίρεσις, ὃ στομυλήθραι δαιταλεῖς: verba coqui, ad dipnosophistas verba facientis περὶ ἡμιέφθον χοῖρον*. ["* *Στωμυλήθρα*, ἡ, *Numenius Euseb.* 14, 7. *Ἐκ τῆς λακικῆς λαλεῖν στομυλήθρας κατεγλωτισμένοι*. * *Στωμυλήθρος*, *Aristææn.* Ep. 1, 1. γλώσσα." Schn. Lex. "Bast. Lettre 218. * *Στωμυλλῶ*, * *Στωμυλλήθρα*, 175." Schæf. Mss. Cf. *Ῥωποστομυλλήθρα*. * "*Στωμυλεύομαι*, *Loquax sum*, *Clem. Alex.* 297(= 253.)" Wakef. Mss. "*Bergler.* ad *Alciph.* 212. (2, 2, 3, 60. 70.) ad *Phalar.* 333." Schæf. Mss. Schol. *Æsch.* S. c. Th. 264.] Sed frequentiori in usu est **VERB.** *Στωμύλλω* quam *Στωμυλέω*, itidem significans *Loquaci ore garrio*. Cujus pass. et media vox sunt usitatiores: unde ap. Hes. *στομυλλέσθαι*, quod exp. *τρανῶς λαλῆσαι*. Legitur idem *στομυλλέσθαι* et in Lex. meo vet. itidemque exp. * *περιτράνω* *λέγειν*. Utitur autem Aristoph. B. (1071.) paulo post locum in *Στωμυλία* citatum; *τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων στομυλλομένων*, sc. ἡ *στομυλία*, quam *ἐδίδαξας ἐπιτηδεύσαι*. Et 'A. (579.) *ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε Εἰ πτωχὸς ὦν εἶπὼν τι κάστωμυλάμην*, Schol. *ἐφλύθησα*, *περισσότερον τοῦ δέοντος ἐλάλησα*, *πανούργως ἐφεγγάμην*. Utitur Idem et activa voce N. (1003.) *Οὐ στομύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν*, *Non deblaterans et ore loquaci garriens*. ["Ad

Timæi Lex. 252. *Toup. Opusc.* 1, 480. ad *Phalar.* 333. *Musgr. Iph. A. init.* *Bruck. Aristoph.* 1, 138. *Kuster.* 122." Schæf. Mss. *Aristoph.* B. 1310. Θ. 1073. Ἰππ. 1374. Εἰρ. 994. "*Στωμύλλομαι*, act. sensu, *Clem. Alex.* 328." Wakef. Mss. * *Στωμυλλάομαι* est falsa lectio ap. *Aristoph.* Θ. 1. c.] *Στόμυλμα*, τὸ, *Nugamentum*, *Nugæ*, *Aristoph.* B. (92.) *Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι καὶ στομύλματα*, *Χελιδόνων μουσεῖα*, *Nugæ* sunt, *Nugatoria blateramenta*, *Futilis loquacitas*, *Verba garrula et nugatoria*. Hes. *στομύλματα*, * *περιλαλήματα*, quæ exp. habetur et in Lex. meo vet. et ap. *Etym.* ["*Στωμύλματα*, *Nugæ*, *Deblaterationes*. Ita, auctore *Dionys.* *Art. Rhet.* 10, 18. (5. p. 393.) nonnulli *Rhetores* *rationem* et *formam perorationis*, vel *epilogi* *describere solebant*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "*Ἐπιστωμύλλομαι*, *Garrio*, *Synes.* 62." Wakef. Mss.] **COMPOS.** *Καταστομύλλω*, *Deblatero*. Unde *κατεστομυλλόμενος*, *Deblateratus*. Pro *Deblateratore* posuit *Aristoph.* B. (1160.) ὃ *κατεστομυλλόμενος* *Ἀνθρωπε*. Bud.

Στόμβος, Qui ore dilatato gravem vocem clamoremque edit. Itidem Gal. ap. *Hippocr.* exp. * *βαρύρηνχον*, *βαρύφθογον*, *Gravistrepum*, *Gravisonum*. ["Wakef. Eum. 937." Schæf. Mss. "I. q. *στόβος*, *Minæ*, *Contumeliæ*, *Lycophr.* 395." Kall. Mss.] **UNDE** *Στομβάζω*, Ore dilatato gravem vocem edo, Ore dilatato loquor, late diducto verba profero, *πλατυστομέω*. Sed frequentius **SCRIBITUR** *Στόμφος*, quod *Longin.* (32, 7.) substantive accipit, cum dicit *Platonem* a quibusdam *διασύρεσθαι*, ὥσπερ ὑπὸ *βακχείας* *τινὸς τῶν λόγων* *eis ἀκράτους καὶ ἀπνηεῖς μεταφορὰς* καὶ *eis ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον*, ubi videtur esse *Granditas* quædam *verborum*, ut sunt ap. *Horat.* *Sesquipedalia verba*: [3, 1. *Hesychio* *ἀλαζονεία*. * *Στομφολόγος*, unde *Στομφολογέω*, Hes. v. *Στομφάσαι*, Utor verbis grandibus et quæ totam impleant buccam. ["*Στομφάδης*, *Schol. Hermog.* ap. *Weisk.* ad *Longin.* p. lxxxx." Boiss. Mss.] Inde et illud **VERB.** *Στομφάζω*, i. signif. q. *στομφολογέω*, sicut Hes. *Στομφάσαι* exp. *στομφολογῆσαι*, *κομπάσαι*, *ἀλαζονεύεσθαι*, *Aristoph.* Σφ. (721.) *Ἦν οὐνεκ' ἐγὼ σε ἀπέκλειον αἰεὶ, Βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους Ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας*, *Schol.* ἐπ' ἔργῳ *γελῶντας*: addens et ipse *στομφάσαι* dici τὸ *ἀλαζονεύεσθαι*. Sed puto ego *στομφάζοντας* ibi esse *Ampla promittentes*, *Magnifice pollicentes*, (quod ap. *Cæs.* mihi legisse videor), *Aureos montes ampullis verborum pollicentes*. Id enim colligitur e *præcedentibus*. Vel etiam, *Magnifice et splendide loquentes*. *Proprie enim στομφάσαι* est Ore patentiore pronuntiare, *Grandius loqui*. ["*Στομφάζειν*, Lato et vasto ore loqui, propter ea maxime verba, in quibus frequentes literæ α et ω occurrunt. *Hermog.* περὶ Ἰδ. 1. p. 66., ubi *Schol.* 391. *Στομφάζειν* ἔστι τὸ διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουνέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν. Idem *Hermogenes* antea dixerat *διογκῶν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφορὰν*: cf. *Spanh.* ad *Aristoph.* N. 1370." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Στομφασμός*, *Nicet. Annal.* 9, 15. *Barker.* ad *Etym.* M. 835. "*Eust.* II. 854, 7." Wakef. Mss. "*Moschop.* π. Σχ. p. 89. * *Στομφαστής*, *Timario* in *Notit.* Mss. 9, 229." Boiss. Mss.] *Στομφαστικός*, *Grandiloquus*, *Patulo ore proferens verba sesquipedalia et ainpullas*. ["*Ἀποστομφάζω*, *Theod. Prodr.* in *Notit.* Mss. 8, 83." *Elberling.* Mss.] *Στόμφαξ*, i. q. *στομαστικός*: ut cum quidam *Æschylum* dicit esse poetam *Ψόφου πλέον*, *ἀξύστατον*, *στόμφακα*, *κρημνοποιόν*, ap. *Aristoph.* N. (1367.) ubi *Schol.* exp. *σκληρόν*, *τραχύν*, derivans hoc vocab. e *στόμα* et *ὄμφαξ*, nimis procul quæsitâ origine. Esse autem *Æschylum* *grandiloquum*, et fingere verba quæ os in pronuntiando distendant, e *præcedentibus* quoque apparet, cum eum vocat *ψόφου πλέον*: et e B. (839.) ubi appellat *κομποφακελορήμονα*.

ΣΤΟΠΕΩ, ὦ, ἔσω, *Sterno*, *Dejectum expando* *humi* aut alio in loco *plano*, *Epigr.* *ἐστόρεσαν διαπέδω*, *Humi straverunt*, *Solo æquarunt*: non aliter ac si *humi sternatur pannus aliquis et expandatur*. Itidem *στορέσαι* *λέχος* dicitur, i. e. *Lectum suis lintea-*

minibus et operculis superstratis tegere: ut Od. H. (340.) Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Lat. itidem dicunt Lectum, Torum, Triclinia sternere. II. Ω. (648.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοῖω λέχε'. Itidem aer serenus ac tranquillus dicitur πόντον στορέσαι, Sternere, i. e. Ita tranquillum reddere sedatumque, ac si pannus aliquis superstratus esset. Et revera pontus ac stagna tranquilla, itidemque et lacus, tam æqualia sunt ac solum planitiesque aliqua pannis strata. Unde Od. (Γ. 158.) ἐστόρεσεν μεγαλήτεα πόντον: itidemque Virg. placidi straverunt æquora venti: sicut ap. Eund. Æquor stratum silet, στορεσθέν, ut et Basil. Οὐ διεδόθη πρὸς τὸ ἕξω τὸ πάθος, ἀλλ' οἶόν τι κύμα εἰσω τῶν αἰγιαλῶν κατακλασθέν, ἐστορέσθη: metaph. sumta a mari et fluctibus marinis, quos aer placidus sternere dicitur. Rursum Hom. dicit ἀνθρακίαν στορέσαι, pro Carbones humi passim sternere: quod fit, cum aliquid torrere volumus: ut II. I. 212. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἑκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη, Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβέλους ἐφύπερθε τάνυσσε: sumta metaph. ἀπὸ τῶν στρωμάτων: nam carbones ita solent humi dispandi, cum torrendum quid est, ut lintamina, cum lectus sternendus. Item Prosterno, Humi dejicio ita ut sese expaudat: ut Ovid. arreptam prensis a fronte capillis Stravit humi pronam. Metaph. Thuc. 6, (18.) p. 204. Ποιῶμεθα τὸν πλουν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, εἰ δόξομεν, ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῇ παρόντι ἡσυχίαν, καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι, Ut Peloponnesiorum animos prosternamus. Affertur et med. aor. στορέσαντο pro Straverunt, ex Apoll. Rh. 1, 375. "Bergler. ad Alciph. p. 2. Pierson. Veris. 144. Valck. Orat. 273. Koen. ad Greg. Cor. 297 (=623.) Wakef. S. Cr. 2, 60. ad Herod. 503. 595. Fischer. Anacr. 20. Thom. M. 845. Gronov. Obs. 635. Villosion. ad Long. 302. Heyn. Hom. 4, 540. Στορέσαι λέκτρον, Wessel. Obs. 204." Schæf. Mss. "Perf. pass. ἐστόρεσμαι, Philostr. 238." Wakef. Mss. Theod. Prodr. 254. Τῶν πνευμάτων ἐστορεσμένων, Achill. Tat. p. 45. Bip. Τὸ ἄγριον τοῦ κύματος ἐστοροῦτο, Codd. ἐστόρεστο.]

[* "Ἀστορίας, Nonn. D. 3, 51. 4, 325. 16, 93." Kall. Mss.]

Στορεῦς, εὼς, ὁ, Strator, Qui sternit s. sternere solet. Hes. exp. * γαληνοποιός. Dicitur sc. de ipso deo aut aëre silente, qui æquora sternit et tranquilla reddit. Eidem Hes. στορεῦς est τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνον ἢ δάφνης. Quibus verbis lucem aliquam afferre videtur Schol. Apoll. Rh. 1, (1182.) Πυρήϊα γὰρ ταυτὰ φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ * ἐγγενῆς ὦν τὸ μὲν ἐστὶν ὑπτιον, ὃ καλεῖται στορεῦς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν: ita ut στορεῦς sit Fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam, s. scintillam, quæ e silice excuditur. Annotat autem hæc Schol. in ista Poetæ verba, "Ενθα δ' ἐπεὶ οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοῖ δὲ λεχαίην Φυλλάδα λειμώνων φέρον ἔσπετον ἀμήσαντες Στορνύσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον: ubi Idem ἀμφιδινεύεσκον exp. ἔστρεφον: addens eos fuisse solitos παρατρίβειν τὰ ξύλα: sicuti in Πυρεῖον docui quædam ligna antiquitus lignis trita fuisse ad excutiendum ignem. Vide Πυρεῖον, Πυρίον, Πυρόν. Et simul observa quæ fuerit ratio τῶν πυρεῖων. ΝΟΤΑ ΕΤ Πυρήϊον PRO Πυρεῖον. ["Gronov. Obs. 635. Bast Lettre 103. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.]

[* "Διαστορέω, Basil. Sel. Vit. Thecl. 244." Boiss. Mss. * "Ἐπιστορέω, Nonn. D. 1, 51. * Ἐπιστορητέον, Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 564." Kall. Mss.] Καταστορέω, Sterno bumi, Prosterno, Dejicio et sterno. Sic Herod. (9, 69. 76.) καταστορέσαι dicit pro Prosternere humi, s. Sternere, ut Horat. Primosque et extremos metendo stravīt bumi. Et Ovid. Hostiliter omnes sternit. Et Seneca, Ictu aliquem sternere, sicut Virgil. et Liv. Cæde ingenti sternere. Herod. Ἐπεὶ δὲ σφιν πάντες κατεστόρνθη, Postquam omnes strati ac cæsi fuerunt. Item Consterno, Complano, Plut. (1, 304.) Κατεστόρεσε τὴν ἀνωμαλίαν, Inæqualitatem amovit, cum omnia solo esseut æquata, i. e. Complana vit, dejectis iis quæ erant altiora.

A Philo V. M. 3. * Ἀ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγους κατεστόρεσαν, Summum æquor passim sternerant: de corporibus mari obrutis. Pro Sterno ædificia et habitacula extruo, affertur e Thuc. Præterea sicut placidi venti et aer sedatus dicuntur æquor στορέσαι et sternere, ita et καταστορέσαι, Basil. 333. Καὶ μέντοι καὶ ἀγριαίνουσιν καὶ βρασσομένην θάλασσαν βαθεῖα γαλήνη κατεστόρεσε. Metaphorice autem Plut. Καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν pro Sedare, Compone, Demulcere: alibi de seditione et tumultu idem verbum usurpauit, Bud. Itidem Eust. imitatione Homeri dici posse ait θυμὸν αὐτοῦ καταστορεσθῆναι. ["Jacobs. Anth. 9, 234. Emendd. 48. Herod. 723." Schæf. Mss. Geop. 4, 1, 7. 4, 3, 2. Καταστορέσας ἄμπελον. * Καταστορέσις, 3, 3, 8. τῶν ἀμπελων. * "Καταστορεύω, Anna C. 433." Elberling. Mss.] Παραστορέω, Juxta sterno. Pro Sterno, Extendo, affertur ex Aristoph. [Ἰππ. 481. "Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. * Περιστορέω, Orph. Arg. 1332. "Nonn. D. 2, 560." Wakef. Mss. * Συστορέω, Di. philus Pollucis 10, 38. Τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσαι.] Ὑποστορέω, Substerno, Subjicio. Unde pass. υποστορέσθαι, Substratum subjectumque est, Epist. quadam Basilii ad Greg. Τούτου τοῦ ὄρους ὑποστορέσθαι· δῖον ὑπτιον ὑπεστόρεσθαι. ["Cattier. Gazoph. 70. Villosion. ad Long. 137. 302. Leontius 14." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 563.]

Στορεννύω, sive Στορεννύμι, i. q. στορέω, ex. m. m. derivata, ut κορεννύω ac κορέννυμι e κορέω, i. e. Sterno. ["Ad Herod. 536." Schæf. Mss. "Schæf. deocr. 7, 59." Wakef. Mss.] Ε Στορεννύμι autem per sync. FIT Στορνύμι. Unde partic. στορνύς, ejus fem. στορνύσα. ["Ad Herod. l. c. Zeun. Ind. ad Xen. K. II. 817. Gronov. Obs. 635. Boiss. Philostr. 550. Brunck. Aristoph. 1, 54." Schæf. Mss. Elian. H. A. 12, 44. 14, 28. Hesych. Στορνύμενός· ἐστρωμένος. * Στορνύτέα· * καταστρωτέα, * περιτοκισμένη. * "Διαστορνύμι, Euseb. H. E. 334." Kall. Mss. * Ἐπιστορνύμι, Schol. Aristoph. A. 920.] Καταστορεννύω sive Καταστορεννύμι, Prosterno, Dejicio et sterno, Consterno, i. q. καταστορέω. Exp. et Complano. ET Καταστορνύμι pro καταστορεννύμι, per sync. Majore adhuc facta syncope DICITUR Καστορνύμι pro καταστορνύμι. Unde partic. καστορνύς, fem. καστορνύσα, quo utitur Hom. Od. P. 32. Κῶνα καστορνύσσα θρόνους ἐνὶ δαιδαλέοισι, Sellas consternens pellibus tomentitiis. Solebant enim sellas consternere pellibus ovinis, plerumque fartis tomento aliquo, ut nunc quoque pulvinaria substerni solent in conviviis præsertim. [Ad Greg. Cor. 188. Schæf. * Παραστορνύμι, Hes. Παραστορνύνται· καὶ τὸ λείον ποιῆσαι ξίφος, καὶ τὸ * παραστρωτόν. * "Συνστορνύω, Complano, Jambl. Protr. 155." Wakef. Mss.] Ὑποστορεννύω sive Ὑποστορεννύμι, i. q. υποστορέω, Substerno, Subtus sterno, Stratum subjicio. Per sync. pro ὑποστορεννύμι DICITUR Ὑποστορνύμι. Unde partic. ὑποστορνύς. Apud Eust. 748. e quodam, quem non nominat, Πιόντας δὲ αὐτοὺς ἐδεξίσθητο ἢ γῇ ἐν εὐναῖς, ἃς αὐτὴ ὑπεστόρνυ, Quos lectos ipsa eis substrarat: Cato, Herbam substernito ovibus bubusque. ["Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. "Elian. H. A. 509." Wakef. Mss.]

Στρωννύω ET Στρώννυμι i. significant q. στορεννύω et στορεννύμι, ejusdemque sunt originis, derivata sc. e στορέω syncopato: et quemadmodum syncope differunt hæc duo a præcedentibus στορεννύω et στορεννύμι, ita et conjugatione diversa flectuntur; cum enim στορεννύμι ac στορεννύω futurum mutuantur a primitivo στορέω, et στορέσω faciunt, στρώννυμι ac στρωννύω suum futurum inmutant a verbo Στρώω, ["Valck. Phœn. p. 286." Schæf. Mss.] ac faciunt στρώσω, ut ζώννυμι facit ζώσω. Xen. K. II. 8, (2, 5.) Ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσσι, τράπεζαν κοσμεῖ, Cic. Triclinium, Ovid. Torum sternere. Sic Athen. (581.) Καὶ στρώσον ἡμῖν ἔνδον, Sterne nobis torum intus. Partic. στρώσας, item στρωννύς, quo utitur Plut. Artax. (22.) p. 1869. μετὰ Ed. Κλίνην καὶ στρώματα, καὶ τοὺς στρωννύντας ἔπεμψε, ὡς οὐ μεμαθηκότων Ἑλλήνων ὑποστρωννύναι, Cum lectis et stratis misit etiam qui lectos ipsos sternerent, perinde ac

si Græci substernere non didicissent. Idem Artaxerxes ap. Athen. (48.) cum Entimo Cretensi κλίνην ἀργυρόποδα donasset, "Ἐπεμψε καὶ στρώματα πολυτελῆ, καὶ τὸν ὑποστρώνοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρώννυειν. Hoc autem hominum genus ab insternendis lectis στρώτας appellabant: Lat. Stratores, ab insternendis equis, ut in Στρώτης docebo. Verum illi superiori στρωννύντας quidam falsum finxere NOMINATIVUM Στρωννύτης: addentes legi in quibusdam exempl. στρωννύτας, quorum tamen nullum vidi; nam et Ald. et Flor. et Basil. habent στρωννύντας, ideoque id στρωννύτας confictum esse existimo ad locupletanda Lexica vocabulo novo, ut multa alia. Στρωννύω, Substerno, Geop. de canibus educandis, Στρωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα, ὥστε κοίτην μαλακὴν ἔχειν, pro his Varronis, Substernitur eis acus, quod molliore cubili facilius educantur. [Valck. Phœn. p. 176. Oratt. 272. Pierson. Veris. 144. ad Herod. 503. 595. Wakef. Herc. F. 365. "Ἐστρωμαι, ad Charit. 386. "Ἐστρωμένος, cum gen., Diod. S. 1, 409." Schæf. Mss. Conf. c. σταυρώω, ad B Greg. Cor. 61. "Metaphorice etiam usurpatur h. v., sicut synonymum στορέω, de Mari placide strato, compositis fluctibus, Herod. 7, 193. "Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο." Schw. Mss.]

Στῶμα, τὸ, Stratum, Stramentum, Stragulum, Vestis stragula. Peculiariter id στῶμα dicitur Quo lectus s. torus solet insterni, s. Quod dormituro solet substerni: ut sunt interdum gramina, s. herbæ, ac frondes, quæ peculiariter στιβάδες nomiuantur: interdum tomenta, sæpius plumæ culcitra, quas πτιλωτὰ στρώματα vocare possumus. Xen. K. Π. 5, (2, 7.) Στρώματα δὲ κομίζετε οὐχ ὅποσα πρόβατα φέει ἔρια, ἀλλ' ὅποσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίστοι: 6, (2, 11.) Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες, μὴ δείσῃτε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδύσονται. Plut. Alex. "Ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Similis ratio est in spondis, per quarum foramina funes ducuntur, qui ipsa strata s. stramenta superinjecta sustineant. Rursum Xen. K. Π. 8, (8, 9.) dicit Persas suo tempore solitos fuisse στρώματα πλείω ἔχειν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν, sc. τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμελουμένων. Paulo ante eorum θρύψιν declarans, dixerat eis non satis esse τὰς εὐνάς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, sed etiam τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέναι, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον. Sic Athen. 1. (p. 29.) Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς, sc. κατακλίνεσθαι, In mollioribus stratis decumbere: 11. Κλισίας ἐλατίνας χαμάζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας: Ovid. Picta strata, Lucr. Molliora strata lecti. Rursum Athen. I. 4. Κατὰ τὴν ἀγορὰν ὑπεστρώσθαι στρώματα ἀλουργά. Apud Eund. 2. (p. 48.) Plato Comicus, ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσι καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις, Aristoph. ibid. ἐν ἡδύσοις στρώμασι παννυχίζων, ut ibid. ὅπου ῥοδύπνοα στρώματ' ἐστί. Ibid. annotat Athen. Homerum τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα dicere esse λιτὰ, ἥτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα: τὰ δὲ περιστρώματα, ῥήγα. Apud Eund. 1. (p. 27.) Antiphanes monet petenda esse ἐκ Κορίνθου στρώματα. Ita et Μελήσια στρώματα erant famosa διὰ τὸ μαλακὸν καὶ τὴν ποικίλην ἐργασίαν, ut Aristoph. B. innuit, et Theocr. in I. quodam, quem Schol. ibi citat. Notandum porro, cum mentio fit στρωμάτων τῶν ἐκ φύλλων, ἢ πῶας, ἢ καλάμων, ἢ κλάδων, (quæ proprie sunt στιβάδες,) utendum esse potius Lat. vocab. Stramentum, aut etiam Stratum; cum vero molliorum et delicatiorum, utendum vel voce Stratum, ut supra docui, vel Stragulum: ut cum Tibullus dicit, Nam neque tunc plumæ nec stragula picta soporem, Nec sonitus placidæ ducere posset aquæ. Quod vocab. latius etiam extendit Varro, cum in suo libro de L. L. dicit, Quicquid insternebant, a sternendo Stragulum appellabant. Cic. Stragulam vestem dicit, ut cum ait Verri datam fuisse pretiosam vestem stragulam, i. e. πολυτελῆ στρώματα. Sic et Stragulum Idem accipit, ut in Tusc. Quæst. Collocari iussit hominem in aureo lecto, strato pulcerrimo textili stragulo, magnificis operibus picto. [Lenep. ad Phal. 52. Thom. M. 811. Στρώματα, τὰ, Liber varii

PARS XXVI.

A et mixti argumenti, Wyttenb. ad Plut. Mor. p. xliii." Schæf. Mss. Cf. Στρωματεύς. Theognis 1193. "Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον στῶμα θανόντι, Polyæn. 8, 23, 9. Στρώματα γεφύρας πεπηγότα, Sublicæ.]

Στρωματόδεσμον, τὸ, Ligamen, Vinculum, quo vestis stragula constringitur, Fascia qua stragula convoluta solent colligari: ut στηθόδεσμον, Fascia pectoralis. Signif. etiam Fasciculum vestis stragulæ, Vestem stragulam vinculo aut fascia aliqua colligatam, Stragula convoluta et colligata, Plut. Apophth. 331. meæ Ed. (6, 716.) de Pisistrato, qui cum vidisset amicos quosdam suos a se descivisse, et τὴν Φυλὴν καταλαβεῖν, ἦλθε πρὸς αὐτοὺς στρωματόδεσμον αὐτὸς κομίζων, sc. ut, si eis persuadere non posset ut domum redirent, μένη μετ' αὐτῶν: eam enim ob rem se venisse συνεσκευασμένον ajebat. Plato, "Ὅταν εἰς δουλικά ἐμπέσῃ διακονήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι. Rursum Plut. Cæs. p. (49.) p. 1341. meæ Ed., de Cleopatra, Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδύσα, προτείνει μακρὰν ἐαντήν: ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάντι συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα. Aristot. de Mundo (17, 7.) itidem dicit, Στρωματόδεσμον δῆσαι, ut ibi Plut. Ἱμάντι τὸν στρωματόδεσμον συνδήσας, Cum loreo fune colligasset fasciculum illum vestis stragulæ, s. straguli. Ubi etiam nota masc. genere DICI Στρωματόδεσμος. Neutro certe utitur Æschin. (41.) "Ἀνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες. In præcedentibus autem II. ejusd. Plut. et Plat. ac Aristot. ambiguum est utro genere usurparint, masculinone an fem. Vide et Στρωματεύς. [Aristoph. Athenæi 57. Bekk. Anecd. 113. Xen. K. 'A. 5, 4, 6. Mosynæci habebant χιτωνίσκους — ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λίνου στρωματόδεσμον. "Casaub. ad Athen. 15. Mær. 358. et n., Phryu. Ecl. 178 (= 401. Lob.) Thom. M. 811. Heind. ad Plat. Theæt. 399." Schæf. Mss. * Στρωματοθήκη, Nicet. Annal. 10, 6. * Στρωματοφθορέω, var. lect. Æsch. Ag. 957 = 921.] Στρωματοφύλαξ, ὁ, Custos vestis stragulæ, Cui stratorum custodia demandata est, Qui stragulis custodiendis præfectus est, Plut. Alex. (57.) p. 1278. meæ Ed. "Ὁ ἐπὶ τῶν στρωματοφυλάκων τεταγμένος ἀνὴρ. [* Χορτόστρωμα, Gl. Stramentum.]

A Στῶμα derivatur ETIAM [* "Στρωμάτιον, M. Anton. 5, 1." Kall. Mss. ET] Στρωματίτης. Hes. scribit fuisse dictum στρωματίτην, ἔρανόν τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρέιχον τὰ στρώματα: [Phot. ἐν ᾧ ἑαυτοῖς στρώματα παρέιχον: οὕτως Κρατῖνος.] ET Στρωματίζω, Sterno, Insterno: "ea signif. qua Jumentum insternere dicimus." Hes. στρωματίζειν dicit vocari τὸ ἐπισάττειν ὄνυ. ITEM

Στρωματεύς, ἑως, ὁ, i. q. τὸ στρωματόδεσμον. Nam J. Poll. 7, (79.) c. 19. ubi enumerat quædam ἀγγεῖα, eis ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθήτας, sic scribit, "Ἀ δὲ οἱ παλαιοὶ ἱμάτια στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἐλεγον, ἐν οἷς, ὡς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ, τὰ στρώματα ἀπετίθεντο. Ubi videtur στρωματέα et στρωματόδεσμον dicere Vestem aliquam sutilem, in qua stragula solebant deponi ac colligari: quales erant etiam οἱ τῶν ἐσθήτων φάσκωλοι καὶ θύλακοι, quos ibid. memorat; s. Sacci quidam e pannis lineis aut laneis consuti, in quibus stragula s. vestes stragulæ solebant reponi ac funiculis obligari, in modum fasciculorum ac sarcinarum. Theophr. H. Pl. 4, 2. de arbore quadam κοικιοφόρῳ, dicit ejus fructum habere πυρῆνα μέγαν καὶ σφύδρα σκληρόν, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς, τοὺς διαποικίλους, E quo annuli tornantur, quorum usus est in colligandis stringendisque stragulorum pictorum fascibus. Plin. Theophrasti hæc verba sic interpr. 13, 9. Lignum intus grande, firmæque duritiæ, e qua velares detornant annulos. Ubi Velares annulos videtur dicere Eos qui velis annectuntur, ut funibus per eos tractatis possint expandi. Quo modo ap. Theophr. intelligi possent annuli in veste stragula picta, quibus expanditur. Similis locus ap. Athen. (548.) ubi e Carystio refert Polydorum Teium Medicum Ἀντιπάρῳ συσσεῖν, ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς. Quibus in II. στρωματεῖς videntur non multum differre a stomatis ipsis. Quoniam vero

στρωματεῖς erant διαποικίλοι, ideo ad alia quoque transfertur vocabulum illud. Piscis enim quidam στρωματεὺς dicitur, quia ejus tergum virgis aurei coloris variatum est. Athen. (322.) "Ομοῖος ἔχθρς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσει ὁ προσαγορευόμενος στρωματεὺς, ῥάβδους ἔχων δι' ὅλον τοῦ σώματος τεταμένως χρυσιζούσας. Itidem et Clemens Alex. quosdam suos libros inscripsit στρωματεῖς ob varietatem argumenti, ut ipse etiam indicat initio l. 4. "Εστὼ δὲ ὑμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτὸ που τοῦνομά φησι, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχῆς μετιόντα, καὶ ἕτερον μέντοι κατὰ τὸν εἰρμόν τῶν λόγων μνηύοντα, ἐνδεικνύμενα δὲ ἄλλο τι. Paulo post dicit hos smos τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιγραφὴν καιρίαν ἔχειν, sc. διὰ τὴν πολυμυρίαν, καὶ τῶν θησαυρῶν τὴν παγκαρπίαν: id enim innuit locis illis Sophoclis et Timoclis quos affert. Eosd. libros vocat τῶν κατὰ τὴν ἀληθὴ φιλοσοφίαν ὑπομνημάτων στρωματεῖς, in fine libri primi. Itidemque secundum librum claudit his verbis, Περιγεγράφθηκαὶ ὁ δεύτερος ἡμῖν ἐνθάδε στρωματεὺς, διὰ τὸ μῆκος τε καὶ πλῆθος τῶν κεφαλαίων. Hieron. hos libros vocat non solum Στρωματεῖς, sed etiam Στρώματα, sc. in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Meminit autem in stromatibus suis voluminis Tatiani adv. Gentes. Ubi et Sophronius, opusculi illius Gr. Interpres, Μέμνηται δὲ ἐν τοῖς ἰδίῳις Στρώμασι τοῦ τεύχους Τατιανοῦ τοῦ κατὰ τῶν Ἑθνῶν. Plutarchi etiam Στρωματεῖς citat Euseb. Pr. E. 1. p. 15. Τῶν παρ' Ἑλλησι φιλοσόφων ἐγὼ σοι τὰς περὶ ἀρχῶν δόξας, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαστάσεις καὶ διαφωνίας, ἐκ στοχασμῶν, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ καταλήψεως, ὀρμηθείσας, ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου Στρωματέων, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκθήσομαι. Ubi locus quem citat, similis est cuidam Plutarchi 1, 3. περὶ τῶν Ἀρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις. ["Casaub. ad Athen. p. 15. Mær. 358. et n., Phryn. Ecl. 178(=401. Lob.) Thom. M. 811. Liber varii argumenti, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip." Schæf. Mss.]

Στρωμνὴ, ἡ, i. q. στρῶμα, Stratum, Stragulum, Vestis stragula, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζεις, cui similis est quidam locus citatus in Στρώμα, de luxu Persarum: K. Π. 4, (5, 15.) Σκητὴν ἔχουσαν ἱκανὴν στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα, Quæ stragulis et cetera veste satis instructa sit. Ubi nota copulari στρωμνὴν et ἐσθῆτα, sicut ap. Athen. (550.) ubi dicit Ephorus Spartanos quotidie inspexisse τὰ περὶ τὴν ἐνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων: et ap. Plut. Themist. (29.) p. 230., ubi dixit regem Persarum Themistoeli dedisse urbes eis στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, Quæ ei suppeditarent vestem stragulam quæque ad cultum corporis essent necessaria. Idem Plut. περὶ Ἀσργησ., Οὐδὲ κοιμηθεὶς ἐπὶ στρωμνῆς μὴ οἰδούσης, Super stragulo non tumente. Athen. (512.) Μαλακαὶ στρωμναί, Mollia strata, ubi disputatur cur τὰς μαλακάς στρωμνὰς vocent κοῖτας Ἡρακλέους: Athen. 4. Ἀνθινὰι στρωμναί. Et Herodian. 4, (2, 3.) Χρυσοῦφεις στρωμνὰς ὑποστρωννύντες, Longin. (43, 2.) Πολυτελεῖς στρωμναί καὶ χλαμύδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλιταί, τὰ δὲ λευκαί. Itidem Lat. dicunt Vestem stragulam pretiosam, et, in plur., Picta stragula, Stragula purpurea. Synes. Ep. 61. Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἷαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνῇ, ἀλλ' οἷαν αὐτὴν εἶναι καὶ μόνῃ, στρωμνὴν, Non quæ subiceretur stragulo, sed quæ ipsa per se sola straguli vice esset. Hes. στρωμνὴ exp. κοῖτη, Suid. κλινὴ. Vide et Πλέκω. ["Valck. Phœn. p. 156. ad Anton. Lib. p. 10. Verh., Musgr. Suppl. 1110. ad Charit. 656. Heyn. Hom. 4, 398." Schæf. Mss. * Ἐστρωμνημένος, Photio ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ μένων, nisi leg. ἐστρωμνισμένος a * στρωμνίζω. * Ὑποστρωμνίους, Eid. τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους.]

Στρώσις, ἡ, Stratio, Stratura. De lecti structura et compositione accipitur in loco quodam, quem in Στρώτης citabo. Dicitur et στρώσις ὁδῶν, Sternendum viarum munus, Stratura viarum, ut Suet. loquitur in Claudio. ["Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. Conf. c. σταύρωσις, ad Greg. Cor. 61. Gl. Στρώσις νεκρῶν ἐν πολέμῳ, Strages. Cf. Καταστρώννυμι.]

Στρωτήρ, Strator: στρωτήρες dicuntur Trabiculæ

A s. Tigellæ quæ trabibus et tignis majoribus insternuntur. Suid. enim dicit στρωτήρας vocata fuisse τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν τιθέμενα. Quæ verba ap. Harpoer. quoque leguntur, citantem id vocab. e Lycurgo et Aristoph. Babyloniiis. Sed an eum pro δοκῶν legitur δομοδόκων: quemadmodum et in Lex. meo vet. annotatur, Oratores στρωτήρας vocare τὰς μικρὰς δοκίδας τὰς ἐπάνω τῶν δομοδόκων (sic enim ibi scriptum est vocabulum absque *) τὰς μέγας, ἢ τὰς εἰς ὁροφὴν πεποιημένας. Ibid. additur, στρωτήρα ab aliis vocari πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς * ἐρρωσιν πεποιημένον, s. πλέγμα ἀπὸ πασσάλων εἰς περὶ καὶ καλύβας πεποιημένον. Quibus verbis significatur Textilis aliqua erates qua turguriorum culmina solent superinsterni. Quæ exp. confirmatur hoc loco J. Poll. 10, (173.) c. 43. Ἀλλὰ μὲν τῷ * στεγαστηρίῳ λόφῳ προσήκειν οἱ στρωτήρες, καλυμμάτια. Ubi utriusque hujus vocabuli exempla affert ex Aristoph. Πόσους ἔχει στρωτήρας ἀνδρῶν οὐτοί: quem l. e. Babyloniiis erat: [cf. Bekk. Anecd. 302.] subjungit et hunc, καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. ἸΤΑΟΥΕ Καλυμμάτια fuerint Opercula quæ tecti culmini solent superinsterni. [Polyb. 5, 89, 6. "Heringa Obes. p. 12. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 8, 12. Τους στρωτήρας ἢ τὰς δόκους ἀποδοικνύει Philo Belop. 78., cf. Liban. Ep. 1591. Gl. Στρωτήρ, ἡ λεπτὴ δόκος, Assereulus: Στρωτήρες Asseres, Asserculi. "Arrian. 346. * Στρωτήριον, Etym. M. 228, 49. * Στρωτηρίδιον, Suid. et Hes. v. Γεράδια." Wakef. Mss.]

Στρώτης, ὁ, Strator; peculiariter de Lectorum stratore, s. Lectisterniatore, ut Plaut. dicit, Tu lectisterniator, tu argentum eluito. Athen. (48.) ex Heracl. Πρώτοι δὲ Ἡέρσαι τοὺς λεγομένους: στρώτας ἐφεύρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρώσις. Erant enim Persæ curiosi in stragulis mollibus delicatisque: ac ornatis sibi comparandis, ut apparet ex his etiam ill. quos in Στρωννύω ac Στρώμα citavi. Lat. Stratores solent appellare Qui equos suorum dominorum insternunt: quos Græci, ex eo quod dominos in equos instratos attollant, ἀναβολέας vocant. Aelius Spartian. in Caracalla, Cum illum strator ejus in equum levaret, Ulpian. Pand. de Officio Procons. Nemo proconsulum stratores suos habere potest. ["Valck. Orat. 272." Schæf. Mss. Plut. Pelop. 30. Στρωτήρ; Gl. Strator, Phot. v. Τιμαγόρας, στρωτὰς θεράπωντας.]

Στρωτός, Stratus, Instratus, Stragulis tectus, Hesiod. Θ. 797. κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀνανδὸς Στρωτός ἐν λεχέεσσι. Alia etiam quocunque modo strata, dicuntur στρωτά. Ἀστρωτός, Qui stratus s. instratus non est, stragulo intectus non est: ἵππος, Equus non instratus, quales esse ajunt desultorios. ["Valck. Diatr. 170. Koen. ad Greg. Cor. 106(=231.)" Schæf. Mss. "Plato Symp. 203(=231.)" Corai. Mss.] Ἀστρωσία, ἡ, quod compositum est ex a στερητικῇ et στρώσις, Plato de LL. 1. (p. 633.) Ἀστρωσία καὶ ἀνυποδησία, Sine stragulis cubare et nudis incedere pedibus, Stragula sibi non substeruere, nec pedibus subdere calceamina. Eadem forma compos. DICITUR Χαμαιστρωσία, ἡ, Humile stratum, s. Lectus humi stratus, ut sunt strata ex herbis et frondibus. Utitur hoc vocab. Schol. Soph. Phil. (33.) p. 379. στείπτῃ φυλλὰς exponens χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, Stratum humi e foliis paratum: qualibus utuntur οἱ χαμαιεῦναι καὶ χαμαικοῖται. Potest χαμαιστρωσία dici etiam κοῖτη ἣν ἡ γῆ ὑποστρώννυσσι, Cum quis in solo herbido decumbit, et herba ipsa straguli vicem præstat. ["Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss. Dicitur autem hoc comp. a * Χαμαιστρωτός, In terra stratus, Athen. 460. "Nicet. Eugen. 6, 239. 245. Theod. Prodr. Rhod. p. 125." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 133." Schæf. Mss.] Βαθύστρωτός, Profunde s. Alte stratus: ut fit ἐν ταῖς οἰδοῦσαις στρωμναῖς. Apud Suid. Τὸν δὲ τῆς βαθύστρωτος καταβάσα κοῖτης ἐπέδωκεν ἡ νόμῃ, E lecto pluribus stragulis altiore reddito; solent enim plura substerni stragula iis qui mollius volunt cubare. Suid. ibi βαθύστρωτος exp. πολυτελοῦς. [* Εὐστρωτός, Nonn. D. 26. p. 496. Hom. Hymn. 3, 157. "Hymn. in Cer. 284." Schæf. Mss. * Κακόστρωτος, Æsch. Ag.

565. *Χοροστρωτοι σιβάδες, Gl. Stramenta.]

[* “ Ἀποστρώννυμι, Hes. v. Ἀπέσαζεν.” Kall. Mss. Vide nott. ad * Ἀποστρωμάζει. Schleusn. Lex. V. T. Var. lect. ad Xen. K. A. 6, 5, 1. Vide Lex. Xen.] Διαστρωννύω SIVE Διαστρώννυμι, Sternō, Insterno, Athen. (142.) de frugalitate Cleomenis, Πρεσβειῶν παραγινόμενων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο· ὅτε δὲ μὴ παρείη πρεσβεία, τρίκλινον. Plut. itidem in Vita ejus (c. 13.) p. 1486. μετὰ Ed., τῶν δὲ δειπνῶν αὐτοῦ, τὸ μὲν καθημερινόν, ἦν ἐν τρικλίνῳ, σφόδρα συνεσταλμένον καὶ Λακωνικόν· εἰ δὲ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, δύο ἄλλαι προσπαρεβάλλοντο κλίμαι. Lat. itidem dicunt Sternere triclinium, torum. [* Διάστρωμα, Gl. Digestum. * Ἐκστρωννύω, s. * Ἐκστρώννυμι, Diogenes Epist. nova 8. p. 254. Κλίμαι γὰρ ἐξέστρωντο σφόδρα πολυτελῶς, male pro ἐξέστρ.] Ἐπιστρωννύω SIVE Ἐπιστρώννυμι, Insterno, Supersterno, Instrato tego, Lucian. (3, 613.) Ἐπιστρωννύουσιν τῇ γῇ νιφετόν, Terram nivibus insternent s. operient, [“ 1, 22.” Schæf. Mss.] UNDE Ἐπίστρωμα dici potest, ut κατάστρωμα, i. e. Instragulum, quo Cato c. 10. utitur pro Stragulo. Et Labeo ap. Ulp. dicit instrato contineri Omne vestimentum quod injicitur. Certe Instratum equi dicitur id, quo insternitur s. ἐπιστρώννυται, ut dicunt παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἵππῳ ἐπεστρωμένον, Equum equiti ascensuro sistere instratum.

Καταστρώννω, SIVE Καταστρώννυμι, Consterno, Gal. Ἀμπέλων ἔλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύναι τοῦδαφος, Vitium claviculis et rosis consternere s. sternere pavementum. Item Sternō, Prosterno : Κατέστρωντο πάντες, Omnes prostrati fuere, Omnium strages edita est. Sic Xen. Ἑλλ. 5, (2, 31.) p. 327. Τὸν Λακεδαιμονίων ἵππαρχον καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ κείμενον πολλὰ κατέστρωσαν, [κατέτρωσαν,] καὶ ἄλλους ἀπέκτεναν, Jacentem multis straverunt s. prostraverunt ictibus : [K. II. 3, 3, 28. “ Wakef. Herc. F. 1002. Musgr. 16. Steph. Præf. Gloss., Pierson. Veris. 145. Zeun. ad Xen. K. II. 322. ad Herod. 642. 726. (8, 51.) Diod. S. 1, 728. Τὸ πεδίον ἅπαν νεκρῶν κατέστρώθη, 2, 65. 401. Κατέστρωμένον, Positum, Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv.” Schæf. Mss. 1 Cor. 10, 5. κατέστρώθησαν. Respicit Paulus Num. 14, 16. ubi cum in contextu v. reperitur Mactandi, Alexx. posuerunt κατέστρωσεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Deus illos prostravit in deserto. Sicut enim v. Prosternendi Latine teritur vi Delendi, Occidendique, sic Græce etiam καταστρωννύειν. Herod. 9, 75. Τοῖσι Ἑλλήσι ἐν τῇσι Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι, Persæ apud Plataeas a Græcis internecione sunt deleti. In peste Atheniensium, secundum Lucr. 6, 1262. passim corpora jacebant “ Multa siti prostrata viam per proque voluta.” Valck. Schol. in N. T. 2, 258. “ Schol. Od. P. 32. Floribus, Ælian. V. H. p. 581.” Wakef. Mss.] Κατάστρωμα, τὸ, Superius pavementum navis, Tabulatum quo navis superiore e parte strata est, quoque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Idem J. Poll., inquit Bayf., dicit, Si erat constrata tectaque navis, inædificabantur πυργοὺχοι, i. e. Tigna continentia turrim : super quæ duæ turriculæ, dextra et sinistra : quarum medium erat κατάστρωμα, in quibus erant homines armati, quos Propugnatores vocat Cic. in Verr. 7. Præclara classis in speciem, sed inops et infirma, propter dimissionem propugnatorum et remigum. Polyb. 1. Ἐπ’ αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, ἔχων καθωπλισμένους καὶ πρὸς μάχην ἐτοίμους τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Habens armatos propugnatores, paratosque ad pugnam viros, qui in catastromatis et foris erant. Ubi addit Et foris, imitatione Gazæ, qui hæc Cic. de Sen. Alii per foros cursitant, sic interpr. Οἱ δὲ διὰ τῶν καταστρωμάτων τρέχουσι. Attamen Gell. Foros Latine vocat, quæ Herod. ἐδώλια, ut suo loco docui ; atque adeo et ipse Bayf. ea de re dubitat alibi. Similes illi loco Polybii sunt hi Thuc. Unus, 1, (49.) Πολλοὺς ὀπλίτας ἔχοντες ἀμφοτέροι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Multos propugnatores habentes utrique super catastromatis s. tabulatis navium. Alter 7, (62.) p. 253. Πρὸς τὴν ἐκείνων ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων παρασκευήν. Et hic, 2, (90.) Ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μαχόμενοι. Athen.

4 (208.) in descriptione navis Hieronis, Τεῖχος δὲ, ἐπάλξεις ἔχον καὶ κατάστρωματα διὰ νεῶς, ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο. Itaque κατάστρωμα dicitur Tabulatum navis, quo ipsa constrata est, ut inambulari queat. [“ Ad Charit. 673. Jacobs. Anth. 9, 68. ad Lucian. 1, 490. Bergler. ad Alciph. 49.” Schæf. Mss. Theophr. Char. 22, 2. * Κάστρωμα, Hesychio περίστρωμα. Cf. Καστόρνυμι.] A Καταστρώννυμι derivatum ET Κατάστρωσις, Constratio, Prostratio ; Explicatio, Explanatio, VV. LL. quæ suspecta sunt. [“ Consersio, Euseb. Hist. Eccl. 6, 13.” Wakef. Mss. * “ Καταστρωτέον, Geop. 6, 2.” Kall. Mss. * Καταστρωτής, Gl. Scansor.]

Περιστρώννυμι SIVE Περιστρωννύω, Circumcirca sternō, Circumquaque consterno, [“ Athen. 1. p. 29.” Schæf. Mss. “ Nonn. D. 18, 81. 37, 564.” Wakef. Mss.] UNDE Περιστρώματα dicuntur Tapetia et aulæa quibus triclinia circumquaque sterni solent, item et lecti torique, Athen. 5. in descriptione pompe Ptolemæi Philadelphii, Ταῦταις δὲ ταῖς κλίμαις ἀμφίτατοι ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας, καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῇ ταῖς τέχναις ἐπὴν· ψιλὰ δὲ Περσικὰ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζωδίων. Ubi περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῇ ταῖς τέχναις, vocat Peristromata decenti artificio picta ac variata, ut Martial. Babylonica picta superbe Texta, Semiramia quæ variantur acu ; Plaut. Ita vestra ego latera loris faciam ut valide varia sient, Ut ne peristromata quidem æque picta sint Campanica, Neque Alexandrina belluata consntaque tapetia. Idem Plaut. et ipse Babylonica peristromata dicit. Et ut ibi memorantur Campanica et Babylonica peristromata, ita Attalica. Utitur eo vocabulo Cic. quoque c. Phil. Conchyliatis Cn. Pompeii peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres. Synonymum vocabulum est περιπέτασμα, ex eo dictum, quod circumcirca expanditur. Vide et Στρώμα. [“ Sunt autem Περιστρώματα, Stragula superiora lectorum, a quibus distinguuntur τὰ στρώματα τὰ κατώτερα, Athen. 48.” Schw. Mss. “ Casaub. ad Athen. p. 98. Mær. 374. et n., Thom. M. 876. Kuster. Aristoph. 71. ad Diod. S. 2, 335.” Schæf. Mss.]

[* Προστρωννύω, Gl. Prosterno.]

ὑπερστρωννύω SIVE ὑπερστρώννυμι, Supersterno, Superinsterno, i. q. ἐπιστρώννυμι.

ὑποστρωννύω SIVE ὑποστρώννυμι, Substerno, Stratum subicio. Exemplum hujus signif. habes in Στρώννυμι, Στρώμα, Περίστρωμα, necnon in Στρωμνή. Affertur et ὑπεστρωμένη χεῖρ, Manus substrata, Palma manus. [“ Valck. Oratt. 273. Toup. Opusc. 1, 286. Pierson. Veris. 145. ὑπεστρωσθαι φύλλα, Beck. ad Eur. Phœn. p. 190.” Schæf. Mss. Eur. Hel. 59. Xen. K. II. 8, 8. Ἀρκεῖ—τὰς ἐνὶ νῆας μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι.] ὑπόστρωμα, τὸ, Id quod substernitur, Stratum s. Stragulum quod subjicitur, Substratum, Substramen, ut Colum. loquitur. Et eis ὑπόστρωμα, Ad substernendum. Hes. ὑπόστρωμα exp. περίστρωμα : cum tamen περίστρωμα significat potius Stragulum quo aliquid circumcirca insternitur ac integitur : ὑπόστρωμα vero Stragulum quod substernitur s. subjicitur. [“ Mær. 374. et n.” Schæf. Mss. Xen. ἵππ. 5, 2. Τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρ. τοῦ ἵππου ἐκφέρειν.] ὑποστρωτέον, Substernendum est. Geop. (14, 18, 5.) de pavonibus, Ταῖς δὲ ὠτοκούσαις ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ χόρτον ἢ ἄχυρον ὑποστρωτέον, ὅπως τὰ ὡὰ πεσόντα μὴ διαφθαρῇ : pro his Columellæ, Pluribus stramentis exaggerandum est aviariū, quo tutius integri fœtus excipiantur. Itidem Plin. 10, 59. Ova pavonis nisi molli strato excepta franguntur. [“ Andr. Cr. 80.” Kall. Mss. * Μεθυποστρώννυμι, unde * Μεθυπόστρωσις, Hippocr. 763.] “ Προυποστρώννυμι, s. Προῦποστρωννύω, Prius substerno : unde particip. præter. “ pass. προῦπεστρωμένος.” [“ Geop. 4, 5, 5, 8.” Kall. Mss.]

“ ΣΤΟΠΟΥΓΓΕ, Cuspis s. Spiculum hastæ, Ferrum “ quo præfixa est sagitta. Pro Priapo in Epigr. “ Ibidem στόρθυγγα δικάριον de Cornibus cervi, q. d. “ Bicornem ramum : unde Εὐστόρθυγγε κορύνη. Item

“Στόρθυγες, Capilli cum sordibus impliciti, J. Poll., A
“VV. LL.” [“Toup. Opusc. 2, 168. Porson. Præf.
ad Hec. p. x. Jacobs. Anth. 8, 28. 204. Brunck.
Soph. 3, 397.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 39.
Schol. II. N. 443.] “Εὐστόρθυγα κορύναν, Clavam
“e bono pulcrove stipite; s. Clavam e robusto et
“valido stipite, in Epigr.” [Anal. 1, 229. Crinagor.
Epigr. 6. “Jacobs. Anth. 7, 94. 8, 28. 383. Toup. l. c.
* Μονοστόρθυγῆ, Jacobs. Anth. 8, 204. 359.” Schæf.
Mss. “Suid. v. Ἀγροιώτης.” Kall. Mss.] “Στόρθη
“ap. Hes. i. q. στόρθυγῆ, in illa prima signif.”

“ΣΤΟΡΝΗ, Zona, Hes. Suid.” [Lycophr. 1330.
“Toup. Opusc. 1, 441.” Schæf. Mss.]

ΣΤΡΑΓΓΕ, γγος, ἡ, Gutta s. Stilla paulatim de-
fluens, ut cum per parva foramina destillat humor,
ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατῶν σταλαγμοῦς, Schol.
Aristoph. (N. 131.) Itidem in Lex. meo vet. ἡ ἐπισχε-
θεῖσα ῥύσις, ubi affertur e Menandro, ὕδατος στράγγα E
ἔχων: [cf. Phot. “Valck. Anim. ad Ammon. 130.
132. Jacobs. ad Meleagr. p. 10. Wakef. S. Cr. 3,
131, ad Charit. 711. Heyn. Hom. 7, 85.” Schæf.
Mss. “Schol. Od. M. 350. Schol. Apoll. Rh. 4,
1048.” Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 18, 9. Gl.
Stillicidium.]

Στραγγουρία, Cum urina stillatim descendit, Cum
urina ægre it nec nisi stillatim. Cato de R. R. c. 156.
Nunc de illis, quibus ægre lotium it, quibusque sub-
stillum est. [Theophr. H. Pl. 7, 6, 3. Fr. 4, 35.
Gl. Culbitio, Substillatio, Substillum: in quibus
etiam *Στράγγουρα et *Στράγγυρα, Culbitio, et
*Στραγγουῶ, Culbo, Substillō.] Στραγγουριάω, Lo-
tium mihi substillum est, [Gl. Substillō.] Vide
Οἶδρον.

[* Στραγγίς, Photio σταγών.]

Στραγγίζω, Guttatim exprimo, Stillatim excludo,
Extillo. Diosc. 1, 32. Χωρίς τοῦ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ,
Ita ut ne exprimas aquam, Ita ut ne extillet aqua, 2,
84. Στραγγίζων τὸ πρῶτον ὕδωρ, καὶ ἄλλο ἐπιχέων, C
Ruell. Exclusa sensim omni aqua, recentique affusa;
Hermol. Aquam extillans; Marc. Sinens effluere
aquam. Item Lev. 1, (15.) Στραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς
τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου, Decurrere faciet sangui-
nem ad basin altaris. [Aqu. Symm. Theod. Jud.
6, 38. ἐστράγγισε, Extillare fecit. “Geop. 630.
Scriptt. Rei Accip. 121. Etym. M. 729, 50.” Wakef.
Mss. Στραγγίζει, Hesychio πιάζει. * Ἀποστραγγίζω,
Theol. Arithm. 49. Ἡ κατ’ ἰσχὺν πᾶσα ἐπίδοσις ἀπο-
στραγγίζεται. * Ἀποστράγγισμα, Synes. de Febr.
302.” Kall. Mss.] Ἐκστραγγίζω, Stillatim excolo,
Facio ut stillatim effluat, i. q. στραγγίζω, ut ἐκστρα-
τεύω i. est q. στρατεύω. [Schleusn. Lex. V. T. Diosc.
4, 155. ubi Cod. Const. et Neap. * ἐκσπογγίσας.]
“Καταστραγγίζω affertur pro Facio distillare,” [LXX.
Lev. 5, 9.]

[* Παγστράγγισος, * Παγοστράγγισος, Bast. Ep.
Cr. 265.]

Στραγγέω, i. q. στραγγίζω, Stillatim exprimo,
Guttatim excolo. Accipitur metaphorice pro Premo
et quasi per angustum foramen exire cogo. Aristoph.
N. (131.) Ἰητέον τί ταῦτ’ ἔχων στραγγέομαι; ubi
Schol. διὰ τί ταῦτ’ ἔχων κατὰ νοῦν, πιάζομαι καὶ συν-
θλίβομαι; [Cf. infra p. 1107.]

Στραγγεῖον, τὸ, Iusturum quo humor expri-
mitur, ut stillatim defluat. Alex. Aphr. (Probl. 2,
59.) de iis loquens quæ ἐξάγουσι τὸ πνεῦμα et συνε-
φέλκουνσι τὸ ὑγρὸν, ut siphones, catheteres, et hujus-
modi alia, Τοῦτα πάσχει καὶ τὰ στραγγεῖα τὰ ἱατρικὰ
καὶ ἡ σικύα δὲ τοῦτον ἔλκει τρόπον.

Στραγγίς autem πυρός, quod affertur e Theophr.
C. Pl. 3, (21, 2.) exponiturque Triticum strangias
appellatum, derivatumne sit ex hoc στράγγῃ, an e
στραγγός, non facile dixerim. Meminit hujus Plin.
18, 7. Græcia ex omni genere graui prætulit dracon-
tiam, strangiam, et selinusium, argumento crassissimi
calami: itaque pingui solo hæc genera assignabat.

“Στρεῦγομαι, quasi στραγγέομαι, Paulatim et ve-
“luti κατὰ στράγγα (i. e. guttatim) deficio, tabesco,
“consumor, Nicander A. (291.) Τῷ καὶ στρεῦγομένῳ

“περ ἀνῆλυθεν ἐκ καμάτοιο Πνεῦμα μόλις, Schol.
“ἐλαυνομένῳ, συνεχομένῳ, κατὰ στράγγα ἀπολλυ-
“μένῳ. Quarum exp. illæ duæ priores minime
“mibi placeat; at ultima eandem tribuit huic verbo
“derivationem, quam et Eust. in II. O. (512.) Βελτερον
“ἢ ἀπολέσθαι ἐνα χρόνον ἢ ἐ βιώναι, Ἡ δηθὰ στρεῦγε-
“σθαι ἐν αἰνῇ δῆϊοτι,” [Schol. τάλαιπυρεῖν, κακοπα-
θεῖν: cf. Od. M. 351., ubi Schol. κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι
κατ’ ὀλίγον, ὑποβρεῖν.] “Vox autem activa Στρεῦγω red.
“ditur etiam Dolore afficio, Expugno, ex Hes.: ap.
“quem vide et alias exp. hujus vocis activæ, simul.
“que ea quæ de passiva scribit.” [“Ruhnck. Ep.
Cr. 171. Heringa Obs. 213. Valck. Anim. ad Am-
mon. 132. ad Callim. 1. p. 246. ad Herod. 335.
Heyn. Hom. 7, 639. Στρεῦγομαι, * Στρεύομαι, ibid.
85.” Schæf. Mss. Στρεύομαι, Apoll. Rh. 4, 385.
621. 1058.] “Στρεῦγεδών, ὄνος, ἡ, Stranguria, Ni-
“cander A. (313.) Στρεῦγεδόνι * προδέδοντε δαμαζέ-
“μενος καμάτοισι.”

ΣΤΡΑΤΟΣ, Exercitus. Thuc. 4, (79.) p. 147. ἐξά-
γειν στρατὸν, Educere exercitum, copias militares, 2,
(12.) Οὕτω δὲ ἄρας, τῷ στρατῷ προῦχέωρι εἰς τὴν γῆν
αὐτῶν, Ita demum motis castris cum exercitu eorum
regionem invadebat. Aliquanto post, Ἦν μὴ οἱ πο-
λέμιοι νητὴ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει, Exercitus na-
vali, Navalibus copiis, ubi νητὴν στρατὸν ἀπella-
quem alii στόλον ναυτικόν, νηῶν, et sine adj. cione
στόλον: Lat. Classem. Aliquanto post, Καθίστα-
τὸν στρατὸν, ἐμελλε δῶσειν τὴν γῆν, Collocatis copiis
et fixis castris. Ubi dicitur aliquis dux καθίστα-
στρατὸν, sicut ipse στρατὸς καθίσθαι s. ἐξεσθαι, ut II.
Σ. 509. Τὴν δ’ ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δῶω στρατοὶ εἰσὶν
λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Item οἱ τοῦ στρατοῦ ἄρ-
χοντες ap. Xen. A. (13, 4.) qui una voce στρατάρχαι,
item στρατηγοὶ, Duces, Imperatores: ex eo, quod
exercitum ducant, παρὰ τὸ ἄγειν τὸν στρατὸν: ut
Epigr. Εἰ δ’ ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, Sin ducitur
exercitus fortissimorum virorum. Ubi nota addi gen.
ut ap. Plut. c. Colot. Ὑπὲρ παντὸς στρατοῦ των ἄλλων
φιλοσόφων, metaphorice: Virg. Phorci omnis exerci-
tus, et Corvorum exercitus, et Aligerum agmen.
Porro sicut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, ita ἡ τοῦ
στρατοῦ ἀρχή, Herodian. 1, (12, 8.) Ὡς τὴν των στρα-
τῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι, Ita ut exercituum regendo-
rum munus ei committeretur, Ita ut militum præfe-
ctura ei crederetur. At Στράτος, ἡ, Urbis nomen est
ap. Steph. B. et alios: [“ad Diod. S. 2, 370. Στρα-
τός, Ammon. 130. Toup. Emendd. 2, 68. Zeun. ad
Xen. K. II. 185. Wakef. Trach. 562. Heyn. Hom.
6, 19. 7, 780. Castra, 111. 152. II. O. 657. Multi-
tudo, Markl. Suppl. 601. Musgr. ibid. Markl. 653.
838. Wakef. Phil. 387. Eum. 569. 577. 671: 686.
765. Abresch. Æsch. 2, 85. II. A. 76.” Schæf. Mss.
“Στρ. νεφέλας, Imber, Pind. (II. 6, 11.)” Wakef.
Mss. Populus, Pind. O. 5, 28. Æsch. Ag. 558.]
Poetica paragoge DICITUR Στρατόφι pro στρατῷ, ut
κεφαλῇφι interdum pro κεφαλῇς, interdum etiam pro
κεφαλῇ: [Opp. K. 2, 184.] tunc autem iota ei sub-
scribitur. [II. K. 347.]

[* Στρατοβάτης, Apollod. 103.] Στρατοκίρρυξ, ὁ, Præ-
co exercitus, Qui in exercitu præconis fungitur offi-
cio. In libello qui περὶ Τάξεως Παλαιᾶς inscribitur,
Στρατοκίρρυξ, σαλπικτής, σημειοφόρος, ὑπηρετής, οὐρα-
γός, comprehenduntur ἐκτάκτων nomine, i. e. eorum
qui τάξεως ἐξάρθμοι ἦσαν. Legitur et 3 Reg. [22,
36. “Joseph. 390, 16.” Wakef. Mss. * Στρατολό-
γος, Qui exercitum conscribit, delectum habet.]
Στρατολογέω, Exercitum colligo, ut Cic. loquitur,
qui dicit etiam Conscribere, Comparare, Conflare,
Conficere, Facere exercitum. Itidem dicitur Cogere
et conscribere milites. [Plut. 10, 774. “Ad Charit.
p. 15. 216. Diod. S. 1, 525. 685. 2, 139. 295.” Schæf.
Mss.] Στρατολογία, ἡ, Collectio exercitus, Ipsa actio
cogendi et colligendi copias, [“Chrys. in Philipp.
Serm. 13. T. 3. p. 73, 26.” Seager. Mss. * “Στρατο-
λογίζομαι, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg.
121. Combef.” Boiss. Mss.]

Στρατόπεδον, τὸ, Solum s. Locus οὗ καθήται ὁ
στρατὸς, Castra, Locus ubi imperator suo exercitu

s. suis militibus et sibi sedem ac tentoria figit, Plut. Alex. 'Εν στρατοπέδῳ πολέμιων, In castris hostium, Xen. K. Π. 8, (5, 5.) 'Εαυτὸν κατέθετο ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου, Medium castrorum locum ipse obtinebat, In mediis castris suum figebat tentorium. Rursum Plut. 'Επὶ στρατοπέδῳ ἀποθανὼν, In castris mortuus: Fabio, 'Απονηκτερέων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις. Sic Æschin. (76.) 'Ἐλιπε τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν. Item, 'Επὶ τὸ στρατόπεδον ἔπεσθαι, Athen. 12. Castra sequi. Item cum verbis: ut ποιέσθαι στρατόπεδον, Castra ponere, collocare, figere, locare, extruere: item et Castra facere, Cic. Neque castra propter anni tempus et militum animos facere possum. Thuc. 2. Καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Itidem 3, (107.) 'Γενόμενοι δ' ἄθροοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καθίζουσι ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Ex Eod. affertur στρατόπεδον καταλαβεῖν pro Castris locum deligere, Castra ponere. Item Xen. 'Ἑλλ. 1, (6, 27.) Τὸ πεζὸν ἀπῆγεν εἰς τὴν Μήθυμναν, τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis. Interdum στρατόπεδον dicuntur Castra cum ipsis militibus, s. exercitu: (3, 11.) p. 256. 'Ὅπως κακῶς τοὺς τῶν 'Αθηναίων ξυμμάχους ποιῶσαι, ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Sic eod. l. (1, 14.) 'Ἐδέξαντο ἐς τὸ ἔσθαι τὸ στρατόπεδον. Sæpe commodius interpreteris Exercitus, Milites, Isocr. Ep. ad Phil. (415. Cor.) 'Ὅσοι τὰ τῶν ξεντευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται: Panathen. Στρατόπεδον δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε, Collecto s. Conscripto exercitu. Itidem ap. Thuc. 4, (125.) p. 161. 'Ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσφῶς ἐκπλήγνυσθαι, Magnos exercitus: 7, (80.) p. 261. Ὅλον φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέματα ἐγγίνεσθαι, Omnibus exercitibus. Nisi malis, Omnibus exercitibus qui castra locarint, Plut. Apophth. 338. meæ Ed. Πανικός θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Vide alium Ejusd. locum in Νυκτομαχίᾳ, ubi simpliciter pro Exercitu ponitur, s. Agmine. Pro Comitatu principis et aula accipi ajunt Can. 7. Concilii Sardicensis. || Item στρατόπεδα ex Herod. 2. annotant fuisse Locum in Ægypto juxta Nilum hinc inde, ubi habitarent Iones et Cares. [Classis, Thuc. 1, 117. "Timæi Lex. 240. et n., Ammon. 130. Phrynich. Ecl. 166. Diod. S. 1, 421. 2, 345. 414. 426. 433. Exercitus, Zeun. ad Xen. K. Π. 351. 488. ad Herod. 337. 491. 697. 715. Diod. S. 1, 397. Act. Soc. Traj. 1. p. 82. Schmieder. ad Plut. Alex. 143. ad Dionys. H. 3, 1355. Classis, Herod. 663. et sæpius. Conf. c. στρατεύμα, ad Diod. S. 1, 698.; cum στρατιῶται, ad 2, 483. Plur. pro sing., 428. 'Επὶ στρατοπέδῳ, ad Dionys. H. 2, 835. 1209. 4, 1984. 2213. Plut. 1, 307. 2, 118. 3, 129. 137. Cor., Lucullo 14. 33. Στρ. Τυρίων, 'Ιουδαίων, Wessel. ad Herod. 154. Στρ. βάλλεσθαι, Longus 66. Vill. Schæf. Mss.] Unde COMP. Στρατοπεδάρχης, ὁ, Præfectus castrorum, Qui castris præest. Exp. etiam Princeps exercitus: ut i. sit q. στρατάρχης, sicut στρατόπεδον poni interdum pro στρατός, paulo ante docui. ["(Tribunus legionis,) Dionys. Hal. A. R. 10, 26. cf. Wytt. Annot. in Eupnar. p. 324." Boiss. Mss.] Στρατοπεδαρχία, Præfectura castrorum, ["Dionys. H. 4, 2088." Schæf. Mss. * "Στρατοπεδαρχικός, Theodorus Icon. Epist. p. 233. Combef." Boiss. Mss.] Στρατοπεδεύω, Castra facio, metor, pono, loco, colloco, figo, i. q. στρατόπεδον ποιῶμαι: vel etiam Castra habeo. Plut. Coriol. Πορρωτάτω στρατοπεδεύων καὶ ἀπεχόμενος τῆς πόλεως: Apophthegm. 'Εν τῇ φιλίᾳ καὶ συμμαχῇ στρατοπεδῶν, καὶ χάρακα βαλλόμενος. Itidem Philo V. M. 1. 'Ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκóτας 'Εβραίους, Cernit tributum Hebræos castra metatos tetendisse. Ead. signif. accipitur passiva etiam vox et media. Thuc. 3, (107.) 'Ὁ δὲ προσαγαγὼν ἐγγύς τῆς Ὀλῆης ἐστρατοπεδεύσατο, Castra metatus est: 1, (30.) 'Ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ, Castra metabantur in Actio. Itidem Xen. K. 'A. 2, (4, 1.) 'Ἐστρατοπεδευμένοι ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσι. Idem utraque voce utitur, 'Ἑλλ. 6. ["Acta Soc. Traj. 1. p. 83. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. ad Herod. 197. 377. ad Diod. S. 1, 242. Conf. c. στρατεύω, ad 2, 223. (nugatur

Fischerus ad Xen. K. Π. p. 351.) ad Dionys. H. 2, 925. 3, 1739. 4, 2049. Schneid. ad Xen. K. 'A. 111." Schæf. Mss. * Στρατοπέδευμα, Exercitus, Diod. S. 501.] Στρατοπέδεις, ἡ, ET Στρατοπεδεία, ἡ, Ipsa actio castrametandi, Castrametatio, ut Vitruv. dicit Castrametator. Priore verbali utitur Plato de LL. item Xen. (K. Π. 8, 5, 3. 8.) teste Bud. Posterius legitur ap. Dionys. H. 10. eadem in signif. Alioquin accipitur pro στρατόπεδον, ut Josue 4, (3.) Θῆσθε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, In castris vestris. Alii, In loco castrorum vestrorum. Philo V. M. 1. Μέρος δ' ἐνθένδε καθωράτο τῆς τῶν 'Εβραίων στρατοπεδείας, Pars castrorum Hebræorum. Affertur et στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, ex 2. Macc. (13, 14.) pro Exercitum constituit: qua signif. στρατόπεδον συστήσας habuimus supra ex Isocr. ["Στρατοπεδεία, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 120. Diod. S. 2, 392. ad Dionys. H. 3, 1745. Βάλλεσθαι στρατοπεδείαν, Diod. S. 1, 657." Schæf. Mss. * Στρατοπεδευτής, unde * Στρατοπεδευτικός, Polyb. 6, 30, 3. Æneas c. 21. βίβλος, ubi vulgo legitur * Στρατοπεδικός. * Στρατοπεδευτός, unde * Δυστρατοπέδευτος, Æneas c. 8.]

Εστρατοπεδεύω autem et præpp. non pauca verba composita sunt. PRIMUM, Ἀναστρατοπεδεύω, Castra moveo, Castris motis revertor, Revertor cum exercitu: ut 2. Macc. 3, (35.) Ἀναστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα, Castris motis receptoque exercitu, ad regem rediit. Exp. etiam Contineo me in castris. Cujus tamen signif. nullum affertur exemplum. [Polyb. 3, 110, 4. 14, 10, 8. Dionys. Antiq. 3, 55.] Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, Castrorum motio, ἡ ἀνάληψις τῆς παρεμβολῆς, Bud. Comment. Ἀντιστρατοπεδεύω, s. Ἀντιστρατοπεδύομαι, E regione castra metor, Ex adverso castra facio, habeo, sto in procinctu. ["Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Diod. S. 499. 505. 526. * Ἀντιστρατοπέδεις, Dio Cass. 886. * Ἀντιστρατοπεδεία, Castra castris opposita, Polyb. 3, 101, 8. "Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 120." Schæf. Mss.] Ἀποστρατοπεδεύω s. Ἀποστρατοπεδύομαι, i. q. ἀναστρατοπεδεύω, Castra moveo, Castris motis abscedo, Xen. K. 'A. 7, (7, 1.) Ἐντεῦθεν Σείθης μὲν ἀπεστρατοπεδεύσατο προσωτέρω, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐσκήνησαν ἐς κώμας: [3, 4, 1. K. Π. 6, 1, 14. * Διαστρατοπεδεύω, Toto exercitu obsideo, Diod. S. 698=2, 356.] Ἐκστρατοπεδεύω, Castra loco extra. Et Ἐκστρατοπεδύομαι pro eod. Thuc. Ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφον, Extra urbem castra habentes locata super colle. [Xen. K. Π. 6, 3, 1. "Ad II. B. 344." Schæf. Mss.] "Ἐνστρατοπεδεύω," [s. Ἐνστρατοπεδύομαι,] "Castro pono s. metor in," ["Wessel. ad Herod. 382. 538. 694. (9, 2. 25.) Diss. 131." Schæf. Mss. "Plut. Sylla 14." Boiss. Mss.] Ἐπιστρατοπεδεύω, Castra moveo adversus, Exercitu infesto invado, i. q. ἐπιστρατεύω, ut Bud. interpr., afferens e Xen. 'Ἑλλ. 4, (8, 33.) Καὶ ἐπιστρατοπέδευσας ταῖς πόλεσιν, ἐπὶ τὴν Ἀβυδὸν ἀντεπεστράτευε, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῆον τὴν χώραν αὐτῶν. ["Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. * Ἐπιστρατοπεδεία, Locatio castrorum ex adverso hostis, Polyb. 1, 77, 7. Adventus hostis cum exercitu, 5, 76, 9.] Καταστρατοπεδεύω, i. q. ἐπιστρατοπεδεύω, 2. Macc. 4, (22.) Καταστρατοπέδευσεν εἰς τὴν Φοινίκην, Infesto exercitu Phœniciam invasit. Alii, In Phœnicen exercitum convertit. Exp. etiam simpliciter Castra metor, In castris dego. Bud. transitive quoque interpr. Milites castra metari jubeo, et in castra contraho, afferens h. l. e Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ὁ δὲ Κύρος καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδεύατον εἶναι τῆς πόλεως, μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλεν, καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. [Plut. Theseo 27. Marcello 14. Pyrrho 16. "Ad Diod. S. 2, 162." Schæf. Mss. * "Καταστρατοπεδεία, Castrorum metatio, Castra, s. potius Mora in castris, Vita in castris, Athen. 539. Ἐν ταῖς στρατοπεδείαις, In castris, Dum in castris degebant." Schw. Mss. Ælian. V. H. 9, 3. * Ἀντικαταστρατοπεδεύω, Dionys. H. 1. p. 511, 17. 528. 2. * Ἐπικαταστρατοπεδεύω, Polyb. 5, 46, 12. mendose pro ἐπικαταστρ.] Μεταστρατοπεδεύω, Castra muto, transfero. Qua in signif. utitur Plut. Apophth. Lac.

Pass. Μεταστρατοπεδεύομαι idem significat. Exp. tamen et simpliciter Castra metor, Castra pono. ["Ad Dionys. H. 3, 1753." Schæf. Mss.] Παραστρατοπεδεύω, Castra metor juxta, loco apud, mea admoveo castris aliis, aut urbi alicui. Bud. interpr. non solum Castra castris admoveo, sed etiam Ex adverso castra loco, (qua signif. dicitur ἀντιστρατοπεδεύω,) afferens e Polyb. 2, (6, 3.) Παραγενόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, παρεστρατοπέδευσαν τοῖς βεβηθηκόσι, βουλόμενοι συμβαλεῖν. Dicitur et Παραστρατοπεδεύομαι eadem signif. Chion Epist. Ἐκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδυνόμενος. Rursum activa voce Plut. Camillo, Παραστρατοπεδεύσας τοῖς πολέμοις, Cum non longe ab hostibus castra locasset: [Pompeio 67.] "Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, Contra s. E. "contrario castra pono, Castra metor et ipse, etiam "Castra oppono," [Dionys. H. 1. p. 480, 37.] Περιστρατοπεδεύω, Castra metor circum, Castris s. Exercitu cingo, Circumsideo, Obsideo, περικάθημαι, Plut. Fabio, Περιστρατοπεδεύει τοὺς Ταραντίνοισι, Tarentinos obsidet. Passivo autem Περιστρατοπεδεύεσθαι utitur Xen. [K. Π. 3, 1, 4. Ἑλλ. 3, 1, 5. 2, 9. Polyb. 1, 30, 5. 2, 2, 7. 54, 6. * Προστρατοπεδεύω, Diod. S. 14. p. 404, 24. * Προστρατοπεδεύω, Polyb. 3. Polyb. 1, 42, 8. 86, 3. 2, 52, 2. Admoveo castra. * Συστρατοπεδεύομαι, Communibus s. Iisdem castris utor, Xen. K. Ἀ. 2, 4, 4. Ἑλλ. 6, 5, 19.]

Στρατοφύλαξ, Custos exercitus. Alii στρατοφύλακες interpr. Copiarum duces: ut i. sit q. στρατηγοί. [Strabo 15. p. 101: * Ὑποστρατοφύλαξ, Strabo 12. p. 851.]

Στρατάρχης, Dux exercitus, Qui praest exercitui, Qui principem in exercitu locum obtinet, Philo V. M. 3. fin. Ἡγεμόνα δ' ἐξήλουν καὶ στρατάρχην ἀνευρεῖν, Imperatorem et ducem quærebant, [Herod. 3, 157. 8, 44. ubi alii Codd. * στρατιάρχης. "Athen. 1, 19. ad Herod. 278. * Στρατάρχος, ibid. Dawes. M. Cr. 42." Schæf. Mss. Pind. Π. 6, 31. I. 5, 50.] Στραταρχέω, Dux sum exercitus, Exercitui præsum. Unde στραταρχήσαντες, Duces exercitus. Στραταρχία, ἢ, Præfectura exercitus, Philo V. M. 1. Θήραις γὰρ * ἐμπρομελεῖσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι. ["Ad Herod. 278." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 106. 111. * Συστρατάρχης, 58 (=109. Theodos. Diacon. Acr. 1, 233." Boiss. Mss.]

Στρατηγός, Dux exercitus, Qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατὸν: ut στρατάρχης dicitur ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ. Plut. Οἱ στρατηγοὶ πολλάκις παραγγείλαντες ἅπυρα σιτία κομίζεω, ἐξήγον ἐπὶ τὰς μάχας τοὺς ἄνδρας. Idem, Δεινὸς στρατηγός, de Lucullo. Et ἀγαθὸς στρατηγός, Xen. K. Itidem et Plato Minos, Ὡς περ καὶ Ὀμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν, Bonum ducem et imperatorem. Contra φαῦλος στρατηγός, Aristot. Poet., quem dicit πολλάκις ἡττᾶσθαι. Cui opp. στρατηγὸς ἀήττητος ap. Plut., Dux s. Imperator invictus: Apophth. de Timotheo, Εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι. Item, Ἐγχειρητικώτερος στρατηγός, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 22.) Et τολμηροὶ στρατηγοί, Plut. Apophth. Idem Fabio, Ἰση ἀμαρτία στρατηγοῦ, κακῶ περιπεσεῖν μὴ προσδοκῆσαντα, καὶ κατορθώματος καιρὸν ἀπιστία προέσθαι. Interdum gen. additur: ut Athen. (419.) Μάνιος Κούριος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Sic (334.) Πάτροκλος ὁ Πτολεμαίου στρατηγός. Et sine gen., (419.) Φωκίωνος καὶ Φορμίωνος τῶν στρατηγῶν. Item cum verbis. Plut. Polit. Præc. Μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον. Sic Aristot. Rhet. 2. Ἐλόμενοι στρατηγὸν αυτοκράτορα. Et Xen. Symp. Καλοὺς στρατηγούς αἰρούμενοι. De officio στρατηγοῦ, tum alii, tum Aristot. Polit. 6. sub fin.: cujus verba quædam citavi in Πολέμαρχος. Plut. pro Prætorē videtur accepisse, cum quærit in Probl. Rom. (7, 143.) Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Certe στρατηγὸς ναὺς interdum redditur Prætoria navis. Tutius tamen est interpretari Imperatorem; nam non prætoribus solum, sed et consulibus fasces præferebantur: quorum utrisque exercitus imperium committebatur, interdum consuli, interdum prætori, ut patet ex historiis. Inter-

dum construitur cum gen. rei: ut Act. 4. init. Οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Sacerdotes et præfectus templo. Erat enim custodia templi, i. e. præsidarii milites templi custodiæ designati: quibus qui præerat, vocabatur στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ: cujus rei aliqua mentio fit Matth. 27, 65. Item στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγεσιῶν dicit Aristot. de Mundo, Quæ ducum officio funguntur et in bello et in venationibus. Bud. vertit, Duces tum bellici, tum venatores. Plaut. Strategum te facio huic convivio. ["Wessel. Diss. Herod. 194. ad p. 548. ad Thom. M. 146. Wyttenb. Select. 396. ad Charit. 407. 454. Prætor vertit Ernest. ad Xen. Memm. 1, 1, 18. item Zeun. ibid. cf. Ind. Cornel. Nep. v. Prætor Ed Stav., ad Diod. S. 2, 530. Magistratus urbanus, Reiff. ad Artem. 473. Diversus ab ἡγεμῶν, Diod. S. 2, 229. Conf. c. στρατιώτης, ad Charit. 674: cum στρατὸς, ad Dionys. H. 2, 947. Στρατηγὸς, ἢ, Brunck. Aristoph. 2, 49. (Ἑκκλ. 491. 500.) Στρ. ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν, ἐπὶ τοῖς ὀπλίταις, Zeun. ad Xen. I. c." Schæf. Mss. Consul, Polyb. 1, 52, 6. alibi. "Act. Apost. 4, 1. Στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Præfectus templo, ut optime vertit Beza. Quandoque Luc. frequenter meminit τῶν στρατηγῶν, semel declarandum videtur, quid hac ille voluerit intellectum appellatione. Apud veteres quidem Græcos στρατηγός semper est Dux exercitus, στρατοῦ ἄρχων: nam qui ducebant milites ἄρχοι Homero dicuntur. Sed ævo invaluit recentiori, quo scribebat Luc., ut neglecta potestate vocis propria Magistratus etiam oppidanī στρατηγοὶ vocarentur. Apud Athen. 37. legitur Παραγενομένων τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν: illi στρατηγοὶ dicti paulo inferius sūt ἄρχοντες, Prætores. Quando tum temporis copias militum præfectus erat designandus, dicebatur στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, quod est ap. Athen. 213., ubi docte Casaub. monet, Animadv. 5, 14. στρατηγὸς in multis dictos tum temporis etiam Civiles et Urbanos Magistratus. Tales utique fuere Philippis, quorum repetita fit mentio Act. 16, 20. 22. 35. 36. 38. Sed vero de illo qui præfectus templo Hierosolymitano, qui que hic et alibi Lucæ dicitur ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, dubitant eruditi, fueritne Judæus, an Romanus? Litem diremisse videtur S. Deiling., ostendens Judæum fuisse, quem Rabbini vocant Caput custodiæ, Obs. Sacr. P. 1. p. 237." Valck. in N. T. 1, 384.] Ἀντιστρατήγος, Qui est loco imperatoris, Vicem gerens imperatoris, Qui locum imperatoris obtinet. Exp. etiam Proprætor, [Plut. C. Graccho 6.] Legatus prætoris, Legatus consulis. Pro Legato prætoris ap. Dem., Bud. || Ἀντιστρατήγος, etiam Contrariæ partis imperator, Hostium imperator, ap. Thuc. (7, 86.) Post quem ita usus est et Plut. (3, 167. Sertor. 12.) Itidem Ἀντιστρατηγέω utramque significationem istarum sequitur, de quo infra. ["Dionys. H. 2, 1047." Schæf. Mss.] Ἀποστράτηγος, Cui imperatoria dignitas est abrogata, Imperatoris loco motus, vel Ducis. Bud. interpr. Cui imperium est abrogatum. A quibusdam exp. Exauctoratus, quod est ἀπεστρατευμένος, ut infra dicitur. Habet autem ἀπὸ eand. vim in ἀποστράτηγος quam in ἀπόμισθος, et aliis nonnullis compositis. Dem. (669.) Ἐπειδὴ τὸν μὲν Ἰφικράτην ἀποστράτηγαν ἐποίησατε, Τεμῖθεον δὲ ἄμφοτερον ἐξεπέμψατε στρατηγόν. ["Ad Mær. 401." Schæf. Mss.] Ἀρχιστρατήγος, ὁ, Summus imperator, Qui inter alios duces et imperatores principem obtinet locum, 1 Reg. 12, (9.) ubi exp. ἡγεστὰς militiae. [Wetsten. in Ep. ad Coloss. 2, 18. Vide Ἀρχαγγελικός. * Ἀστράτηγος, unde * Ἀστρατηγία, Phryn. Bekkeri p. 24." Boiss. Mss. * Ἀυτοστρατήγος, Dio Cass. p. 342. * Ἐπιστρατήγος, Strabo 17. p. 1149=521. "Ἐπιστρατηγός, (sic,) ad Charit. 408." Schæf. Mss. * Πρωτοστράτηγος, Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss.] Συστρατήγος, Qui et ipse στρατηγός est, Qui et ipse ducis s. imperatoris officio fungitur, Collega imperii militaris, Collega prætura, Thuc. 2, (58.) Συστρατήγους ὄντες Περικλέους, Cum Periclis in prætura essent collegæ: ubi Συστρατήγος Atticum est, σ in ξ converso. [Συστρατήγος, Plut. Pericle 37. Corai. "Brunck. ad Eur.

Phoen. 757. ad Herod. 663. Schneid. Anab. 138." Schæf. Mss.] Ὑποστράτης, opp. τῷ ἄρχισπράτῃ, Qui imperator quidem est, attamen summo imperatori parat. Alii interpr. Imperator secundarum parium. J. Poll. 1, (128.) c. 10. Καὶ οἱ ἄρχοντες, οἱ μὲν τοῦ πατρός, στρατηγοί, καὶ υποστράτηγοι, καὶ ὑποστράτηγοι ὡς περ καὶ οἱ ἀπαχειροτονηθέντες, ἀποστράτηγοι. ["Ad Charit. 408. 454." Schæf. Mss. Xen. K. A. 3, 1, 22. Male scribitur ὑποστράτηγος, in Lex. Xen.]

Derivatur inde ET Στρατηγία, ἡ, Imperatorium munus, Exercitus præfectura, Prætura, Plut. Polit. Præc. Στρατηγίας Ἀθῆναι, καὶ πρωταγίας ἐν Ῥόδῳ, καὶ βουλευτῆς παρ' ἡμῖν, Præturæ Athenis, Athen. (348.) Προστατοντος τῶν Ναυίων Λυγδάμιδος, ὃς ἀπὸ πατρὸς τῆς στρατηγίας τῶν ἀνέφηνε τῆς πατρίδος. Ubi nota στρατηγίαν tribui τῷ προστατοντι, ut nihil aliud iis duobus in il. sit quam Præfectura s. Prætura. Solent enim præfecti et prætores belli tempore etiam στρατηγεῖν, Ductare exercitum s. Exercitui præesse. Sic Aristot. Polit. 3. Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, ὅλον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀδίδος ἐστίν. Rursus Plut. Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαιρετος στρατηγία, Catoni prætura eotra ordinem data est. Herodian. 3, (2, 2.) Ὁ Ἀσίας ἡγουμένος Αἰμιλιανός, ὃ τῶν πρότερον καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχευρήκει, In 1. περὶ Τάξεως Παλαιῆς annotatur vett. στρατηγίαν vocasse, quod recentiores φαλαγγάρχην, et στρατηγὸν itidem quod hi φαλαγγάρχην appellarunt. Pro Peritia τοῦ στρατηγεῖν accipi potest in hoc loco Luciani (1, 735.) de Pyrrho Epirota, Ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμενον. Antigonus certe ap. Plut. Pyrrho (8.) p. 708. μετὰ Ed. interrogatus τίς ἄριστος τῶν στρατηγῶν, respondit, Ἡύρως, ἀν' ἡγήσῃ: intelligens de ducibus qui sua ætate rei militaris peritia clari erant. Ibid. Annibal eund. Pyrrhum συμπάντων ἀπέφηνε τῶν στρατηγῶν πρῶτον ἐμπειρία καὶ δεινότητι, Σκιπίωνα δὲ, δεύτερον, εἰντὸν δὲ, τρίτον. Qua de re et p. 696. in Vita Titi Flaminii. ["Ad Charit. 284. ad Diod. S. 1, 413. 420. 2, 57. 204. 225. Eur. Iph. T. 17. Conf. c. στρατεία, ad Diod. S. 2, 331. 342." Schæf. Mss.] Στρατηγία, Affecto s. Ambio στρατηγίαν, Imperatoris officio fungi cupio, Exercitum ductare cupio, etiam Præfecturam s. Præturam affecto. Joseph. Ἡδὴ δ' αὐτὸν στρατηγίῳ καὶ μειζόνων ἐφέμενον ἄνδρα κατεῖχε χρημάτων: ubi Suid. quoque, eum locum citans, exp. ὀρεγόμενον στρατηγίας, τῆς στρατηγίας ἐπιθυμοῦντα. [Xen. K. A. 7, 1, 21. "Valck. Oratt. 345. Cattier. Gazoph. p. 9." Schæf. Mss. "Plut. 3, 595. Bellum dissimulo, Strabo 474." Wakef. Mss.]

Στρατηγικός, Imperatorius: ἐπιστήμη, Aristot. Eth. 1, 1. Sic Lucian. de Hist. Scr. Ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν. Et Herodian. 1, (2, 9.) Στρατηγικὴ ἀρετὴ: ut rursus Aristot. Eth. 1, 2. Στρατηγικὴ δύναμις. Sic στρ. σοφίσματα, Callidæ et versutæ machinæ quibus dux ducem circumvenit: alio nomine dicuntur στρατηγήματα. Plut. Fabio (5.) de Annibale, Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος: quorum strategematum nonnulla ibi commemorat. Sic στρ. γύμνασμα, Exercitationis genus quo imperatores et duces solent uti. Philo V. M. 1. Ἡ μὲν γὰρ τῶν ἀγρίων θήρα, στρατηγικὸν κατ' ἐχθρῶν ἐστὶ γύμνασμα, Imperatoria est in hostes exercitatio. Cui loco similem habes in Στραταρχία ex Eodem. Itidem τὰ στρατηγικὰ ἔργα, Xen. (K. II. 1, 6, 12.) ut Aristot. στρατηγικαὶ πράξεις, Eth. 1, 1. Rursus Plut. Fab. Ὑπὲρ στρατηγικῆς σκηνῆς, Supra tentorium imperatoris. || Peritus et callidus scientiæ imperatoriæ, Qui imperatoris s. ducis officio fungi probe novit, Plut. Mario p. 786. μετὰ Ed. Πολὺν τοῦ Ὀκταβίου στρατηγικώτερος ἐφαίνετο. Cui adde hoc Aristot. Polit. 5. Εἰ στρατηγικός μὲν τις εἴη, πονηρὸς δὲ καὶ μὴ τῇ πολιτείᾳ φίλος. Addere potes et hoc Isocr. Evag. (19.) Δημοσικὸς μὲν ὢν τῇ τοῦ πλῆθους θεραπείᾳ πολιτικός, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει στρατηγικός, τῇ πρὸς κινδύνους ἐβουλλά: Peritum se esse ducem imperatoremque testatus est prudentia in adeundis periculis. Vel etiam ἱκανὸν στρατηγεῖν,

Aptum ad obeundum munus imperatorium. Alioquin στρατηγικοὶ ἄνδρες dicuntur Qui vel gesserunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solent: quomodo ap. Latinos Prætorii dicuntur et Consulares. Lucian. (3, 212.) Πρῶτον γὰρ σοὶ τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, Plut. Mario, Ἀνδρα βουλευτὴν καὶ στρατηγικόν. Sic Herodian. 7, (11, 6.) Καὶ ἕτερος στρατηγικός τὸ ἀξίωμα, Alterque item prætorius, Polit. Alioquin pro Prætorio accipitur et possessive, ut cum ideam Herodian. dicit, οἱ στρατηγικοί, sub. στρατιῶται, Milites prætoriani; et l. 2. Οἱ στρατηγικοὶ προσαγορευόμενοι, Milites qui prætoriani appellantur. Item absolute fem. gen. DICITUR Στρατηγική, ἡ, subaudito nomine substantivo ἐπιστήμη s. τέχνη, Peritia imperatoria, quæ in duce s. imperatore bono requiritur, Peritia ducendi exercitus: quæ et στρατηγία. ["Plato Euthyd. 290." Routh. Mss.] Itidem absolute et sine adjunctione, substantiveque, numero PLUR. τὰ Στρατηγικά: ut τὰ πολεμικά dicuntur Res bellicæ. Isocr. ad Phil. (44. p. 100. Cor.) Εἰ μηδὲν πώποτε μεταχειρισάμενοι τῶν στρατηγικῶν, σοὶ τολμῶμεν παραινέειν τῷ πλείστα καὶ μέγιστα διαπεπραγμένῳ κατὰ πόλεμον, Nihil munerum imperatoriorum, i. e. Nullam στρατηγίαν. Et magister quidam ap. Athen. (378.) qui suos discipulos docuerat ἀστρολογεῖν, ἀρχιτεκτονεῖν, φυσιολογεῖν, Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά, sc. ἔργα, Diserebat de peritia imperatoria, et docebat τὴν στρατηγικὴν. Item Στρατηγικά Πολυαῖνον quidam appellant Libros illos, quibus varia variorum imperatorum strategemata commemorat. ["Ammon. 98. ad Charit. 289. Cattier. Gazoph. 47. ad Herod. 459. ad Diod. S. 1, 413. 2, 56. 57. 282. ad Dionys. H. 2, 699. Peritus muneris imperatorii, Xen. Mem. 1, 1, 7. 8. Bibl. Crit. 2, 1. p. 103. Conf. c. στρατιωτικός, ad Charit. 674." Schæf. Mss.] Στρατηγικῶς, Imperatorie, ["Toup. Opusc. 1, 385. Diod. S. 2, 177." Schæf. Mss.] Ἀστρατηγικός, Imperatoriæ artis ignarus, Malus imperator, φαῦλος στρατηγός: unde superlat. ἀστρατηγικώτατος, quod affertur e Cic. Ep. ad Att. (8, 16.) pro Imperatoriæ artis imperitissimus. Sed in iisd. Epistolis legi et ἀστρατήγητος, infra docebo. [* "Ἀστρατηγικῶς, Schol. II. E. 78." Wakef. Mss.] "Ἀστρατηγικός, Ignarus ducendi exercitus, "VV. LL. perperam pro ἀστρατηγικός s. ἀστράτης "etiam."

A Στρατηγός derivatum est ET Στρατηγίς, ἴδος, ἡ, i. q. στρατηγική, Imperatoria, etiam Prætoria: πύλη, Porta imperatoria s. prætoria, i. e. per quam imperator aut prætor educere exercitum solet: πύλη, Porta τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς, ut Plut. loquitur. Soph. Aj. (49.) p. 4. Καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίῳ πύλαις, Ad utriusque ducis portam venerat, Agamemnoni sc. et Menelai, qui Ἀχαικοῦ στρατοῦ ἡγεμόνουν. Itidem στρ. ναῦς, Navis imperatoria s. prætoria, i. e. qua imperator s. prætor vehi solet, quæ et ναυάρχης dicitur, ut supra in hac ipsa voce docui. Nam in exercitu navali στρατηγός et ναύαρχος idem sunt, i. e. Præfectus classis, Dux copiarum navalium, Imperator exercitus navalis. Legitur autem hoc στρατηγίς ναῦς non ap. Thuc. solum, (2, 84.) sed et ap. Plut. et alios: qui Plut. dicit etiam (Anton. 39.) στρατηγίδες σπεῖραι, Cohortes prætoriar, ut Bud. interpr. qui id ipsum ex Appiano quoque citat. ["Toup. Opusc. 1, 132. Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss. * Στρατηγίς, ἡ, Imperatrix, Aristoph. Εκκλ. 870. παρὰ τῇ στρατηγίδι. "Supra 835. ἐπέλγασθ' εὐθὺς τῆς στρατηγίδος. Hoc substantivo augeantur Lexica, in quibus στρατηγίς reperitur quidem, sed tantum adjective." Brunck.]

INDE ET Στρατήγιον, τὸ, Domitium τοῦ στρατηγού, Tentorium aut Domus imperatoris. Suid. exp. ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ, (sic enim et in Ms. Cod. legitur,) quibus verbis Castra potius denotantur. Hoc autem affert exemplum, Οἱ μὲν ἡγεμόνες πρὸς τὸ στρατήγιον, ἡ δὲ πλῆθὺς πρὸς τὰς ἰδίας σκηνάς ἔθεον, ubi pro Prætorio etiam accipere posses, ut interpr. ap. Plut. Pe-tribunal et prætorium. Quo in l. sicut στρατήγιον et βῆμα copulat, ita et alibi: ut in Polit. Præc. Βλέπειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου πρὸς τὸ βῆμα. Apud Eund.

in I. περί Πολυπρ. (p. 61.) quidam curiosus novarum rerum perscrutator, Οὐ γέγονας κατ' ἀγοράν; οὐ παρελήλυθας τὸ στρατήγιον; Idem alibi, Τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀνταναστήσαι. Sicut vero ille rerum novarum investigator alterum interrogat annon præterierit τὸ στρατήγιον, ita Synes. Ep. 109. Λόγους καινοὺς, οὓς εἰκὸς σε κομίζειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου, Utpote qui a prætorio, s. a principis comitatu, reversus sis. || Pro Castris accepit Soph. Aj. (721.) p. 44. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Ubi annotat Schol. Attice ibi στρατήγιον ποιοῦ. Ubi στρατόπεδον: proprie autem esse τὸν τόπον ὅς τοις στρατηγοῖς ὑφίερται μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προυχόντων βουλευέσθαι. ["Diog. L. Solone p. 18. HSt." Seager. Mss. "Lobeck. Aj. p. 332. Dionys. H. 3, 1751. 1752." Schæf. Mss.] SCRIBITUR ET Στρατηγεῖον pro στρατήγιον, Æschin. c. Ctes. p. 70. 71(=74.) Εἰ δέ τις αὐτῷ τῶν στρατηγῶν ἀντίποι, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν, διαδικάζειν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖον, Minatur se judicium dictaturum, controversiamque pulpito cum prætorio constituturum. Et mox, Πλεῖω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἐαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγείου. ["Heringa Obs. 205. Ammon. 17." Schæf. Mss.]

Derivatur inde et VERB. Στρατηγέω, Exercitum duco, ducto, τὸν στρατὸν ἄγω, Dux sum exercitus, Imperatoris munere fnngor, Exercitui præsum, Plut. Amat. Narr. Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγούντος Φοῖδου, Cujus belli imperator Phædus fuit, Isocr. ad Phil. Οἵτινες ἀμφοτέρω ἂν δύνωνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν, Et remp. administrare, et belli tempore imperatoris munus obire. Et ap. Athen. 12. Στρατηγεῖν οὐκ ἐπίστασθαι, Non esse στρατηγικόν. Et Chabrias ap. Plut. Apophth. (710.) dicit κάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γινώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων. Item Plut. Alex. Ἐδοξε μανικῶς καὶ πρὸς ἀπόνειαν μάλλον ἢ γνώμῃ στρατηγεῖν. Interdum jungitur cum dat. personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, regis sc. aut reipublicæ, Plut. Othone, Στρατηγούντες Οὐρελλῶ, quod interpr. Pro Vitellio ducentes exercitum. Idem Paus. Bæot. (1, 2.) Μαρδόνιον τὸν Γωβρόν, Ἐρέκη στρατηγούντα, ἡμύναντο ἐν τῇ σφετέρᾳ οἱ Πλαταιεῖς. Similiter et Chrys. de Sacerd. Sæpe cum gen. Thuc. 3, (105.) Δημοσθένην τὸν ἐς Αἰτωλίαν Ἀθηναίων στρατηγήσαντα, Demosthenem, qui dux fuerat expeditionis illius quam Athenienses in Ætolos susceperant. Ubi etiam nota ἐς, ut significetur motus ad locum. Plut. c. Col. Μέλισσος δέ, τῆς πατρίδος στρατηγῶν, Ἀθηναίους κατενανμάχησε, Patriæ ducem se præbens, Athenienses navali certamine superavit: Pericle, Στρατηγῶν τῆς Σάμου, Samiorum dux. Isocr. Panath. Στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖν, ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν, Imperatoris et præfecti officio apud ipsos fungi, non tyrannidem in eos exercere. Ubi pro Præfectura potius urbana s. Prætura accipiendum videtur quam pro Præfectura militari et officio imperatorio, quo tum in præcedentibus accipitur Il., tum in hoc Herodiani 7, (9, 10.) Τὸν υἱὸν αὐτοῦ, στρατηγήσαντα δὲ τοῦ πλήθους εἰλοντο, Filium ipsius ducem elegerunt exercitus. Rursum Thuc. 1, (29.) Ἐστράτηγει τῶν νεῶν, Navium copiarum dux erat, Classi præfectus erat, ἐναν-ἀρχει. Plut. Camillo, (19.) Τὴν ναυμαχίαν ἐνίκων, ἥς Χαβρίας ἐστράτηγει, Pugna navali vicerunt duce Chabria. Soph. Aj. 1100. p. 62. dicit etiam, Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Quomodo tu imperas Ajaci? s. Imperium habes in Ajacem? quippe qui non miles aliquis erat gregarius, sed et ipse copias ducebat. Interdum cum accus. construitur, et signif. itidem Dux sum, Dem. (1191.) Διαπραξάμενος ἐκπλεῦσαι, ὡς βασιλεὺς στρατηγήσων τὸν ἐπ' Αἴγυπτον πόλεμον, Ut qui dux esset belli quod rex Ægypto inferebat. Idem dicit etiam, Στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, Omnia gerit pro Philippo: (cf. p. 30.) Nisi malis Machinatur, Molitur, ut in Στρατηγέω. Interdum cum infin., et signif. Strategemate molior, Militari astutia machinor. Plut. Crasso, p. 183. Ald. Λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπωτάτω τοῦ πατρὸς στρατηγούντες,

A Arte imperatoria affectantes et inolientes. Item στρατηγῶν p. 184. pro Affectans et laborans agens-que, Bud. || PASS. Στρατηγέομαι; Imperio ducis pareo, Imperatori subjectus sum, ut milites et cohortium præfecti, Aristot. Polit. 3. Ἦν (πολιτικὴν ἀρχὴν) δεῖ τὸν ἄρχοντα ἀρχόμενον μαθεῖν, ὅλον ἱππασοῦν, ἱππαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα, καὶ ταξιαρχήσαντα καὶ λοχαγήσαντα. Itidem Dem. (52.) Στρατηγεῖσθε ὑπ' ἐκείνου. Et Synes. Ep. 104. Ὁρῶμεν ἐπ' ἱππῶν ἀνδράρια πονηρὰ, καὶ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπὸ λιμοῦ στρατηγούμενα, Et quorum dux esset fames: male suada illa, et quidvis moliri jubens; s. Sub duce fame, Qui famis veluti ducis imperio regerentur. Ipsa etiam στρατιὰ στρατηγεῖται, Ducitur, Bud. an. Isocr. Paneg. (50.) Τίς γὰρ οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιός, ῥάθυμός ἐστιν, ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπ' Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης; Sed et πόλεμος dicitur στρατηγεῖσθαι pro Geri, Administrari. Unde ap. Plut. Πόλεμος κακῶς στρατηγούμενος. Sic πόλεμον στρατηγεῖν ἡμεῖς habuimus e Dem. || Στρατηγοῦμαι accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, Strategemate vincor, seu, ut Bud. interpr., Vincor arte imperatoria, Greg. Naz. 133. de Juliano prospere ab initio res gerente, sed tandem intercepto in Perside, Εἴτουν λαθὼν διὰ τὸ τῆς ἐφόδου τάχος, εἴτε ὑπὸ Περσῶν οὕτω στρατηγούμενος, καὶ κατὰ μικρὸν ὑπαγόμενος εἰς τοὐμπρόσθεν, Arte bellica deceptus victusque. ["Bibl. Crit. 1, 4. p. 101. ad Charit. 284. 324. ad Diod. S. 1, 448. Musgr. Iph. A. 84. Huschk. Anal. 23. Hemst. ad Plut. p. 351. Furto militari circumvenio, Diod. S. 2, 336. ad Dionys. H. 2, 910. Sum στρατηγός, Lucian. 3, 282. 309. De constr., Dionys. H. 1, 472. Lobeck. Aj. p. 392." Schæf. Mss. "Dolo utor, Strabo 777." Wakef. Mss. Eur. Heracl. 39. Ἀνοῖν γεροντῶν δὲ στρατηγεῖται φυγὴ, Herod. 6, 72. Ἐστράτηγεν Λακεδαιμονίοισι ἐς Θεσσαλίην, Epist. Socr. 28. Στρατηγισαμένω αὐτούς. De constr., ad Greg. Coll. 354. * Στρατηγητέον, Plato Sisypho 389.] "Εὐστράτηγος, "affertur pro Bene impero exercitui," [quod verbum derivandum esset ex εὐστράτηγος: vide Εὐκρίτης.]

UNDE Στρατηγέτης derivare possumus, ut κυνηγέτης a κυνηγέω. Est autem στρατηγέτης i. q. στρατηγός, ut κυνηγέτης, i. q. κυνηγός, i. e. Dux exercitus, Imperator. Si quis tamen malit ab ipso στρατηγῶν derivare, ut ἀρχηγέτης ab ἀρχηγός, non magno opere repugnarim. [* Ὑποστρατηγέτης, Tzetz. Ch. 5. p. 82. "5, 219. * Στρατηγέτης, 12, 906." Elberling. Mss. "Στρατηγίτης, ad Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss.: a * Στρατηγίτης. * Στρατηγητής, unde et * Στρατηγικὸς, ap. Plat. Philebo p. 56. Ἰατρικὴν τε, καὶ γεωργίαν, καὶ κυβερνητικὴν, καὶ στρατηγικὴν.]

Ab eod. στρατηγέω derivatum VERBALE Στρατηγῆμα, τὸ, Res a duce exercitus gesta, Facinus ab imperatore editum, Facinus in quo imperatorie artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur Callidum facinus s. Solers consilium, quo imperator exercitus hostem circumvenit: στρατηγικὸν σόφισμα, ut Plut. loqui supra docui. Cic. de N. D. 3, (6.) Consilium illud imperatorium fuit, quod Græci στρατήγημα appellant: sed eorum imperatorum qui patriæ consulerent, patriæ non parcerent. Ubi mallet Consilium solers, quemadmodum Jul. Front. Præf. l. 1 Strateg. Ut solertia ducum facta, quæ a Græcis una Strategematon appellatione comprehensa sunt, expeditis complectar commentariis. Ita enim consilii quoque et providentiæ exemplis succincti duces erunt: unde illis excogitandi gerendique similis facultas nutriatur. Est igitur στο. Ingeniosum in bello inventum, quod ad ejus, qui excogitat, utilitatem, et ad hostium perniciem, momentum habet. Polyæn. Strateg. 1. init. Antoninum et Verum alloquens, Τῆς στρατηγικῆς ἐπιστήμης ἐφόδιον ταυτὶ προσφέρω, ὅσα τῶν πάλαι γέγονε στρατηγήματα. Paulo post dicit, πρῶτην δεινῶν στρατηγῶν σοφίαν εἶναι, ἀμαχεῖ τέχνη καὶ δόλῳ περιγίνεσθαι: seu esse ἄριστον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει μηχανάσθαι ὅπως ἂν ἡ γνώμη τὸ κρατεῖν ἐπισπῶτο, προλαβούσα τὸ τέλος τῆς μάχης. Quibus verbis declarat quid στρατηγῆματος nomine intelligat. Ibid. dicit Homerum, cum

ait, ἡ δολφ. ἢ βίηφι, non aliud videri monere, quam τέχναις καὶ στρατηγήμασι χρῆσασθαι κατὰ τῶν πολέμων. Quo genere loquendi Plut. quoque utitur in Fabio (16.) de Annibale, Ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήμασιν ἐχρήσατο: quorum aliquot ibi enumerat. Eodem sensu Isocr. Panath. Τούτου δὲ κάλλιον στρατήγημα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὠφελιμώτερον, οὐδεὶς φανήσεται πράξας, Nullum prudente et callido imperatore dignius facinus. At ap. Athen. 13. Οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα, Non bene cecidit mihi, quod moliebar imperatorum facinus. Suid. στρατήγημα exp. non solum σύστημα et κατόρθωσις, sed etiam ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία. ["Jacobs. Anim. 282. Muschlk. Anal. 23. Diod. S. 2, 591. Facinus callidum et solers consilium, ad Charit. 284." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 5, 22. Πολλὰ δῖμαί σε τῶν πατρῶν στρατηγημάτων παρειληφότα, Præcepta imperatoria a patre tuo esse edoctum.] UNDE Στρατηγηματικός, i. q. στρατηγικός: ut Στρατηγηματικῶν libri, quos Eratosthenes conscripsit et edidit: sicut dicuntur Πολυαίνου Στρατηγικά.

INDE COMP. Ἀσρατηγησία, ἡ, Imperatoriæ artis imperitia, Ductandi exercitum imperitia, [Dionys. H. 1. p. 564, 17., quod tamen ducendum est a v. seq.] Ἀσρατήγητος, Artis imperatoriæ imperitus, Imperitus ducendi exercitum, Cic. ad Att. 7, 13. Nos autem ubi exurgere poterimus? aut quando? quorum dux quam ἀσρατήγητος, tu quoque animadvertis: cui ne Picena quidem nota fuerint: quam autem sine consilio, res testis. Eadem signif. ex ejusd. Epistolis afferri ἀσρατηγικός, supra docui. || Ἀσρατήγητος exp. etiam Duce carens: quam exp. sequendo, illud ἀσρατηγησία in exercitu diceretur, Cum imperatore s. duce caret. [Aristot. Polit. 5, 9. Joseph. B. J. 2, 12, 4. 4, 3, 3. * "Ἀσρατηγῆτος, Appian. 2, 67." Wakef. Mss.]

Ἀντιστρατηγέω, Imperatoris locum obtineo, Vicem præsto imperatoris, Sum ἀντιστράτηγος: sicut στρατηγέω significat Sum στρατηγός. || Sum hostium imperator, adversæ s. contrariæ partis imperator. [Dionys. H. 1. p. 682, 40. Arrian. Exp. Alex. 2, p. 79, 16. Josephi Vita 55. * "Ἀντιστρατήγημα, Mathem. Vett. 326. * Ἀντιστρατήγησις, Onesand. 32." Kall. Mss.] Διασρατηγέω, Munus imperatoris oboeo, ["Plut. Galba init., Eunap. ap. Suid. v. Βαλάντιον." Boiss. Mss. "Jacobs. Anim. 233." Schæf. Mss.] Κατασρατηγέω, Strategemate supero, Solerte et imperatorio aliquo facinore subjuго, Bellica astutia decipio, Plut. de Pompeio in Thessalia castra habente, (Pomp. 67.) Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσσειν, ὥς οὐ Κασσάρα κατασρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα καὶ βουλήν, Criminabantur eum tanquam exercitu ducendo patriam potius et senatum quam Cæsarem vincere in potestatemque suam redigere meditaretur: (Timol. 11.) Metaph. Basil. de 40 Martyr. Πρὸς δὲ τοῖς χρήματα ὑποσχεῖται, τιμὰς ἐκ βασιλέως, καὶ ἀξιωμάτων διανομὰς, καὶ μυρίαὶς αὐτοῖς ἐπινοίας κατασρατηγέει, Infinitisque aliis dolis captabat et petebat, Bud. Inde pass. præet. Κατεσρατηγημένος, Strategemate circumventus, Astutia aliqua imperatoria s. militari oppressus. ["Ad Diod. S. 1, 436. 2, 500. ad Charit. 324. De constr., Dionys. H. 2, 662." Schæf. Mss. "Κατασρατηγεῖν τοὺς δικαστὰς, de oratore, qui vehementius in iudices incurrit oratione, eosque veluti oppugnat, Dionys. Jud. Isæi 3." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Κατασρατηγία, Tzetz. Ch. 9. p. 163.] Παρασρατηγέω, Imperatoris exercitus assessor s. et collega, Præter summum imperatorem, etiam ipse dux sum exercitus, i. q. sequens Συστρατηγῶ, Plut. Alex. (39.) Οὐκ εἶα δὲ πολυπραγμονεῖν οὐδὲ παρασρατηγεῖν, Eodem militaris imperii jure fungi, Phoc. Οἶον ἐπανορθούμενον καὶ παρασρατηγούντος. Affertur παρασρατηγούντες etiam pro Qui adhærent imperatoribus exercitus. "Aliam signif. vide in Ὁξυπαθῶς." ["Plut. Mor. 1, 785. Dionys. H. 4, 2110." Schæf. Mss.] Συστρατηγέω, Una στρατηγῶ, Sum etiam ipse στρατηγός, Collega sum in ductando exercitu, In prætura præfecturave collega sum. Interdum cum accus. jungitur ut et στρατηγῶ, pro Una et ego strategemate aliquo molior s. machinor. Strabo 6. p.

114. de Dionysio tyranno, Ἐτερος δὲ τῶν υἱῶν Ἀπολλοκράτης συνεσρατηγέει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, Una cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas. ["Ad Charit. 604. Musgr. Iph. A. 84." Schæf. Mss.] Ὑποσρατηγέω, Sum υποσρατηγός, Secundum locum ab imperatore obtineo, Secundarias partes sortitus sum in ductando exercitu, [Xen. K. Ἀ. 5, 6, 22.]

Στρατηλασία, ἡ, Exercitus eductio, Expeditio, Plut. de Fort. Rom. (fin.) Ὑπερβαλέσθαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα τῆς στρατηλασίας, Hercules Liberique patris expeditionum limites superare, [Herod. 2, 1. 4, 105. 7, 14. 15. 8, 27.] ET Στρατηλατέω, Exercitum educo, in expeditionem, Expeditionem suscipio, Bellum infero: e consequenti. [Æsch. Pers. 719. Eum. 690. "Ad Herod. 519. Wakef. Herc. F. 61." Schæf. Mss. Eur. Heracl. 465. El. 321. Strabo 11. p. 417.] Στρατηλάτης, ὁ, Qui exercitum educit in expeditionem, Dux agminis militaris, Eur. (Rhes. 173.) στρατηλάτης νεῶν, ut Soph. στρατηγός τῶν ὄλων, et Thuc. στρατηγός νεῶν, qui alio nomine ναυαρχος dicitur, Navium dux, Navalium copiarum imperator, Classis præfectus. [Eur. Or. 573. Phœn. 602. Cycl. 85. Iph. A. 645. Soph. CEd. C. 1429. Aj. 58. 1223. Æsch. Pers. 722. Eum. 640. "Valck. Diatr. 94. Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss. * Στρατηλατικός, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 3. p. 247. * "Στρατουργία, Hermogenis Progymn. c. 10. Delectus Prisciano: Aphthonius autem et Theo στρατολογίας habent." Schn. Lex.]

* "Μελλόστρατος, Toup. Opusc. 1, 444. * Μελλόστρατέω, ibid. et 2, 165." Schæf. Mss.]

Στρατάομαι, Exercitum collocatum habeo, Castra pono, metor, i. q. στρατοπεδεύομαι, Il. Γ. (187.) Οἷ ῥα πὸτ' ἐστρατώνωτο παρ' ὄχθας Σαγγαρίου, i. e. ἐστρατοπέδευον, Exercitum locarant, Stativa habebant: [Δ. 378. "Heyn. Hom. 6, 248." Schæf. Mss. Perperam in Schn. Lex. * "Στρατόω, unde poet. ἐστρατόωντο, Hom." Cf. εισορόωντο, Il. Ψ. 448. * Ἀμφιστρατάομαι, Obsideo, Il. Δ. 712. ἀμφεστρατόωντο. * Ἐπιστρατάομαι, Nonn. D. 48, 32. Γηγενέων δὲ φάλαγγες ἐπεστρατόωντο κυδοιμῷ. * Συστρατάομαι, 17, 138. συνεστρατόωντο δὲ Βάκχῃ Ὀπλοφόροι καὶ φῆρες ἀτευχέες.]

Στρατεύω, Exercitum in expeditionem educo, Cum exercitu venio, ut Schol. Thuc. (2, 6.) p. 51. στρατεύσαντες exp. μετὰ στρατῶν ἀφικόμενοι. E consequenti interpr. etiam Bello invado, Infesto exercitu invado. Construitur modo cum eis, modo cum ἐπὶ, habente suum accus. regionis, urbis, populi, principis. Thuc. 2. Ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι μετὰ πάντων, Universis copiis in regionem nostram expeditionem suscipiunt. Sic 3. Ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικὴν, Exercitum inducere in Atticam, Bellum intulere Atticæ. Idem alibi, Ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum sunt ingressi hostiliter, Cyprum infesto agmine invaserunt. Idem cum ἐπὶ: ut στρατεύω ἐπὶ τὴν Ποτιδαίαν, Cum exercitu contendo Potidæam. Item, Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς, Infesto exercitu eos aggrediuntur, Bellum eis inferunt. Sic Hermog. de Invent. 2. Στρατεύειν ἐπ' αὐτοὺς ἄξιον, Æquum est eis bellum inferre. Rursum Thuc. 3, (7.) Καὶ ὕστερον Ἀκαρνανας ἀναστήσας πανδημεῖ, στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας, Expeditionem suscipit adversus Cœniadas, Infesto agmine tendit in Cœniadas, Infesto exercitu petit Cœniadas. Item sine eis vel ἐπὶ, Plut. Amat. Narr. Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγούντος Φοῖδου, Bellum eis Thebani una cum ceteris Bœotis intulerunt, Thuc. 2. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ τῶν νεῶν, Athenienses erant in expeditione cum classe. || Cum de milite dicitur, significat Milito, Stipendia facio s. Mereor, præsertim si addatur dat. imperatoris, aut præp. ὑπὸ, Aristot. Rhet. 2. Νεώτατος καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν ἐστράτευσεν. || Interdum et pro στρατηγέω accipitur, cum de duce exercitus dicitur, i. e. Imperatoris munus oboeo, Dux s. nm, Thuc. 1, (105.) Καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους στρατεύοντος, i. e. Λεωκράτους στρατηγούντος, Leocrate duce, ductante exercitum. || PASS. Στρατεύομαι, i. q. στρατεύω, (ut στρατοπεδεύομαι i. q. στρατοπεδεύω.)

Exercitum in expeditionem educo, Expeditionem A
suscipio, Athen. (532.) de Charete, "Ὁς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίδας καὶ πεζὰς ἐταίρας, In expeditionibus, Si quam susci-
peret expeditionem. Et Theres rex Thraciæ ap.
Plut. Apophth. (665.) dicebat, "Ὅποτε σχολάζοι
καὶ μὴ στρατεύοιτο, τῶν ἱπποκόμων οἶεσθαι μὴδὲν
διαφέρειν. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν
στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστον ἄξια στρατεύονται.
Potest tamen in præcedente l. Plutarchi στρατεύοιτο
accipi etiam pro πολεμοίῃ, Bellum gereret : in Xeno-
phonteo, pro Militare, et accipi de singulis militibus,
non de ducibus solum : de qua signif. infra dicitur
fusius. Præterea sicut στρατεύω supra dictum est
construi interdum cum eis aut ἐπὶ habente personam
ejus qui bello petitur, ita et στρατεύομαι usurpari
sciendum est, Xen. Στρατεύομαι ἐπὶ τοῦτον, Exerci-
tum in expeditionem educo adversus hunc, Infesto
agmine invado hunc, Bellum huic infero. Idem
στρατεύεσθαι et τὴν στρατιὰν διαλύνει sibi opponit :
K. Π. (6, 1, 4.) Πότερον στρατεύεσθαι καὶρὸς δοκεῖ εἶ-
ναι ἔτι ἢ ἤδη διαλύνειν τὴν στρατιάν, Expeditionem
suscipiendi, Belligerandi. Item στρατεύεσθαι ἔξω,
Plato de LL. In militiam proficisci. At cum de
milite aliquo dicitur, signif. Milito, Stipendia facio,
perinde ut στρατεύω. Aristot. Œc. 2. Τῶν στρατευσ-
μένων παρηγεῖτο τὰς σιταρκίας, Militantibus stipendia
denegabat. Xen. Ἑλλ. (3, 4, 15.) "Ὅστις παράσχοιτο
ἱππικὸν καὶ ὄπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον, ὅτι ἐξέσται αὐτῷ
μὴ στρατεύεσθαι, i. e. Fore ἀστράτευστον, et immunem
a militia, Non fore opus ut ipse militet, Thuc. 8,
(65.) p. 283. "Ὡς οὔτε *μισθοφορητέον εἴη ἄλλους ἢ
τοὺς στρατευσμένους. Plut. Probl. Rom. Τοῖς μὴ
στρατευσμένοις μὲν, ἐν στρατοπέδῳ δὲ ἄλλως ἀναστρε-
φόμενοι, οὐκ ἐξὴν ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον οὐδὲ τρωσαι,
Iis qui non militarent. Item μισθοῦ στρατεύονται,
Stipendia merent, Xen. Interdum cum dat. personæ
imperatoris, Dem. Στρατεύεται ἡμῖν, Nobis meret,
Sub nobis stipendia facit. Sic Greg. Naz. Στρατεύ-
εται Καίσαρι, Stat. Tibi Amphiaræ merent. Interdum
cum ὑπὸ, habente et ipso personam imperatoris, Plut.
Camillo, Στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτωρι Ποστούμῳ, Sub
dictatore Postumio merens, Herodian. 8, (7, 20.)
Σὺν τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευσμένοις, Cum iis, qui sub
Balbino merebant, militabant, stipendia faciebant.
Item στρατεύεσθαι στρατεῖαν, [vide Jambl. V. P. 404.,]
aliquam dicitur aliquis, pro Merere s. Stipendia
facere, Militare in expeditione aliqua. Dem. (545.)
Ἐστρατευμένος ἀπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας. Sic
Plut. Πυνθανομένων τῶν τιμητῶν εἰ πάσας τὰς στρα-
τείας ἐστράτευται. Et Polyb. (6, 19, 3.) Στρατείας
στρατεύειν κ' ἐνιαυσίους, Tacit. Plures per provincias
quadragesima stipendia explevit. ["Στρατεύω, Valck.
Diatr. 224. ad Herod. 197. 293. 434. 436. Zeun. ad
Xen. K. Π. 416. Wakef. S. Cr. 4, 33. ad Diod. S.
1, 650. Reisk. ad Eund. 61. Markl. Iph. p. 162. ad
Eur. Rhes. 434. I. q. στρατοπεδεύω, Xen. K. Π. 776.
Wolf. ad Hell. 125. cf. ad Herod. 482. Conf. c.
στρατοπεδεύω, ad Diod. S. 1, 644. Στρατεύομαι, Acta
Soc. Traj. 1. p. 83. Castra metor, Argum. Eur. Rhes.,
Wolf. l. c. I. q. στρατεύω, cum accus., Boiss. Philostr.
391. 511. : πρὸς, ἐπὶ τινι, ad Dionys. H. 1, 162.
Ἐστρατεῦσθαι, ad Diod. S. 1, 57. De act. et med.,
Schneid. Anab. 110. ad Herod. 441. 489. 731. ad
Diod. S. 1, 309. 312." Schæf. Mss. "Med., Cum
populo exeo, Herod. 4, 173." Wakef. Mss. Vide
Leopard. Emendd. 19, 19. * "Ἀυτοστρατεύομαι,
Onesand." Kall. Mss. * Στρατευτέον, Suscipienda est
expeditio, Xen. Ἑλλ. 7, 1, 29. * Στρατευσείω, Expe-
ditionem cogito, Dio Cass. 719, 14.]

Στράτευμα, τὸ, Exercitus qui in expeditionem edu-
citur, i. q. στρατός, Agmen, Thuc. 6, (98.) p. 230.
"Ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον τε καὶ οὐ
ράδιως ξυντισσόμενον, Herodian. 6, (5, 1.) "Ὅτε ἀν-
τίπαλα καὶ ἰσόρροπα φήθη εἶναι τὰ ἐαυτοῦ στρατεύματα
τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Milites suos, quos in expe-
ditionem educebat, numero non esse impares adver-
sarium copiis, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 30.) "Ὅπως ἐρώ-
μενέστατον τὸ στράτευμα ποιήσαιο. Sic Σ. (8, 32.)
"Ὡς στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο : Ἑλλ. 6, (5, 19.)

Ἐξέτεινε ἐπ' ἐννέα τὸ στράτευμα ἀσπίδων : (1, 4, 10.)
Ἀπεβίβυσε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας : 4, (4,
13.) Διαφῆκε τὸ στράτευμα. Item Plut. Apophth.
Ἐαυτὸν καὶ τὸ στράτευμα παραδούς. Rursus Xen.
Ἑλλ. 5, (4, 41.) et Dem. Philipp. 3. Πολιτικοῦ στρα-
τεύματος mentionem faciunt. ["Ammon. 130. Zeun.
ad Xen. K. Π. 185. Markl. Suppl. 601. 653. Musgr.
ibid." Schæf. Mss. I. q. στρατεία, Herod. 3, 84.]
Στρατευματικός, exp. Militaris, Bello habilis, i. e. ido-
neus. Στράτευσις, ἡ, Expeditio, i. q. στρατεία, ut
στρατοπέδευσις i. q. στρατοπεδία, [Symm. Ps. 59, 12,
107, 12.] Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui in expeditionem
educi potest, Maturus militiæ, (ut Liv. Cujus magna
pars matura militiæ esset,) i. e. Qui militare s. arma
ferre per ætatem potest, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 12.) Εἰρῶν
ἐκεῖ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς
παῖδας οἰκοῦντας τὰς οἰκίας, τοὺς δ' ἐν τῇ στρατευσίᾳ
ἡλικίᾳ, οἰχομένους εἰς τὸ Ἀρκαδικόν. Hæc στρατε-
ύσιμος ἡλικία a Tac. dicitur Ætas militaris, Ovid. Ætas
bello habilis. ["Xen. K. Π. p. 14., ubi v. Zeun., ad
Charit. 578. Dionys. H. 1, 576." Schæf. Mss. * Στρα-
τευτής, unde] Στρατευτικός, idem. Nisi malis acci-
pere pro Bellicosus, Pugnax, in h. l. ap. Athen. (562.)
ubi Chæremone Tragicus dicit oportere amantes στρα-
τευτικωτάτους εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι,
Ποιητικούς, ἱταμούς, προθύμους, εὐπόρους Ἐν τοῖς ἀπύ-
ροις. Vel etiam Expertus et guarus militiæ, Assuetus
militariibus munis. Pro Militaris, affertur e Bud.
[* Στρατευτός, unde * Ἀρτιστράτευτος, Tiro, Appian.
B. C. 905=464.] Ἀστράτευτός, Immunis a militia, So-
lutus militia, ut Tac. Solvebatur militia ; Militia va-
cans, ut Quintil. Alio bello petierat ut militia vacaret.
Quo sensu Xen. dicit "Ὡς ἐξεσσι μὴ στρατεύεσθαι. So-
lon ap. Æschin. (78.) Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμῶν ἦτο
δεῖν ἐνέχεσθαι τὸν ἀστράτευστον, καὶ τὸν λελοιστημένον
τάξιν, καὶ τὸν δειλὸν ὁμοίως : (74.) Vel, Qui non mili-
tauit. Unde crimen ἀστρατείας ["Callim. 4, p.
421. Plut. de S. N. V. p. 10. Wyttendr. Select.
321." Schæf. Mss. * "Ἀστρατεύτως, J. Poll. 2,
159." Kall. Mss. * Νεοστράτευτος, Gl. Tiro, Appian.
B. C. 776.]

Στρατεία, ἡ, Expeditio, Militia, ejusmodi signif.
qua dicitur aliquis detrectare militiam, et Solutus esse
militia, Xen. K. Π. 8, (6, 10.) p. 137. "Ὁρμα ταύτην
τὴν στρατεῖαν, ἐν ἣ λέγεται καταστρέφασθαι πάντα τὰ
ἔθνη ὅσα οἰκεῖ μέχρι Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Hanc suscepit
expeditionem. Qua signif. et στρατεῖαν ποιῆσθαι di-
citur, Thuc. Στρατείας ἐποιήσαντο. Sic Isocr. Πως
οὐ χρὴ θάρρειν ποιούμενον τὴν στρατεῖαν ταύτην ; Quo
modo non confidenter hanc expeditionem suscipias ?
Similem huic locum ex Eodem attuli in Στρατηγούμαι.
Sicut vero στρατεῖαν ποιῆσθαι dicitur aliquis, ita ipsa
στρατεία γίνεσθαι, Isocr. Στρατείας γενομένης, Facta
expeditione, vel Cum susciperetur expeditio. Item ὁ
στρατείας ἀφειμένος, Qui militia solutus est, non co-
gitur amplius στρατεύεσθαι, Plut. Probl. Rom. ubi
etiam dicit talem ἀπηλλάχθαι τῶν στρατιωτικῶν νόμων.
Contra aliquis ἀποδιδράσκει τὴν στρατεῖαν, ut ap. Ovid.
aliquis dicitur Detrectare militiam : unde ἀπάρησις
στρατείας, Dem. (568.) Λειποταξίαν καὶ στρατείας ἀπό-
δρασιν. Quod ut ignavi militis est, ita impiger et
strenui plures στρατείας τελεῖν, Polyb. (6, 19, 1.)
Πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἤδη στρατείας, Jam quinque
annua stipendia fecisse. Sic Idem, Πολιτικὴν δὲ ἀρ-
χὴν οὐκ ἔστιν οὐδὲν λαβεῖν πρότερον ἢ μὴ δέκα στρα-
τείας ἐνιαυσίους ἢ τετελεώς. Et alibi, Στρατείας τε-
λεῖν κατ' ἀνάγκην. Idem et στρατεῖαν στρατεύεσθαι
dicit, ut in Στρατεύομαι docui. Proprie autem στρα-
τεία de Pedestri expeditione dici videtur, cum Thuc.
2. dicat, Οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μάλλον ἢ ἐπὶ στρατεῖαν
ἐπλέομεν, Neque tam ad prælium navale quam ad
terrestrem expeditionem navigabamus. Eod. l. dicit,
Κατὰ τὴν Σιτάλκων στρατεῖαν, Tempore expeditionis
illius quam Sitalces Thraciæ rex susceperat. || Στρα-
τεία pro στράτευμα et στρατιὰ, i. e. pro Agmine mili-
tum s. Exercitu qui in expeditionem educitur, pro-
que Copiis, acceptum, legitur ap. Xen. K. Π. 7, (4,
4.) p. 111. Ἐρωτῶντες εἰ τι στρατείας προσδέοιτο ἢ
μηχανημάτων. Sed puto scr. potius στρατιᾶς, ut ibid.
Ἀπεκρίνατο ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχει ἀλλαχόσε χρῆσθαι

στρατιά. Quibus dictis ἀπήγε τὸ στρατεύμα. Ubi observa synonymus usurpata *στράτευμα*, *στρατιά*, et *στρατεία*, si tamen id mendosum non est: quamquam Ammon., cum dixisset *στρατείας*, penultima longa, esse τὸ πρᾶγμα, *στρατίαν* vero, penultima correpta, τὸ πλῆθος, subjungit, ea sæpe ἐκαλλάσσειν ἐν τῇ χρήσει, i. e. alterum pro altero usurpari. Verum ego plurimis in locis pro *στρατεία* e vet. Codd. rependum esse comperi *στρατιά*, et vicissim. ["Thom. M. 811. Add. ad 214. Conf. c. *στρατιά*, Sylb. ad Paus. 15. 223. Fac. ad 1, 271. Sylb. ibid. Fac. ad 2, 397. Valck. Phœn. p. xx. ad Phalar. p. xvi. Lennep. 170. cf. omnino Act. Soc. Traj. 1. p. 86. Timæi Lex. 239. et n., Wessel. Diss. Herod. 140. Villebr. ad Athen. 1. p. 435. Paris., Toup. Opusc. 1, 352. Ammon. 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 186. 505. 664. 669. ad Herod. 97. 195. 224. 231. 462. 528. ad Diod. S. 1, 22. 57. 240. 250. 362. 406. 450. 468. 658. 2, 233. 427. ad Lucian. 1, 398. 2, 236. 294. Heyn. ad Apollod. 457. 480. 1403. ad Charit. 540. 576. 658. Markl. Iph. p. 71. Brunck. Aristoph. 1, 41. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 423. T. H. ad Plutum p. 270. ad Dionys. H. 1, 111. 265. 363. 530. 542. 561. 569. 2, 754. 1092. 1105. 1129. 1185. 1223. 3, 1322. 1356. 1464. 3, 1901. Heind. ad Plat. Phædr. 296. Schneid. ad Xen. Hier. 260. Conf. c. *στρατοπέδεια*, ad Diod. S. 1, 698. *Ἐπὶ στρατείας*, Heindorf. ad Plat. Charm. 65. ad Apol. p. xxv. Xen. Hier. 6, 9. ἐν *στρατείᾳ*? Herod. 6, 56. Οἶκοι τε καὶ ἐπὶ *στρατείας*, Plato Phædr. 296. Heind." Schæf. Mss.] IONICE *Στρατηήν* pro *Στρατεία* dicitur, ut βασιληήν pro βασιλείᾳ. At *στρατηῖαι* exp. Militum copiae, ut i. sit q. *στρατεύματα* et *στρατιαί*, qua signif. *στρατεία* quoque ap. Xen. legi modo dictum fuit. [Herod. 1, 70. 171. 2, 111. 5, 77. "Wessel. ad p. 97. 224. 231. 462. 528. 587. Diss. Herod. 140." Schæf. Mss.]

Ἀστρατεία, ἡ, Militiæ vacatio, Aristoph. Eip. (526.) Οἶον δὲ πνεῖς ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας Γλυκύναντον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου: nam *ἀστρατείας* tempore delicatioribus cibis utuntur et potu suaviore, unguentis item: quæ militiæ rara sunt. Schol. exp. εἰρήνης. || Est et crimen *ἀστρατείας*, Cum aliquis desertæ militiæ accusatur, i. e. Cum de eo accusatur, quod non militarit, s. militiam deseruerit, cum tamen militare legibus teneretur, Plato de LL. 9. Τῆς ἀστρατείας ὑπόδικος γιγνέσθω, Reus sit desertæ militiæ. Sic Dem. (533.) *Ἀστρατείας* εἰλω. Itidem *ἀστρατείας* γραφαί, Desertæ s. Detrectatæ militiæ delationes, ut λειποταξίου γραφαί. || *Ἀστρατεία*, Cognomen Dianæ, cui sacellum extructum fuit in agro urbis Pyrrhichi, quod inde Amazones præliantes ulterius non processerint, ut quidem refert Greg. Gyrard. e Paus. [Laccon. 25, 2. "Luzac. Exerc. 85." Schæf. Mss. Suid. v. *Ἀδορατία*. * "*Ἀστρατία*, Anna C. 204." Elberling. Mss.]

* "*Ἀναστρατεύω*, Dio Cass. 377. Appian. 2, 487." Wakef. Mss.] *Ἀντιστρατεύω* s. *Ἀντιστρατεύομαι*, Expeditionem suscipio adversus aliquem, Bellum infero alicui, Belligero cum. Capitur et generaliter pro Adversor, Repugno. Chrys. in Ep. 7. ad Rom. Οὐδὲ γὰρ ἀντιστρατεύεται τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς ἡμῶν ἢ ἀμαρτία, de libero arbitrio loquens. ["Diod. S. 2, 499. T. H. ad Lucian. Dial. p. 65." Schæf. Mss.] *Ἀποστρατεύω* s. *Ἀποστρατεύομαι*, Militia mittor, Exactoror, Bud. citans h. l. Appiani B. C. 5, (26.) Ὁ δὲ Σέξτιος, ἀναλαμβάνειν ἐθέλων τὸν στρατὸν, Φάγωνι τῷ Καίσαρος ὑπάρχει ἐπολέμει οὐκ ἀποδίδοντι, συναγαγὼν τινὰς τῶν ἀπεστρατευμένων καὶ Λιβύων, Militia missorum, Exactoratorum. [*Ἀποστρατευσάμενος*, Gl. Emeritus. * "*Ἀποστρατεία*, ἡ, Thuc. 5, 60. Tas *ἀποστρατείας* δίκας, ubi vulgo legitur ἀπὸ *στρατίας*." Schn. Lex. * "*Ἀποστράτευστος*, Anna C. 484." Elberling. Mss.]

* "*Διαστρατεύομαι*, unde *διαστρατευσάμενος*, Veleranus, Dio Cass. 58, 18.] *Ἐκστρατεύω*, Exercitum in expeditionem educo, Infesto agmine exeo. Greg. Naz. de Juliano in Constantium insurgente, Ὁ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τῆς δύσεως ἀπανίσταται, Infesto exercitu in eum tendit, Bud. Idem Bud. affert et h. l. Aristot. ex Œcon. 2. *Ἐκστρατεύειν αὐτῷ*

μέλλοντι ἐκ τῆς χώρας, Extra fines regionis ducturo exercitum. Affert et e Polyb. 5, (5, 9.) *Ἐξεστρατευκόντων τῶν Αἰτωλῶν*, pro Extra patriam in expeditione agentium: ut *ἐκστρατεύειν* hic i. sit q. Platonī ἐξω *στρατεύεσθαι*. Pass. *Ἐκστρατεύομαι* i. q. act. *ἐκστρατεύω*, ut *στρατεύομαι* i. q. *στρατεύω*. Xen. Ἑλλ. 7, (5, 9.) Ὡς ἦσθετο ἐξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλήνῃ, Ut cognovisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, esseque jam in Pellene. Sic Thuc. 5, (55.) p. 184. Πυθόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεύσθαι. Idem et ἐπὶ addidit, quod *στρατεύεσθαι* et ipsuin sæpe adjunctum habet: *Ἐκστρατεύονται ἐπ' Ἄργος τρισχίλοις ὀπλίταις*. ["Dionys. H. 5, 328. 336. ad Il. B. 344. ad Herod. 352." Schæf. Mss. "Polyæn. 195." Wakef. Mss. * "*Ἐκστράτευμα*, Memnon c. 15. "Phot. in Bibl. Cod. 224. c. 16." Kall. Mss.] *Ἐκστράτευσίς*, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, Expeditio, Cum milites in expeditionem educti tendunt in hostem, quod et ἐφοδος dicitur, et ἐπέλασις et εἰσβολή. ["Tzetz. Ch. 9, 381." Elberling. Mss.] *ἸΤΕΜ Ἐκστρατεία* pro eod. Greg. Naz. *Ἐπὶ ἐκστρατείας ἀρθεῖς*. [* "*Ἐκστρατία*, Anna C. 255." Elberling. Mss. * "*Ἐκστρατεύσιμος*, Schol. Thuc. 6, 30." Boiss. Mss. * "*Ἐπεκστρατεύω*, Theod. Prodr. Ep. f. 119." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * *Συνεκστρατεύω*, Joseph. A. J. 7, 10, 1.]

Ἐπιστρατεύω, i. q. *στρατεύω ἐπὶ*, s. *ἐκστρατεύομαι ἐπὶ*, Expeditionem suscipio adversus, Exercitum in expeditionem educo adversus, Infesto agmine invado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. Interdum dativo jungitur, Greg. Naz. *Ἐπιστρατεύει ἡμῖν*, Adversus nos ducit exercitum. Basil. in l. quo docet nos non debere addictos esse rebus hujus sæculi, de diabolo loquens, Καὶ φλογὶ πυρὸς ὀπίστας εἶαυτὸν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας σηκοῖς ἐπεστράτευσε. Aristoph. Σφ. (11.) Κάμοι γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδος, Bellum mihi intulit, Thuc. 3. Τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας, Qui nobis bellum intuleritis, Synes. cum dat. instrumentali, Ep. 57. Καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνους, οἱ ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ἡμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο, Illis ipsis per quos bellum inferit. Ubi etiam nota synonymus posita *ἐπιστρατεύειν* et *ἐπεξέρχεσθαι*. Interdum cum accus. Affertur enim ex Eur. (Tro. 22.) Οἱ τήνδ' ἐπεστράτευσαν πόλιν, pro Qui adversus hanc urbem hostiliter expeditionem fecerunt. Interdum cum præp. eis, ἐπὶ, πρὸς. Affertur enim *ἐπιστρατεύω eis* "Ἑλληνας, pro Bello Græcos adior. Et ex Aristot. Œcon. 2. *Ἐπιστρατεύοντος ἐπ' αὐτὸν Ἀρταβάζου*, Bellum ei inferente Artabazo. Cum autem scribit Thuc. 1, (16.) Κύρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελούσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἄλφειο ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε, (sic enim quidam distinguunt, cum alii malint post πρὸς θάλασσαν distinguere, sublata distinctione post ποταμὸν,) alium usum habet hic πρὸς quam περὶ et eis in præcedent. Il. Pass. *Ἐπιστρατεύομαι* etiam ipsum ex Eur. (Phœn. 608.) affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui. ["Thom. M. 298. Markl. Iph. p. 161. Beck. 1153. Cattier. Gazoph. 77. Porson. Phœn. 292. De constr., Valck. p. 101. Hipp. p. 224. De serpentibus, Herod. 251." Schæf. Mss. * "*Ἐπιστράτευω*, i. q. seq. Herod. 3, 4.] *Ἐπιστρατεία*, ἡ, Expeditio quæ adversus aliquem suscipitur, Dem. Thuc. [2, 79. "Schol. Il. A. 227." Wakef. Mss.] IONICE *Ἐπιστρατηήν*, ἡ, pro eod. Affertur ex Herod. (9, 3.) pro Supervenientes copiae, Exercitus. [* "*Ἀντεπιστρατεύω*, Itidem arma infero, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 33. "Nicet. Eugen. 5, 348." Boiss. Mss. * "*Κατεπιστρατεύω*, Leo Allat. Exc. p. 204. * *Συνεπιστρατεύω*, Thuc. 5, 48. Dem. 61. Æschin. 38. Dio C. p. 475.]

* "*Καταστρατεύω*, Eumath. p. 381." Boiss. Mss. Chio Epist. 2. "Euseb. Hist. Eccl. 421. * *Συγκαταστρατεύω*, Clem. Alex. 410." Kall. Mss. * *Μεταστρατεύομαι*, Appian. B. Mithr. 204. * *Παραστρατεύομαι*, Suid. v. *Αἰεῖται*. "Hes. v. Περιχλανίζεται." Boiss. Mss. * "*Προστρατεύομαι*, Ante belligero s. milito, Chrys. Hom. 155. T. 5, p. 939, 44. *Προστρατεύόμε-*

νος, προαγωνιζόμενος, ὑποτάσσων ὅλους τοὺς πολεμίους." Seager. Mss.]

Συστρατεύω, s. Συστρατεύομαι, Una expeditionem suscipio, proficiscor in militiam, Simul milito, i. q. συμπολεῶ et συμμαχῶ, Thuc. 2, (56.) Συνεστρατεύοντο δὲ Χίοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναῦσι, Una in expeditionem profecti sunt Chii et Lesbii navibus quinquaginta, Xen. K. Π. 3, (1, 6.) p. 38. Κρατήεις δ' ὑπ' αὐτοῦ συνωμολόγησας δασμόν οἰσεῖν, καὶ συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι — νῦν οὖν διὰ τί οὔτε τὸν δασμόν ἀπήγαγες, οὔτε στράτευμα ἐπέμφας; Ubi nota synonymas posita συστρατεύεσθαι et στράτευμα πέμπειν. Idem συστρατεύεσθαι et ἀκολουθεῖν synonymas usurpat Idem 'Ελλ. 5, (2, 2.) p. 323. et 6, (4, 18.) p. 349. Nam cum dixisset, Ἐκ τῶν κωρίων συνεστρατεύοντο, mox subiungit, Καὶ Κορινθιοὶ δὲ καὶ Σικυώνιοι καὶ Φλιάσιοι καὶ Ἀχαιοὶ μάλ' ἀποθύμως ἠκολούθουν, καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ἐξέπεμπόν στρατιώτας. Ita συστρατεύεσθαι, στράτευμα πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν, ἀκολουθεῖν s. ἐπεσθαι, dicuntur οἱ συμμαχοῦντες s. συμπολεμούντες, Socii expeditionis et belli. ["Ad Diod. S. 1, 282. 315. 374. 2, 219. Συνεστρατεύθησαν, 547." Schæf. Mss. * "Συστράτευμα, Communis militia et expeditio, 2 Reg. 14, 19. sec. Cod. Alex., ubi tamen rectius fortasse legitur σύστρεμμα." Schleusn. Lex. V. T. * Συστράτεια, Expeditio simul suscepta, Xen. 'Ελλ. 3, 1, 4. Dio C. p. 229.]

* "Υποστρατεύομαι, Sub aliquo milito, Appian. 2, 43." Wakef. Mss.]

Στράτιος nonnulli interpr. Militaris; Bud. Castrensis. Cognomen est Jovis et Martis. Itaque malim reddere Expeditionum s. Exercituum præses. Στρατίου Διὸς meminere Strabo 14. in Cariæ descriptione, Appianus Mithr., ubi narrat quo modo Mithridates post recuperatam Cappadociam ejecto Marnæa, in Montis vertice ei sacrificium fecerit. Item Herod. 5. fin. Ἐς Διὸς Στρατίου ἱρὸν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων. Quibus subiungit, Μοῦνοι δὲ ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, Καρὲς εἰσι οἱ Διὶ Στρατίῳ θυσιάς ἀνάγουσι. Ubi Valla vertit Jovi militari. Apud Plu. quoque 16, c. ult., ubi vulgatæ Edd. habebant, In Ponto circa Heracleam aræ sunt Jovis Stativi cognomine, Hermol. Barb. ex J. Poll. reponit Stratii, Minerva etiam Στρατία cognominata est, i. e. Militaris, quod bello et militia præset: cujus meminit Lucian. Dial. Meretr. Ἀστρατεῖαν etiam eandem nuncupatam legimus a Lacedæmoniis, cujus deæ templum fuit in Laconia ideo sic nominatum, quod Amazones illic pugnantes non ulterius processere. Paus. hanc appellat Dianam. Greg. Gyrard. Vide supra et Ἀστρατεία. || In Lex. meo vet. στράτιον exp. etiam μέγα, σοβαρόν. Quo referri potest, quod Aristoph. Σφ. (618.) dicit, οὗτος δὲ κεχρηῶς Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, Schol. eis πολλοὺς τῶν στρατευομένων διέκον, Hes. πολεμικὸν, φοβερόν. ["Wessel. ad Herod. 81. 435. Hemst. ad Plutum p. 355." Schæf. Mss. "Plut. 9, 198." Wakef. Mss. Idem Eumene 17. * Στράτειος, Lucian. 3, 301. * Στρατικὸς, Gl. Castrensis.] In eod. meo Lex. vet. DICITUR Στράτις quoque derivari a στρατὸς, ita ut Βάκχης a Βάκχος, Κρόνις a Κρόνος, Ἀῖμις s. Δᾶμις a δῆμος. Quid tamen eo vocabulo significetur, non adjicitur. Apud Etym. leguntur eadem, additurque, adjecto per pleonasmum τ, DICΙ Στράτις. Est autem Στράτις s. Στράττις, Nomen Tragici Poetæ ap. Athen., et J. Poll.; item et ap. Suid., ap. quem gemino τ scribitur. ["T. H. ad Plutum p. 165. 470." Schæf. Mss. * Στράτιχος, Nom. propr., Apollod. p. 47. ad Greg. Cor. 292. * Στρατυλλίς, Aristoph. Λ. 365. * Στράτων, "O. 942. Ἰππ. 1374. A. 122. * Στρατωνίδης, 596. Cf. Σπουδαρχίδης.]

Στρατιά, ἡ, i. q. στρατὸς, Exercitus, Agmen militum quod in expeditionem educitur, Xen. 'Ελλ. 1, (2, 4.) Στρατίαν συνέλεγε πολλήν, Plato Apol. (32.) Τὸν ἐπὶ Τροίην ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατίαν, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) "Ὅπως χρὴ τάσσειν εἰς μάχην στρατίαν: 6, (1, 4.) Διαλύειν τὴν στρατίαν, Dimittere exercitum. Item στρατίαν πέμπειν, Mittere exercitum Thuc., pro quo Xen. στράτευμα πέμπειν, στρα-

τιώτας ἐκπέμπειν. "Ex eod. Thuc. affertur στρατίαν ποιήσασθαι pro Exercitum comparasse et στρατίαν παρασκευάζεσθαι eadem signif. ex Eod. Item δὲ στρατίας ἄρχων, Dux exercitus, Aristot. de Mundo ut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, et uno vocabulo composito στρατάρχης, στρατηγός. Item στρατιά πεζή καὶ ναυτική, Thuc. 7, (15.) p. 237. Exercitus pedester et nauticus, Coptæ pedestres et navales. Sic Idem dicit νηϊτὴς στρατός. Idem κοῦρη στρατιά, Exercitus leviter armatus, i. e. Levis armaturæ militis. Plut. Fabio, Ἀπέστειλε τὴν κοῦρη στρατίαν, periora loquendi genera Isocr. uno in loco eodem est fere omnia, cum in Paneg. (30.) dicit,

οὕτω ρῆθυμὸς ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται τὴν στρατίαν, τῆς ὑπ' Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὲρ δὲ τῆς τῶν συμμάχων ἐλευθερίας ἀθροίζουμένης, ὑπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἐκπεμπένης, ἐπὶ δὲ τὴν τῶν βαρβάρων τιμωρίαν πορευόμενης. Quis est usque adeo ignavus, qui militare dedit in exercitu qui a Lacedæmoniis et Atheniensibus

ducitur, pro sociorum libertate colligitur, a Græcis universa mittitur, et ad pœnas de barbaris sumendas proficiscitur? Ubi nota primum μετέχειν στρατίαν Partem esse exercitus: deinde, στρατηγεῖν στρατίαν, ducere, et ἀθροίζειν στρατίαν, et ἐκπέμπειν στρατίαν, quæ ipsa aliquo ἐκπορεύεται, cum se. ἐκστρατεύεται ἐπὶ τινα. In sacra Scriptura ἡ στρατιά τοῦ οὐρανοῦ de sideribus dicitur, Suid. || Annotata in Lex. meo vet. στρατίαν, habens penultimam correptam, significare non solum τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἄλλων, sed etiam αὐτὴν τὴν στρατεύσιν: quod modo et στρατεία usurpari supra docui. Refer huc quod affertur ex Aristot. Econ. 2. ἐπὶ στρατείας τῆς Militiæ. Et e Thuc. "Ἐν τῇ στρατίᾳ καὶ ἐν ἀσπίδι, Domi ac militiæ. Ubi tamen potius reddidit Et in urbe et in exercitu, s. castris. Item ex Herod. Στρατὴν ποιεῖσθαι ἐπὶ τινος, ut dicitur στρατίαν ποιεῖσθαι ἐπὶ τινος: quod et στράτευεσθαι ἐπὶ τινος et ἐπιστρατεύεσθαι τινι, Expeditionem suscipere adversus aliquem, Agmine infesto invadere. Nisi et ibi malis στρατὴν ποιεῖσθαι ἐπὶ τινος interpretari Comparare et conscribere exercitum qui mittatur adversus aliquem: ut affertur e Xen. Τῆς εἰς Μήδους στρατίας, pro Exercitus qui ad Medos mittitur. ["Tesp. Emendd. 2, 68. Thém. M. 811. Add. ad p. 214. Wakef. S. Cr. 4, 33. Militiæ, cf. Aristoph. 'Ιπ. 387. 597. Ἡ εἰς Μήδους στρατιά, Zeun. ad Xen. K. Π. 86. Ἐπὶ στρατίας, ad Herod. 462." Schæf. Mss. Cf. Στρατεία. Vide Lex. Xen. * "Στρατάρχης, Consul. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss. Vide Στρατάρχης.

* Στρατάρχος, Xen. Λ. 13, 4.]

"Λειποστρατία, ἡ, ET Λειποστράτιον, τὸ, Desertio expeditionis s. militiae. Priore utitur Herod. (3, 27.) posteriore Thuc. 1, (99.) p. 32., (6, 76.) Sic Philo V. M. 1. Μὴ λειποτάξων, μὴ λειποστρατεύων ἄλλοι τῶν ἐφ' ἣτη διαπεπραγμένοι, Nec ordinem nec militiam deseruisse. Affertur ET Λειποστράτιος [s. * Λειποστράτιος,] "pro eo qui militiam deserit s. recusat." "Λειποστράτις, ἡ, ET Λειποστράτιον, τὸ, Militiæ desertio, τὸ μὴ δεῦν ἐπὶ τῇ εἰς τὴν πόλιν, Schol. Thuc. Prius ap. Hes. legitur, λειποστράτιος ap. Thuc. et Philon." ["Λειποστράτις, * Λειποστράτειον, Λειποστρατία, Thém. M. 811. et Add." Schæf. Mss. Λειποστράτιον, Lobbeck. Plut. 519. * Λειποστρατέω, Schol. Aristoph. 'Ιπ. 226.]

Πανστρατιᾷ, Cum universo exercitu, omnibus copiis, μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος, Thuc. 2, (81.) p. 58. Ὡς ἦσθοντο τοὺς ἐκ τῆς πόλεως πανστρατιᾷ ἐν Μεγάροις ὄντας, Schol. τοὺς συμπολίτας αὐτῶν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος. Sic πανδημεὶ eadem pag. dicit, et alibi πανπληθεῖ. ["Boiss. Philostr. 576." Schol. Mss. Lobbeck. Phryn. 515.] IONICE Πανστρατιᾷ, pro πανστρατιᾷ dicitur. Apud Suid. legitur ET Πανστρατί, ὁλῶ τῷ στρατοπέδῳ, quod e στρατός polius compositum est. ["Jacobs. Anim. 60." Schæf. Mss. "Schol. Il. B. 12." Wakef. Mss. Lobbeck. l. c. Πανστρατεῖ, Menander Prot. p. 101. Vide Schn. Lex. Suppl. Cf. Πανσυνδελ.]

Στρατιώτης, ὁ, Miles, Athen. 1. (p. 4.) Μισθοφόρων ἀρπαξίβειων σκηνὴ στρατιωτῶν: 5. Στρατιώτης

ἀμεμπτον. Item στρατιώτης ὁ πάσας τὰς νομίμους στρατείας τετελεκώς καὶ μισθοφορεῖν πεπαιγμένος, Qui missionem ut veteranus impetravit, Miles emeritus. Et οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται ap. Herodian. Milites prætoriani. Item ap. Plut. Ἐξέτασις ἦν τῶν στρατιωτῶν, Habebatur militum delectus. || Στρατιώτης dicitur etiam τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος, Schol. Thuc. 6, (24.) p. 206. Ὁ δὲ πολὺς ὄμιλος καὶ στρατιώτης. Sic Lat. Historici dicunt Miles pro Militum multitudo. || Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 101. eaque duorum generum est; altera enim vocatur στρατιώτης ποτάμιος, s. ὁ ἐπὶ τῶν ὑδάτων φύομενος, altera στρατιώτης ὁ * χιλιόφυλλος. Descriptionem utriusque ibi vide, necnon ap. Plin. 24, 18. ubi fem. gen. vocatur ab eo Stratiotis. [Cf. Στρατιωτικός. "Valck. Diatr. 162. Thom. M. 794. ad Lucian. 1, 808. Conf. c. στρατηγός, ad Charit. 421. ad Diod. S. 2, 271. 399. Plut. 6, 58. 315. Hutt. c. cum στρατιωτικός, 397. ad Diod. S. 2, 308." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 3, 2. * Ἀντιστρατιώτης, Joseph. A. J. 13, 14, 2. Liban. 1. p. 709. * Ἡμιστρατιώτης, Lucian. 3, 77. * Λειποστρατιώτης, Appian. 1, 467. al. * Λειποστρατιωτικός. * Παλαιστρατιώτης, Gl. Veteranus.] Συστρατιώτης, Commilito, Herodian. 4, (7, 11.) Συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, Commilitonem quam principem se vocari malle simulabat: 6, (8, 10.) Συστρατιώτην αὐτῶν ἄντα καὶ σῶσκηνον, Commilitonem et contubernalem. ["Ad Herod. 430. ad Charit. 553. 663. Wolf. Herodian. p. xix." Schæf. Mss.] "Φιλοστρατιώτης, Militum amans, de imperatore," ["Plut. Pyrrho 11. Eunapius? Suid. v. Σεβαστιανός." Boiss. Mss. Xen. K. A. 7, 6, 4. 28. * "Συστρατιώτης, Synes. de Regno p. 7." Kall. Mss.]

Στρατιώτης, ἴδος, ἡ, Femina quæ militat, ut quidam interpr. Est et ποτάμιος πόα, teste Hes., quam Diosc. masc. gen. στρατιώτην vocat. || Adjective etiam accipitur, ut cum στρατιώτιδες νῆες vocantur αἱ στρατιώτας ἄγονσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν, Naves quibus vehuntur s. trajiciuntur milites qui pedestre certamen inituri sunt: ut ἵππαγωγοί, quibus equi vehuntur. Testatur id Schol. Thuc. quoque (1, 116.) qui Thuc. 6, (43.) p. 212. de navibus Atticis, Ὡν αἱ μὴν ἐξήκοντα, ταχεῖαι, αἱ δ' ἄλλαι, στρατιώτιδες ἦσαν. Itidem ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 26.) et Plut. Pericle. Diod. S. στρατιωτικά πόρια vocat. [Στ. τέχνη, Ars militaris, Plut. Marcello 14. "Στρ. νῆες, Ammon. 98. ad Herod. 459. Diod. S. 1, 597. 2, 440. et v. 1." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Στρατιωτικός, Militaris: σκηνή, Xen. K. Π. 4, (5, 14.): ὅπλα στρατιωτικά, Herodian. 1, (15, 15.): στρατιωτικὴ δίαίτα, 5, (2, 12.): quo modo στρατιωτικὴ ἄγωγή, Athen. 4. et ap. Varron. Vita militaris. Apud eund. Athen. 14. στρατιωτικὴ ὄρχησις. Rursum Herodian. 6, (8, 4.) στρατιωτικὴ ἐμπειρία. Isocr. ad Phil. Στρατιωτικοὶ κίνδυνοι: ut Xen. K. Π. 3, (3, 7.) Στρατιωτικούς πόρους φέρειν, Militares labores. Liv. Militarem operam navare, Plin. Consulatum militari industria meritis. Item στρατιωτικαὶ νῆες ap. Diod. S. 1. 20. quæ a Thuc. et aliis vocantur στρατιώτιδες, Naves ad traducendos milites: quas Idem στρατιωτικά πόρια nominat, eod. 1. Στρατιωτικά πόρια πεζοὺς ἄγοντα. Item στρατιωτικὰ χρήματα, Pecuniae quibus milites aluntur, ap. Dem., et Dem. Phaler. Item homo aliquis στρατιωτικός dicitur Qui militiæ studet, ut στρατηγικός Qui ducendo exercitui studet, aut Qui exercitum ductavit. Herodian. 4, (7, 13.) Διὰ ταῦτα ὡς στρατιωτικός ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο, Propterea eum ut hominem militare diligebant: (12, 4.) Οἷς, ὡς στρατιωτικός δὴ, ὁ Ἀντωνίνος ἔχαιρε, Quibus Antoninus militariter delectabatur, Polit. Itidem Plut. Alex. Οἷα νέος καὶ στρατιωτικός. Adde hoc Athen. Οὗ ἕνεκα στρατιωτικὸν πολλὰκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν, Militem, Hominem qui militiam sectatur. Στρατιωτικός dicitur etiam Qui rei militaris peritus est, ut στρατηγικός Qui gnarus est artis imperatoriæ, Herodian. 1, (8, 2.) Ἀνδρὰ στρατιωτικὸν εἶναι δοκῶντα, Militaris disciplinæ peritum. Itidem 4, (12, 1.) Στρατιωτικός γεγενῆσθαι δοκῶν, Qui non imperitus rei militaris habebatur. Neutro gen. Τὸ στρατιωτι-

κόν, subaudiendo τάγμα, aut tale quid, dicuntur ipsi Milites, ut τὸ ἵππικόν Equites, τὸ πεζὸν Pedites, τὸ ναυτικὸν Nautæ. Plut. de Laude Propria, Ὅτι γένει μάλιστα τῆς περιαντολογίας τὸ ναυτικὸν ἰδεῖν ἐστὶ καὶ στρατιωτικὸν ἀλίσκομένους. Sic Herodian. 2, (9, 1.) Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικόν: 1, (5, 27.) Μεγαλόφροσι δωρεαῖς χορημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικόν. Sic et Thuc. 8, (83.) p. 288. Plur. τὰ στρατιωτικά, Res militares, ut τὰ πολεμικά Res bellicæ. Herodian. 6, (8, 4.) Ὡς ἀσκοίη τε αὐτοὺς τὰ στρατιωτικά, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζει, Ut eos ad militaria munera exerceret. Xen. A. (13, 5.) Ὡστε ὁρῶν ταῦτα ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Rursum Herodian. 3, (15, 1.) Διοικήσονται τὰ στρατιωτικά, Ad imperatoris munia obeunda, Polit. Paulo ante dicit, Καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικά διοικήσονται. At Στρατιωτικά φρονεῖν, Plut. Oth. Nou ulterius sapere velle quam militem deceat. ["Toup. Opusc. 1, 490. 2, 27. Valck. ad Annon. 99. Eran. Philo 171. Casaub. ad Athen. 1. p. 10. Militem gregarium decens, Toup. Opusc. 1, 385. De jactantia militari, Plut. Alex. p. 57. Schm. De navibus, Diod. S. 2, 445. Τὸ στρ., ad Charit. 441. Heyn. Hom. 5, 333. ad Lucian. 1, 248." Schæf. Mss. * "Στρατιωτικὴ, Millefolium, Diosc. Notha 470. * Στρατιωτικόν, Achillea, 464." Boiss. Mss.] Στρατιωτικῶς, Militariter, Liv. Militariter gravis, Tacit. Militariter lautus, Isocr. Areop. Σωφρόνως ἔῃν καὶ στρατιωτικῶς, Thuc. 2, (88.) Ἐπλεον μὲν ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, ἐς τὴν Ἀκυρνανίαν, Magis militariter instructi. [* Στρατύλλαξ, q. d. Imperatorculus, Cic. ad Att. 16, 15. Schneidero susp.]

ΣΤΡΕΦΩ, ψω, Verto, Verso, Flecto, Torqueo, Dem. (552.) Τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἐν πανταχῇ στρέφων οἶός τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμέ, Versans quoquoque versus, in omnem partem. Plut. autem c. Col. dicit πάντα περὶ ἂν καὶ στρέφειν. Dicitur item aliquis στρέφειν ἑαυτὸν: unde ap. Xen. Ἑλλ. 4, (3, 3.) Στρέφοντες ἀπεχώρουν, possit videri subaudiendum ἑαυτοὺς, itidemque in aliis hujusmodi locis. At στρέφειν ἑαυτὸν ἐς ποιητὰ πρᾶγματα ap. Aristoph. N. (1455.) est Convertere animum suum et appellere ad res improbas. Sic fere Cic. Naturam suam versare et regere ad tempus, atque huc et illuc torquere et flectere. Tac. In ambitionem flexisse arguebatur. Item eques suum equum στρέψαι dicitur, pro Flectere s. Reflectere, Xen. (Ἰππ. 7, 18.) Καὶ ἐκ τοῦ ἐστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὀρμᾶν. Idem in ead. signif. passivo quoque utitur pro Flecti s. Reflecti: Ἀγαθὸν οὖν τὸ στραφέντα ταχύνειν μελετᾶν. Unde στροφή dicitur Ejusmodi equorum flexus s. reflexus, qui et καμπή. Idem Poeta Lat. dicit Flectere equos. Ex Hom. autem affertur στρέψαι ἵππους, pro In fugam vertere: qua signif. τρέψασθαι quoque dicitur. Qui autem in fugam vertuntur, etiam ipsi στρέφουσι, i. e. a cæpto progresso aversi revertuntur s. pedem reflectunt. Accipitur et pro Torqueo, Contorqueo, Iutorqueo, ut paulo ante dicere cæpi; afferturque et duobus Aristot. locis Rhet. 1. pro Torqueo, Τῇ λέξει μετατιθέναι καὶ στρέφειν. Quo referri potest Plato de Rep. Στρέφουσιν αὐταῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὡσι: quod sic interpr. Ejus animum angunt sint veri necne. Lat. certe Aliquid aliquem aut animum alicujus torquere dicitur pro Angere. Inest aliqua Torquendi etiam signif. verbo στρέφειν, et cum pro Luxare capitur, Herod. Ἐστράφη τὸν πόδα, Laur. Valla interpr. Intorsit et luxavit pedem. Unde ap. Diosc. στρέμματα, Luxata. Rursum στρέφω pro Torqueo ap. Medicos accipitur, ut Gal. quoque στρέφει ap. Hippocr. exp. στρόφον παρέχει. Sic Antiphan. ap. Athen. (123.) εἰάν δ' ἄρα Στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν. Inde στρόφοι dicuntur Intestinorum termina. Στρέφω pro Verso, Voluto, accipitur et in alio loquendi genere, ut cum aliquis aliquid dicitur στρέφειν πρὸς ἑαυτὸν, pro Animo versare s. volutare. Basil. Ep. ad Eust. Καὶ γὰρ πῶς ἤδη καὶ κατ' ἑμαυτὸν

ἔστρεφον, μή ποτε ἀληθές ἐστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν
 θρυλούμενον, Mecum ipse versabam animo. Hes.
 στρέφει exp. non solum κάμπει, λυγίζει, διώκει, sed
 etiam ψιλοῖ, ἀποσεύεται. Neutrale alicubi signif.
 habet, ut cum significat Revertō, s. Remeo, pro
 Reflecto pedem. Plin. passive etiam interpr. hæc
 Theophrasti, Στρέφειν γὰρ δοκοῦσι τὰ ὕπτια μετὰ τρο-
 πᾶς θερινᾶς· καὶ τοῦτω γυνωρίζουσιν ὅτι γεγέννηται αἱ
 τροπαί: ita reddens, Circumaguntur enim folia earum
 post solstitium: nec alio argumento certius intelli-
 gitur sidus confectum. Rursum neutraliter ex Ari-
 stoph. στρέφειν affertur pro κλέπτειν et Versute
 agere. Quo sensu pass. στρέφεσθαι accipi infra do-
 cebo. || PASS. Στρέφομαι, Vektor, Versor, Flector,
 Torqueor: sequendo signif. activi στρέφω. Ac pri-
 mum aliquis στρέφεσθαι dicitur, qui a cæpto pro-
 gressu pedem retrorsum agit et reflectit. Il. Z. fin.
 εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἡ δάριζε γυ-
 ναῖκι, Schol. στραφίσσεται. Xen. K. Π. 3, (3, 28.)
 Οἱ γε μὴν πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στρα-
 φέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρμα, Sed terga vertentes in
 propugnaculum refugiebant: 6, (3, 11.) *Ἦν δέ τις
 στρέφεται, προδιδόναι θέλων, θανάτω ζημιῶν: 7, (1,
 13.) p. 104. *Ἐστράφησαν ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις,
 Faciem obvertere hostibus. Ibidem paulo ante, *Ἦρε
 τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐν
 τῇ χώρᾳ στραφῆναι, Sed in eo loco converti. Pro
 Verti s. Converti ap. Aristot. quoque accipitur,
 quippe ap. quem, *Ὅταν θᾶπτον στραφῇ τὸ ἐμ-
 βρυον, Bud. 955. interpr. Cum primum foetus in
 utero conversus fuerit. Ira etiam στρέφεσθαι dicitur,
 cum non procedit ulterius, sed flectitur irati ho-
 minis animus, Soph. Trach. (1136.) Κἄν σου στρα-
 φεῖν θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθους, Schol. λήξειεν ἡ ὀργή,
 p. 371. Possis simpliciter etiam interpretari, Fle-
 ctatur animus tuus. Ligna quoque στρέφεσθαι dicun-
 tur, cum torquentur s. contorquentur. Theophr. (H.
 Pl. 3, 9, 2.) *Ἐστὶ δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος περίμητρα καὶ
 σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, τῆς δὲ θηλείας
 εὐεργὰ καὶ εὐστραβῆ καὶ μαλακότερα. Et mox, *Ἄπαν
 γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον καὶ ἐπεστραμ-
 μένον μᾶλλον καὶ δυσεργότερον. Unde Plin. Lignum
 maribus durum, et in fabrili opere contortum, femi-
 næ mollius; publico discrimine in securibus; quippe
 respuuntur, et fragosius sidunt, ægrius revelluntur.
 Ubi στρεφόμενα s. ἐπεστραμμένα ξύλα, Ligna torta,
 opponuntur τοῖς εὐστραβέσι, Facile flexilibus; et
 εὐεργὰ τοῖς δυσέργοις, μαλακὰ τοῖς σκληροῖς καὶ περι-
 μητρίοις. Huc refer στρέφεσθαι de intestinorum tor-
 minibus dictum, et στρέφεσθαι significans Intor-
 quendo luxari: de quibus mentio facta est in Στρέφω.
 Item Στρέφομαι Versor, Circumagor, Il. Ω. (5.) οὐδέ
 μιν ὕπνος *Ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἐνθα καὶ
 ἐνθα, Versabatur modo hic, modo illic. Plato Epist.
 7. *Ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, In terra versari s. agere. Quo
 refer στρέφεται quod Hippocr. in libro de Aere, Lo-
 cis et Aquis, accepit pro ὅσον ἐνοικεῖ, teste Gal. Lex.
 Itidem Greg. Naz. *Ἐν μέσῳ στρέφει, In medio versari-
 ris. Item, Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ
 καὶ ἡ διαλεκτικὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, Aristot. Metaphys. 3.
 Versatur circa idem genus. Homeric loco similior
 est hic Philostr. Ep. 18. Ναὶ ἔρως καὶ νέμεσις ὀξεῖς
 θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, Celeres sunt et modo hunc lo-
 cum, modo illum pererrant. Dicitur et ille στρέφε-
 σθαι, qui ad angustias redactus aut doloribus exagi-
 tatus, modo huc, modo illuc se versat et circumagit,
 s. torquetur. Plut. Coriol. (24.) Στροφάς τε παντο-
 δαπὺς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, Aristoph. N. (36.) Τὶ
 δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὀλην; Sed et ii,
 qui fallaciis technisque utuntur et tergiversantur, di-
 cuntur στρέφεσθαι, cum se modo huc, modo illuc
 versant ut elabantur. Plato de Rep. 3. de homine
 litigioso, Ἰκανὸς πάσας μὲν στροφάς, στρέφεσθαι, πάσας
 δὲ διεξόδους διεξελθὼν, ἀποστραφῆναι λογιζόμενος,
 ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας, Omnia excogitans ut evadat
 iudicium nec satisfacere cogatur, Bud.: Phædro, Τὶ
 δῆτα ἔχων στρέφει; Quid igitur tergi versaris? Quid
 tamdiu cunctaris? Greg. Naz. in Julian. Inv. 1.
 *Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἐαυτὸν ἀποκρύψῃ, οὐδ' ἂν πολλὰ
 στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοαῖς. Ubi nota

etiam additum accus. sicut in h. l. Aristoph. A.
 (385.) Τὶ ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις, καὶ πορίζεις
 τριβὰς; At Virg. dixit Æn. 12. Verte omnes tete in
 facies, et contrahe quicquid Sive animis sive arte
 valēs. Itidem στρεφόμενον Bud. iuterpr. Dolosum,
 Subdolum, Astutum, ap. Hermog. 256. Inde στροφὰ
 et στροφίγξ dicuntur de fallacia.

[* Στρέφω, Act. Traj. 2. p. 313. Fischer. ad Anacr.
 p. 13. ad Charit. 307=406. Eur. Hec. 740. Callim.
 1. p. 494. Valck. 292. Thom. M. 355. Wakef. Ion.
 311. Trach. 1134. Phil. 1135. Jacobs. Anth. 7, 185,
 11, 183. T. H. ad Plutum p. 432. Schneid. Anab.
 80. Heind. ad Plat. Gorg. 221. De voce, Jacobs.
 Anth. 7, 122. De capillis, Valck. Anim. ad Ammon.
 127. Conf. c. τρέπω, ad Charit. 566. Musgr. Andr.
 1150.; cum τρέφω, Wakef. Herc. F. 992. Trach.
 220. Jacobs. Anth. 11, 184. Boiss. Philostr. 534.;
 cum φέρω, Heyn. Hom. 6, 151. Στρέφειν ὄμμα, Char-
 don Magaz. Encycl. T. V. an. 2. p. 491. 499.; ἐλ-
 λύχνιον, Apoll. Dysc. 82.: τὴν γαστέρα, Aristoph.
 Fr. 264. Στρέφομαι, ad Il. Ω. 5. ad Charit. 295.
 Valck. Callim. 258. Med., Wakef. Alc. 29: 1070.
 Curo, Brunck. Ind. Soph. Versor, Timæi Lex. 257.
 et n. Tergiversor, Heind. ad Plat. Phædr. 218. Στρε-
 φόμενα, Dionys. H. 5, 317. 319. 320. 321. *Ἐστραφά,
 Diod. S. 2, 73. et n., 78. 93. 141. ad 389. Στρεφθεῖς,
 Jacobs. Anth. 11, 413. Στρεφθεῖς, στραφθεῖς, Heyn.
 Hom. 5, 463. 7, 107. Στρεφθεῖς, στραφεῖς, Valck.
 Phœn. p. 356. ad Herod. 65. 455. * Στράφω, ad 171.
 285. Schæf. Mss. "Στρέφω, Torqueo, de oratione
 Plut. 2, 235. De filis, Arrian. 344. Ango, Plato de
 Rep. 14. De corde, Eunap. 56. *Ἐστραφά, Stob. 90,
 17. *Ἐστρεμμένος, Joseph. 41, 33. Wakef. Mss. De
 perfecto, Lobeck. Phryn. 578. Athen. 123. Στρεφ-
 με περὶ τὴν γαστέρα. Ælian. H. A. 11, 44. Κλονοῦν-
 ται τὴν γαστέρα καὶ στρέφονται: 10, 48. Βουλὴν-
 ἐαυτῷ στρέφοντα, Versantem animo consilium, a
 Arrian. Epict. 2, 1, 26. *Ὅταν τις στρέψῃ ἐπὶ στρατῷ
 τὸν αὐτοῦ δοῦλον, Cum quis servum suum coram
 prætorē circumegit. Στρέψασκον, Il. Σ. 546. "Στρε-
 φόμενα λέγειν, Mutabilia dicere, h. e. Ea, quibus
 adversarius quoque uti possit. Dionys. Art. Rhet. 8.
 p. 284. *Ἐν τοῖς ἀπλοῖς ἀγῶσιν οὐ χρὴ στρεφόμενα λέ-
 γειν, οὐδ' οἷς ἂν καὶ ὁ ἀντιδικὸς χρῆσαιτο: 320. de
 Homero, *Ἐνδόσιμα καὶ εὐδάλυντα προτείνει, καὶ στρε-
 φόμενα καὶ ἐναντία λέγει. Hermogeni autem περὶ
 Μεθ. Δειν. p. 44. στρεφόμενα sunt, Quæ in adver-
 sarium retorqueri possunt. Ernesti Lex. Technol.
 Gr. Rhet.]

"Στρέπτω pro στρέφω, Torqueo, Verto."

Στρέμμα, τό, Id quod tortum s. intortum est, εἶδος
 πέμματος, Hes. Idem itaque fuerit quod στρεπτός ἄρ-
 tos, Panis tortilis, Pistorium opus quoddam, a tor-
 quendo sic appellatum: Scriblitam quidam interpr.
 Item στρέμμα dicitur Cum membrum aliquod luxa-
 tum est. Ulpianus Comm. in Olynth. 2 Dem. annotat,
 ῥήγμα a Medicis vocari ἀγγείου τινὸς ῥήκιν, καὶ
 venæ, aut arteriæ; στρέμμα vero, ἄρθρον παράβασιν
 Vel etiam, ῥήγμα vocari νεῦρον διάστασιν, στρέμμα
 vero ὁστέον μετάβασιν. Locus autem Dem., in quem
 hæc annotat, hic est, (p. 24.) *Ἐπὰν δὲ ἀρρώστησιν
 συμβῇ, πάντα κινεῖται, καὶ ῥήγμα, καὶ στρέμμα, καὶ
 ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾗ. Quæ similiter
 repetitur ab Eod. in Orat. ad Epist. Philippi (156)
 iisdem verbis, nisi quod pro σαθρὸν ᾗ dicit ἢ μὴ τε-
 λέως ὑγιεινόν. Diosc. etiam στρέμματα vocare
 Luxata, testatur Bud., ut 1, 115. de calamo phra-
 gmite, Σὺν ὀξει στρέμματα καὶ δαφνὸς ἀλγύματα παρη-
 γορεῖ, Plin. 32, 10. Phragmitis radix recens illusa
 luxatis medetur, et spinæ doloribus, ex aceto tusa.
 Marc. in illum Diosc. locum annotat, Luxata Latinis
 esse, quæ Gr. στρέμματα sunt, facto illis a torquendo
 nomine, cum suo loco mota ossa legitimos naturæ in
 ea parte motus cum dolore remorantur. [* Phryn.
 Ecl. 111. Boiss. Philostr. 285. Schæf. Mss. "Phot.
 288. Wakef. Mss. In Bekkeri Anecd. p. 302. et
 Photio ἢ τοῦ στρογγύλου, ἐλκους αὐλῆ. Schleusn. Lex.
 V. T.]

Στρέψις, ἡ, Versio, Conversio, Fraus, στροφή, ἀπάτη,
 Hes. [* Στρέψικεως, Gl. Adde (sic.)] Στρέψιμα

λος, Intortum vellus habens. At στρ. ἄνθρωπος dicitur ὁ μὴ ἀπλοῦς, metaph. ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων, Suid. : i. e. Homo non simplex : metaph. a velleribus intortos villos habentibus. Lat. Versipellem dicunt. Eadem habentur in Lex. meo vet., ubi exp. etiam ταλαίπωρος, κακοπαθής. Στρεψοδικέω et Στρεψοδικοπανουργία, vide in Δίκη. Pro quo posteriore στρεψοδικοπανουργία ap. Suid. in Ms. etiam Cod. HABETUR Στρεψοδικοπανουργία, idque serie alphabetica, et suo ordine. Leg. tamen esse Στρεψοδικοπανουργία, versus Aristophanicus, quem affert, satis ostendit.

[* “Στρεπτέον, Theod. Prodr. 390.” Elberling. Mss.]

[* Στρεπτήρ, i. q. στροφεύς, Anal. 3, 36. “Jacobs. Anth. 11, 54.” Schæf. Mss.]

Στρεπτός, Versatilis, Versabilis, Qui circumagitur, Il. Y. 248. Στρεπτή δὲ γλῶσσ’ ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ’ ἐνὶ μῦθοι Πάντοιοι. Latini volubilitatem linguæ et verbis tribuunt. Item Flexilis, Qui flecti potest, O. 203. “Ἡ τι μεταστρέφει” στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν : ubi στρεπταὶ In meo Ms. Homeri Cod. exp. B * εὐμετάτρεπτοι, εὐπειστοὶ εἰς τὸ ἀγαπήσαι. Et alibi (I. 493.) στρεπτοὶ δὲ γε καὶ θεοὶ αὐτοὶ : q. l. citat Plato de Rep. 2. ut ostendat τὴν τῶν θεῶν ὑπ’ ἀνθρώπων παραγωγὴν. Itidem Hes. στρεπτοὶ exp. εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι. Item Tortus, σκολιός, Hes. s. Tortilis : ut στρεπτός χιτῶν, Tunica ex annulis tortilibus, i. e. Loricæ. Il. E. (113.) Αἶμα δ’ ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, ubi Hes. exp. τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος : item θώρακος τοῦ ὑποδύτου. Herod. Στρεπτόν περιανχένιον, Tortile colli monile, quod uuo verbo a Torquendo Lat. Torquem dicunt. Sic στρεπτός ὁρμος. Sed frequenter substantivum omittitur, diciturque absolute στρεπτός s. στρεπτόν, στρεπτοὶ s. στρεπτά, Torques. Apud Suid. “Ὁ δὲ λαβόμενος τῇ λαῖᾳ τοῦ στρεπτοῦ, ὃν δὴ χρυσοῦν ἔφερον ἀμφὶ τῇ δέρῃ, ubi ipse exp. τοῦ περιδεραιῶν κόσμον. Itidem Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χειρῶν. Et mox, Στρεπτοὶς καὶ ψέλλιος ἐτίμα καὶ ἐκόσμει. Plut. Themist. “Ὡς εἶδε περικείμενα ψέλλια χρυσᾷ καὶ στρεπτοῖς, Ut vidit armillas aureas et torques passim jacentes : Artax. Καλὰ στρεπτά καὶ ψέλλια. Item στρεπτά pro Funiculi intorti in sculpturis, affertur ex (3) Reg. (7, 41.) Est et στρεπτός ἄρτος, Pistorium quoddam opus tortile, quale spira : Scriblitæ nonnulli interpr., ut et synonymum στρέμμα. Frequenter omisso substantivo absolute dicitur στρεπτός. Dem. (314.) Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἐνθρυπτα καὶ στρεπτοῖς καὶ νεήλατα. Quo loco Harpocr. [et Phot.] dicit esse πλακοῦντος εἶδος, Speciem quandam placentæ. Athen. 4. (p. 130.) Θύμα καὶ εὐζῶμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοῖς. Ab eod. Athen. memoratur ET Στρεπτικός ἄρτος, nescio an idem qui στρεπτός : 3, (p. 113.) “Ὁ δὲ στρεπτικός ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ὀλίγῳ, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλα τε καὶ ἐλαιὸν ὀλίγον” εἰ δὲ μὴ, στέαρ. Στρεπτόν, φίλημά τι ποῖον, Hes. [“ Στρεπτός, ἡ, ὃν, Ruhn. Ep. Cr. 150. Valck. Callim. 287. Diod. S. 1, 367. ad Herod. 539. ad Mær. 49. Toup. Opusc. 1, 445. Emendd. 2, 203. ad Il. O. 203. Musgr. Herc. F. 946. Jacobs. Anth. 6, 91. 7, 71. 95. 170. 247. Heyn. Hom. 5, 640. 6, 390. 8, 62. 119. 596. Conf. c. στρεπτός, Jacobs. Anth. 7, 183. ; cum στεπτός, Labbæi Glossar. p. 206. Χιτῶν στρεπτός, Il. Φ. 31. Heyn. Hom. 5, 21. γλῶσσα, 8, 62.” Schæf. Mss. Στρεπτά, Photio ψέλλια. Cf. J. Poll. 5, 98.]

Στρεπτοφόρος, Qui tortile colli monile gestat, torquem fert, ὁ στρεπτόν φορῶν. Suid. in Τορκονάτος, Torquatus, “Ὑποστὰς ἐπικαιρίῳ καταβάλλει τραύματι, σκυλευσας τε τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτόν ἀνελέμενος, ὃς ἐπιχώριός ἐστι κόσμος Κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο” καὶ ἀπὸ τούδε πρὸς τῶν πολιτῶν Τορκονάτος ἐπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος. Qua de re Gell. Ei caput præcidit, torquemque detraxit, eamque sanguinolentam sibi in collum imponit : quo e facto ipse posterique ejus Torquati sunt cognominati. Liv. 6. Jacentis corpus uno torque spoliavit, quem respersum cruore, collo circumdedit suo : uude ei Torquati nomen additum.

Ἀλίστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui in mari versatur, i. q. ἀλί-

πλαγκτος : νηὸς, Marivagæ navis. “Ἀστρεπτος, Qui flecti aut torqueri nequit, Minime flexilis s. tortilis ; et e consequente Rigidus. Hes. ἄστρεπτον exp. ἀπειστον, ὀρθόν, Qui nullis suasionibus flecti potest, Rectum. Potest accipi etiam pro Eo qui verti s. versari et circumagi nequit. [Tryphiod. 116. “Wakef. Georg. p. 95. Jacobs. Anth. 7, 183. * “Ἀστρεπτεῖ, Huschk. Anal. 199.” Schæf. Mss. “Hegemon Anthol. Jac. 13, 649.” Boiss. Mss.] Εὐστρεπτος, Qui facile versari, flecti aut torqueri potest, Flexilis, Tortilis : qua signif. εὐστραφής, εὐστρεφής, εὐστροφος, ab eod. στρέφω, dicuntur. Ionica et Poet. dialysi DICTUR Ἐυστρεπτος, Od. O. (291.) “Ἐλκον δ’ ἰστία καλὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσι, Funibus tortilibus e bovino tergore plexis. [“Pierson. Veris. 115.” Schæf. Mss. * Παλίστρεπτος, Nicander Th. 679. * “Πολύστρεπτος, Pierson. l. c. Christod. Ecphr. 172. 224.” Schæf. Mss. Orph. Arg. 1092. 1094. Schol. Il. E. 465.]

[* Στρεπτικός, Eust. ad Dionys. P. p. 157.]

Στρεπτίνδα, Lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injecta alia testula aut numismate, convertentur. J. Poll. 10. (9, 117.) multa παιδιῶν genera enumerans, “Ἡ δὲ στρεπτίνδα” ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νόμισμα νομίσματι τῷ βληθέντι, (sic enim leg. pro κληθέντι,) τὸ κείμενον ἔστρεφον.

Στρέφος, τὸ, i. q. στρέμμα, Hes., qui etiam addit, Dorica lingua accipi pro δέρμα, βύρσα : qua signif. supra στέρφος habuimus. [“Valck. Callim. 288.” Schæf. Mss.] Στρεφόω, Pelle s. Corio integro. E quo VERBALE Στρέφωσις, ἡ, Cum vas aliquod pelle s. corio operitur, * κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη, Hes. Obturatio s. Obligatio quæ fit pelle s. corio. [“Valck. l. c.” Schæf. Mss.]

Στρεφεδινέω, In gyrum flecto, Circumago et verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφεδινεῖσθαι, cum vertigine corripiuntur s. circumaguntur, Il. Π. 791. πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ’ ὦμω Χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δὲ οἱ ὄσσε, ubi Hes. διεστράφη, ἐσκοτοδίνιασεν, Distorti sunt, Vertigine correpti. Schol. περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί, οἷον ἐσκοτώθησαν. Composita vox e στρέφω et δινέω, verbis synonymis. [“Heyn. Hom. 6, 450. 7, 269. 8, 164.” Schæf. Mss. Act., Quint. Sm. 13, 7.] Ad perperam in VV. LL. SCRIBITUR Στρεφεδινέω, [et in Schn. Lex. * Στρεφιδινέω, sed non sine mendii suspitione. Legitur etiam * Στροφοδινέομαι, in Æsch. Ag. 50. quocum cf. * Τροχοδινέομαι, Prom. 907.]

Ἀεϊστρεφής, Qui semper vertitur s. versatur et circumagitur, torquetur, perpetua vertigine circumagitur, perpetuo motu versatur et torquetur. Ἀλίστρεφής, i. q. ἀλίστρεπτος, Qui in mari versatur, Marivagus. E Musæo affertur ἀλίστρεφῶν νήσων pro Mari circumdatarum insularum. Εὐστρεφής, Pulcre tortus, Tortilis, Flexilis, i. q. εὐστρεπτος, Od. E. (346.) “Ὀπλῳ εὐστρεφεῖ, Fune nautico pulcre contorto, s. Flexili, Tortili, Od. I. (427.) Τοὺς ἀκέων συνέεργον εὐστεφέεσσι λύγοισι. Ubi DICTUR Ἐυστρεφής dialysi Ionica et poet. pro εὐστρεφής, idque metri causa. [“Heyn. Hom. 6, 474. Jacobs. Anth. 7, 6. ad Ammon. 55.” Schæf. Mss.] Affertur ET Εὐστραφής, pro ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς, Versatilis, Versabilis, Qui dextre et agiler circumagitur. Derivatum ex aor. 2. ut εὐστραφής. [“Ammon. l. c.” Schæf. Mss.] Sic Ἀστραφής dicitur Qui flecti nequit. Unde ap. Hes. Ἀστραφές, ἄστρεπτον, ἀσφαλές : qui e Soph. Mysis Ἀστραφής affert pro σκληρός : quæ enim dura ac rigida sunt, flecti ac torqueri nequeunt ; ideoque sonabit i. q. Durus et Immobilis. [“Brunck. Soph. 3, 503.” Schæf. Mss. * Εὐστραφῶς, Hippocr. 1, 172. * Πολυστρεφής, Opp. A. 5, 132. * “Ταχυστρεφής, Theod. Prodr. Not. Mss. 6, 556.” Boiss. Mss.]

Στρεφάσκω, Verso, i. q. στρέφω, nisi quod frequentativi formam gerit, [a Schneidero non agnoscitur.]

Στροφή, ἡ, Versio, Versura, Versatio, Flexus : τοῦ τραχήλου, Flexus colli, Motus ille quo collum vertitur et circumagitur : vide Στροφεύς. Item στροφή dicitur Cum sessor equum progredientem habetis re-

flectit, s. in obliquum flectit: quod πλαγίως dicitur, et κάμψις, Flexus. Xen. Ἰππ. (7, 15.) p. 551. Ἦδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφεται ὁ ἵππος, ἥδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῶν ἂν· δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Ibid. dicit κάμπτειν et πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ pro στρέφειν: item ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφειν, Reflectere in latus sinistram: et eis τὰ δεξιά στρέφειν, In dextrum latus convertere. Ibid. ἐπ' ἀμφοτέρως τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει, Utramque maxillam equi assuefacit, ut modo in dextrum latus, modo in sinistram flectatur. Præcipit igitur eo loco quem citavi, ut equus sensim retineatur ante flexus, s. dum flectitur. Erat et choro sua στροφή, i. e. Conversio, cum sc. ad spectatores conversus pronuntiabat atque decantabat versus quosdam. In Argum. Νεφέλων Aristoph. Καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἑώρα· ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξήκει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή: cum remotis e scena histrionibus, ad populum conversus chorus anapæsticos versus pronuntiabat s. recitabat. Itidem idem Schol. in eadem Fabula, Τοῦτο ᾧδὴ καὶ στροφή ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὄραν καὶ ἄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἢ ᾧδῃ. Idem in eadem Fabula τὰ κατὰ σχέσιν παραβάσεων εἶδη esse dicit στροφήν, ἀντιστροφήν, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα: quibus nonnullos addere ᾧδην et ἀντῶδην: verum τὴν στροφήν ἔχειν ὁμοίαν ἐαυτῇ τὴν ἀντιστροφήν: solent enim στροφή et ἀντιστροφή ex eodem carminis genere constare. Tragici etiam Poetæ in suis Fabulis habent chororum στροφάς: annotatque Triclin. ap. Soph., κινουμένους τοὺς χορευτὰς πρὸς τὰ δεξιά, cecinisse τὴν στροφήν, ἀντιστροφήν autem, πρὸς τὰ ἀριστερά: ἐπῶδον vero cecinisse stando, (QUÆ Ἐπῶδος ita nominabatur διὰ τὸ ἐπᾶδεσθαι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, sive διὰ τὸ μετὰ τὴν στροφήν ἄδεσθαι): ubi etiam addit quid significare voluerint Poetæ his στροφαῖς et ἀντιστροφαῖς. Idem Triclinius στροφήν appellat, cum Electra ad chorum conversa-verba facit, et cum ad Orestem. Lyrici etiam Poetæ in suis versibus habent στροφὰς et ἀντιστροφὰς, ex eod. carminis genere et pari syllabarum numero constantes, ut ap. Pind. videre est. Sed et Musici suas στροφὰς et ἀντιστροφὰς ac ἐπῶδους habuisse dicuntur, s. suas καμπὰς et flexus. Pro Conversione et revolutione ap. Plat. quoque de LL. accipitur, dicentem στροφαὶ ὠρῶν, Tempestatum conversiones atque mutationes. Στροφή dicitur item Cum quis fallere aliquem studens, modo huc, modo illuc se convertit, ut elabendi viam aliquam inveniat: Tergiversatio fraudulenta. Etiam Lat. Strophæ, et plur. Strophæ. Plato de Rep. 3. de homine litigioso, Ἰκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, Nulla non versutia uti sciens ut iudicium evadat. Gal. Ἐπ' ἐκείνων γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφονται στροφήν, Eadem versutia et fallacia utuntur. Itidem ap. Aristoph. (Πλ. 1154.) ubi Mercurio dicenti, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἰδρύσασθέ με, Carion respondens, Quid? ait, Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Schol. στροφαὶ exp. οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι, ut significet Verba ad fallendum distorta, σκολιοὶ λόγοι, s. πλοκαί. Greg. Naz. certe dicit λογισμῶν πλοκάς et λογισμῶν στροφὰς, non absimili signif., i. e. Argutiarum versutias. Lat. quoque hoc vocabulo utuntur eod. sensu: ut Martial. Nihil stropharum est; jam salarium dandum est. Hesychio στροφαὶ sunt ἀντιλογίαι, διαστροφαί. Idem στροφαὶ exp. etiam ἀστραπαί: ut et paulo ante στροφή Paphios dicere annotarat pro ἀστραπή, i. e. Fulgur: pro quo et στεροπή. ["Burm. ad Phædr. p. 46. Mit., Wakef. S. Cr. 1, 30. Herc. F. 934. Musgr. 932. ad Diod. S. 1, 190. Jacobs. Anth. 7, 122. Brunck. Aristoph. 3, 72. Kuster. 120." Schæf. Mss. Στροφαί, Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. 311. * Στροφολόγος, unde] Στροφολογία, Conversio dictionum, Bud. [* Στροφοποιός, Gl. Ressor (sic.) * Στροφουργός, unde * Στροφουργία, Jacobs. ad Anthol. Palat. 515." Schæf. Mss. "Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 5, 56. 11, 132." Boiss. Mss.]

A ["* Ἀγκυλόστροφος, (ὁ, ἡ.) Phoc. Sym. Allat. p. 54. Ἐν ταῖς τοῦ Ἰορδάνου ἐλικώδεσι καὶ ἀγκυλόστροφοις, l. ἀγκυλ., ροιαῖς." Schn. Lex. Suppl. * Ἀγκυλόστροφος, Manetho 6, 105.] Ἀγχίστροφος, Conversioni mutationique propinquus, i. e. Subinde mutabilis, Thuc. 2, (53.) Ἐγὼν γὰρ ἐτόλμα τις ἂν πρότερον ἀπεκρύπτετο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφον τὴν μεταβολὴν ὄρῶντες τῶν τε εὐδαίμωνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων, καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, Subitam mutationem. Itidem ἀγχίστροφοι διώξεις in præhis, aut velitationibus, Procop. Ἦτε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει, καὶ ἐκ χειρὸς ἡ ἀγχιστρόφους τε τὰς διώξεις ἐποιοντο εἰς ἀλλήλους ἐκότεροι, Utrunque autem celeri excursu atque recursu impressione facta, exercitus exercitum lacebat. Dicuntur enim ἀγχίστροφοι διώξεις, cum ille, qui fugiebat, conversus persequentem sese cogit reflectere pedem, et in fugam vertit. Item aliquis ἀγχίστροφα βουλευεται, cum in capto consilio non pergit, sed sententiam mutat. Herod. 7, (13.) Συγγνώμην ἦμι ἐχέτε ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι, Quod consilium muto, et contrariam superiori opinionem dico. Itemque homo aliquis ἀγχίστροφος est, Qui versatili est ingenio, et velum scit modo huic, modo illi vento obvertere, prout utile videtur. Apud Suid. Ὁ θαλαμῆνης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμύθει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον αἰετὶ δίδους ἐαυτὸν. Præterea aliquis dicitur ἀγχίστροφος γίνεσθαι pro συστρέφειν, s. ταχὺ ἐπιστρέφεσθαι, ut ap. Eund., Ἐλτα ὑμεῖς τὴν φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιπαιῶν γίνεσθε τοῖς διώκονσι, i. e. Facite ἀγχίστροφους διώξεις, Subito conversi persequimini eos qui vos ante persequiebantur, et eorum terga cædite quibus vestra cadenda dederatis. At ἀγχίστροφον ἐπιχέλημα Hermogeni 1 de Inv. esse dicitur τὸ ἐκ τοῦ συνέγγους ἔχον τὴν ἀπόδειξιν: ut si dicamus, οἱ ἀσεβεῖς, et statim addamus, s. inferamus, οἷς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς ἀνήκε. Τὸ ἀγχίστροφον substantive accipitur pro Subita mutatione, s. Mutabilitate et instabilitate, Suid. e Procop. Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῇ τύχῃ, quæ se παίζει ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστρόφους μεταβολαῖς, ut Greg. Naz. de rebus sæcularibus dicit. Hesychio ἀγχίστροφος est itidem εὐμετάβολος, * εὐπερίστροφος. [* H. Steph. de Dionysii Imit. Thuc., ad Dionys. H. t. 457. 2, 1081. 5, 150. Toup. ad Longin. 339. Wakef. S. Cr. 3, 37. ad Herod. 516. ad Phalar. 240." Schæf. Mss. "Ἀγχίστροφον, τὸ, proprie, Propinquum conversioni, Quod celeriter convertitur. Hinc Longin. 9, 13. illud Homero tribuit, quatenus perpetuo consueverit ab alio ad aliud repente transire, ut semper aliud, semper improvise occurrat lecturi, et semper videatur στρέφεσθαι, h. e. in omnes partes verti. Ita Morus ad h. l.: cf. c. 27, 3. ubi jungitur τὸ ἐμπαθὲς et ἀγχίστροφον. Nam illa celeritas in convertendo affectum et vim adjuvat dicentis. Deinde τὸ ἀγχίστροφον ἐπιχέλημα dixit Hermog. de Inv. I. τὸ ἐκ τοῦ συνέγγους ἔχον τὴν ἀποδείξιν, explicante sic Schol. Anon. ad h. l. Rhet. Ald. 2, 357. ubi hoc exemplo utitur, Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν ἀσεβεῖς, καὶ εὐθὺς ἐπάγοιμεν, οἷς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς ἀνήκε. Porro προοίμια ἀγχίστροφα, Exordia, quæ quasi ante oculos versantur, dicta sunt Rhetoribus ea quæ sumta sunt et rebus præsentibus, v. c. a loco, personis, tempore, aliisque περιστάσεσι præsentibus, vulgo nominata προοίμια ἐκ τοῦ καιροῦ, ap. Hermog. de Inv. 1. p. 24.: vide Kaiρός. Lat. appellant exordium Ex ipsa causa natum, quod et Separatum vocatur Auct. ad Herenn. 7.: ἐκ τῶν παρὰ πόδας πραγμάτων τὸ προοίμιον πορίζειν dixit Eust. ad Hom. p. 1171. 1186." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀγχιστρόφως, Subita conversione ac repentina mutatione, Longin. (22, 1.) Ὡς ὑπὸ πνεύματος τῇδε κάκεισε ἀγχ. ἀντισπώμενος. [* Ἀείστροφος, i. q. αἰεστρεφής, Psid. de Van. Vit. 434. Tzetz. Ch. 10. p. 197. * Ἀστροφος, Esch. Ch. 96. Soph. Œd. C. 503. Plato Polit. 2. p. 282. * Ἄστροφος, Greg. Naz. Carm. p. 27." Kall. Mss.] Ἐνστροφος, in VV. LL. affertur pro Agilis, Tortilis. Sed puto mendosum esse, et pro eo scr. εὐστροφός. "Ἐτερόστροφα, dicuntur μέτρα quædam ap. Schol. "Aristoph., quorum Triclin. quoque ap. Soph. me-

“minit ex Hephæstione, et Hephæstio in suo Euchi-
 “ridio; cum enim dixisset τῶν συστημάτων esse
 “quædam ἄστροφα, quædam * ἀνομοίοστροφα: et
 “hæc ἀνομοίοστροφα διαίρεισθαι ac divelli interveni-
 “ente persona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut
 “alio quopiam epiphonemate: subjungit, Διαίρει-
 “ται δὲ ἥτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω· εἰ μὲν οὖν εἰς δύο
 “διαίρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· εἰ δὲ εἰς πλείονα,
 “* ἀλλοίοστροφον.” Εὐστροφος, i. q. εὐστρεπτος s.
 εὐστραφής: i. e. Facile versatilis, Qui facili motu
 versatur, vertitur et circumagitur, Agilis: ut cum de
 navi dicitur. Plut. Anton. (62.) Ναυσὶν εὐστροφούς καὶ
 ταχείαις. Ubi Bayf. Navibus agilibus et celeribus.
 Itidem animal aliquod, veluti equus, dicitur esse
 εὐστροφον, quod habenis parens, facile flectitur et
 circumagitur. Plut. (9, 197.) Οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ
 λόγῳ, ἀλλὰ τρώῳ χρωμένην, ὥσπερ οἶακι καὶ χαλινῷ,
 τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὥσπερ εὐστροφώτατον ἔωον, ὥς
 φησι Πλάτων, οἷον ἐκ πρύμνης ἀπομένῃν καὶ κατευθύ-
 γουσαν. Item Tortilis, Flexilis, seu, Bene aut Pul-
 cre tortus, ut cum de funiculo dicitur, quemadmo-
 dum et εὐστρεπτος: veluti cum Opp. K. 3, (259.)
 dicit, εἰ ποθ' ἐλοιεν εὐστρέπτοισι βρόχοισι Ἴππαγρον δο-
 λίοισι λόχοις, Laqueis flexilibus, s. tortilibus aut bene
 tortis. Itidem habentæ dicuntur εὐστροφοί, Quæ flexiles
 sunt, Plut. (8, 326.) Εὐστροφούς καὶ μαλακὰς ὥσπερ
 ἡνίας ἐνδούσας. [“Jacobs. Anth. 8, 100. Heyn.
 Hom. 6, 474. 495. 7, 78. Toup. Opusc. 1, 329.
 Anal. 1. p. 3.” Schæf. Mss. * Εὐστροφῶς, Gl. Cor-
 repte, Anthol. 5. p. 544.] Εὐστροφία, ἡ, Versatili-
 tas, Plut. (10, 14.) Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀεροὶ πέτανται καὶ
 πέρδικες, οὕτως οὐδὲ παντὶ λογικῷ μέτεστιν ὡσαύτως τῆς
 εὐρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας καὶ οξύτητος, ubi videtur
 ei inesse aliqua etiam Versutæ signifi., s. Ingenii
 versatilis, quod agiliter versuto huc, modo illuc con-
 vertit, ut exitum inveniat ἐν τοῖς ἀπόροις: [8, 32.
 “Casaub. ad Athen. p. 47. 1. p. 29. T. H. ad Luc-
 cian. 1, 220.” Schæf. Mss. “Dexteritas, Athen. 18.”
 Wakef. Mss. * Ἰσόστροφος, i. q. ἰσόπαλος, Etym. M.
 114, 9. “Qui circa eand. rem versatur, Suid. vv.
 Ἀντίπαλον, Ἀντιστρόφους.” Kall. Mss. Jambl. V. P.
 250. Nicomachi Musica. * Ἀνισόστροφος, Tzet. Ch.
 10. p. 194.] Μονόστροφος, Unicum habens στροφήν.
 Apud Theophr. H. Pl. 5, (7, 6.) μονόστροφος ἄμαξα
 Gaza interpr. Plaustrum simplicis verticis. [* Μονο-
 στροφικός, Schol. in Eur. Phæn. 1. Hec. 1023. in
 Aristoph. Ἰππ. 621. Ἀ. 836.] Νεώστροφος, Nuper
 tortus; ideoque Novus. Itidem Hes. νεώστροφον exp.
 νεωστὶ ἐστραμμένον καὶ καινόν. Il. O. 469. Νευρὴν δ'
 ἐξέρρηξε νεόστροφον. [“Heyn. Hom. 7, 78.” Schæf.
 Mss. * Ὀλόστροφος, Hes. v. Ἐλελίστροφε· εὐστροφε,
 ὀλόστροφε. “Lactant. de Falsa Relig. 1, 7. Apollinis
 versum hunc laudat: Πάνσοφε, * παντοδίδακτ', * ἐνο-
 λοίστροφε, κέκλυθι, δαῖμον. Ubi G. Canter. Nov.
 Lect. 30, 30. legit * αἰολόστροφε. Sed hinc patet leg-
 esse ἐλελίστροφε.” Soping. Vide Schn. Lex. et Suppl.
 * Ὀμοίοστροφος, * Ἀνομοίοστροφος, Schol. Eur. Phæn.
 103. Hec. 687. Vide Ἐτερόστροφος. * Παλίνστροφος,
 Const. Manass. Chron. p. 84, 89.” Boiss. Mss. “Opp.
 K. 2, 99.” Wakef. Mss. * “Παλίστροφος, Hoeschel. ad
 Sirac. p. 463.” Schæf. Mss.] Πολύστροφος, Qui multis
 gyris circumagitur. Alii, Versatilis, Mobilis. [Pind.
 Fr. Inc. 3, 3. p. 80. Heyn. “Valck. Phæn. p. 649.
 Dionysius 2. Philippus 8. Jacobs. Anth. 7, 122.
 * Πολυστρόφως, * Πολυστροφία, ibid.” Schæf. Mss.
 * “Τανύστροφος, Ingenti gyro, Euseb. Pr. E. 215.”
 Wakef. Mss. * “Ταχύστροφος, Præceps, Theodos.
 Expugn. Cret. 240. App. Byzant. 361.” Elberling.
 Mss. * “Τρίστροφος, Schol. Pind. Ὀ. 1, 3. p. 373.”
 Boiss. Mss.] Φιλόστροφος, Qui verti et mutari amat,
 Mutabilis, Inconstans, J. Poll. 6, (168.) Ἐλεγον δὲ
 οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόστροφον, τὸν εὐμετάβολον, Qui fa-
 cile mutatur.

[* Στροφικός, Hes. v. Λίσχοι· τὰ στροφικά τῶν
 σπερμάτων.]

Στροφαῖος, Versutus, ut quidam interpr. Qui multas
 novit στροφάς. Epith. est Mercurii, ut Aristoph. quo-
 que declarat, ap. quem (Πλ. 1153.) Mercurius Carioni
 dicit, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἰδρύσασθέ με. Quæ
 verba Carion detorquens, tanquam στροφαῖον dictum

A existimans παρὰ τὰς στροφάς, i. e. a strophis, s. ver-
 sutus dolosis, Quid? inquit, στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ
 ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Non quicquam strophis hic
 opus est: quasi se denominaret ita παρὰ τὸ στρέφε-
 σθαι καὶ πανουργεῖσθαι, (sicut alio nomine idem deus
 dicitur δόλιος,) s. παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα, quod
 πανούργων proprium est. Alias Mercurium cognom-
 inari στροφαῖον ajunt παρὰ τὸ πρὸς ταῖς θύραις ἰδρύ-
 σθαι ἐπὶ φυλακῇ, καὶ ἀπὸ τροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν,
 qui solent ὀπίσω θυρῶν ἀναδύεσθαι καὶ πανουργεῖσθαι,
 ut annotat Schol. Aristoph. Hesychio Στροφαῖος
 Ἑρμῆς est ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἰδρυμένος, διὰ τὸν τῆς θύ-
 ρας στροφέα. Quibus posterioribus verbis cognomen-
 ti rationem affert, a cardine januæ, ap. quam statui
 solebat, denominatum innuens. [“Sic * Στροφαῖα
 Ἀρτεμὶς dicta videtur ap. Athen. 259., ubi quidem
 mendose vulgo Στροφέα.” Schw. Mss.] Atque ita hoc
 στροφαῖος derivandum esset a στροφεύς. Vide et
 Στρόφισ.

Στροφάς, ἄδος, ἡ, Quæ circumagitur s. circumverti-
 tur, Sopb. Trach. (131.) p. 335. Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ
 χαρὰ Πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκτου Στροφάδες κέλευθοι,
 ubi Triclin. ἐπὶ πᾶσι κυκλικῶς ἐπέρχονται λύπη καὶ
 χαρὰ, ὥσπερ ὁδοὶ ἄρκτου στροφάδες: ut dicat Poëta,
 Inter omnes homines versari et oberrare modo gaudia,
 modo mæiores, sicut rota illa ἀμάξης perpetuo motu
 circumvertitur axem. Vocat ergo στροφάδας ἄρκτου
 κελεύθους, ipsas ἄρκτους αἰεὶ στρεφόμενας. Item Στρο-
 φάδες sunt Insulæ quædam in Ionio pelago, ut anno-
 tatur in Lex. meo vet. Plin. 4, 12. Ante Zacynthum
 xxxv. M. pass. in Eurum ventum Strophades duæ,
 ab aliis Plotæ dictæ. Igitur Στροφάδες ex insulæ vi-
 deri possent dictæ, quoniam circumvertuntur: quam-
 obrem et πλωταὶ nominantur, quia nature navis in
 modum videntur. Sed canit Virg. Æn. 3. Servatum
 ex undis Strophadum me litora primum Accipiunt;
 Strophades Graio stant nomine dictæ Insulæ Ionio in
 magno; quas dira Celæno Harpyiæque colunt aliæ,
 Phineia postquam Clausa domus. Ubi inter alia
 Servius, Pulsæ de Arcadia, pervenerunt ad insulas
 quæ appellantur Plotæ: et cum ulterius vellent ten-
 dere, ab Iride admoniti (nimirum Zethus et Calais,
 qui eas persequébantur) ut desisterent ab Jovis cani-
 bus, suos couverterunt volatus: quorum conversio,
 i. e. στροφή, nomen insulis dedit. Quæ Servii verba
 confirmat Apoll. Rh. 2, (296.) itidem de Zetho et
 Calai Harpyias persequentibus, Οἱ δ' ὄρκω εἶξαντες
 ὑπέστρεφον ἅψ' ἐπὶ νῆα Σευεσθαι. Στροφάδας δὲ μετα-
 κλείουσ' ἀνθρωποὶ Νήσους τοῖό γ' ἔκρηι, πάρος πλωτὰς
 καλέοντες: innuens, στροφάδας insulas ex eo nomina-
 tas fuisse, quoniam ibi Zethus et Calais ad navem
 ὑπέστρεφον, nec ulterius persequi Harpyias instite-
 runt. Quæ si sequamur, falsum fuerit etymon,
 secundum quod a circumversione nomen accepisse
 dicendæ essent: præsertim cum et Virg. dicat Stant.
 || Hesychio στροφάδες sunt etiam σκώληκες. [“Wakef.
 Herc. F. 934. Luzac. Exerc. 102.” Schæf. Mss.
 Numenius Athenæi p. 319. “Nonn. D. 45, 278.
 Orph. Arg. 675. Arat. D. 300. Manetho 1, 164.
 * Στροφάς, ἡ, Vortex, Dionys. P. 594. * Πολυστρο-
 φάς, Vorticossus, Multum volutatus, Nonn. D. 6,
 147.” Wakef. Mss.]

Στροφεῖον, τὸ, Theatri pars in qua erant heroes
 indigetati, vel in bello mortui vel in aquis, J. Poll. 4,
 (132.) Ὡσπερ καὶ τὸ στροφεῖον, ὃ τοὺς ἥρωας ἔχει τοὺς εἰς
 τὸ θεῖον μεθεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ
 τελευτώντας. [Gl. Versoria.] Affertur e Luciano
 etiam (3, 252.) Καὶ ἄγκυραι καὶ στροφεῖα καὶ περιαγω-
 γεῖς, sine expositione. Sed forsitan per στροφεῖα ibi
 intelliguntur στρόφοι Homerici, aut Funes quibus
 aliquid versatur s. flectitur. [“Solanus vertit Cy-
 lindros, quorum ope anchorarum funes et anchoræ
 tolluntur. Xen. K. 2, 7. Τὰ δίκτυα (ἐχέτω) δακτυλί-
 ουσ· τοὺς δὲ * περιστροφούς, ἀπὸ στροφεῖων. Vertunt:
 Circumactores de funiculis tortis conficiantur.” Lex.
 Xen. Cf. J. Poll. 5, 4. * “Ἡμιστροφεῖον, J. Poll. 4,
 127.” Kall. Mss.]

Στροφεύς, ἑως, ὁ, Vertebra: ut στροφεῖς τοῦ τραχή-
 λου, Vertebrae colli, i. e. Ossa quibus collum cir-
 cumvertitur s. circumagitur. J. Poll. 2, (130.) Ὀνο-

μάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν· καὶ στρόφιγγες παρὰ Φερεκράτει. || Forium etiam strophes sunt, i. e. Cardines qui circumvertuntur: ut ap. eund. J. Poll. 1, c. 8. Et l. 8. Στροφαῖος, ἐν τῷ αἰκήματι περὶ τὸν στροφέα ἰδρυμένος θεός. Qua signif. et in Στροφαῖος usurpauit Hes. et Schol. Aristoph. Itidem Theophr. H. Pl. (5, 3, 5.) Διὸ ταῖς στροφεῖς ταῖς θύραις πτελεῖνόνσι πρὸς: quoniam sc. ἀστραβέστατον ἐστὶ τὸ τῆς πτελέας ἔλκον. Ἐὰν γὰρ οὗτοι μένωσι, καὶ αἱ θύραι μένουσιν ἀστραβεῖς· εἰ δὲ μὴ, διασπρέφονται. Unde Plin. Rigorem fortissima servat ulmus: ob id cardinibus assamentisque portarum utilissima, quoniam minime torquetur. ["Ad Mœn. 192. Timæi Lex. 240. ad Diod. S. 1, 190. Aristoph. Fr. 242. Brunck. 1, 109." Schæf. Mss. Scapus cardinalis, Vitruv. 4, 6, 4.]

Στρόφιγξ, ἕγχοις, ὁ, i. q. στροφεύς: nam colli vertebrae, quas alii vocant στροφεῖς, Pherecrates στρόφιγγας nominat, ut ex J. Poll. docui. Item Portarum cardines appellantur στρόφιγγες, perinde ut στροφεῖς, fortassisque metaphorice præcedentes στρόφιγγες ab his portarum denominantur: præsertim cum Plato ap. Longin. dicat collo τοὺς σπονδύλους ὑπεστηρίχθαι ὅλον στρόφιγγας, Veluti cardines, quibus circumvertitur. Plut. Rom. (23.) Ἰνδῶν τοὺς στρόφιγγας, Portarum cardines. || Στρόφιγγες dicuntur etiam Vertibula illa ærea, quæ salientium fistulis aut epistomis adduntur, ut versa sinant effluere aquam, et rursus conversa effluentem reprimant: qualia in gutturiis etiam visuntur, aliisque vasis aquariis aut viniariis etiam. Schol. Aristoph. N. (450.) Λέγεσθαι δὲ στρόφιγξ καὶ τὸ ταῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὥστε τὴν πᾶν ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσῃ, καὶ αὐτὴν ἀνέναι, φορᾶν. || Aristoph. dixit etiam γλώσσης στρόφιγξ, quod interpr. Linguae versatilis volubilitas: B. (892.) Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ, Ζῆναις τε. Malim, Linguae meæ cardo s. vertibulum. Innuit enim deos æthereos esse, qui ipsius linguam in loquendo circumagant: ut Ovid. Est deus in nobis, agitante calescimus illo; Impetus hic sacræ semina mentis habet. Schol. στρόφιγγα dici scribit ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεῖσθαι. ["Eur. Phœn. 1133. Timæi Lex. 240. et n., Brunck. Aristoph. 3, 72." Schæf. Mss. "Joseph. 108, 13. Schol. Il. M. 459." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 5, 4. 6. * "Στροφιγγοειδής, unde adv. * Στροφιγγοειδῶς, Mathem. Vett. p. 44. Τὸ ἄκρον τοῦ * ῥώστακος στρ. λεπτυνθὲν ἐμβάλλεται εἰς τὴν ὀπήν." Schn. Lex.]

Στροφίς, ἴδος, ἡ, Conversio, i. q. στροφή, Volumen et spira, ut ex Eur. (Andr. 719.) στροφίδες ἱμάντων affertur pro Lororum volumina καὶ συστροφαί.

Στρόφιος, ὁ, Versatilis ingenii homo, Versutus, Versipellis: qualis supra ὁ ἀγχιστροφος ἄνθρωπος. Aristoph. N. (451.) Στρόφιος, ἀργαλέος, ματτυλοῖχός, ubi Schol. exp. εὐστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι, Qui in angustiis facile invenit aliquas strophas quibus evadat. Apud Hes. oxytonus scribitur, exponentem σκολιός, οὐχ ἀπλοῦς, πολυπλόκος. Sed rectius paroxytonus, ut et ap. Eust. 1561. Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ μὴ ἀπλοῦς, ἀλλ' ὥς εἶπειν στρόφιος, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς. Ubi etiam ΝΟΤΑ Στρεψίμαλλος tam in propria signif. usurpatum, quam in metaphorica: ut et p. 1638. ubi quendam Poëtam στρεψίμαλλον οἶν dixisse scribit: unde στρεψίμαλλους vocari τοὺς περιλαοῦντας καὶ * κακοσχόλους φράζοντες, summo scommate ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλούς ἐχόντων· καὶ οὕτω δυσλῦτων. Eod. inodo scribitur ap. Eund., p. 1353. ubi Στροφαῖος Ἑρμῆς dicitur nominatus non solum ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἰδρυμένος, sed etiam ὁ στρέφων καὶ εξαπατῶν, οἶον στρόφιος. ["T. H. ad Plutum p. 444." Schæf. Mss.]

Στρόφος, ὁ, Funiculus e loro aut cannabe aliave materia tortus s. plexus, συνεστραμμένος λῶρος ἢ σχοινίον, Hes.: Od. N. v. antepenult. et P. 199. de pera Ulyssis, ἐν δὲ στροφὸς ἦεν ἀορτήρ, Erat in ea lorum flexile, s. funiculus e loro tortus s. plexus, e quo suspendebatur. Schol. exp. ἱμᾶς περιστραμμένος: item adjective ἐκ σχοινίου πεπλεγμένος. Sed rectius

a substantive accipitur, ut et ab Eust. exp. σχοινίον ἐστραμμένον, ἥτοι κλωστὸν, ἢ καὶ ἱμᾶς τοιοῦτος. || Hesychio στρόφοι sunt τὰ λεπτὰ τριχίδια: forsân Cirri s. Cincinni intorti. || Στρόφον Medicæ vocant Tormina intestinorum, Corn. Celsus, 2, 6. de signis asæ intercutis loquens, Ejusd. morbi nota est, ubi circa umbilicum intestina torquentur, (στρόφον Græci vocant,) coxæque dolores manent. Hippocr. Aphor. 11, 4. Ὀκύσοι στρόφοι καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι. Aristoph. ap. Eust. 1746. Στρόφος μ' ἔχει, ὃ ἄνερ, καὶ ὀδύνη τὴν γαστέρα. Qui locus desumptus est e O. (484.), ubi mulier excusans tormina ventris, et in timetum se secessuram simulans, ad mæchum abiit, Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὃ νερ, κἀδύνη. Sic Athen. 3. Τὴν διαχώρησιν ἀνευ στρόφων τε καὶ παραχῆς παρασκευάζει. Itidem Diosc. 3, 166. de anetho. Στρόφους τε καὶ ἐμπνευματώσεις παύει. Plin. 20, 18. Anethum quoque ructus movet et tormina sedat, Rursum Diosc. de ammi, Ποιεῖ πρὸς στρόφους: et Plin. Tormina discutit. ["Eur. Hipp. p. 4. Valck., Hymn. in Apoll. Del. 122. ad Herod. 308. Jacobs. Anth. 7, 332. T. H. ad Plutum p. 432. Kuster. Aristoph. 122. Valck. Adonias. p. 248. Στρόφος, Στροφή, Reiz. de Acc. p. 116." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 869.] UNDE Στροφοῖμαι, Intestina mihi torquentur, Torminibus excrucior, vektor s. laboro, Tormina patior. Diosc. de oleo, Στροφούμεναις ἐν ποτὶ ὠφέλιμος δίδεται μετὰ πηγανὸν ἐψηθὲν, κνάθων ἐξ πλῆθος. Unde Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta pellit. Et in Hippiatr. Ὁ στρόφοιμος ἵππος, Equus qui torminibus afficitur, Torminosus: ut Cic. Torminosos quosdam dicimus, quia semper sint, sed quia sæpe sint. ["Ad Mgr. 196." Schæf. Mss. * "Στρόφωμα, unde * Στροφώμιον, τὸ, i. q. στροφεύς s. στρόφιγξ, Cardo, Hero Spirit. 166. Heliodorus Ms. περὶ Καταρισμῶν." Schn. Lex. * Στροφωτός, Versatilis, LXX. Ezech. 41, 24. * Συστροφεύσθαι, Hes. v. Ἰλιγγῆν, Lobeck. Phryn. 590.]

C Στρόφιον, τὸ, Suid. στοργγύλον * Ζωνάριον, Teretis zona, Ovid. Fast. 2. Dat teretem zonam, qua modo cincta fuit. Qualis fuit zona sacerdotalis, quæ ζώνη διακένως ὑφασμένη dicitur ab Josepho A. J.: J. Poll. mulieribus eam zonam tribuit, ut 7, c. 14. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον οὕτω τε ἐκάλουν, καὶ στορφίον· ὠνόμαζον. Quibus subjungit, Ἄ δὲ ζώνια, καὶ στοργγύλαι ἐκάλουν. Innuit igitur, ζώνιον, στοργγύλην, στορφίον, idem esse, et significare Teretem zonam, quæ mulieres cingi solebant. Itidem 5, c. 16. γυναικεῖον κόσμησιν annumerat στορφίον: ubi proparoxytonus scribitur, ut ap. Suid.: at loco paulo ante ex eod. J. Poll. citato, paroxytonus: ut ap. Hes. Στορφίον, ἡ στοργγύλη ζώνη. Affert J. Poll. ex Aristoph. locum quemdam in quo est, τὸ στορφίον λυθὲν. Et Suid. ex Eodem, τὸ στορφίον ἤδη λυόμενον. Strophii fasciolis que utebantur etiam exedem mulieres ad cohibendas mammas turgentes, et constringendam laxitatem pectoris s. sinus: ut docet Catull. in Argon. Non tereti strophio lactantes vincita papillas. Idem in Epithalamio Juliae, tibi virgines zonula solvunt sinus. Cic. de Arusp. Resp. P. Clodius a crocota, a mitra, a mulieribus soleis, purpureisque fasciolis, a strophio est factus repente popularis. Unde de talium artificibus est ap. Plaut. Aul. Stropharii astant, Semizonarii. Circa caput etiam strophii utebantur, qualia fere sunt illa redimicula mitrarum ap. Virg. aut Spira galeri, de qua supra in Σπείρα. Herod. Καὶ στρόφιον περὶ τὴν κεφαλὴν, Athen. (543.) de Parrhasio, Εφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, J. Poll. Νομοφύλακες ἐστεφάνωνται στορφίῳ λευκῷ, Legum custodes, qui νομοφύλακες dicuntur; strophio candido redimiti sunt. Et ap. Suid. Στρόφιον· οἱ ἱερεῖς φοροῦσι. Quale fere est filum illud flaminum, de quo supra in Πιλαμῆν. Plin. Coronas quasdam strophia fuisse vocatas auctor est, 21, 2. Tenuioribus utebantur antiqui coronis, Strophia appellantes: unde nata Strophiola. Et fortassis hæ coronæ vocabantur Strophia, a tortili flexilitate, s. quod e floribus aut frondibus torquereutur: capitibus autem ei

pectoris στροφή, quoniam e lana aut linea fascia torquebantur. Si enim lineam laneamve fasciam latam torqueas, rotundæ zonæ vicem præstat. Eadem signif. ETIAM Στροφος dici testatur Suidas: Λέγεται καὶ στροφή τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στροφήιον, ὃ ἔστιν ἔρεοῦν: legiturque ap. eum paulo ante hæc verba, Κόμην στρέφω χρυσῷ στροφῷ κεκοσμημένην. Sed pro eo στροφῷ Ms. Cod. habet κόσμῳ: et τρέφω pro στρέφω. || Στρόφος ἐρίον, Galeno 10 Meth. dicitur Hapsus lanæ contortæ: quod alio nomine dicitur σύστρεμμα, πύγμα, πύλημα, ut annotatum fuit in Πύλημα. ["Στροφήιον, Toup. Opusc. 1, 446. Emendd. 4, 473. Wakef. S. Cr. 3, 139. Jacobs. Anim. 327. Kuster. Aristoph. 221. Fr. 282." Schæf. Mss. Mitra, Manetho 1, 227. στροφίοισι καρήατα κοσμηθέντες: Aristoph. ap. Clem. Alex. 245. Plut. Arato 53. Diog. L. 8, 73. Philostr. Apollon. 8, 7, 6. Festus in Struppuss.]

* "Στροφώδης, Heringa Obs. 215." Schæf. Mss. Erotian. v. Τρύζειν, Foës. ad Hippocr. p. 81. Schn. Lex.]

* Στροφήλος, ὁ, Magicum instrumentum, i. q. τροχός, Nieephorus Schol. ad Synes. de Ins. p. 361. Barker. ad Etym. M. 1124-5. I. q. σφενδόνη, Nicet. Annal. 5, 3, 10, 2, 17, 1.] Στροφαλίζω, i. q. στρέφω, unde et derivatum est, i. e. Verto, Verso, Circumago. Unde ap. Hes. Στροφαλίζεται, στρέφεται. Nisi potius scr. Στροφαλίζετε, στρέφετε, ut respexerit ad Od. Σ. 315. Τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε, Torquete fusos, ut Plin. loquitur: Digitis torquete stamina, ut Ovid., qui eod. modo dicit Lævia versato ducentem stamina fuso. ["Toup. Opusc. 1, 470. Alcæus Mess. 8." Schæf. Mss.]

ITEM Στροφάλιγξ, ἡ, Conversio, Vortex, Flexus, Gyros, Arat. (43.) de helice, Μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι, Cic. Nam cursu interiore brevi convertitur orbe, Germ. Cæsar, Quippe brevis totam fido se cardine vertit, Fest. Avien. fusius, Cardine nam toto convertitur; haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapsu. Od. Ω. (39.) σὺ δὲ στροφάλιγγι κοίτης Κεῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων, ubi Eust. annotat, στροφάλιγγα κοίτης et ἀέλλης idem esse: nam στροφάλιγγα a στρέφειν dici, ἄελλαν ab εἰλεῖν, quæ στρέφειν et εἰλεῖν idem sunt, significantia sc. Versare, In gyrum flectere, torquere: [Il. II. 775.] Ita στροφάλιγξ ἀέλλης diceretur Vortex procellæ s. Turbo; et στροφάλιγξ κοίτης, Pulvis qui a turbine circumagitur et in gyros torquetur. At lactis siccati στροφάλιγγα Nicander vocat Caseum, a forma orbiculari, in quam formantur, dum lac coagulatur; vel etiam a torquendo: Θ. (697.) στροφάλιγγα * περιζήροιο γάλακτος, ubi Schol. expositionis loco addit, ἦν ἡμεῖς στροφαλίδα λέγομεν, ὅον τυροῦ τροχόν. Lac vero περίζηρον, i. e. Exiccatum et induratum, vocat caseum; nam ex eo coagulato casei indurantur. Obiter autem in verbis Scholiastæ NOTA Στροφαλῖς: pro quo fortasse potius est SCR. Στροφαλῖς: quæ et ipsa παρὰ τὴν στροφήν dicitur. Alii τροφαλίδα etiam in caseorum genere memorant. Hesychio στροφάλιγξ est non solum συστροφή κοινοροῦ, Turbo, s. Pulvis qui venti vortice circumagitur et gyratur, sed etiam ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται: quibus verbis Axem videtur significare, quem circum rota vertitur, ut janua circum cardinem. Idem στροφάλιγγος simpliciter exp. συστροφῆς, quemadmodum et Suid. ["Ad Charit. 261. Wolf. ad Hesiod. p. 100. Proleg. Hom. 243. Heyn. Hom. 7, 267. 8, 209. Jacobs. Anth. 6, 201." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 1, 446." Schæf. Mss. Dionys. P. 162. 584. 648. Arat. 43. Orph. Arg. 532. * "Εὐστροφάλιγξ, Huschk. Anal. 106. Antip. Sid. 27." Schæf. Mss. * Πολυστροφάλιγξ, Musæus 294. * Ταχυστροφάλιγξ, Nonn. D. 48. p. 1256.]

Στροφῶ, i. q. præcedens στροφαλίζω, ejusdemque originis, i. e. Verso, Circumago, [Torqueo, Alex. Trall. Ep. de Lumbr. "Ad Herod. 141. Heyn. Hom. 5, 630. 7, 112. Jacobs. Anth. 9, 345. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 62." Schæf. Mss. "In libris manu scriptis sæpius occurrit στροφῶ, sed perperam,

A corrigendumque est στρωφῶ. Orion Theb. Ms. Βάβαξ· ὁ λαὸς (corr. ὁ λάλος). 'Αρχίλοχος· Κατ' αἶκον ἐστροφάτο δυσμενὲς βάβαξ. Pro ἐστροφάτο cum edito Etym. M. scr. ἐστρωφάτο. Il. L. 463. κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι. Eust. ad h. l. p. 668, 45. Bas. 'Ενταῦθα δὲ σημειῶσαι, ὡς εἶπερ κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων γράφεται κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι διὰ μικροῦ ο, ἔχει ἂν μεγάλην ἀπορίαν καὶ δύσλυντον ἢ τοιαύτη γραφή. Herod. 2, 85. 'Ανὰ τὴν πόλιν στρωφώμεναι. Wesselingius libri Vind. scripturam, στρωφώμεναι, non poterat, sed adeo debebat assumere. Eand. scripturam si Dorv. cognitam habuisset, non scripsisset, opinor, quæ nunc legimus Animadvn. in Charit. 295. Porson. ad Eur. Med. 664. — * 'Ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστροφᾷ A. E., quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾶν, a στρέφω στρωφᾶν, a τρέπω τρωπᾶν, (a δέμω δωμᾶν,) formant Græci. Στροφώσα reperi in Nonni Dionys. p. 1270, 10." Schæf. ad Greg. Cor. 272. Cf. Lobeck. Phryn. 580. 583.] AT Στροφῶ, Strophis et versutiis utor: unde στρωφέετε, quod ex Epigr. affertur pro Decipiatis. ["Jacobs. Anth. 10, 165. Aristoph. Eip. 175." Schæf. Mss. Alex. Trall. 8, p. 447. Cf. Δέμω δόμος δομέω, Τρέμω τρόμος τρομέω, Βρέμω βρόμος βρομέω. Vide Schæf. ad Greg. Cor. l. c. * 'Αποστροφῶ, Tzetz. Hom. 283. * Περιστροφῶ, Quint. Sm. 6, 504.] Præcedentis autem στροφῶ nulla afferuntur exempla, et fortasse pro eo SCR. Στρωφῶ, quod Poeticum est, et a στρέφω ita derivatum, ut τρωπῶ a τρέπω. Od. Z. 307. 'Ἠλάκατα στρωφῶς ἀλιπόρφυρα: ut supra ex Eodem, ἡλάκατα στροφαλίζετε, Torquere fusos, Digitis torquete stamina, Ducite versato stamina fuso. Pass. Στρωφῶμαι, Vektor, Versor, Circumagor, Torqueor, Opp. K. 3, (425.) de crocodilo, in cujus dormientis hiantes fauces ingressus ichneumon, latera ei rodit, "Ἄλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδρόμενος ποτὶ χέρσον, "Αγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνησιν. Paulo ante, Πάντη μαινόμενος καὶ ἀμήχανος ἀμφαλάληται. Solent vero ii, quos dolor aliquis cruciat, modo in hoc, modo in illud latus verti. Item aliquis dicitur alicubi Στρωφᾶσθαι, sicut πωλεῖσθαι: et cum ἐπὶ Hesiod. ("Εργ. 2, 145.) ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, Versatur per populum, Convertitur ad pop. Hes. στρωφῶντο exp. non solum ἐστρέφοντο, περιστρέφοντο, sed etiam περιεβλέποντο. Eidem activum στρωφᾶν est non solum περιστρέφειν, verum etiam κλῶθειν, νήθειν. Qua in signif. στρωφᾶν i. foret q. στρωφᾶν s. στροφαλίζειν ἡλάκατα, Fusos torquere, Ducere stamina versato fuso. ["Heringa Obs. 184. Theogn. 817. ad Herod. 141. ad Charit. 295. Antip. Thess. 39. Porson. Med. p. 53. Orph. de Terr. Mot. 16. 46. Jacobs. Anth. 11, 9. Aristoph. Fr. 286. Heyn. Hom. 5, 630. 6, 469. 7, 112. Intransitive, Lobeck. Aj. p. 310." Schæf. Mss.] E quo Στρωφῶ COMP. 'Αναστρωφῶ, quod pro ipso στρωφῶ ponitur, sicut ἀναστρέφω pro simpliciter στρέφω, i. e. Verto, Verso, ap. Hom. et Hesiod. Poëtis enim peculiare est. Nam ille Od. Φ. (394.) sic ait, ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν: hic autem, 'A. (121.) Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην Πάντη ἀναστρωφᾶν, Versare quoqueversum, In omnem partem gyrate. Sciendum est tamen, esse aliam lect. in illo Hom. versu, sc. ἀναστροφῶν. Sed Eust. ἀναστρωφῶν legit: et Hes., cum ἀναστρωφῶν exp. ἀναστρέφω, mihi non dubium est quin ἀναστρωφῶν illud Homericum intellexerit. In VV. LL. habetur ET 'Αναστροφῶ, quod affertur ex Epigr. exponiturque non solum Convertito, sed etiam Subverto: quam signif. ἀναστρέφω quoque habet. Legitur et ap. Hes. 'Αναστροφῶν, ἀναστρέφω: sed mihi suspecta est ea scriptura, ac potius ω pro ο reponendum existimo: siquidem στρωφῶ dicitur pro στρέφω, ut τρωπῶ pro τρέπω, τρωχῶ pro τρέχω, νωμῶ pro νέμω: quæ omnia Poëtis peculiariora sunt. ["'Αναστρωφῶ, Jacobs. Anth. 9, 93. Marcus Arg. 33. Bruck. Soph. 3, 470. * 'Ενστρωφῶ, Musgr. Ion. 300." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 1, 306. Habetur etiam * 'Ενστροφῶμαι ap. Hippocr. 824. Foës.] 'Ἐπιστρωφῶ, Versor in, Oberro, Obeo, Od. P. 486. Καὶ τε θεοὶ ξέλνουσιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσι, Παν-

τοῖσι τελέθοντες ἐπιστροφῶσι πόλιν, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομένην ἐφορῶντες, i. e. ἐπιπλοῦνται, ἐπιστρέφουσιν, ἐπιφουτῶσι. [Æsch. Ag. 981. De * Ἐπιστροφῶν, Ἐπιστροφῶν, vide Porson. ad Eur. Med. 664. supra citatum. * Μεταστρωφῶν, Orph. A. 733. "Proclus Hymn. in Sol. 16." Schæf. Mss.] Παραστρωφῶν, Pervertō, Detorqueo, Distorqueo, In latus s. Oblique detorqueo, Apoll. Rh. 2, (665.) ὄμματα δέ σφι Λοξὰ παραστρωφῶνται, ["Jacobs. Anth. 7, 244." Schæf. Mss.] Περιστρωφῶν, Circumverto, Circumago. Περιστρωφῶσθαι, Circumire et Obire significat. Ex Herod. (8, 135.) affertur Περιστρωφόμενος χρηστήρια pro Pervestigans oracula. ["Wakef. Herc. F. 935." Schæf. Mss.] "Ἀμφιπεριστροφῶν, i. q. ἀμφιπεριστρέφω, s. περιστρέφω, Circumverto, Convertō: sed Ionicum "et poeticum. Unde ap. Homerum ἀμφιπεριστρώφα:" [Il. O. 348. Greg. Cor. 409.]

[* Ἀμφιστρέφω, unde] "Ἀμφιστροφή, Hesychio "ἐκχώρησις, ὑποστροφή, Deflexio, Reflexio. Posset et "pro Conversione accipi." [* Ἀμφιστροφος, ad Æsch. Suppl. 889. "Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 48. v. 273." Boiss. Mss. Ἀμφιστρέφης, vide Ἀμφιστεφής. * Ἀμφιστραφής, Ecphantas Stobæi p. 331. Ἡδὺς καὶ ἀμφιστραφής, Interpr. Facilis.]

Ἀναστρέφω, Inverto, Inverso ordine colloco, s. Præpostero, Hermog. ἀναστρέφειν τὰ πράγματα. Sic ἀναστρέφειν τὰς λέξεις ap. Gramm.: vide Ἀναστροφή. Item in contrariam partem verito, ut ap. Aristoph. Πλ. jam factus oculatus, Ἄλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ Δελῶ τὸ λοιπὸν κ. τ. λ.: Bud. interpr. hic, In contrariam partem vertere, Versa vice disponere. Ἀναστρέφω, Convertō retrorsum, ut ἀναστρέφω πόδα, Eur. (Hipp. 1176.) Pedem retro convertō, i. e. Redeo. Item ἀναστρέφω pro Convertō aliquem retrorsum, i. e. Redire facio, Retrorsum reverti cogo. Æschin. Ἀλλὰ καὶ τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι, Retro per sua vestigia redire fecerunt, non admittentes eos, Bud. Idem ap. Plut. exp. Retro in fugam vertere. Contra tamen pro Reverti facere fugientes, in hoc Ejusdem loco, Καῖσαρ δὲ ὑπαντιάζων ἐπείρατο μὲν ἀναστρέφαι τοὺς φεύγοντας. Et in isto Ejusdem, in Antonio, Δις δὲ φεύγοντας τοὺς Καίσαρος ὑπαντήσας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω, inquit Bud., Verso. Plato de LL. 1. Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν, Rursus perpendamus. Ipse alibi hoc idem sic dicit, Σαφέστερον ἔτι τοίνυν ἀναλάβωμεν τοῦτ' αὐτὸ ὅ, τι ποτὲ λέγομεν. || Subverto, ἀνατρέπω, Hes. Sic Jo. 2, (15.) Καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω, neutrum, pro Invertor, Inverso ordine collocor, Reciprocor, Convertor reciproce, Hermog. περὶ πολιτικὸν λόγον loquens, Ἐπεὶ κἀνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα, καθάπερ ἀνέστρεφεν κἀκεῖ ἐπ' ἀμφοῖν, Convertitur enim reciproce, Bud. Supra autem dixerat ἐπεὶ καὶ ἀντιστρέφει. || Ἀναστρέφω, pro ἀναστρέφομαι, Retro vertor, Revertor, Redeo, Lucian. Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item pro Retrocedo; nam Xen. pro eod. ἀναστρέφειν ponit et ἐπαναχωρεῖν. Item ἀναστρέφω pro Terga verito, Bud.; nonnunquam et pro In hostem insequentem convertor: ut ap. Xen. Ἑλλ. 4, (3, 4.) ἀναστρέφειν dicuntur cedentes et fugientes, cum conversi pugnam instituunt, Οἱ δὲ Θερταλοὶ, ὡς εἶδον παρὰ δόξαν ἐλαύνοντας, οἱ μὲν ἐφυγον, οἱ δ' ἀνέστρεψαν. Idem Bud., cum scripsisset, Ἀναστρέφω, Redeo, Recurro, Remeo, subjungit exemplum e Theophr. II. Pl. 5, (1, 9.) Ἐφ' ἕτερα τῆς ἐντεριώνης ἢ πελέκης ἀναστρέφει, In utramque partem remeat. Philo de Mundo, Πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἐαυτό. Pass. Ἀναστρέφομαι, Invertor, Præpostero ordine collocor, Ordine inverso collocor, sic: Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ πρᾶγμα, Inversus igitur erat rei ordo, Res igitur præpostere fiebat. Apud Gramm. ἀναστρεφόμεναι προθέσεις, Præpositiones quæ ordine inverso ponuntur; vel, ut vulgus loquitur, Quæ ponuntur per anastrophē: ut Ὡς ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα. At vero ap. Diosc. 2, 22. Τρυγόνος θαλασσίας τὸ κέντρον ἀνεστραμμένον ταῖς φολίσιν, exp. Marinæ pastinacæ radius, qui adversis squamis reflectitur. Ubi Bud. ἀνεστραμμένον exp. simpliciter Reflexum, Retrorsum conversum. Ἀναστρέφομαι, Convertor retrorsum: τὴν γνώμην, Convertor retrorsum senten-

tiam, i. e. Sententia mea retrorsum convertitur, i. e. Me pœnitet s. piget eorum quæ dixi, feci, facere aggressus sum, Me pœnitet ceptorum. Nam ejus sententia, quem pœnitet alicujus rei, veluti retro convertitur. Ac mihi non videtur absimile vero, hoc Gr. loquendi genus in mentem venisse Virgilio, cum scriberet, Æn. 10. init., quianam sententia vobis Versa retro? || Item ἀναστρέφομαι Retro vertor, Redeo, pro quo et ἀναστρέφω usurpari dictum est, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 11.) Οἱ δ' ἐπεὶ ἐγγὺς τοῦ τέλους ἐγένοντο, ἀνεστρέφοντό τε καὶ ἀπὸ τῶν μνημάτων κ. τ. λ. In Pand. Τὸ διδόμενον ἐπὶ τῇ αἰσχυρᾷ αἰτίᾳ ἐκατέρων, οὐκ ἀναστρέφεται, Quod datur ob turpem causam amborum, non-revertitur. Sic et alibi identidem. Sed Latine Revertitur aliquid datum (pro Redditur, vel Redhibetur, ut Bud. vertit,) vix dici possit. At itidem in vernaculo sermone Retourner, cum usitatissimum sit pro ἀναστρέφειν, i. e. Reverti, capitur interdum transitive pro Reddere. Ἀναστρέφωμαι, Subvertor, Evertor, Isocr. Archid. Ἀνεστράφθαι δὲ τὰς πολιτείας, καὶ καταλελύσθαι τοὺς νόμους: ad Phil. Ἀναστράφωσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα. || Ἀναστρέφομαι, Versor, in pass. signif. pro στρέφομαι. || Versor, verbum deponens, Plut. Romulo (9.) Ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, Versatur in oculis, aut Latinus, Versatur ante oculos. Item, Ἀναστρεφόμενος ἐν τῷ φανερό, ap. Xen. Ἑλλ. (6, 4, 16.) ut Lat. Versari aliquem in loco, Sic Plut. Fabio, Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἀνεστρέφετο. Ponitur et cum περὶ hac in signif.: ut ἀναστρέφωμαι περὶ τὰ γυμνάσια. Apud Hom. autem accus. habet hoc verbum, Od. N. (326.) ἀλλὰ τιν' ἄλλην Γαῖαν ἀναστρέφομαι: sed accus. hic est e vi præpositionis juactæ cum verbo: perinde ac si diceretur στρέφωμαι ἀνὰ γαῖαν. || Ἀναστρέφωμαι περὶ τι, Versari circa quiddam, pro, In eo esse occupatum, Diosc. Ἀνεστράφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι. Citatur e Theophilo, Ἀναστρέφωμαι περὶ τὴν ἐπιτροπὴν, pro Tutelam administrare: [ἐν ἐξουσίαις, Jambl. V. P. 418. "Ἀναστρέφωμαι, Wakef. Phil. 449. Abresch. Æsch. 2, 81. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. Jacobs. Anth. 10, 237. Exerc. 1, 152. ad Lucian. 1, 848. Schneid. Anab. 80. Thom. M. 876. Markl. Suppl. p. 246. Brunch. Soph. 3, 498. Aj. fin. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. p. 78. Schneid. ad Demetr. Phal. p. 122. Valck. Phœn. p. 776. Bergler. ad Alciph. 183. 220. Toup. Emendd. 1, 372. Zeun. ad Xeu. K. Π. 175. 814. 816. 819. Greg. Cor. 210. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. ad Diod. S. 1, 137. 219. ad Herod. 458. 646. Musgr. Bacch. 792. Dionys. H. 4, 2361. Heyn. Hom. 8, 446. Conf. c. ἀνατρέπω, ibid. Kuster. Aristoph. 60. ad Dionys. H. 2, 1147. 3, 1751: cum ἀντιστρέφω, Schneid. ad Xen. Hier. 242. * Ἀναστρέφω, Carminis genus, Leon. Alex. 33. Nicomedes Smyrn. Ἀναστρέφομαι, Valck. Adonias. p. 259. Wakef. Alc. 29. 1070. Abresch. Æsch. 2, 3. Antiphil. 20. Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. "Ἀναστρέφομαι, commercium habeo, obscæno sensu, Stob. 404. Com. E. mendo, Plut. 65. Wyttēnb. Vagor per, cum accus., Callim. L. P. 76." Wakef. Mss. Ἀνεστράφη κατὰ τὸ δέον, Inscr. Pergamena ap. Chishull p. 147. Vide Lex. Xen. "Ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, Rerum gestarum ordinem invertere, turbare. Contrarium est τὸ καθ' ἣν ἐπράχθη τάξις, κατὰ ταύτην διεξίναί, ap. Aristid. Πολ. A. 658. Illud quidem inimicum est τῇ σαφηνείᾳ et καθαρότητι. Unde ἀναστροφή dicta Genus quoddam τοῦ ὑπερβάτου, cum in duobus verbis ordo usitatus mutatur et convertitur, ut in Mecum, Tecum, Quibus de rebus. Ita est ap. Quintil. 8, 6, 65. Schol. Thuc. ὑπερβιβασμὸν passim vocat: ἀναστρέφωμαι τὰ κεφάλαια, quo sensu dicitur, exposuimus in Κεφάλαια." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Ἀνεστρόφωτες, Reversi, Appian. Bell. Pun. 34. p. 343.] Ἀνεστραμμένως, Adv. factum ex ἀνεστραμμένος participio præcedentis verbi ἀναστρέφομαι. Signif. autem Inverse, Præpostere, Præpostero ordine: [Etyim. M. Hes. * "Ἀναστρέπτεος, Schol. Eur. Or. 206. 684. 1378. Ἀναστρεπτέον, Schol. Soph. Aj. 627." Boiss. Mss. Schol. Ven. Il. K. 351. Schol. Vict. Il. A. 370. Schol. Cod. Harl. Od. A. 69. "Buttm. Schol. Od. A. 218. H. 152." Elberling. Mss. "Schol. Apoll.

Rh. 1, 516. Clem. Alex. Str. 6, 17. Pæd. 2, 2. 7." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 6, 73. 630. 8, 468. 677." Schæf. Mss. * "Ἀνάστρεμμα. Brodæus K. 4, 4. memorat lectionem ἐμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας. Eandem Steph. et Leuncl. in margg. posuerunt. Quæ si vera est, significantur Conversiones s. Conversiones oculorum." Lex. Xen.]

Ἀναστροφή, ἡ, Inversio, Præpostera collocatio, Præposterus rerum situs. Qua in signif. nomen est Figuræ ap. Gramm., cum sc. verborum ordo invertitur, sequente eo quod præcedere debet : ut ὄρνιθες ὤς, et ὦ, ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα : et in oratione soluta sæpe, τούτων περὶ vel πέρα, (retracto etiam accentu,) pro περὶ τούτων, παρὰ τούτων. Inversio vocatur a Fabio hæc figura. Est etiam ἀναστροφή nominum compositorum, ut δακέθυμος per ἀναστροφήν e θυμοδακῆς. || Conversio retrorsum, in contrariam partem, Reciprocatio. A Bud. exp. Flexus in contrariam partem, Xen. Ἰππαρχ. (3, 14.) Εἰς δὲ τὸ μὴ πίπτειν τοὺς ἵππους, ὑπολαμβάνειν δὲ ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς, Cum in decursione ludicra convertuntur, et ex aversis adversi fiunt. || Reversio, Reditus ; nam qui redeunt, convertuntur retro. Xen. (K. 6, 25.) de venatore leporem in frutetis quærente, τὰς ἀναστροφὰς ποιούμενον πυκνὰς, ὅπως ἂν μὴ παραλειθῇ. Exp. a Suida et ἀνταπόδοις. Vide paulo ante locum e Pandectis, in quo ἀναστρέφεται expositum est Revertitur, pro Redditur s. Redhibetur. || Conversatio ap. aliquos, Commoratio aliquo in loco. In N. T. autem sic accipitur ut in vernaculo sermone Conversation, 1 Petr. 2, (12.) Τὴν ἀναστροφήν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν, Jac. 3, (13.) Δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας. Vocant autem Galli La bonne conversation de quelqu'un, Bonam rationem conversandi cum hominibus : cum sc. quispiam eam vivendi rationem instituit, ut erga eos, cum quibus versatur, se bene gerat, nec illis facto dictove aliquo offendiculum præbeat, aut cuiquam exemplum malum præbeat : ["vide et Diog. L. Pyrrhone 366. HSt." Seager. Mss. : ad Greg. Cor. 697. 818. Vide Ἀναστρέφω. "Ad Diod. S. 1, 187. 250. 2, 383. Abresch. Æsch. 2. p. 3. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. Ammon. 9. 66. Thom. M. 118. Dionys. H. 3, 1812. 4, 2039. 2043. Vitæ genus, ratio, Wessel. de Jud. Arch. p. 13. Bernard. ad Synes. p. 128. Tempus, Mora, Dilatio, Diod. S. 1, 295. Otium, ad 1, 542. 550. 603. 628. 2, 269. 401. 555. 585. Grammatic., Reiz. Acc. p. 122. Sylb. ad Paus. 259. Bernard. ad Theoph. 1. p. 100. ad Callim. 1. p. 18. Conf. c. ἀναγραφῇ, ad Dionys. H. 1, 519." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 23. Τὰν ἂπ' ἀναστροφῆς εὐταξίαν ἐπέδειξαντο, Inscr. Cnossica ap. Chishull. p. 121. Ἀ. et ἀνατροφή conf., Schæf. Meleteni. Crit. in Dionys. H. 63. 138. : Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 666.] [* Ἀνάστροφος, unde * Ἀναστρόφως, Eust. 1490, 13. Sext. Emp. p. 463. "Nicom. Geras. Harm. p. 12." Kall. Mss. * Ἀναστροφία, Manetho 4, 312. * Ἐδανάστροφος, Procl. Paraphr. Ptol. 230. * Κακοἀνάστροφος, 233.] Ἀναστροφάδην, Adv., i. q. ἀνέστραμμένως, paulo ante expositum : unde Hes. illud per hoc explicat. Suidas autem scribit, Ἀναστροφάδην φασὶν ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἡδικομένῳ ἐγκαλῇ, ubi pro ἐγκαλῶν reponenti mihi ἀδικῶν omnes assensuros spero.

Ἀναστρέφω, i. q. ἀναστρέφω, sed Poëtis peculiare. Pass. Ἀναστρέφομαι pro στρέφομαι ἀνὰ, Versor per, Perneo, Percurro, Pervado : qua signif. et ἐπιστροφάω dicitur. Hesiod. (Θ. 763.) εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἀναστρέφεται, Pervadit æquora maris. [* "Ἀνταναστρέφω, Clem. Alex. Pæd. 1, 13. p. 136." Kall. Mss. "Theod. Prodr. 326." Elberling. Mss. * Ἐναναστρέφω, Schæf. ad Greg. Cor. 494. * Ἐξαναστρέφω, Schol. Aristoph. Ὀρν. 1240. Æsch. Pers. 814.] Ἐπαναστρέφω, Retrorsus ago, Reverti s. Retrocedere cogo. Pass. Ἐπαναστρέφομαι, Revertor, Refero pedem, ut qui terga dant et fugam capessunt : qua signif. ἀναστρέφειν quoque et στρέφειν dicuntur. Xen. (Ἰππαρχ. 8, 25.) Ἐπαναστρεφόμενοι τοῖς πολεμίοις

ἐμπεσῶν, Cum in hostes fugientes s. terga dantes incidisset. Ajunt significare etiam Refero pedem, Revertor : eo sensu, quo acies referre pedem dicitur, cum a fuga, in quam inclinarat, reversa, insequentibus resistit, et quæ ante fugerat, contra persequentes insurgit hostes. Cujusmodi est ἡ ἀγχιίστροφος δίωξις, cum sc. οἱ διωκόμενοι γίνονται ἀγχιίστροφοι. || Ἐπαναστρέφω exp. etiam Subverto, sicut ἀναστρέφω. [Refuto, Aristoph. B. 1102. "T. H. ad Plutum p. 43." Schæf. Mss.] Ἐπαναστροφή, ἡ, Reversio, Reflexus. Est et σχῆμα orationis, sc. ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἐτέρον κώλου ἀρχὴ γένηται, Cum membri unius finis principium fit alterius : Ὅν γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Homericum autem hoc (Il. Υ. 371.) Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίλος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, δέμας δ' αἰθῶνι σιδήρῳ, dissimile est priori illi : διότι, inquit Hermog. (περὶ Ἰδ. 1. p. 176.) μὴ συλλαβαῖς μὴδὲ λέξει, κύμματι δὲ ὅλη ἐπανέστρεψεν, Quoniam reflexio illa non fit syllaba una aut altera, aut vocabulo aliquo, sed integro membro. || Pro Vita et conversatione affertur e Conc. Sardicensi. Qua signif. ἀναστροφή quoque usurpatur a Petro Apostolo. ["Ad Il. X. 127. Heyn. Hom. 8, 89." Schæf. Mss. * Προαναστρέφω, Diog. L. 10, 28.] Συναναστρέφω, Una revertor, refero pedem, retrocedo s. convertor, Plut. Galba, Συνανέστρεφον πάντες, Una omnes couvertebantur, referebant pedem : (cf. c. 10.) At Pass. Συναναστρέφομαι, Conversor cum aliquo, Versor cum aliquo et congregior, Plut. Lycurgo (17.) Συναναστρέφομαι σοι, Tecum versor. [Ad Greg. Cor. 494. Schæf.] Συναναστροφή, Reversio, qua sc. aliquis cum aliquo aut aliquibus pedem refert ; Conversatio, i. e. Consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit, ut cum Plin. dicit, Ne cui frequentior conversatio sit suspecta. ["Ad Diod. S. 1, 187. 250." Schæf. Mss. * Ὑπαναστρέφω, Hippocr. 464, 46.]

Ἀντιστρέφω, In contrarium verto, s. In contrariam partem, Obverto, Inverto. A Bud. exp. etiam Retrorsus ago s. pello, item Versa vice facio. Comicus quidam ap. Athen. (104. 671.) Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Ubi fortasse ἀντέστροφεν accipiendum pro Perverterunt. Sic Ἀντιστρέφομαι, pass. In contrarium verter, Obvertor, Inverto, Reciproco. Ἀντιστρέφομαι, Redhibeor, in Pand. Τὸ δοθὲν ἐπὶ αἰτίᾳ μὴ ἀδυνάτῳ, τῆς αἰτίας μὴ προβαινούσης ἀντιστρέφεται. Sic sæpe : alibi tamen ἀναστρέφεται legitur, et sæpius. Ἀντεστραμμένος, partic., In contrarium versus, Obversus, Inversus, Oppositus, Contrario modo se habens. Unde Adv. Ἀντεστραμμένως, Versa vice, E converso, ut vulgo loquuntur. Item, Contrario s. Opposito modo, Aristot. Pol. 4. Ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀντεστραμμένως ποιοῦσιν, Opposito modo, et ἀντικειμένως, ut ibid. Bud. ["Ad Lucian. 1, 348." Schæf. Mss.] || At Ἀντιστρέφω, voce act., et pass. signif. et pro ἀντιστρέφομαι, Reciproco, quasi Retrorsum convertor. Apud Dialecticos Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοί, Syllogismi reciprocantes, reciproci. Gell. 5, 10. sic orditur, Inter vitia argumentorum longe maximum esse vitium videtur eorum, quæ ἀντιστρέφοντα Græci dicunt. Ea quidam e nostris non hercle nimis absurde Reciproca appellarunt. Id autem vitium accidit hoc modo : cum argumentum propositum referri contra convertique in eum potest, a quo dictum est : et utrumque pariter valet. Ἀντιστρέφον epigramma, Reciprocum epigramma, Epigramma cujus versus inverso ordine legi possunt, videlicet incipiendo ab ultimo vocabulo, et ascendendo ad primum. Cujusmodi sunt illi duo Philēphī pervulgati, quorum initium, Laus tua, non tua fraus etc. Tales item in Epigr. tit. εἰς Ἰατροὺς, de Hippocrate, Ἰπποκράτης φάος ἦν κ. τ. λ. Quidam e Latinis reciprocōs Sotadicos appellarunt, de quibus lege Fabium : a Pausania βουστροφηδὸν dicuntur scripti. ["Aristot. Categ. c. 7." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 499. Thom. M. 806. Wakef. Trach. 575. Jacobs. Anth. 7, 12. Diod. S. 1, 219. Heyn. Hom. 8, 613. Ἀντιστρέφοντα, Toup. Opusc. 1, 435. Ἀν-

τέτροφα, Thom. M. 796. Huschk. Anal. 65. Kuster. Aristoph. 196." Schæf. Mss. "Ἀντιστρέφομαι, Contrarius sum, Stob. 234, 11." Wakef. Mss. Lex. Xen. Vide Ἀντιστροφός, Ἀντιστροφή, * "Ἀντιστρεπτόν, Schol. Apoll. Rh. 1, 516. Schæf." Boiss. Mss. "Aristot. Anal. Prior. (1, 39.) 2, 5." Kall. Mss. * Ἀντιστρεπτός, unde * Ἀντιστρεπτά, τὰ, Instrumenta ad circumversandum idonea, Diod. S. 20, 91. p. 779= 471. * Ἀντιστρεπτικός, adv. * "Ἀντιστρεπτικῶς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 141. Ed. Combef." Boiss. Mss.]

Ἀντιστροφός, ὁ, ἡ, Oppositus, E regione situs, Obversus, Obversim respondens, Bud. citans ex Isocr. (ad Philipp. 25. p. 91. Cor.) Κόνων δ' οὐ πολλοῖς ἔρεσιν ὑστερον ἀντιστροφή τούτων ἔπραξε. Quo tamen in loco videtur ἀντιστροφή significare Opposita, i. e. Contraria: sicut quidam interpr. in hoc quoque loco Plat. Timæo, ubi gen. itidem jungitur, Τὸ δὲ τούτων ἀντιστροφή. At huic loco Halicarnassei convenient fortasse melius interpretationes, in quo de rhythmis Isocraticis loquens, citatis hisce verbis, Δεινότερον ἐνόμιζον εἶναι κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, ἢ καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθνήσκειν, subjungit, Οὐκ οὖν τῷ μὲν καλῶς τὸ κακῶς ἀντιστροφή, τῷ δὲ ἀκούειν τὸ ἀποθνήσκειν παρίσταν. || Ex adverso respondens, et in conjugatis æque pollens, Aristot. Pol. 4, (5, 1.) Καὶ ἔστιν ἀντιστροφός αὕτη ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὥσπερ ἡ τυραννὶς ἐν ταῖς μοναρχίαις, Et quo modo se habet tyrannis ad regnum, sic hæc species vitium est atque excessus oligarchiæ. Idem et ἀντιστροφήν τῷ τελευταίῳ εἶδει τῆς δημοκρατίας dixit pro ἀνάλογον. Hæc Bud. Illius autem loci ab eo ex Aristot. eitati sensus patet ex alio Ejusd. l. ibid. "Ἡπὲρ μάλιστα εἶναι δοκεῖ τυραννὶς, ἀντιστροφός οὐσα τῇ βασιλείᾳ, ubi tyrannis ἀντιστροφός regno Latine videtur dici debere Ex altera parte respondens, ut Cic. (Orat. 22.) locutus est in vertendo hoc ejusdem Philosophi dicto, (Rhet. 1, 1.) Ἡ ῥητορικὴ ἔστιν ἀντιστροφός τῇ διαλεκτικῇ: nisi quod particulam Quasi addit, veluti ad interpretationem illam molliendam. Eod. autem modo, quo ab Aristot. rhetorica ἀντιστροφός dialecticæ, item tyrannis ἀντιστροφήν regno dicitur: eodem Plut. poeticam dixit ἀντιστροφήν picturæ, de Poëm. Aud. Plato quoque dixit justitiam medicæ arti ἀντιστροφήν, significare volens, quod est in corpore medicina, id esse in animo justitiam. Citatur autem e Plut. Camillo ἀντιστροφός rursum cum gen. Ἀντιστροφός τῆς παρούσης εὐπραξίας, pro ἰσόρροπος, s. ἀντίρροπος. Ἀντιστροφός costæ, quasi Invicem sibi respondentes, J. Poll. || Ἀντιστροφός, Comædiæ pars. Vide Ἀντιστροφή paulo post. ["Thom. M. 76. 669. Jacobs. Anth. 7, 7. Dionys. H. 1, 457. Ruhnk. Orat. Gr. p. 76. Heind. ad Plat. Gorg. 58. 64. coll. 62. Toup. Opusc. 1, 181. Lesbon. 179. Similis, Heind. ad Plat. Theæt. 398. Subst., Platonius, Schol. Aristoph. Πλ. 253. ad Dionys. H. 5, 221." Schæf. Mss. I. q. ἰσόστροφος, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 215. Plato de Rep. 10. p. 326. Τὰς δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὐτὰς εὐεργεσίας ταύταις ἀντιστροφούς. Ἀντιστροφός, ἡ, Aristot. Rhet. 3, 9. Probl. 19, 15. Vide Schn. Lex. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 26. 53. 225. 430. "Ἀντιστροφή, Quæ facile retorqueri ab adversario possunt, Dionys. Art. Rhet. 9. p. 330. Unde et ἀντιστρέφοντα argumenta Græci dixerunt, Quæ referri contra convertique in eum possunt, a quo dicta sunt: Gell. 5, 10. Fabric. ad Sext. Empir. Antirrh. 2. p. 307. Sopater ad Hermog. in Rhet. Ald. 2, 54. Ἀντιστρέφον ἔστι, ὅτ' ἂν ὧν τις λέγει πρότερον τὰ ἐναντία ὑστερον λέγει, καὶ τὰ μὲν αὐτοῦ καταβάλλη, τοῖς δὲ ἐναντίου πρὸς ἀπόδειξιν χρηταί." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀντιστρόφως, E converso, Versa vice, Reciproce. Item, Contrario modo. Lucian. (3, 604.) Ἀ. τῆς Νόβης, Contra quam Niobe, Contrario modo Niobæ. Ἀντιστρόφως, Vicissim, Bud. e Plat. de Rep. 7. Ἀντιστρόφως γυμναζομένη τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. ["Schol. Pind. O. 3, 34." Boiss. Mss.]

Ἀντιστροφή, ἡ, Inversio, Conversio quæ fit retror-

sum, in contrarium, Reciprocatia. Apud Gramm. ἀντιστροφή variis fit modis: ut τὰ μὲν ἄλλα, μεταλλά: et ἀντιστροφή compositarum nominum, ut Πάτρακλος, Κλεοπάτρα. Item ἀντιστροφή comparationum, ut κῆνις ὡς ὀμίχλη, et ὀμίχλη ὡς κῆνις: itidem νέφος στρατιωτῶν, et στρατὸς νεφελῶν. Apud Rhetores autem Schema est ex adverso respondens τῇ ἐπαναφορᾷ. Vide Eust. Ἀντιστροφή, Comædiæ pars, quæ ETIAM Ἀντιστροφός dicitur, h. e. Obversim respondens et similis τῇ στροφῇ, Bud. In hymn. etiam deorum ἡ ἀντιστροφή opp. τῇ στροφῇ, ut inquit Macro. Dicitur autem ἀντιστροφή, quoniam, eum στροφή fieret in dextrum latus, illa fiebat in sinistrum, ut in Στροφή docui, quod vide. Οἱ ἀρχαῖοι, inquit Theophrastionis Schol., ἐπαίουν ἀτίχουσι δύο μείζονα καὶ ἓνα ἐλάττωνα τῶν οὖν μείζονων τὸν πρότερον, στροφήν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἀδόντι αὐτὸν καὶ χορεύοντες τὸν δὲ δεύτερον, ἀντιστροφῶν καὶ ἀλλάξαντες τὴν χορείαν τὸν δὲ ἐλάττωνα, ἐπρόδον αὐτὸν ἐσθγκότες. ["Ad Dionys. H. 5, 130." Schæf. Mss., ad Dionys. H. de C. VV. 260. 430. "Ἀντιστροφή, fig. Conversio, Cum in fine membra eadem verba habent: v. Hermog. Id. 1. p. 176. hoc exemplo [e Demosth.] usus, Ἀν μὲν γὰρ οὐσα ἂν τις λάβη καὶ σώσει, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν ἂν δὲ ἀναλώσει λάβη, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνησθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν cf. Eust. ad Il. N. p. 945. Contraria est τῇ ἐπαναφορᾷ. Alexandr. Σχημ. 583., ubi ideirco dicitur στροφῶν τὴν ἐπαναφορὰν: vide Ἐπιστροφή. Alia videtur esse ἀντιστροφή, quam Phœbammon in Schol. definit, ὅτι ἴνα εἴπω ἡχῶν ἐπέρασα, ἀντὶ τοῦ πεσῶν ἡχῶσα. Sed in ultimis verbis περὶν fuisse suspicamur. Simile est quod ἀντεστραμμένον dicitur Herod. περὶ Σχημ. ap. Villos. Anecd. 2, 93. ubi definitur λόγος ἀντικείμενος τῇ κατὰ φράσιν προσφορᾷ σημαίνοντος. (Forte ita leg. λόγος ἀντικείμενος τῇ κατὰ φῶν προσφορᾷ σημαίνοντος. Sic et ap. Eust. ad Odys. p. 1499. τῷ ἀντεστραμμένῳ, ἡ φυσικὴ τάξις ὀpponitur) Sed mox separatim hanc formam τὸ ἀντιστρέφον ἀντιστροφήν appellat, κάμε τεύχων pro καμὲν ἀντιστρέφον cf. Aquil. Rom. Fig. 35. p. 178. Rubak." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["* Ἀντιστροφικός, Eur. Iph. p. 364. Markl., 2. p. 122. Barnes." Schæf. Mss.]

Ἀποστρέφω, Avertō, Il. X. (197.) Τὸ σάκεα προπαροῖεν ἀποστρέψασκε παραστάς, pro ἀπέστρεψε, et ἀπέστρεψε pro ἀπέστρεφε, Gal. Ἀποστρέψαντες ἐκτρέψαντες ἐτέρωσε τὸ δι' αὐτοῦ φερόμενον, Lucan. 135.) Ἠὺχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι, τὸ ἀλλοτρίον τοῦ φαντάσματος, Avertere, Depellere. Passiva vox est Ἀποστρέφομαι, Avertor, Gal. Ἀποστρέφεται δὲ καὶ ἀποτρέπεται τὸ αἷμα πρὸς ἕτερα μύρια. Hinc partic. ἀπεστραμμένος, Aversus. Ἀποστρέφω Obvertō, Cicerone interprete, Arat. (344.) Ἀλλ' ὅστιθεν φέρεται τετραμμένη, οἷα καὶ αὐτὰι Νῆες, ὅταν δὴ ναῖται ἀποστρέψωσι κορώνην. Q. I. Cic. ita reddit, Sed conversa retro cœli semper loca portat: Sicut, cum cœptant tutos constringere portus, Obvertunt navem magno cum pondere nautæ. Sic autem et Virg. Æn. 6. init., Et tandem Euboici Cumarum allabitur oris. Obvertunt pelago prorsus: tum dente tenaci Anchora fundabat naves. Est autem notandum, hic, sicut et in loco illo Arat., ἀποστρέφειν νῆα eos, qui appellant navem in portum at vero Γ. (162.) videntur ii dici ἀποστρέφειν νῆα, qui navem a recto cursu detorquent, et retroagunt. Hinc autem dixit, Ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν. || Ἀποστρέφω videtur eodem fere modo, quo dixit Hom. ἀποστρέφειν νῆα, dixisse ἀποστρέφειν ἀμάξας, pro A via incepta avertere s. revocare et retroagere. Sic Bud. ἀποστρέφειν vult significare Retro flectere, Od. X. (173.) Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερῶν: nam retro flectuntur manus, dum a tergo religantur. Ἀποστρέφω, Convertō, ut, Ἀποστρέφω πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον, Cum vultum convertisset: citatur e Plut. || Ἀποστρέφω, neutra signif. pro Abscedere, Alio iter deflecto, et quasi A recta via me avertō, pro ἀποστρέφομαι ἐτέρωσε, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 12.) Ἀγασίλαος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, εὐθὺς τὰ ναυτία

ἀποστρέψας, ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. Apud Plut. Demetrio cum gen. Καὶ τούτων πάλιν ἀποστρέψας, i. e. τούτων ἀποστρέψαμενος, Cum ab eis abscessisset, Bud. || Passiva vox ἀποστρέφομαι activa quidam signif. Avertō me, i. e. Avertō vultum, oculos, Xen. K. II. 5, (5, 3.) Ἐπεὶ δὲ καταβάς ὁ Κύρος ἀπὸ τοῦ ἵππου ἦλθεν ὡς φιλήσων αὐτὸν κατὰ νόμον, ὁ Κναζάρης κατέβη μὲν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπεστράφη δέ· καὶ ἐφίλησέ μὲν αὐτὸν, δακρ. κ. τ. λ. Et duabus pp. post, Τί οὖν; ἔφη ὁ Κύρος, ἡ καὶ φιλήσω σέ; Εἰ σὺ βούλει, ἔφη. Καὶ οὐκ ἀποστρέψεις μὲ ὥσπερ ἄρτι; Οὐκ ἀποστρέψομαι, ἔφη. Ubi notandum est diligenter, vocem activam et pass. indifferenter usurpari; deinde hic accus. poni, cum in illo priore l. ἀπεστράφη absolute positum sit. Hes. ἀποστρέφεται exp. ἀποτρέπει τὸ πρόσωπον. Fortasse autem non ἀποστρέψεις, sed ἀποστρέψῃ, scriptum reliquerat Xen. || Aliquando ἀποστρέφομαι est Aversor, i. e. Exosum habeo, Fastidio: quod soleamus vultum ab his avertere, quæ fastidimus. Lucian. (3, 25.) Καὶ μηδὲν ἀποστρέψῃς. Rursum Gal. Ἀποστραφέντες τὸ μέλι πρὸς αὐτὸν, Aversantes, i. e. Fastidientes. Synes. c. Andron. Ἀμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. Ἀποστρέφομαι neutra signif. pro Recedo s. Abscedo citatur e Plat. Epist. 7. Καὶ εἰπὼν πάντα, ἀποστρεφόμενος ὄχλῳ μὴν ἔξω. Sed tamen videri possit supervacaneum participium ἀποστρεφόμενος, si hac in signif. accipiatur. Itā autem vocem activam sumi constat ex iis, quæ Bud. citat, exemplis. || Ἀποστρέφομαι signif. passiva, Avertor, sicut ἀποστρέφω, Avertō, ut ante dictum est. Sed non solum Avertor significat, verum etiam Converter: quæ signif. contrariæ sunt. Dicitur enim ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον, Converteror ad hunc, (unde fortasse figura ἀποστροφῆ dicta,) Plato de Rep. 7. Κὰν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάσει αὐτὸν βλέπειν, οὐκ οἶε ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν, ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν, Nonne existimas eum ab obtutu luminis intensioris conversurum se ad ea, quorum aspectum ferre potest? I. e. quæ in tenebris sunt. Aristot. Probl. s. 6. Πότερον οὐ ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπομεν. Bud. Citatur ex Eur. (Iph. T. 1165.) ἀπεστράφη πάλιν, pro Retro conversum est. Unde ἀποστροφή. Ἀποστρέφομαι, Contorqueor, Retorqueor, Aristoph. (Eip. 279.) Ἀποστράφῃναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε. In quem l. annotatur, Atticos dicere ἀποστραφῇναι, quod alii dicunt διαστραφῇναι. Citatur et ex Herod. (1, 166.) Ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, pro Erant enim rostris retortis. Hinc et ἀποστροφοὶ ὀφθαλμοί, Retorti, Perversi. [Ἀποστρέφω χεῖρας, Soph. Œd. T. 1145. “Ad Charit. 566. Musgr. Iph. T. 1165. Hel. 583. Wakef. Phil. 562. Jacobs. Anim. 271. Even. 15. ad Diod. S. 1, 721. 2, 166. 192. 292. Brunck. Aristoph. 2, 98. Valck. Oratt. 385. Hipp. p. 275. Phalar. p. 44. ad Herod. 69. 578. Zeun. ad Xen. K. II. 237. Wyttenb. ad Plut. 1, 243. Ilgen. ad Hymn. 376. Conf. c. ἀποτρέπω, Kuster. Aristoph. 59. ad Diod. S. 2, 166. Heyn. Hom. 6, 318. 8, 65. Dionys. H. 4, 1987. Grammat. Huschk. Anal. 72. Ἀποστρέφομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 297. Toup. Opusc. 1, 258. 2, 286. Bergler. ad Alciphri. 170. 196. 348. ad Charit. 362. (562. 566.) Xen. K. II. 76. Phryn. Ecl. 145. Thom. M. 527. Markl. Suppl. 159. Med., Eur. Iph. T. 801. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 120. Macedon. 1. Heusing. Emend. 327. Cum dat., Athen. T. 5. p. 457. Ἀπεστραμμένος, Heyn. Hom. 6, 153.” Schæf. Mss. * Ἀπυστρέφεσθαι, Æolice, ad Greg. Cor. 586.] “Ἀπεστράφατο, Ionice “pro ἀπεστραμμένοι ἦσαν: præter. plusquamperf. “pass. tertia pers. plur. e tertia sing. ἀπέστραπτο, “inserto α ante το, et tenui versa in aspiratam.” [* Ἀπεστραμμένος, Plut. 9, 585. * Ἀπόστρεπτος, Phrynichus Bekkeri p. 10. * Ἀναπόστρεπτος, Qui averti non potest, Symm. et LXX. sec. Ed. Compl. Job. 9, 13. * Ἀποστρεπτικός, Schol. Soph. Aj. 118. p. 177. Erf.]

Ἀποστροφή, ἡ, Aversio. Qua in signif. interdum peculiariter dicitur de Certa quadam figura ap. Rhett. Exp. tamen a Quintil. duobus verbis Sermo aversus, 4, 1. Sermonem a persona iudicis aversum,

A qui ἀποστρέφῃ dicitur, quidam in totum a proœmio summovent: 9, 2. Aversus quoque ab iudice sermo, qui dicitur ἀποστροφή, mire movet. At Bud., ubi dixit ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον significare Converteror ad hunc, subjungit. Unde fortasse figura ἀποστροφῆ dicta. Et paulo ante dixerat, ἀποστροφῇν esse Cum orator convertitur in adversarium. Ego tamen a partibus Quintiliani stare malim; nam orator orationem suam pronuntiat converso ad iudicem vultu: quod si paulisper ad alium se convertat, huiusmodi conversio fieri non potest, quin prius fiat a persona iudicis aversio. Adeo ut si utriusque horum ratio habenda esset, interpretari oporteret Aversio ab uno et conversio ad alium. Sic autem et ἀποστρέφομαι fortasse intelligendum est non simpliciter significare Converteror, sed Aversus ab uno ad alium s. ad aliud convertor; vel Avertens oculos ab uno, ad aliud eos convertor. Suidas tamen ἀποστροφῇν exp. καταστροφήν, i. e. Conversionem ad aliquem, eod. Bud. interpr. || Aversatio, aliquando, ut cum Themist. ἀποστροφήν et ἐπιθυμίαν inter se opp. Ἀποστροφή, Defectio, quæ signif. a prima non videtur nullum remota esse; nam qui a suis deficit, se avertit a suis et ad hostes velut divertit. Citatur autem pro exemplo huius signif. Plut. Alcib. (14.) Καὶ πρῶτον μὲν Ἀργεῖους αἰσθανόμενος μίσει καὶ φόβῳ τῶν Σπαρτιατῶν ζητοῦντας ἀποστροφήν. Quidam exp. Quærentes se alio convertere. Hes. ἀποστροφήν vult significare προδοσίαν. || Ἀποστροφή, Effugium, ἐκφυγή, ἀποφυγή, Soph. Œd. C. (1473.) Ὡ παῖδες, ἦκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτῇ, κούκέρ' ἔστ' ἀποστροφή, i. e. ἀποφυγή, inquit Schol. Sic ἀποστροφήν οὐχ ἔχειν dicitur Qui effugium non habet, effugere non potest. Et cum gen. Dem. (702.) Ἐνούσης δὲ οὐδεμιᾶς ἐστὶ ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν: ubi a quibusdam Effugium s. Fuga, ab aliis Tergiversatio redditur: (cf. p. 42.) Ἀποστροφή, Perfugium, Recēptus, ut Xen. (Ap. 2, 9, 5.) Νομίσας ἀποστροφήν οἱ τὸν Κρίτωνος οἶκον, μάλα περιεῖπεν αὐτόν: [K. II. 5, 2, 23.] Et cum gen., Thuc. (8, 75.) Ἀποστροφήν σωτηρίας νομίζοντες σφίσιν οὐκ εἶναι, Perfugium et præsidium salutis, Cic. Sunt qui ἀποστροφήν οὐκ ἔχω exp. Non habeo quo me convertam. Dicunt tamen potius Lat. Quo me vertam. [“Musgr. Iph. T. 1165. Hel. 447. Porson. Or. 910. Med. p. 28. 62. Brunck. Soph. 3, 470. Depulsio, Purgatio, Valck. Hipp. p. 275. Figura rhetorica, Heyn. Hom. 4, 578. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gorg. 143. ad Charit. 704. Ἀ. τοῦ βίου, ad Lucian. 3, 293. cf. Toup. Opusc. 1, 51. Emend. 1, 78. ad Thom. M. 94. ad Herod. 109. 671. 693. ad Diod. S. 1, 207. Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Musgr. Med. 799. (1223.)” Schæf. Mss. “Effugium, Philostr. 357.” Wakef. Mss. Plut. Lucullo 27. Herod. 2, 13. “Nota orationis figura, in qua sublimitatis adjumentum esse statuit Longin. 16, 2. Alia ἀποστροφή est Hermogenis περὶ 16. 72. cum omnis oratio instituitur ad iudicem. Huic gravitatem et σεμνότητα inesse negat Hermog., ut et ὑποστροφή, cum oratio ad accusatorem deflectitur: cf. Tiber. Rhet. 7. Unde Rhetores præcipiunt ἀποστρέφειν, h. e. Apostrophe uti, ut Sopatr. Διαρ. 289.: v. Aquil. Rom. §. 9. Huius nominis figuram Jul. Rufin. ap. Ruhnk. 244. ita definit: ‘Cum sermo allecto et instituto ordine in diversum et contrarium vertitur, Lat. Conversio dicitur. Inter μετὰστασιν et ἀποστροφήν hoc interest, quod μετὰστασις personarum multiplicata variatio est, et ab alia ad aliam, deinde rursus ad aliam et deinceps gradatione transitur; at in apostrophē commutatio est personæ fere unius.’ Quintil. 4, 1. p. 175. ita habet: ‘Sermonem a persona iudicis aversum, quæ ἀποστροφή dicitur, quidam in totum a proœmio summovent.’ In q. quidem l. ea apostrophe intelligitur, quam Longin. tractavit, non illa, de qua Hermog. sententiam attulimus. Porro Quintil. 9, 2, 38. ita:—‘Aversus quoque ab iudice sermo, qui dicitur ἀποστροφή, mire movet, sive adversarios invadimus, sive ad invocationem aliquam convertimur, sive ad invidiosam implorationem. Sed illa quoque vocatur aversio, quæ a proposita quæstione abducit

audientem." Eruesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

'Απόστροφος, ὁ, ἡ, Adj. Aversus. Oculi ἀπόστροφοι, Aversi oculi, vel Perversi, et quasi Retorti: οἱ ὀπίσθεν ἐστραμμένοι, ut oculi insanientis Ajacis ap. Soph. (Aj. 70.) ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστροφούς Αἰγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσσιν εἰσιδεῖν. || Interdum cum gen. usurpatur ἀπόστροφος pro Aversus, i. e. Abhorrens, Synes. Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοὶ τοῦ Θεοῦ. Sic utitur et Lucian. || 'Απόστροφος, Substantivum aliquando pro ἀποστροφή, ut cum in Comædiis ἀπόστροφος esse dicitur pars παραβάσεως, cum sc. chorus ad populum se convertibat, post recessum histrionum. Vide Schol. Aristoph. Sic et ap. Gramm. ἀπόστροφος sunt qui putent tanquam subst. usurpari: adj. esse putant alii, et subaudiri subst. προσωδῖαν. Dicit autem ob id ἀπόστροφον προσωδῖαν censet Bud., quod aversa sit ἀπὸ τῆς δασείας. Est ἀπόστροφος, inquit Moschop., σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνήεντων, i. e. ἀπόστροφος est signum elisionis vocalis, vel vocalium. [Ad Greg. Cor. 678. "Thom. M. 221. ad Charit. 773. 775. 781. 785. Jacobs. Anim. 312. Strato 77. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 136. 225. 247. Steph. Dial. 59. 'Απόστροφος, ἡ, Platonius." Schæf. Mss.] 'Αποστροφή, Venus una dicta cognomento, [Urania,] παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμου καὶ ἐργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν, i. e. Ex eo quod humanum genus a libidine inconcessa et factis nefandis averteret, [ap. Paus. Bæot. 16, 2. Sylb. ad p. 97.] Schæf. Mss.] "Αποστροφή, ἡ, Asperula, VV. LL."

[* "Ἀνταποστρέφω, Tzetz. Ch. 5, 903." Boiss. Mss. * Ἀνταποστροφή, Strabo 6. p. 395.] "Προσποστρέφω, Insuper avertō," ["Joseph. 1072, 15." Wakef. Mss.]

Διαστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι, Distorqueor: διαστραφῆναι τῷ βάρει, Præ ponderis gravitate distorqueri: ut ea quæ rigida solidaque firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur s. distorquentur et cedunt. Item ligna et materies διαστρέφεσθαι dicuntur, i. e. Distorqueri s. Torqueri: quod quibus non accedit, ἀστραβῇ nominantur, ex eo, quod rigorem fortissime servant et minime torqueantur: ejus signific. exemplum e Theophr. attuli in Στροφεύς, una cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur et depravatur, H. Pl. 5. Ἀπαλότῃτα μὲν οὖν ἔχειν φασί, χεῖριστα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας διαστρέφεται γὰρ μάλιστα: Præ ceteris enim torquentur, nec rigorem firmiter servant, παραστρέφονται: sicut ibid. διεστραμμένα et παρεστραμμένα ξύλα synonymos dicit Quæ torta et depravata sunt, opponens eis τὰ ἀστραβῇ. Oculi etiam alicui διαστρέφονται, Distorquentur, ut Horat. nutans, Distorquens oculos. Aristot. Probl. Διὰ τί τῶν ζώων ἀνθρώπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται; respondet, Quia vel solus vel præ ceteris animantibus ἐπὶ λήπτως ἐν τῇ νεότητι γίνεται, ὅτε καὶ διαστρέφεσθαι συμβαίνει πᾶσι, Oculis distortis esse, Bud. afferens et hunc locum Aristoph. Ἰππ. (173.) ubi Dem. dicenti, "Ἐπὶ νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἑτέρον εἰς Καρχηδόνα, respondet ἄλλαντοπώλης bis verbis, Εὐδαιμονίῳ γ' εἰ διαστραφήσομαι, Si oculos distorsero. Schol. ibi διαστραφήσομαι exp. στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς. Unde διεστραμμένοι, Distorti: quibus Cic. opp. Formosos; seu, Quibus oculi perversi et distorti sunt, depravati sunt per limitatem, ut Gaza vertit. Et in Hippiatr. "Ἦν διαστρέφονται, Si oculi eis pervertantur, ut Cels. loquitur. Collum quoque alicui διαστρέφεται, Distorquetur et sinistro flexu pervertitur ac depravatur: ut ap. eund. Aristoph. Ὀρν. (176.) Pisthetæro dicenti, περίαγε τὸν τράχηλον, jubentique modo βλέπειν κάτω, modo ἄνω, upupa respondet, νῆ Δία Ἀπολαύσομαι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed et crura alicui διαστρέφονται, Distorquentur: unde ap. Horat. Crura distorta: ut Schol. Aristoph. Εἰρ. (279.) ubi Poëta dicit, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε, annotat, quod ibi dicitur ἀποστραφῆναι, alias dici διαστραφῆναι, i. e. κλασθῆναι, Distorqueri et frangi. Metaph. etiam usurpatur, Ps. 17, (26.) Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, Cum perverso perversus eris, ubi nisi neutraliter ac-

cipiamus s. passive hoc διαστρέψεις, scr. foret potius διαστρέψῃ. Item et veritatem aliquis διαστρέψεν dicitur: eo sensu, quo Lat. Obscurare et infirmare veritatem, Contaminare veritatem mendacio. Dem. pro Cor. Περὶ οὗ τοὺς πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν Ἀμφισσέων διεξιὼν δόγματα, ὡς διαστρέψων τὰ ληθῆ. Aliud exemplum habes in Ἠλικιώτι. ["Ad Phalar. 333. Phryn. Ecl. 74. Kuster. Aristoph. 106. 100. Brunck. 3, 11. Wakef. Trach. 272. Cattier. Gazonh. 72. Heind. ad Plat. Gorg. 131. Valck. Oratt. 325. Diatr. 74. 199. Bergler. ad Alciph. 211. P. Abresch. Paraphr. 358. ad Charit. 331. Toup. Opusc. 1, 392. Διεστραμμένους τοὺς πόδας, Heyn. Hom. 4, 164. 196." Schæf. Mss. * Διεστραμμένους, Perverse, Distorte, LXX. Sirac. 4, 18. Heliod. 2, 19. p. 76. Cor. Chrys. Hom. 28. T. 5. p. 171. "Clem. Alex. 438. Athan. 1, 773. * Διαστρεπτεόν, Clem. Alex. 191. 445." Kall. Mss. * Διάστρεμμα, Hippocr. 94. 748.]

Διαστροφή, ἡ, Distortio, Theophr. C. Pl. Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, Firmissime rigorem servant, Minime torquentur, ἀστραβῆ πάντων εἰσι. Et διαστροφή τῶν ὀφθαλμῶν, Oculi distorti s. perversi, Chrys. sic διαστροφή ὀμμάτων, quod Gaza interpr. Limitas oculorum. Item, Πρὸς ὑστέρην μύσεις καὶ διαστροφὰς, Diosc. 1, 38. de cicino oleo. Vulvis conversis atque præclusis, Ruell. Item διαστροφή τῶν πραγμάτων, pro Rerum perversio atque iniquitas, e Chrys. de Sacerd. : Bud. certe διαστροφή Græce reddit, quod Cic. dixit Perversitas, i. e. Ratio nec recte nec ordine constituta, de Offic. Ut si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna perversitas. ["Ad Diod. S. 1, 696. Wakef. S. Cr. 1. p. 30. Athen. 1. p. 30." Schæf. Mss. "Schol. II. B. 6." Wakef. Mss.] Διάστροφος, Distortus, Perversus: ὀφθαλμοὶ, Oculi distorti s. perversi: ut cum in morbo comitiali distorquentur: pervertuntur, ut Celsus loquitur: sic Lascar. διάστροφοι γλῆναι. Item διάστροφοι φρένες, Soph. (Aj. 447.) Mens perculsa et emota: alio nomine παράφοροι φρένες dicuntur, et ἐξεστηκνῖαι, quales sunt insuorum. Item διάστροφος μορφή, quod exp. Mutata forma: malim ego interpr. Distorta s. Perversa facies. Item homo aliquis dicitur διάστροφος, additio accus. rei quæ in eo διέστραπται, ut Athen. (399.) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, Qui est distortis oculis, Strabo. Sic διάστροφος τὸ σῶμα, Lucian. (3, 106.) Qui est distorto corpore: s. simpliciter Distortus, ut Cic. dicit, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos esse. [Æsch. Pr. 674. "Thom. M. 220. Wakef. Trach. 272. 794. S. Cr. 1, 30. Cattier. Gazonh. 72. Antiochus Epigr. 2. Lobeck. Aj. p. 289. Valck. Anim. ad Ammon. 88. Diatr. 74. Musgr. Bacch. 1165." Schæf. Mss. * Διαστροφῶς, Sext. Emp. 152. 248. 277. Ἀδιάστροφος, vide Ἀστραβῆ. Dionys. H. Thuc. 2. p. 265, 31. Diod. S. 3. p. 108, 7. M. Anton. 1, 15. Orph. H. 63, 9. Creuzeri Inj. Philos. ac Theol. 1, 8. 100. 194. * Ἀδιαστροφῶς, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 85, 18. "Bekk. Anecd. 767." Εἰδιάστροφος, Theod. Prodr. Rhod. p. 110." Boiss. Mss. * "Διαστροφεύς, Hes. Phot. Suid." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιδιαστρέφω, uide * Ἀντιδιαστροφή, Schol. Lycophr. 204. * Ἐνδιαστρέφω, Euseb. Hist. Eccl. 161. * Ἐνδιάστροφος, Perversus, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 4. T. 4. p. 264, 15. Ὁρῶς τὴν ἐνδιάστροφον γνώμην; πῶς πανταχοῦ τὴν οἰκείαν ἐνδείκνυται φιλονεικίαν;" Seager. Mss. Basil. 3, 98. 162. * Ἐνδιαστροφῶς, Perverso animo, Euseb. Hist. Eccl. 391." Kall. Mss. "Marcus Eremita p. 91. Constant. Aug. Eusebii in Routhii Reliq. SS. 4, 83." Boiss. Mss. * Ἐπιδιαστρέφω, Euseb. Hist. Eccl. 198." Kall. Mss. * Προδιαστρέφω, Hippocr. de Veteri Medic. in Var. lect. ap. Foes. not. 4." Boiss. Mss. * Προδιαστροφή, Clem. Alex. p. 487.] "Προσδιαστρέφω, Insuper distorqueo, perverto, et "depravo," ["Plut. 8, 726. * Συνδιαστρέφω, 2, 400." Wakef. Mss.]

Ἐκστρέφω, Inverto, ita sc. ut id, quod erat interius, extra vertatur. Alii, Resupino. Aristoph. Πλ. (721.) in descriptione cataplasmati ocularis, εἶτα ὕξει διέμενος Σφητρίῳ, Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ', εκστρέ-

ψας, ἵνα Ὀδυνῶτο μᾶλλον, Invertebat enim cæci palpebras, ut acribus illis succis magis morderentur. Idem Aristoph. dicit etiam mores suos ἐκστρέφειν pro Immutare s. In alium habitum commutare: ut si quis immundam vestis partem extrorsum convertat, mundam vero introrsum: N. (88.) "Ἐκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαντοῦ τρόπους: i. e. μετάβαλε, inquit Schol., qui dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων: dici autem ἐκστρέψαι ἰμάτιον pro ἀλλάξει τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος, ἔξω, cum extrorsum convertitur pars interior. ["Ad Herod. 173. ad Diod. S. 1, 168. Heyn. Hom. 8, 446." Schæf. Mss. Il. P. 58.] "Ἐξέστραμμένως, More eorum quæ ἐξέστραπται et inversa sunt. Aliis "Transversa, E transverso." [*Ἐκτροφή, Gl. Eversio, Plut. 10, 422. Alciph. 3, 54. *Παρεκστρέφω, unde *Παρεκτροφή, Suid. 1, 332.]

[*Ἐνστρέφω, Gl. Intorqueo, Hippocr. 58, 5. Il. E. 306. "Wakef. Ion. 311. Musgr. 300. Valck. Anim. ad Ammon. 197. *Ἐντροφή, Musgr. l. c." Schæf. Mss. Aristid. 1, 239. ἐντροφαί, exp. Deverticula.]

Ἐπιστρέφω, Converto, Convertere gressum cogo, Retroago, etiam Converto in diversum, Thuc. (2, 90.) Ἀφ' ὧν ἐπιστρέψαντες τὰς ναὺς, μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Conversis navibus, Julian. Ep. ad Serap. Καὶ με πλείω ἔχοντα λέγειν ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος, Convertere gressum jubet, Porro ire prohibet, Retinet. Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor, Gressum converto, Pedem refero, ut qui ulterius progredi metuentes, conversa facie pedem referunt, Herodian. 7, (11, 18.) Θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας, Cum vidissent eos conversos esse et terga dedidisse, vel etiam In fugam conversos esse, ut Liv. loquitur. Ii etiam, qui inter eundum respectant aliquid, dicuntur ἐπιστρέφεσθαι, cum ejus respiciendi causa faciem convertunt, Lucian. (3, 84.) Ἐπέστραπται γὰρ εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν, In eos, quos ducit, identidem convertitur ridibundus: (1, 637.) Ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοῦπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες: nam qui ab amoribus abire nequeunt, oculosque vix avertere, subinde se convertunt ut amatum respectent. Ἐπιστρέφειν, Convertere, errantem sc. aut delinquentem: cum eum monemus ne iu itinere, quod ingressus est, pergat, sed gressu converso ad veram viam redeat: quo sensu Cic. dicit Convertere hominem a consuetudine, Greg. Naz. Ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον πρόβατον, Errantem ovem ab errore ad rectam viam convertens, Errantem in rectam viam reducens, Lucian. (2, 7.) Οἶδα μὲν οὖν ὅσ' πάντ' πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάντ' ἐπαχθὲς δόξων, Plut. Alcib. Ἐνίοις δὲ καὶ πάντ' τὸ λεχθὲν ἐπέστρεφεν. Item ἐπιστρέφειν ῥαθυμίας οἰκετῶν, Famulos a socordia convertere, s. Socordias famulorum corrigere, ut alii interpr. Et pass. voce ac signif. Synes. Ep. 57. "Ἀμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφεται, Et ad Deum convertitur. Οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, Non converti ad revocantem, Dedignari respectu, i. e. Negligere, Non curare: more eorum qui revocatis monita aspernantes, ne convertere quidem faciem ad eum dignantur. Dem. (133.) Οὐδὲ ἐφροντίσατε, οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων. Ex Epigr. vero, οὐκ ἐπιστρέφεται, Non invidet. Res etiam aliqua, aut homo animi corporisque dotibus exornatus, dicitur omnium oculos in se ἐπιστρέφειν: ut Cic. Video in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Herodian. 5, (3, 15.) Τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς αὐτὴν ἐπιστρέφουσης, Formæ viribus omnium oculos in se convertibat, Polit. || Ἐπιστρέφω neutraliter pro ἐπιστρέφομαι, Converto gressum, ut Silius loquitur, i. e. redem refero, Revertor, Aristoph. Σφ. (422.) ἀλλ' ἅπας ἐπιστρέφε Δεῦρο, Unusquisque huc converte gressum, Huc te converte. In hac signif. usitatissimum est in N. T. Matth. 12, (44.) Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, Revertar domum meum, Marc. 13, (16.) Ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὢν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω, ad Galat. 4, (9.) Πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα; Epist. 2. Petri e vet. Prov. 2, (22.) Κῶν ἐπιστρέψαι ἐπὶ τὸ ἴδιον ἔξέραμα, Canis reversus ad

PARS XXVI.

A proprium vomitum. Item in 1 ad Thess. 1, (9.) Πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Quomodo conversi fueritis ad Deum relictis idolis. Quibus in ll. nota etiam præpp., quibuscum construitur. Sine præp. ne itidem pro Revertor s. Convertor, Converto gressum, Marc. 4, (12.) ex Esaia, Μὴ ποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα, Ne convertantur, sc. ad me. Pro Regredi accipitur in Epist. 2. Petri 2, (21.) Ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἀγίας ἐντολῆς, Regredi a sancta doctrina ipsis tradita. Affertur et ἐπιστρέφουσι βότρυες, pro Racemi humorem haurire desinunt, e Gazæ interpr. || Ἐπιστρέφω, Intorqueo, Contorqueo, Aristot. Probl. s. 33. Διὰ τί οἱ οὐλότριχες, καὶ ὦν ἐπέστραπται τὸ τριχίον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιμότεροι. Pro Torqueo affertur ex Aristoph. Πλ. (1131.) Ὀδύνῃ σε πρὸς τὰ σπλάγχν' εἰκ' ἐπιστρέφειν, Torquere, Vexare. || Exp. etiam Atrahio, Adduco, Corrugo: qua signif. accipitur Epigr. in Rhet. ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, Contrahens, et corrugans flexum supercilium, ἀνασπάσας. || Præterea Retraho, Reflecto, Retorqueo: quæ signif. affinis est ei cui primum locum dedi. || Infecto, Incurvo; Inverto. || Afferuntur et hæc in VV. LL. E Polyb. 5, (68, 2.) Οἱ δὲ περὶ τὸν Πτολεμαῖον ὀλοσχερέστερον ἐπιστρέψαντες τῷ Νικολᾷ, χορηγίας παρείχον, cum hac interpr. Jam majore cura incumbentes ad suppeditandum omnia Nicolao præfecto suo. Sed leg. est ἐπιστρέψαντες. Item ex 1 Reg. 26, (23.) Ἐπιστρέφει ἐκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ Κύριος, pro Dominus retribuet cuique secundum justitiam suam. || Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor, Converto me; item Revertor, ut videre est in ll. quibusdam in primo tmemate cc. Quo pertinet et ἐπιστρέφεσθαι significans Resipiscere, ad mentem redire atque ad intellectum, Bud. e Plut. Pro Revertor affertur et ex Aristot. Probl. Ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, In eadem puucta revertitur. Affertur ex 1 Reg. 10, (9.) et hic locus, Ὡστε ἐπιστραφεῖναι τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἀπελθεῖν, pro Ut averteret humerum suum ut abiret. || At Ἐπεστραμμένα λέγων μᾶλλον ex Herod., pro Majore loquens acrimonia. Unde Ἐπιστρέφης. || Ἐπιστρέφομαι ut ἐπιστρέφω, Versor, Hesiod. Θ. (753.) Γαῖαν ἐπιστρέφεται, Super terram versatur. [Dionys. H. de C. VV. 280. Schæf.: de structura, Friedemann. de Med. Syll. Pent. Gr. 289. "Ἐπιστρέφω, Thom. M. 356. ad Charit. 406. 566. Eur. Hel. 774. Wakef. Ion. 364. Trach. 566. 1182. Diod. S. 1, 110. 527. 632. 704. 705. 721. 2, 205. 472. ad Dionys. H. 1, 216. Boiss. Philostr. 430. Schweigh. Emend. in Suid. 49. Toup. Opusc. 2, 5. Mitsch. H. in Cer. 181. Lucian. 1, 82. Plut. Mor. 1, 534. Theogn. 93. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 106. Toup. ad Longin. 307. Errantem in veram viam reduco, Lucian. 2, 7. Boiss. Philostr. 466. Ἐπιστρέψας αὐτὸν, Lucian. 3, 331. De act. et med., ad Diod. S. 2, 554. Ἐπιστρέφομαι, Thom. M. 355. Phalar. 262. Antiphil. 28. Automedon 6. ad Diod. S. 1, 632. Jacobs. Anth. 6, 339. 7, 25. 256. Asclepiad. 11. Wakef. S. Cr. 4, 62. T. H. ad Plutum p. 420. Ernest. ad Callim. 310. Valck. 236. 238. Philostr. 170. Boiss. Plato Phædr. 251. Curo, Dionys. H. 1, 293. 4, 2211. Boiss. Philostr. 634. Theogn. 432. Jacobs. Exerc. 1, 68. Rhœr. ad Porph. 307. Musgr. Cycl. 298. Ἐπεστραμμένος, Asper, ad Herod. 578. 646." Schæf. Mss. Ἐπιστρέψας et ἐπιστέψας conf., Barker. ad Etym. M. 890. *Ἐπιστρεφομένως, Hes. v. Ἐπιστροφάδην.] "Ἐπεστραμμένως, More eorum quæ ἐπέστραπται s. ἐπιστρέφονται; aliis Perverse, Ob-
"torte, Contorte." ["Thom. M. 338." Schæf. Mss. Eust. Il. K. 483. ad Greg. Cor. 496.]

Ἐπιστρεπτεόν, Gressus convertendus est et pes referendus, Revertendum est, Aristid. Ἐπιστρεπτεόν πάλιν πρὸς τὴν χώραν, Redeundum est ad regionem. [*Ἐπιστρεψις, Conversio, Symm. Jer. 3, 22. *Ἐπιστρεπτος, Blomf. Gloss. in Æsch. Choëph. 344. Suppl. 1004. Mathem. Vett. 259. "Ad Lucian. 1, 472. Heyn. Hom. 8, 120." Schæf. Mss.] "Ἀνεπί-
"στρεπτος, Qui non convertitur, Ita negligens et non
"curans ut ne respicere quidem conversa facie di-
"guetur, Synes. de Insomn. Οὔτε γὰρ ἀνεπίστρεπτός

“ἐστὶ τοῦ ζῴου, καὶ ἐκ περιωπῆς ἀποκακείται, Neque negligens est animalis,” [“Ammon. 17.” Schæf. Mss. Artemid. 2, 37.] “Ἀνεπιστρεπτός, et Ἀνεπιστρέπτος, Ita ut non convertaris, nec faciem convertas nec pedem reflectas, χωρὶς τοῦ ἐπιστρέφειν: ut Hes. quoque exp. μὴ ὑποστρέφω. Cum diphthongo etiam scribitur ἀνεπιστρεπτεῖ, Plut. de Def. Orac. Ἀνεπιστρεπτεῖ φεύγουσι διὰ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, Celerrima fuga se per fani fores propriunt, ita sc. ut ne respiciant quidem retro: quo sensu et ἀμεταστρεπτεῖ φεύγειν dicitur,” [“Ἀνεπιστρέπτε, ad Timæi Lex. 26. Thom. M. 216.” Schæf. Mss. “Philo J. 1, 90. Jambl. V. P. 34, 15. Ἀνεπιστρέπτος, 3 Macc. 1, 20, al. *ἀνεπιστρέπτος.”] “Ἀνεπιστρέπτεω, Non convertor, οὐκ ἐπιστρέφωμαι, Bud.” [“Arrian. Diss. 2, 5, 9. Diog. L. 6, 91. 8, 17. 20.” Kall. Mss. “Wakef. S. Cr. 4, 62. Ἀνεπιστρεπτός, *Ἀνεπιστρέφω, *Ἀνεπιστροφώ, Cattier. Gazoph. 14.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 579. * “Ἀνεπιστρεψία, Contemptus, Clem. Alex. 711 (= 840.)” Kall. Mss. Arrian. E-pict. 2, 1, 14. “Ad Suet. 1, 661. Burm.” Schæf. Mss. * Ἐπιστρεπτός, Appian. Pun. 8, 50.] Ἐπιστρεπτικός, Vir habens τοῦ ἐπιστρέφειν. Exp. etiam Elegans. [“Ἐπιστρεπτικώτατος, Accerrimus, Euseb. Hist. Eccl. 4, 28, vide Vales.” Mendham. Mss. * “Ἐπιστρεπτικός, Conversionis studio, Dionys. Areop. p. 34. 56. 64. 196. (de Div. Nom. 4, 10.)” Kall. Mss. Eust. 1956, 49.] Ἐπιστρεφής, Solers, Industrius, ἀγχίνους, Qui scit versare ingenium: qualis supra ὁ ἀγχιόστροφος. Apud Suid. Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφής, ὁμοῦς τι ἐνπαράγωγον ἐπέδεικνυτο. Quo modo accipi potest et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 5.) de Autocle, Μάλα δοκῶν ἐπιστρεφής εἶναι ῥήτωρ, ὡς δὲ ἡγόρευεν. Affertur et ἐπιστρεφής φωνή pro Vox modulata: [Aristot. H. A. 9, 36, 2.] Ἐπιστρεφέστερος exp. etiam Perversior: signif. etiam Versuior. [Ad Greg. Cor. 496. “Ruhnk. Hist. Or. p. 57. Ammon. 55. Dionys. H. 4, 2079. Heyn. Hom. 8, 62.” Schæf. Mss. “Geop. 1, 201. Plut. 2, 275.” Wakef. Mss. Herodian. 5, 2, 7, 8, 10.] Ἐπιστρεφέως, Solerter, Accurate, ἐπιμελῶς, Suid., qui etiam addit, accipi ap. Herod. (1, 30.) pro ἀπαταρτικῶς, Fraudulenter, Impositorie. [“Thom. M. 338. Koen. ad Greg. Cor. 236 (= 496.) Mori Ind. ad Xen. Hell., ad Ammon. 55. Herod. 14. Ἐπιστρεφῶς, ad Dionys. H. 3, 1386. 1584. Thom. M. 339. Koen. l. c.” Schæf. Mss. “Suid. v. Τευτάζειν.” Boiss. Mss. Æschin. 10. Athen. 65. Lobeck. Phryn. 579.] Ἐπιστρέφεια, ἢ, Solertia, Industria, ἀγχινοῖα, Suid. Vel Accurata diligentia. Hæc autem omnia pertinent ad ἐπιστρέφωμαι, φροντίδα ποιῶ, Curam facio, ut Tac. loquitur: Curam ago, ut Ovid. Sic ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι dicitur itidem pro φροντίδα ποιεῖσθαι, ut in seq. docebo. [Gl. Vigor, Severitas. “Euseb. Hist. Eccl. 9, 1.” Mendham. Mss. * “Ἐπιστρεψία, Conversio, Orig. c. Cels. 132.” Kall. Mss.] “Ἀνεπιστρεφής, “Non curans, Securus: ut enim dicitur ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος, ita etiam ἀνεπιστρεφής τῶν ἀνθρώπων, Non curans res humanas. Affertur et “pro Inexorabilis et Ad veniam flecti nescius, ex “Justine Martyre.” [“Phornut. 57.” Wakef. Mss. * “Ἐπιστρεφής, Ammon. 55. Thom. M. 338.” Wakef. Mss.]

Ἐπιστροφή, ἢ, Conversio, Thuc. 2, (90.) Ὑπεκφεύγουσι τὰ κέρατα τῶν Πελοποννησίων καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, Et conversionem in apertum mare. Item Reversio, Julian. Rufin. itidem interpr. Reversio, numerans inter σχήματα λέξεως, et esse dicens cum in eadem verba plures sententiæ desinunt: Horat. Si curtatus inæquali tonsore capillos Occurri, rides; si forte subucula pexæ Trita subest tunica, vel si toga dissidet impar, Rides. Exp. non solum Conversio, Circumæctio, Reversio, Reciprocatio, Vortex, sed etiam Turbatio. Et prioris quidem signif. pro Conversio affertur hoc exemplum e Greg. Naz. Τῆς ἐπὶ τὸ χεῖραι ἐπιστροφῆς: posterioris autem pro Turbatio, e Thuc. hoc, (3, 71.) Ἐπιστροφὴ γίνεσθαι, Turbatur. Pro Turba et multitudine, quæ aut congregatur aut conversatur alicubi, accipitur ap. Aristoph., utpote ap. quem μυρίαὶ ἐπιστροφὰὶ κακῶν Suid. exp. συνελεύσεις, πλήθος καὶ συναθροίσεις. Quo

A refer quod ex Eodem affertur (B. 1383.) Ἐπιστροφὰὶ βοῦνομοι, pro Boum pascua: βοῶν διατρεῖσθαι καὶ δαΐσθαι, qua signif. Hes. affert ex Æschyli Phrygibus. Sed pertinet hæc signif. ad ἐπιστρέφωμαι, Versor alicubi. || Ἐπιστροφή autem pro Animadversio, Cura, Cum oculos et mentem convertimas ad aliquid aut considerandum aut agendum, referendum ad ἐπιστρέφωμαι, Curo. Xen. Ἑλλ. (5, 2, 9.) Ἀκούσας δὴ ταῦτα τοῖς ἐφόροις ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς εἶναι, Polyb. Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομισαντες, Rem esse animadversione dignam arbitrati, ac minime negligendam. Sic, Ἐπιστροφὴν ποιῶμαι τῶν παίδων ἀγωγῆς, Bud. Epist., ad imitationem hujus loci ap. Dem. in Epist. Philipp., (158.) Ἐπειδὴ πολλάκις μου πρέσβεις ἀποστελλαντοὶ ἐμμελῶμεν τοῖς ὄρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις, οὐδεμίας ἐποιεῖσθε ἐπιστροφῆν, ὥμην δὲ πένψαι πρὸς ὑμᾶς τῶν ἀδικεῖσθαι νομίζω. Similiter et Gaza dixit, Ἐπιστροφῆς ἔτυχον οὐδεμίας, pro eo quod Cic. de Senect., Repudiati sunt. Pro Animadversio accipitur, et alia signif., ea sc. qua Cic. dicit, Animadversio et castigatio contumelia vacare debet, i. e. Punizio. Item, Animadversio in seeleratos servos, Diod. (439.) Ἀκούειν ἔφη τῶν φίλων, ὡς εἰν ἐπιστροφὴν ἢ πάλαι παύσεται, καὶ πρέσβεις πέμψαι, δίκην ἐκείνοι δάσσαι: accipiendum enim ibi ἐπιστροφὴν pro Castigatione et animadversione poenali, quæ legibus vindicat maleficia, ut censet Bud. Itidem Polyb. 4, (4, 4.) Δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοῦς ἐπιστροφῆς πεύεσθαι, καὶ τοῦτο πέσεισθαι δικαίως, Animadversionem et supplicium non effugituros, qui scelus commississent. Ibid. dicit ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, riunde ut Dem. Συνεχώρησε πάντων ἐπιστροφῆς ποιῆσθαι τῶν γεγονότων ἀδικημάτων, Concessit ut animadverteretur in sones, Ut sontibus animadversio et supplicium non remitteretur. [Æsch. S. c. Th. 634. Finis, Polyb. 22, 15, 15. “Eur. Iph. T. 671. Mægt. Hel. 447. Wakef. Eum. 551. Porson. Or. 940. ad Diod. S. 1, 4, 2, 310. 383. Brunek. Med. 1044. Loc. in quo quis versatur, Kuster. Aristoph. 74. Cura, Castigatio, ad Diod. S. 1, 632.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 752.” Wakef. Arrian. Anab. 7, 17. Polyb. 22, 15. “Ἐπιστροφή του λόγου, Quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opp. τῇ ἀβρότητι, Molli venustati. Philostr. in V. Scopel. 519. Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἀβρότητι ὅτε δὲ ὀρθοὶ διελέγετο, ἐπιστροφὴν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρροτο. Deinde ἐπιστροφή etiam dicitur, Cum in eadem verba plures sententiæ desinunt, Lat. Reversio. Jul. Rufinian. 238. Ruhnk. Rutilio ἐπιφορά, Aquil. Rom. ἀναστροφή, Hermogeni ἀντιστροφή appellatur. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἐπιστροφεύς, εὖς, ὁ, dicitur Primus spondylus, qui una cum collo convertitur et circumagitur, J. Poll. 2, (131.) Τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῇ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεύς ὀνομάζεται. Ἐπιστροφίδες, Crines contorti, Cincinni, Capillorum annuli, ut quidam e Martiale interpr.: τρίχες συνεστραμμέναι, Eust. (1561, 38.) Sic συνεστραμμένους μαλλοὶ dicuntur, unde στρεψίμαλλος οἶς. Hes. autem ἐπιστροφῆς exp. non solum τρίχες συνεστραμμέναι, sed etiam ὅταν ἡ ὄσφους ἢ στρεβλή.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἢ, Qui convertitur, Reciprocus, Flexuosus, κυκλοτερής, ut exp. ap. Apoll. Rh. 2, (979.) ἐπίστροφος εἶσι κέλευθοι. E Dionysio P. autem (75.) ἐπίστροφον ὄρμον ἔχουσα, pro ἐπικαμπή, Flexuosum, Incurvum. || Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, Qui conversatur cum hominibus, Qui versatur inter homines: præcipue qui ἐπιστρεφῶν ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν πόλιν. Od. A. 177. de Ulysse, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων: i. e. ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδιδῶν, συναναστρεφόμενος, Schol., qui tamen affert et hæc exp., ἐπίστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων: item et hanc, οὐ λόγον ἐποιεῖντο πάντες ἀνθρώποι. Hes. exp. non solum ἐπίστροφὴν ποιούμενος καὶ φροντίδων, ἐπιμελητής, sed etiam ἐπὶ αὐτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Similes exp. Eust. affert. || Est et Nomen proprium ducis cujusdam Phocensium, Il. B. [856. Od. O. 168. Æsch. Ag. 405. “Ad Ammon. 55.” Schæf. Mss. * Ἐπιστροφῆς,

i. q. ἐπιστροφῶς, i. e. ἐπιμελῶς; Ephippus Athenæi 370. Memnon 7. Lobeck. Phryn. 579.] “Ἀνεπί-
“ ατροφος, ὁ ἀμελής, ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστροφήν καὶ ἐπιμέ-
“ λειαν, teste Bud.” [“ Philostr. Bekkeri p. 345;
24.” Boiss. Mss. “ Schol. Soph. El. 176 (= 183.)”
Wakef. Mss.] “ Unde adv. Ἀνεπιστροφῶς, signifi-
“ cans i. q. ἀμεταστρέπτως, More eorum qui non
“ ἐπιστρέφονται nec curant: ut Bud. quoque ἀνεπι-
“ στροφῶς ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari
“ satis non possum Herodianum hoc adv. in bonam
“ partem et laudem usum esse, 7. de Maximo, Τῆς
“ τε Ῥωμαίων πόλεως ἑπαρχος καταστὰς, ἀνεπιστροφῶς
“ τε ἄρξας, καὶ ἐν ὑπολήψει παρὰ τῆς ὀχλοῦ φρενῶν τε
“ καὶ ἀγχινοίας, καὶ βίον σώφρονος: si tamen ita scri-
“ psisse existimandus est.” [“ Jo. Cantacuz. Hist. 1,
11. p. 37. Isidor. Pel. 1, 17.” Boiss. Mss. * Ἀνεπι-
στροφος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 2, 208.
* Ἀνεπιστροφος, Appian. 335=700. * Εὐεπιστροφος,
Elym. M. * Εὐεπιστροφῶς, Phot. Bibl. 394. “ Isidor.
Pel. 1, 121.” Boiss. Mss. * Ἐπιστροφῶς, unde * “ Ἐ-
πιστροφῆς, ἡ, Onatas Stobæi Phys. p. 94. Heer.,
Doride, Ἐπιστροφάσεις αἱ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον,
αἰὶν * Ἐπιστροφάσεις.” Schn. Lex.] Ἐπιστροφάδην,
Convertendo sese huc illuc, Studiose, ἐπεστραμμένως
ὡδε κάκεισε, ἐνεργῶς, σπουδαίως, Eust., qui addit et
hanc expositionem, συνεστραμμένως καὶ ἰσχυρῶς,
Strenue, Fortiter, Valide. Utitur autem hoc adver-
bio Hom. aliquoties, ut Od. X. 308. μνηστῆρας ἐπεσ-
σύμενοι, κατὰ δῶμα Τύπτον ἐπιστροφάδην, Ω. 182. Ἀν-
τίκα γὰρ κατὰ δῶμα ἐπισπόμενοι μένει σφῶ. Τύπτον
ἐπιστροφάδην. Sic et Il. Φ. 20. [Dionys. H. de C. VV.
46, 23. “ Heyn. Hom. 6, 96.” Schæf. Mss. Hymn.
Hom. 2, 210. Opp. K. 1, 79.] Ἐπιστροφία autem
ᾠονομασμένη est Miærvæ, [Veneris, quasi Antevorta,
s. Venticordia,] ap. Paus. Attic. (40, 5.) p. 30., ubi
dicit, Ἀφροδίτης Ἐπιστροφίας ἱερὸν. Supra Ἀπο-
στροφία.

- [* Ἀνεπιστρέφω, LXX. Jerem. 23, 22. Artemid. 3,
42. “ Cattier. Gazoph. 14. Rhoer. ad Porph. 307.”
Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 579.] Ἀνεπιστρέ-
φω, Vicissim s. Contra convertō, [“ Plut. 9, 231.”
Wakef. Mss.] Ἀνεπιστροφή, Conversio mutua, con-
traria, in contrariam partem: Ἀνεπιστροφή τῆς χει-
ρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον, [Plut. 9, 570.] Παρεπιστρέφω, Pau-
lulum convertor, Leniter flector, Strabo l. ult. init.,
de Nilo, Παρεπιστρέφων μικρὸν πρὸς τὴν ἐὼ. Paulo
ante cum dixisset fluxum ejus s. eursum esse similem
literæ N, addit, Πρὸς ἀπὸ Μερόης πρὸς τοὺς ἄρκτους
ὡς διασχέλιος καὶ ἑπτακόσιος σταδίους, πάλιν ἀναστρέ-
φει πρὸς μεσημβρίαν. Et mox, Τὴν ἑτέραν ποιησάμε-
νός ἐπιστροφήν. Ubi etiam NOTA Ἐπιστροφή pro
Conversione, Reversio, Flexus, Reflexus. || Παρεπι-
στρέφομαι pro Identidem convertor et respecto, af-
fertur e Diog. L. [“ Socrate p. 57, 11. HSt.” Sea-
ger Mss. Plut. 8, 69.] UNDE Παρεπιστροφή, ἡ, Con-
versio in latus, ut qui crebro limis respicit oculis,
e. Plut. (Sulla 35.) Παρεπιστροφῶν interpr. etiam
Versiones quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.
[* Προεπιστρέφω, unde * Προεπιστρεπτικός, Orig. 2,
541.] Συνεπιστρέφω, Una convertor, convertor et
revertor. E. Plut. Numa affertur, Κεραῖαι συνεπι-
στρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, pro Apices
densitate inter se conversi, frequenter invicem con-
voluti. Ex Eod. ibid. (1, 310. R.) Συνεπιστρέφουσαι
τοῖς ἡθεσι, pro Uti iisd. moribus: [6, 140. 326. 8,
145. Plato Tim. p. 84. * Συνεπιστροφος, Philostr. V.
Soph. 1, 506. Ernesti Lex. Rhet. v. Συνστρέφειν.]

Καταστρέφω, Subverto, ita sc. ut pars superior
alicujus rei dejecta ad terram concidat: veluti cum
hostes urbem, aut demolitor domum, aut luctator
suum adversarium dejicit. Aristoph. Ἰππ. (274.)
τόλιν καταστρέφεις, Lucill. Epigr. in Astrologos, Πάν-
τες, ἄνθρωποι, καὶ αἵ τε, μόνον μὴ τίς σε παρέλθῃ, καὶ σε
καταστρέψῃ, καὶ σε παραπροχάσῃ. Te dejiciat, Te
prostrat, Te supplantet, καταβάλλῃ se. Pass. Kata-
στρέφομαι, Subvertor, ut cum ædificium subruitur,
Herodian. (8, 4, 22.) Τὰ προάστεια, καὶ εἰ τι τῶν πυ-
λῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ καταστράπητο,
Suburbana omnia et quidquid extra urbem ædificio-
rum et postarum erat, demolitas fuerat Maximini
exercitus. Itidem καταστρέφουσαι dicuntur quæ ita

convertuntur s. invertuntur, ut quod ante superius
erat, nunc sit inferius: velut ap. Aristot. de nautilo
pisce, Ἀναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ. Sic
Plin. 9, 29. Supinus in summa æquorum pervenit.
|| Καταστρέφω, Revoco. Affertur enim e Libanio ap.
Dem. Κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν, pro Revocavit
orationem in remp. || Exigo, Finio, Claudio: ea sig-
nif. qua dicitur aliquis Exigere, Finire, Claudere
vitam, Ceb. Theb. Τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν
πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, Reliquum vitæ exigit s. finit in
omnis generis ærumnis. Itidem Plut. Theseo (19.)
Κατέστρεψε τὸν βίον, Vitam finivit, Mortuus est. Sed
frequenter, omisso accus. τὸν βίον, simpliciter dicitur
καταστρέφειν, itidem pro Finire, s. Claudere vitam,
Mori; interdum pro Occidi. Plut. de Virt. Mul.
“Ὅπως ἂν μὴ ταπεινῶς μὴδ’ ἀναξίως ἐαυτῶν καταστρέ-
ψωμεν, Arrian. (7, 3, 2.) Καλῶς ἔχειν οἰδόμενος ἐν τῷ
τοιῷδε καταστρέψαι. Rursum Plut. Themist. (31.)
Κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πῶν, Epoto sanguine tau-
rino mortem oppeliit: [Demosthene 30.:] Galbā
(15.) Καταστρέψαντος Νυμφιδίου, Nymphidio inter-
remto. Sic Herodian. 5, (8, 19.) Ἀμα τῇ μητρὶ κατέ-
στρεψε, Simul cum matre interemitur est. Rursum
Plut. (1, 430.) Τέλλος ὑπὸ τῶν πολεμίων κατέστρεψε,
Ab hostibus cæsus fuit. Pro Finio s. Desino acci-
pitur et alia signif.: ut ap. eund. Plut. (7, 104.) et
Paus. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος: quo sensu Tac.
dicit, Anni fine, exitu, extremo. Alii interpr. Exa-
cto anno. Idem Plut. Sulla, Ἡδὴ τῆς ἡμέρας κατα-
στρεφούσης, In diei exitu, Die jam vergente et incli-
nante in noctem. Item, Κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, Paus.,
Hunc exitum habuit. Sic Plut. Symp. Αἱ φθοραὶ
τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, Desinunt in
nuptias, Finiunt nuptiis. Quibus in ll. neutralem
habet signif., transitivam ap. Dinarchum in Dem.
Οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς τὰναντία γίνεσθαι
τοῖς προσδοκώμενοις, Ad ejusmodi exitum fortuna hæc
perduxit, vel etiam Ita hæc vertit. Unde Fabularum
καταστροφῆαι. || Pass. Καταστρέφομαι signif. activi
sequitur, Subvertor, Subruor, Evertor, Destruor.
Media autem vox activam retinet signif., et accipitur
pro Subverto, Evertor, Destruo, Demolior. Siquidem
ap. Thuc. (2, 80.) p. 74. Βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν
πᾶσαν καταστρέψασθαι, Schol. exp. ἀφανίσαι, Dele-
re, Extinguere, Funditus evertere. Alioquin id kata-
στρέψασθαι accipitur pro Subigere, Redigere in po-
testatem suam, Subjugare: quemadmodum idem
Schol. ap. Eand. 3, (13.) p. 87. Εἰ ἡμᾶς καταστρέ-
φονται, exp. δουλώσουσι. Sic et 4, (65.) p. 142. Τὰ
ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, itidem δουλώσασθαι. Et Dem.
Καταστρέψασθαι τὴν Πελοπόννησον, Plut. Romulo ac
Pericle, Κατεστρέψατο τὰς πόλεις, Civitates in diti-
onem suam redegit. Herod. dixit etiam (1, 6.) Κατε-
στρέψατο εἰς φόρον ἀπάγωγῃν, A se subjugatam tribu-
tariam fecit provinciam: [cum infin., 7, 51. Κύρος
—Ἰωνίην πᾶσαν κατεστρέψατο δασυμόρον εἶναι Πέρ-
σησι.] Sed et ipsa vox passiva, tam in præterito
quam in præseuti activam habet signif. Plut. Pericle,
Καταστρεφόμενος τὴν βασιλικὴν χώραν, Regis agrum in
ditionem suam reductum occupans. Dem., Τὰς ἐπὶ
Θράκης Ἑλλήνων κατεστρέφετο πόλεις, In servitutem
redigebat. Herod. Κατεστραμμένους πολλὴν γῆν, Qui
multum terræ subegit. Ex Eod. (1, 141.) passiva et
voce et signif. affertur κατεστρέφατο pro Subacti
fuerant: quod Ionicum est “pro κατεστραμμένοι
“ ἦσαν.” Itidem et Thuc. 5, (29.) p. 174. Τοῖς γὰρ
Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς Ἀρκადίας κατεστραπτο ὑπὸ
πύλων, ubi Schol. quosque exp. δεδουλωτο. Unde et
partic. κατεστραμμένους, Subactus. || Κατεστραμμένη
λέξις, Conversa dictio, Turn. ap. Aristot. Rhet. [“ 3,
9. Forma dicendi ea, quæ constat periodis, et de-
finito orationis ambitu, Demetr. Eloc. 12. ubi ex-
plicatur, ἡ κατὰ περιόδους ἔχουσα. Idem c. 20. τὸ
συνεστραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου jungit:
vide Συνστρέφειν, Συντροφή, Εἰρομένη.”] [Ernesti Lex.
Technol. Gr. Rhet.: Schneid. Ecl. Phys. 177. “ Ja-
cobi Anth. 9, 470. Diod. S. 1, 6. 168. 328. 2, 326.
441. Brück. Soph. 3, 470. ad Anton. Lib. 245.
Verh., Toup. Emendd. 2, 453. ad Lucian. 1, 407. ad
Herod. 455. 692. ad Phalar. 236. Alciphil. 446.:
τὸν βίον, Mortuor, Apollod. 216. Toup. Opusc. 1,

369. Lennep. ad Phal. 236. Desino, Valck. Callim. 222. Subigo, ad Herod. 51. 69. Conf. c. κατασκάπτω, ad Diod. S. 2, 411.: eis, 1, 709. (Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 243.) Καταστρέφομαι, Thom. M. 509. Xen. K. Π. 83. Κατεστραμμένος, de elocutione, Ruhnck. ad Rutil. 158." Schæf. Mss. Καταστρέφω, Verto, sc. aratro, Xen. Œc. 17, 10. Cum infin., Æsch. Ag. 965. ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε.] "Κατεστραμμένως affertur pro Adverse," [Ulpiau. ad Dem. c. Mid. 348. * Καταστρεπτικός, unde * "Καταστρεπτικῶς, Schol. Lucian. bis Accus. 21." Kall. Mss.]

Καταστροφή, ἡ, Subversio, Eversio, Expugnatio, Vastatio: cum sc. de regione aliqua, urbe aut gente dicitur. Huc pertinet καταστροφῆς, quod Hes. exp. ἐρμύσεως. || Καταστροφή φυλλάδος ex Eur. (Suppl. 270.) affertur pro Torus ex herbis confectus, Folia s. Frondes quæ lecti vice substernuntur: [al. * καταστροφῆ, χλοῇν sc.] || Καταστροφή dicitur etiam Exitus rei, vel potius Cum res ad exitum vergit et inclinatur: ut in Fabula dicitur καταστροφή Explicatio per quam eventus ejus approbatur, ut quidam definiunt: veluti cum post introductas Erinnyas, quarum instigatione res, levibus quibusdam initiis, in tantam perturbationem assurgunt ut Poetæ boni et actores industrii explicare argumenti exitum non possint, iidem ad Deum confugiunt, et operam ejus ad compescendos componendosque tumultus desiderant, ostenduntque in mediis tumultibus de sublimi numen aliquod e machina, quod repente rebus in melius conversis et compositis, finem Fabulæ imponat. Dicitur alioqui generaliter de fabulæ velut clausula, cujuscunque modi sit, Lucian. (2, 263.) Τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ δράματος ἡ καταστροφή, Exitus, Finis: ut Suid. quoque exp. τέλος. Dicitur de Vitæ etiam exitu, i. e. Morte, Thuc. 2, (42.) p. 61. Ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή, Schol. θάνατος. Itidem καταστρέφω pro Vita defungi, Mori, aut Occidi, accipitur, ut suo loco docui. ["Thom. M. 509. Markl. Suppl. 259. Wakef. Eum. 493. Abresch. Æsch. 2, 76. Luzac. Exerc. 145. Athen. 223. ad Phalar. 236. Exitus, Finis, Mors, ibid. Valck. p. xx. Tour. Opusc. 2, 34. Emendd. 2, 453. 4, 486. Diod. S. 1, 68. Καταστροφήν ποιῆσθαι, ad Herod. 206. 450." Schæf. Mss.]

[* Καταστροφὴς, Gl. Tergiversator, Eversor. * Κατάστροφος, unde * Ἀκατάστροφος, Finis et idonei exitus expers, sc. περίοδος, Dionys. H. de C. VV. 334 = 198. * "Εὐκατάστροφα κόμματα, Membra orationis idonea brevitate conformata, Demetr. Eloc. 10. nisi fortasse simul sint Incisa bene inter se juncta et nexa. Unde mox in periodo συστροφήν et καμπὴν laudat. Sed hæc videntur alio pertinere: vide Καμπή, Συστροφή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Καταστροφικός,] UNDE Καταστροφικῶς, More catastrophiarum, Ut in catastrophis Fabularum fieri solet. Athen. (453.) dicit Strattidem [Callim.] in sua Tragœdia grammatica τὴν τελευταίαν κ. ποιήσασθαι εἰς τὰ λυγα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, ἥτα, θῆτα.

[* "Εγκαταστρέφω, Intorqueo, in pilæ ludo, Antiphanes ap. Athen. p. 15. Βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει." Schw. Mss.] "Επικαταστρέφω, Superinverto, Inverto superjaciendo," ["Geop. 726." Wakef. Mss.] Περικαταστρέφω, Inverto, Deorsum convertito, [Strabo 1094. * Προκαταστρέφω, Gl. Verto, Diog. L. 2. p. 137. * Προκαταστροφή, 10. p. 672. * Προσκαταστρέφω, Dionys. H. 2. p. 159, 4. Dio C. p. 31. "Ad Hesych. 2, 187. n. 2." Dahler. Mss. * Συγκαταστρέφω, Isocr. ad Philipp. p. 157, 15. Xen. K. Π. 8, 1, 8. Thuc. 6, 69. Strabo 15. p. 1006. Dio Cass. 557, 50.]

Μεταστρέφω, Convertito, Inverto, Verto, Verso; proprie Ex uno latere in aliud convertito, aut Ex uno statu locove in alium. Geop. (14, 7, 20.) Μεταστρεψάτω τὰ ὠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλλονται: pro his Columellæ, Debet manu ova versare, ut æqualiter calore concepto facile animentur. Et pass. Μεταστρέφομαι, Convertor, ut qui conversa facie retro aliquid respicit. Plato de Rep. 1. Μετεστράφην καὶ ἠρόμην, Conversus ac respiciens, eum interrogabam. Xen. K. Π. 2, (2, 2.) Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας,

ἔφη, Conversus ad manipulares, dixit. Sic Il. N. 545. Ἀντίλοχος δὲ Θῶνα μεταστρεφθέντα δοκεῖν, Οὐτασ' ἐπαίξας: quo sensu ἐπιστραφεῖς quoque dicitur, Ἐπιστραφέντος ὀφθαλμὸν ἀπέκοψε, Plut. Oculum ei eruit, cum retro se converteret. Μεταστρέφω, Inverto, Perverto, Aristot. Rhet. 1. fin. Καὶ τὸ τοῦ ἐκνοφάνους μεταστρέψαντα * φατέον οὕτως, Invertendum est et sic dicendum. Et paulo ante, Τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέφειν οὐτ' ἀπάτη οὐτ' ἀνάγκη, Pervertere, Pro Flectere etiam accipitur, ut et στρέφω, Il. O. 203. Ἡ τι μεταστρέψει; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν: K. 107. εἰ κεν Ἀχιλλεύς Ἐκ χόλου ἀργαλέως μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. Idem Hom. dicit etiam μεταστρέφειν νόον, pro Flectere animum suum, et Mutare consilium, s. sententiam, Il. O. 51. Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη, Αἴψα μεταστρέψει νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ubi et Schol. μεταβάλοι ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον. Itidem ex Apoll. Rh. (1, 808.) μεταστρέφω νόον, affertur pro Sententiam muto. Rursum

Od. B. 67. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μῆ τι μεταστρέψουσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, Schol. itidem exp. μεταβάλλωσι, Mutent et iu pejus convertant. ["Tour. ad Longin. 285. Valck. Hipp. (1237.) p. 296. Act. Traj. 2. p. 313. Huschck. Anal. 88. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164. Brunck. Aristoph. 1, 175. Heyn. Hom. 5, 640. Μεταστρέψας, Heind. ad Plat. Gorg. 112." Schæf. Mss. * Μεταστρεπτόν, Aristot. Soph. Eleuch. 1, 309. * Μετάστρεπτος, unde * Ἀμετάστρεπτος, Valck. Schol. in N. T. 2, 507. * "Ἀμεταστρέπτος, Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss. "Dionys. Areop. 108." Kall. Mss. Ἀμεταστρεπτεῖ s.] Ἀμεταστρεπτός, Sine conversione, Ita ut non respicias conversus, Non retro versa facie, ut Ovid. loquitur, χωρίς τοῦ μεταστρέφειν, ἀνευ μεταστροφῆς, Lucian. (1, 68.) Ἀ. φ. γ. Non retro versa facie fugieus. Sic Plato de Leg. 10. Ταῦτα δὲ τῶν κακῶν συνοουσίας φεύγε α., Ita fuge, ut inter fugiendum ne convertas quidem faciem nec respectes: quomodo et Lothus cum sua familia excedere Sodomis jussus fuit: cujus uxor mandato divino non parens, sed μεταστραφεῖσα, ut nimirum respiceret ardentem urbem, in columnam salis mutata fuit. Suidas exp. non solum μὴ ἐπιστρεφόμεναι, sed etiam ἀμελητέ. ["Timæi Lex. 25. ad Lucian. 1, 271. Dionys. H. 2, 1076." Schæf. Mss. "Appian. 1, 563. Dio Cass. 523. Clem. Alex. 648." Wakef. Mss. * Δυσμετάστρεπτος, Schol. Aristoph. Θ. 74. * Μεταστρεπτικός, Plato de Rep. 7. p. 524.] Μεταστροφή, Conversio, Epigr. ["Μεταστροφος, Artemid. p. 50." Wakef. Mss.] Ἀμετάστρεπος, Conversionis et mutationis expers, Immutatus s. Immutabilis, ἀμετάστροφος, ["Schol. Opp. A. 4, 153." Wakef. Mss. "Plato Cratylus 23. (p. 407.) legitur ita, ut sit Firmitas corporis et animi, cum neque corpus neque animus cedit, in aliam se converti partem sinit, quam virtutem existere e duritie, alioque vocab. τὸ ἀρρατον appellari, Socrates eodem illo loco docet." Fischer. Descr. Lectt. 1794. "Jacobs. Anth. 12, 235." Schæf. Mss. * Ἀμεταστρόφως, Epigr. p. 556. "Method. 292." Kall. Mss. * Συμμεταστρέφω, Schol. Aristoph. A. 972.]

Παραστρέφω, Perverto, Depravo, i. q. διαστρέφω. Siquidem Theophr. (H. Pl. 4, 2, 6.) ead. signif. dicit δένδρον διεστραμμένον et παρεστραμμένον, Tortum: (5, 1, 11. 5, 3.) Itidem Aristot., sed metaphorice, Polit. 8. Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, Perversæ, Depravatæ, διεστραμμέναι. ["Wakef. Herc. F. 934. Coray Theophr. 291." Schæf. Mss. "De oculis, Nicander Θ. 759." Wakef. Mss. * Παράστρεμμα, Hippoc. 111. * Παραστροφή, Gl. Redimentum, Revimentum. "Fronto Berolin. 255. Ut in veste tenui oris detexta et revimentis sint cincta." Schn. Lex. * "Παραστροφίς, Hes. v. Ἐπίκυλον." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.]

Περιστρέφω, Circumverto, Circumago, In orbem verto s. verso. Pass. Περιστρέφομαι, Circumverto, Circumagor, In orbem vector s. versor, Arat. (45, 7 de helice, Μειοτέρη—περιστρέφεται στροφάλιγγι, Brevi convertitur orbe, ut Cic. et Fest. Avienum interpretari, docui in Στροφάλιγγι. E Procli Sphæra, Περιστρέφεται κύκλον, Circulum peragit. Lac quoque

cum injecto coagulo cogitur, dicitur περιστρέφεται, Circumverti et circumagi, II. E. (903.) Ὡς δ' ὅτ' ὁπὺς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὥκα περιστρέφεται κυκλῶντι. Solet enim, dum cogitur, περιστρέφεται, i. e. Circumagi rude ὑπὸ τοῦ κυκλῶντος. Affertur ex Od. E. (477.) σακέεσαι περιστρέφετο κρύσταλλος, pro Ambibat scuta. Homo etiam aliquis περιστρέφεται dicitur, cum aliquid contemplatur oculisque lustraturus sese convertit in orbem circumspiciendi causa: ut in Axiocho (init.) Ὡς δὲ περιστραφεὶς περιεσκόπουν ὁπόθεν εἴη, Ut autem conversus circumspiciebam unde vox ea mitteretur. [“Ad Mær. 196. Toup. Opusc. 2, 79. Emendd. 2, 518. ad Charit. 236. 362. Ilgen. ad Hymn. 449. Thom. M. 355. Heyn. Hom. 5, 171.” Schæf. Mss. “Gal. de Dogin. Plat. et Hippocr. 1, 6, 8. Ἡ τὴν καρδίαν περιστρέφουσα (ἡ ἀρτηρία,) Quæ cor ambit arteria. Verum leg. puto περιστέφ.” Gataker. Mss. Περιστρέφειν τὸ ἔγκλημα, Crimen referre, Sopater Διαιρ. 289. Ald. * Περιεστραμμένως, Schol. Æsch. Pr. 881. * Περιστρεπτος, unde * “Περίστρεπτον, τὸ, pro Nave, Chandler. Inscr. Part. 2. n. 5.” Schn. Lex. * “Ἀπερίστρεπτος, Timario in Not. Mss. 9, 217.” Boiss. Mss. * “Εὐπερίστρεπτος, Etym. M. 728, 42.” Wakef. Mss. * “Εὐπερίστρεπτος, Acta Jun. Bacchi p. 115. Combef.” Boiss. Mss.] Περιστροφή, ἡ, Circumversio, Conversio, Convolutio, Rotatus, Procl. Sphæra, Est et Figuræ nomen ap. Rhett., cum sc. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, teste Fortunatiano, Ἐν περιστροφῇ λαοῦ, In conversatione populi, ex Ecclesiastico 50, [5. “Ad Charit. 362.” Schæf. Mss. * Περιστροφος, ὁ, i. q. περιδρομος, Xen. K. 2, 7. Item adj., unde adv. * Περιστροφως, Schol. Aristoph. O. 58. * Εὐπερίστροφος, Gl. Versutus, Phav. et Hes. v. Ἀγχιστροφος, Cedrenus ap. Alemann. in Procop. p. 28. * Περιστροφάδην, Orph. Arg. 1256. Opp. A. 5, 146. * Περιστροφis, J. Poll. 4, 170. 10, 113. 135. “Brunck. Aristoph. 1, 269.” Schæf. Mss.] Ἀμφιπεριστρέφω, i. q. περιστρέφω: abundat enim ἀμφί, ut sæpe ap. Poetas. Verbis etiam alicujus dicitur ἀμφιπεριστρέφεται χάρις, pro Comitari, παρακολουθεῖν, παρεῖναι, ut Schol. exp. Od. O. 175. Ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, Verba ejus nullus comitatur lepos, nulla gratia et venustas. Sed nota, legi etiam ἀμφιπεριστέφεται, quam lectionem habet Eust., videturque ea confirmari posse e præcedentibus Poetæ verbis, ubi ait, Ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἐπει στέφει: ut χάρις i. sit eo loco q. μορφή. Hoc autem ἀμφιπεριστέφεται est a VERBO Ἀμφιπεριστέφω, Corona circumquaque redimio, Circumquaque cingo: i. q. περιστέφω. Ἀντιπεριστρέφω, E contrario circumverto, Circumagendo verito in contrariam partem. Alii interpr. Relidendo circumago. Ἀντιπεριστροφή, ἡ, Circumactio e contrario, in contrariam partem, Circumactio relisu facta. [* “Ἐμπεριστρέφομαι, Const. Manass. Chron. p. 123.” Boiss. Mss.] Συμπεριστρέφω, Una circumverto, circumago s. circumfero, Aristot. de Mundo. Συμτρέφω, Contorqueo, Convolvo in fascem, Collectum contorqueo, Act. 28, (3.) Συστρέψαντας δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, Cum fascem virgultorum collegisset, Cum virgultorum aliquantam multitudinem in fascem collegisset: quod uno verbo Basil. dixit φρυγανίζεσθαι, Animal quoque sese dicitur συστρέφειν aut corpus suum, cum sese contorquet, contrahit, et colligit: ut ap. J. Poll. 5, c. 50. Συστρέφειν τὸ σῶμα: cui synonyma hæc ponit, ἀναγαγεῖν, συναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειράσαι, συγκάμψαι. Plato de Rep. 1. Συστρέφας ἐαυτὸν, ὥσπερ θηρίον, ἥκεν ἐφ' ἡμᾶς, Cum sese in modum feræ collegisset, in nos invasit: ut et ap. Virg. Æn. 10. Substitit Æneas, et se colligit in arma. Aristot. H. A. 8. de delphinis, Συστρέψαντες ἐαυτοὺς φέρονται ὥσπερ τόξενμα τῇ ταχύτητι: [Plut. Pyrrho 16. Συστρέφας τὸν ἵππον, Admisit, Incitavit equum.] Et pass. συστρέφεται itidem animal dicitur pro συστρέφειν. ἐαυτὸ, Se contorquere et contrahere, Plut. (6, 597.) de cane Æsopico, Ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενον καὶ συσπειρώμενον διὰ τὸ ριγῶν: cui ibi opp. διατεινόμενον. Metaph. autem sumta ἀπὸ τῶν συστρεφόμενων.

A Ζῶων, oratio dicitur συνεστραμμένη, teste Dem. Phaler., qui in suo περὶ Ἑρμηνείας libello ait, “Ὡσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἐαυτὰ μάχεται” τοιαύτη τις ἂν εἴη συστροφή καὶ λόγου, καθάπερ συστελαμένου πρὸς δεινότητα: ubi etiam nota synonymως accipi συστρέφεται et συστέλλεσθαι. Itidem ap. Dionys. H. συνεστραμμένη λέξις, quam et συγκεκορημένην vocat. Cic. similiter dicit, Neque enim Dem. tantopere fulmina vibrasse diceretur nisi numeris contorta ferrentur. Ita et συνεστραμμένον ῥῆμα, ut ap. Plat. Prot. (153.) Ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου, βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστῆς, Breve atque contortum, sciti modo jaculatoris. Q. I. exprimere voluisse videtur Quintil. 12. Nec illis vibrantibus concitatisque sententiis velut missilibus utetur. Attamen et Cic. ante hunc in Bruto dixerat Incitata et vibrans oratio. Rursum Quintil. de Archilocho, Cum validæ tum breves vibrantesque sententiæ. Ac quemadmodum dicuntur Contortæ sententiæ, Concitatæ vibratæque sententiæ, ita Dionys. H. de Isocr. Ἐν τῷ συστρέφειν B τὰ νοήματα καὶ στοργγύλως ἐκφέρειν. Itidemque de Lysia, ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στοργγύλως ἐκφέρουσα λέξις. Fusius hæc ap. Bud. Com. 672., ubi συστρέφω interpr. Addenso, Infercio. Paulo ante Idem συστρέφειν exp. Contrahere iu compendium, afferens h. I. e. Dionys. H. loquente de proœmio, Καὶ μὴν ἐς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνολογοῦντες συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταί, Breviter complexos. Idem Bud. pag. seq. i. e. 673. ait συστρέφειν significet etiam Agmen cogere et factionem ciere, Aristot. Polit. 5. διὰ συγκοφαντοῦντες οἱ δημαγωγοὶ τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτοὺς, Plebeium agmen cogunt et concitant in nobiles: quod etiam συνιστάναι dicitur et ἐπισυνιστάναι. Itidem Æschin. passiva voce et signif., (52.) Οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἤκουσι, Quasi agmine facto, h. e. E composito et coitione facta in necem meam, ut Cic. loquitur. Hæc ibi inter alia Bud. Alia huc pertinentia exempla afferam in Συστρέφομαι proxime sequente. Pro Cogo, C Coagulo, Condensio, accipitur ap. Athen. 2. Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἰμορραγίαν, τὸ ψυχρὸν ἐπιτήδειον ἦν, συστρέφον καὶ συσφίγγον, Cogens et constringens vulnus, unde sanguis effluit; vel etiam Contrahens. Verum non transitive tantum accipitur, pro Contorqueo, Contraho, Cogo, Conglobo, Condensio, sed et neutraliter pro Coeo, s. passive pro Cogor, Coudensor, Diosc. 1, 94. de fuligine resinæ, Ὅταν δὲ μέλ- λωσι συστρέφειν, Ubi coire cœperint, Ruell. || Pass. Συστρέφομαι, Contorqueor, Colligor, Conglobor, Cogor, Contrahor, Condensor: qua signif. ut plurimum dicitur de humidis quæ coalescunt et conspissantur. Aristot. de Mundo, Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος, Conglobatum et conspissatum: ut Apul. de Mundo, Aer actus in nubem nubilum densat, et ea crassitudo aquarum fætu gravidatur. Rursum Aristot. ibid. Χάλαζα δὲ γίνεται νεοῦ συστραφέντος. Gal. 5 de LL. Affect. συνεστραμμένη ἀμόργη, Amurca per cocturam inspissata. Ibid. Ἐψε, καὶ ὅταν μελαν γένηται καὶ συνεστραμμένον, αἶρε, Postquam inspissatum et condensatum coctura fuerit. Idem, Ἐψε πίσσαν, ταυρόκολλαν, καὶ ὅταν συστραφῇ, ἐπίβαλλε κηρόν. Et Diosc. Συστρεφόμενον ἐν ἡλίῳ χύλισμα, Succus in sole densatus et coactus. In ead. signif. accipitur ἀναστρέφεται, Aët. 9, 9. Ἐψε, καὶ ὅταν ἀναστραφῇ, ἀρας ἀπόθον, Diosc. activum quoque verbum συστρέφειν itidem pro συστρέφεται accipit, ut supra docui. Agmen etiam militum συστρέφεται dicitur, cum sese cogit et conglobat ad impressionem validius faciendam, in modum animalium, quæ, ad pugnam se parantia, συστρέφονται. Bud. interpr. Agminatim cogi ad impressionem in hostes faciendam, ap. Polyb. 1, (48, 4.) Τοῦ δὲ στρατηγοῦ δεξαμένου τὴν ἐπίνοϊαν, καὶ ταχέως ἐτοιμάσαντος πᾶν τὸ πρὸς χρεῖαν ἀρμόζον, συστραφέντες οἱ νεανίσκοι, κατὰ τριπτους τόπους ἐνέβαλλον πῦρ τοῖς ἐργοῖς, i. e. συστρέφοντες ἐαυτοὺς, Agminatim sese colligentes. Συστρέφεται dicuntur etiam et συνεστραμμένοι milites in acie condensati et confertim coeuntes, Xen. Ἑλλ. (6, 4, 12.) Οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα.

ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, Non minus densa erat acies quam ut introrsus quinquageni essent parmati, Bud. 672. Est συστρέφεσθαι etiam, quod Liv. vocat Orbem volvere, de agmine loquens in angustum reducto et undique circumvento: veluti hoc loco, Circumventi in medio ad unum omnes pœnas rebellionis dedissent, ni Vectius jam orbem volventes suos increpans, et quæ sequuntur. Idem, Cogebantur et ipsi orbem breviori spatio colligere. Quo referri potest, quod Thuc. 2, (4.) p. 49. dicit, Τὸ δὲ πλεῖστον καὶ ὅσον μάλιστα ἦν ξυνεστραμμένον, Qui orbem collegerant et sese conglobarant. Schol. exp. ὁμοῦ συνηγμένον. In quibus ll. συστρέφεσθαι dicitur de hominum multitudine aut rara aut diffusa aut dispersa, sicut et ap. Xen. Ἑλλ. 6. Ἐπειδὴν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὐθις περιασθῶσι συστρέφεσθαι, Sese conglomerare et globum facere una coeuntes et constipati. [Sic et Westen. ad Act. 19, 40. sed locus ap. Xen. vix invenitur.] Itidem ξυστραφέντες pro συνταχθέντες ap. Thuc. (6, 77.) p. 222. (7, 32.) p. 243. Sed et quævis hominum multitudo, quæ seditiose et factiose coit, s. sese conglobat et conspirat, συστρέφεσθαι dicitur, Thuc. 4, (68.) p. 144. Οἱ ξυστραφέντες ἀθροοὶ ἤλθον, Schol. οἱ συσπειραθέντες. Idem 8, (54.) p. 280. Ὅπως ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι, καταλύσῃσι τὸν δῆμον, Facta coitione. Itidem 2, (4.) Ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι, ξυνεστράφοντο ἐν σφίσι αὐτοῖς. Itidem Dem. (126.) Συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον. Sic Plut. Rom. (27.) Συστραφῆναι τοὺς δυνάτοὺς, Primores coisse. Et 4 Reg. 10, (9.) Συστρέφομαι ἐπὶ τὸν Κύριον, Conjuro adversus Dominum. At συστρέφεσθαι eis εἰαυτὸν interpr. In seipsum vergere, afferentes Greg. Naz. de Theol. Καὶ οὕτως ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὅρος, καὶ τὴν κεφαλὴν διέσχον, εἰσω γενόμενος ἀπὸ τῆς ὑλῆς καὶ τῶν ὑλικῶν, καὶ eis εἰμαυτὸν ὡς οἶόν τε συστραφείς. Voluntque hic συστραφῆναι eis εἰαυτὸν dici quod Cic. vocat Verti in seipsum, ut de Offic. Cogitatio in se ipsa vertitur; et de Fin. 3. Sola sapientia in se tota conversa est. Bud. 674. [“Συστρέφω, Valck. ad ll. 22. p. 71. ad Herod. 51. 52. 455. 699. Heringa Obs. 46. Toup. Opusc. 2, 44. Reisk. Anim. ad Diod. S. 60. Schneid. Anab. 80. Συνεστραμμένος, Ammon. 4. Demetr. Phal. 181. Συνεστραμμένοι δάκτυλοι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 68.” Schæf. Mss. “Συστρέφω, Constringo, Athen. 41. In angustum cogo, Polyæn. 61. Συνεστραμμένος, Firmus, Bene compactus, Clem. Alex. 120. Ἄλιαν. H. A. 893. Arrian. Epict. 123. Congregatus, Strabo 709.” Wakef. Mss. Theodectes Strabonis 15. p. 49. Sieb. Ἡλῖος συνέστρεψε κόμας: hinc συνεστραμμένος, i. q. οὐλος, ap. Aristot. et Theophr. Vide Schn. Ind. Theophr. Vide Στράβαλος. “Συστρέφειν, in genere ap. Rhetores Græcos, rotunditati, et brevitati elocutionis, iisque adeo virtutibus significandis, quæ ex utraque oriuntur, servit. Sic συστρέφειν σύνθεσιν Dionysio de C. VV. 20. p. 141. notat in structura orationis Eos numeros et rhythmos adhibere, qui celeritati et incitato cursui notando serviunt. Synonymum ponit τὸ ἐπιταχύνειν: contrarium τὸ διαβαίνειν, διαβάσεις ποιεῖν. Porro συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ στρουγγύλως ἐκφέρειν, Rotunde et per compendium efferre sententias, dixit idem Dionys. Jud. Lys. 6. et ibid. c. 5. ἐκφέρεισθαι τοῖς νοήμασιν, de scriptore Efficacem brevitem sectante et sententias veluti conglobante: unde synonymum ejus ponitur τὸ πυκνοῦσθαι. Hinc et τὰ τάχη et συστροφάς τῆς λέξεως jungit Dionys. in Jud. Thuc. 53.: cf. de Vi Dic. Dem. 18. p. 1006. Aristoph. Θ. 58. de eloquentia Poetæ Agathonis: κάμπτει νέας ἀψίδας ἔπων. Ibi Schol. συστρέφειν λόγους exp. καὶ περιστροφῶς λαλεῖν. Ibi et γογγυλίζειν, pro συστρέφειν, στρουγγύλως λέγειν. Eodem sensu συνεστραμμένη λέξις. passim Rhetoribus dicitur, h. e. Elocutio rotunda, periodica, ut Dionys. Art. Rhet. 5. p. 257. et Demetr. Eloc. §. 20., ubi synonymum addit τὸ κυκλικόν, καὶ δεόμενον στρουγγύλον στόματος etc. Ambiguam quidem videri possit, quid sibi voluerit Demetr. §. 177. his verbis: Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν. Sed sensus ex omni contextu planus est. Utrumque

enim opponitur τῷ ὀγκηρῷ, Gravitati illi et veluti tumori, quem Dorismus habet e forma verborum productioni et quodammodo vasta. Ergo τὸ συνεστραμμένον oppositum est τῇ πλατύτητι, et τῷ μήκει. τῷφ Doris uti soleant. Ergo Attica lingua, inquit Demetr., e brevitate et concinnitate verborum jucundior erat: et τὸ δημοτικὸν h. l. eandem vim habet, quam Lat. significant, cum Urbanam dictionem laudant. Nam δῆμος proprie de Atheniensibus dicebatur, quorum urbanior, suavior, elegantiorque dialectus erat. Itaque non pugnant cum illis, quæ Phot. habet Cod. 186. p. 458. de Cononis dictione: Ἀττικὸς τὴν φράσιν ἔστι, ἔχων τι καὶ τοῦ συνεστραμμένου, καὶ ἀνακεχωρηκότος τοῖς πολλοῖς, Attico sermone utitur, habet tamen alicubi contortum quid, atque a vulgi cognitione remotum. Nempe ὁ δῆμος et οἱ πολλοὶ, non magis iidem sunt, quam Romanorum populus et plebs. Ulpianus ad Dem. c. Mid. 348. τὸ κατεστραμμένως opponit τῷ πλατέως. Et Plato Protag. 153. Bip. Laconibus tribuit τὸ βραχυλογία συνεστραμμένον, Spissum illud verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis cogitamus, quam mox Plato βραχυλογίαν Λακωνικὴν appellat. Longin. 42. Τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ista brevis elocutionis, quæ notionem densat, et συστρέφει. Mox συντομία dicitur: ut et alibi ap. Gr. Rhet. Hinc quoque τὰ ἐπίστροφα et * συνεπίστροφα dicuntur Rotunde et breviter expressa, nt ap. Philostr. Soph. 505., ubi de Isocrate: Τὸ μυθῶδες αὐτοῦ μέγεθος συνεπίστροφον ἡρμηνεύσθαι. Olearius ibi confert Ciceronis Compressionem rerum brevem, quam Critici tribuit in Bruto c. 7. Ulpianus ad Dem. Timocr. 486. judicat in hujus orationis proœmio factam esse λόγον ὑπτίον καὶ ἱστορικόν. Deinde addit: Δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστράφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τῆς τοῦ προσέμιον εἶναι, h. e. Proœmium debet habere concinnam brevitem et rotunditatem cum vi et spiritu dicentis elatam.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Συνεστραμμένως, Suid. v. Εἰληδόν.]

Συστρεμμα, τὸ, Coagmentum compactile, ἢ συνεστραφέν, Globus aut Convolutio, ut Bud. in Aristot. ap. Aristot. de Mundo, Καλούμεν δὲ ὑπερὸν ὀμβροῦ μετῴω, καὶ συνεχῇ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, Stillas conglobatas, quæ jugiter in terram casitant. Item συστρεμμα ἐρίον, Lanæ contortæ bapsus: quod videt in Πιδήμα. Ajunt signif. etiam Agmen militum composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, ut ap. Polyb. 1, (45, 10.) de Carthaginiensibus qui e Lilybæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, Οὐ μὴν ἄλλ’ ἦρε κρανὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρον ἦν πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἐργασίαι. Est etiam verbum castrense, et signif. Certum militum numerum, ut mille, h. e. ξεναγίας δύο. Bud. 673. In libello qui περὶ Τάξεως Πιλαίων inscribitur, Συστρεμμα, β. ξεναγίας, ἀνδρῶν χιλίων κδ’. [“Toup. ad Longin. 341. Opusc. 1, 441.” Schæf. Mss. Hippocr. 1028. 1139. Schleusn. Lex. V. T. * Συστρεμματάρχης, Arrian. Tact. p. 10, 41.] Συστρεμματίον, τὸ, Globulus. Bud. 675. annotat Aristot. de Mirab. Auditu syστρεμματίον ὕδατος vocare Vorticem aquæ, h. e. Convolutionem et volumen. [“Jacobs. Anth. 11, 181.” Schæf. Mss.] Συστρεπτικός, Cogendi et condensandi vim habens, Hippocr. Ψυχρὸν πάννυ, συστρεπτικόν, Cogit, s. Compingit et coagmentat id quod in aliquam partem defluxit. Similem huic locum ex Athen. habes in Συστρέφω.

Συστροφή, ἡ, Conversio et convolutio quæ fit in orbem aut gyrum, Vortex, Vertigo: ut συστροφή ὕδατος Hesychio dicitur, quæ alio nomine δίνη, ἱλιγέ: eidemque συστροφή est * σκοτισμός, quo nomine videtur intelligere Capitis vertiginem, s. Cum oculis alicujus videntur omnia circumagi ac rotari, ut in σκοτόδινος et σκοτοδινία. Item συστροφή dicitur Cum animal, præsertim ad pugnam se parans, sese contorquet, s. se colligit et conglobat ac contrahit, ut impetum vehementius faciendum: unde metaphorice sumpta dicitur λόγῳ συστροφή, ut testatur Dem. Phalar. Ὡσπερ τὰ θηρία συστρέφοντα εἰαυτὰ, μάχεται, τοιαύτη τις ἀν’ εἰη συστροφή καὶ λόγῳ, καθάπερ συστειλαμένον πρὸς δεινότητά. Qua de re vide: plura in 2°

στρέφω. *Συστροφὴ* dicitur etiam Vitium quoddam in arboribus, cum se convolvere venæ, velutque nodum effecit collecta et contorta materia. Quæ *συστροφαι* alio nomine vocantur *σπείραι*, a Lat. itidem *Spiræ*. Theophr. H. Pl. 5, 3. *Σπείρας δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἢ συστροφὴ τις ἐν αὐτῇ μελῶν καὶ κύκλοις περιεχομένη πλεῖοσι.* Unde Plin. 16, 39. *Publicum omnium arborum vitium vocant spiras, ubi sese convolvere venæ atque nodi.* Rursum idem Theophr. c. 6. ejusd. l., ligna *δύσεργα* esse ait τὰ οὐλὰς ἔχοντα *συστροφάς*. Inde in corporibus humanis ejusmodi collectiones nodique *συστροφαι* dicuntur. J. Poll. de varicibus loquens, quæ *κισσοί* s. *ἱζαί* nominantur, καλεῖται δὲ καὶ *ἱζαί*, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πύτυσιν ὁμοίων *συστροφῶν*, καὶ ὁ *ἱζός*. Diosc. 5, 127. dixit *συστροφάς νεύρων*, Nervorum nodos et concretiones: 1, 35. *Τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφάς*, In articulis digitorum collectiones et concretiones s. nodos. Eod. l. c. 186. *Συστροφὴν πᾶσαν καὶ χοιράδας μάλ᾽ αἰσσει*, Omnem collectionem et strumas emollit. Gal. Lex. Hippocr. *συστροφάς* exp. *φύματα* καὶ *σκληρίας*, Tubercula et durities. Lege et Comment. ipsius 19 in l. Hippocr. de Vict. Rat. in Morb. Acutis. || Præterea *συστροφὴ* dicitur Coitio multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ, cum sese conglobat, et factiosam coitionem facit. Bud. quoque interpr. Coitio, i. e. Arcana pactio et factiosa, afferens h. l. ex Act. 19, (40.) *Περὶ οὗ δυνήσμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης*, Causam dicere hujus conspiratæ coitionis. At 24, (12.) pro *συστροφὴ* dicit *ἐπισύστασις*, ut, *Οὐτε ἐφρόν με ἐπισύστασιν ποιοῦντα.* Est autem *συστροφὴ*, ἢ ἐπὶ κακῇ σύστασι καὶ συμφωνίᾳ, quæ etiam σύστασις vocatur a Dem. Itidemque *συστρέφειν* dicitur τὸ συνιστάειν, i. e. στασιαστικῶς συνάγειν, Catervam factiosam eogere. Suidæ quoque *συστροφὴ* est ἡ ἐπὶ κακῇ συμφωνίᾳ καὶ ὁμόνοια, afferenti h. l. e Psalms David. (63, 2.) *Σκέπασάν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρῶν*, A factiosa coitione ac conspiratione improborum. || Ajunt *συστροφάς* a conversione viarum dici etiam Compita ap. Dionys. Hal. A. R. 6. [*Phryn. Ecl. 175. Thom. M. 564. ad Dionys. H. 2, 914. 3, 1509. Vertigo, ad Mær. 196. Multitudo hominum, Herod. 511.: Astron., Koppiers. Obs. 109.*] Schæf. Mss. "*Σ. δένδρων*, Dio Chrys. 1, 61. *ἰδάτων*, Hes." Wakef. Mss. Greg. Cor. 296. Schæf. "*Συστροφὴ*, Concinna brevis, et veluti in gyros coacta suos, Dionys. Jud. Dem. 18. p. 1006., et Demetr. §. 8. de Eloc., ubi antea illustrandæ rei causa commemorarat *θηρία συστρεφάμενα ἐαυτὰ*, Be-luas quæ se contrahunt, ut junctis veluti viribus et nervis astrictioribus pugnare possint: vide *Σπειρά-σθαι*, *Συστρέφειν*, (et *Καμπῆ*). Itaque *Συστροφὴ* τῆς λέξεως etiam opp. τῇ φράσει λελυμένη a Marcellino ad Hermog. 177. Ald." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Συστροφος*, Gl. Vertigo. "Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 16." Routh. Mss. * *Ἀσύτροφος*, Hippocr. 272, 52. Dionys. H. 2. p. 184, 11. * "*Εὐσύτροφος*, (Gl. Argutus.) ibid." Routh. Mss. * *Συστροφία*, Argutia, Polyb. 24, 2. *Συστροφίαί καὶ ποικιλίαί.* "Consuetudo, Dionys. H. 2, 644." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 2, 580." Schæf. Mss. * *Ἀντισυστρέφω*, Pisid. 413." * *Ἀντισύτροφος*, Man. Philes 5, 514. p. 188.]

Ἐπισυστρέφω, Una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, Colligo, Cogo ad aliquid etc., ea sc. signif. qua aliquis dicitur factiosam catervam cogere. Sed affertur ex 1 Macc. 14, (44.) *Ἐπισυστρέψαι συστροφὴν* pro Convocare conventum: [cf. Numer. 16, 42. Longin. 24. *Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, ἀμματοειδέστερον*, ubi recte vertitur, Conversio enim numeri ex iis quæ in plura divisa sunt, ad ea quæ unitate conjuncta sunt, quasi corporis molem præ se magis fert. In eod. cap. habemus, et quidem eodem sensu, *Τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἐνικά ἐπισυναγόμενα*, ἐπίοτε * *ὕψηλοφανέστατα*, et, *Τὸ εἰς ἐν τι εὐήχον* * *συγκρουθοῦν τὰ πλεονα*. Dicitur autem *ἐπισυστρέφαι* eis, ut *ἐπισυναγόμενα* eis, redundante sc. præp. ἐπὶ vel emphaseos ergo addita. * *Ἐπυσ-*

στρέφω, Gal. Exp. Hippocr. in *Ἑπιλληθέωσιν.*]

Ἐπυστρέφω, Converto, Avertō, Convertere gressum et referre pedem cogo, Reduco, Remeare et reverti facio, Il. E. (581.) *ὑπέστρεφε μῶνυχας ἵππους*. Itidem Philo V. M. 1. *Ὡς ἡ φόβῳ τὴν πληθύν ὑποστρέψων καὶ δουλωσόμενος αὐθις*, Reducturus. Accipitur et neutraliter pro Gressum converto, Pedem refero, Revertor, Redeo, *ἀναστρέφω*, *ἀναχωρῶ*, Il. Γ. (407.) *ὑποστρέψειας* Ὀλυμπον, In cælum redeas. Ubi etiam nota omisam præp. eis, quacum copulavit Greg. Naz. *Πάλιν ὑποστρέφει eis οἶκον*, Domum revertitur. Pass. *Ἐπυστρέφομαι* itidem Gressum converto, Pedem refero, reflecto, Revertor. Exp. etiam Avertor et Flexu fallo: indeque factum esse dicunt ut *ὑποστρέφεισθαι* sit *διαδύεσθαι*, et fugitando ludificari: Xen. K. (5, 32.) de lepore canes fugiente, *Διὸ δὲ ὑποστρέφεται ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον*, Itaque celeri reflexu fallit, brevi spatio longe relinquens post se canes vestigiis suis inhiantes. *Ἐπυστράφεις* pro *ἐπιστράφεις*, i. e. *φροντίσας*, affertur e Soph. (Ced. T. 728.) Solent enim qui a monente revocantur, dici *ἐπιστρέφεισθαι*, cum monita non negligunt, sed reflectunt pedem et obsequuntur, ut et ii faciunt, quibus curæ s. cordi aliquid est. [*"Toup. ad Longin. 298. Heyn. Hom. 6, 219. ad Dionys. H. 2, 1145. Schneid. Anab. 92. Thom. M. 876. Wakef. Trach. 220. Apoll. Rh. p. xii. Longus p. 84." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 803. Arat. 72. 510. 591." Wakef. Mss. Soph. Tr. 224. Eur. Herc. F. 739. Ἐπυστρέφειν eis τὰ ἴδια, Jambl. V. P. 196. * Ἐπυστρεπτόν, Suid. I, 290. Phav. 109. * Ἐπυστρεπτός, unde * "Ἀνυπόστρεπτός, Suid. v. Ἀνύστους." Kall. Mss. * "Ἐπυστρεπτικός, unde * Ἐπυστρεπτικός, Schol. Opp. 'A. 1, 636." Wakef. Mss.]*

Ἐπυστροφὴ, ἢ, Reversio, Reflexio: cum quis non ulterius progreditur, sed gressum convertens, s. pedem reflectens, retrocedit. Bud. 612. *ὑποστροφὴν* esse ait, Cum terga vertunt cedentes, Polyb. (3, 45, 3.) *Συνεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῶ τῶν Καρχηδονίων χάρακι, καὶ κατοπεύσαντες, αὐθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπέλ-γογτο.* Et rursus (14, 5.) *Πραγματικῶς καὶ νουνεχῶς ἐξ ὑποστροφῆς ἀναχωρήσαντος Ἀντίβου.* Ubi nota etiam ἐξ ὑποστροφῆς, quo utitur et Dem. (283.) *Νῦν ἐξ ὑποστροφῆς ἀποστελλαντες ὑμεῖς πρὸς με πρέσβεις καὶ κήρυκας*: ubi tamen videtur accipi pro Denuo. Sed et Hippocr. *ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθμήματος* vocat Quando rubor recurrit. *Ἐπυστροφὴ* et *ὑποστρέφειν* sunt etiam verba Rhetoricorum, et schema orationis: unde ap. Hermog. *Τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα.* Et ap. Eund. *ὑποστρέφειν ὑποστροφὴν*, quod est tanquam Progressum implicare, et inter excurrentem expositionem rei repente insistere κατ' ἐπεμβολὴν, moxque ad reliqua progredi: quare hoc schema vocatur et *καταπλοκή* a nonnullis. Hæc inter alia Bud. 612., ubi duos citat Hermogenis locos afferentis hujus figuræ exempla e Dem. Nihil aliud autem est *ὑποστροφὴ* quam cum ad rei expositionem interruptam *ἐπεμβολὴ* s. *παρενθέσει* aliqua; revertitur oratio. Accipitur et pro Callida reflexione, cum sc. aliquis astute pedem reflectit, ut evadat: quod et *στροφὴ* dicitur. Bud. 612. Inde factum ut *ὑποστρέφεισθαι* sit *διαδύεσθαι*, de quo supra, et fugitando ludificari: et *ὑποστροφὴ* καὶ *οιάδυσσις*, *ἐξαπάτη*, ut inquit J. Poll., quæ etiam *στροφὴ* dicitur, i. e. Strophæ et cunctatio subdola, aut Ter-giversatio fraudulenta et ludificatrix. [*"Ad Diod. S. 1, 207. Markl. Iph. p. 168. Ἐξ ὑποστροφῆς, Diod. S. 2, 59. 639. Dionys. H. 1, 322." Schæf. Mss. "Joseph. 575." Wakef. Mss. "Ἐπυστροφὴ, Figura orationis ea, qua post factam declinationem ad superiora redimus: v. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 196. Aristidi περὶ Ἀφελ. Λογ. 664. ὑποστροφὴ etiam dicitur, Cum alicui sententiæ absolutæ in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac: αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἢ καὶ νυμφαὶ τύχῃσιν οὖσαι μύρον μὲν οὐ προσδέονται. Jam sequitur ὑποστροφὴ: αὗται γὰρ ταῦτον οὖδουναι. Schol. ad Hermog. l. c. 392. Ἐπυστροφὴ καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολή. Et mox: Τὸ γε μὴν τῆς ὑποστροφῆς σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται." Ernesti Lex. Te-*

chnol. Gr. Rhet. Vide 'Αποστροφή.] 'Υπόστροφος, ὁ, A
 ἡ, Qui reversus est, rediit, Redux, ἀφιγμένος, Hes.
 ['Υπόστροφοι, Gl. Reduces. 'Υπόστροφα' Rediviva.
 "Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1204." Schæf. Mss.
 * 'Υποστροφώδης, Hippocr. 385. 1027. * 'Ανυπόστρο-
 φος, Gl. Irremeabilis, Irreparabilis, Schol. Æsch.
 Pers. 319. Orph. H. 56, 1. "Suid. v. 'Ανέγρετον."
 Kall. Mss. Hippocr. 1175. * Φιλυπόστροφος, 50. 76.
 172. 862. Erotian. 292. * Φιλυπόστροφώδης, Hippocr.
 1121. * "Υποστροφάδην, var. lect. Opp. 'A. 1, 636."
 Wakef. Mss. * "Ανθυποστρέφω, Psell. in Cant.
 Cantic. 2, 16. Const. Manass. Chron. p. 73. 79. 84.
 Eumath. 189. 301. Const. Porph. de Imag. Edess.
 78. Tzetz. Hist. 1. Chil. 61. v. 986. Nicet. Eugen.
 1, 202. 5, 295. 6, 206. 8, 201." Boiss. Mss. J. Poll.
 3, 107. * 'Εξυποστρέφω, Socr. Hist. Eccl. 6. p. 372.]
 "Στρέφανον, Ascia, Securis: ἀξίνη καὶ πέλεκυς,
 "Hes." [Supra ap. Eund. * Στέρψανον' ἀξίνη, πέλε-
 κυς.]

Sequuntur quædam, quæ, si derivata esse a στρέ-
 φω putanda non sint, saltem affinis sunt signif.; B
 et quædam loco φ habent β, quædam γ: item
 quædam a præsentī videntur derivata, quædam
 ab aor. 2 passivo, quædam a præt. medio.

ΣΤΡΕΒΛΟΣ, Tortus, Tortuosus, Flexuosus, Cur-
 vus, Aristot. Rhet. 1. Εἴ τις ᾧ μέλλει χρῆσθαι κανόνι,
 τούτον ποιήσει στρεβλόν. Hes. similiter στρεβλόν exp.
 καμπύλον, σκολιόν. Metaph. quoque accipitur pro
 Perversus, Callidus, Versutus, Dolosus. Quo referri
 potest, quod ap. Suid. legitur, Στρεβλοῖσι παλαίσμα-
 σι, exponiturque τοῖς μετὰ σκέψεως εὐρισκομένοις καὶ
 ἀφανέσι. Hippocr. στρεβλοὺς vocat etiam τοὺς στρα-
 βούς, ut testatur Gal. Lex. Hippocr. Quibus verbis
 significantur Strabones, quibus oculi sunt distorti s.
 perversi, οἱ διεστραμμένοι, s. παρεστραμμένοι τὰ ὀμ-
 ματα. ["Æsop. Fab. 128. Ed. Genev. 1628." Sea-
 ger. Mss. "Plut. Mor. 1. p. 7. Ammon. 63. ad
 Cbarit. 299. Jacobs. Anth. 7, 139." Schæf. Mss.
 De oculis, Phrynichus Bekkeri p. 62.: Manetho 4,
 198. στρεβλὰ κολαζόμενος, Nicander 'A. 442. μυκτῆρ.
 * Στρεβλόχειλος, Nicet. Annal. 16, 3. * "Πολύστρε-
 βλος, Multum distortus s. perversus, Pseudo-Chrys.
 Serm. 95. T. 7. p. 532, 11. Καμήλω πολλάκις παρει-
 κάζει ἡ γραφή τὸν διάβολον, διὰ τὸ * πολύογκον, καὶ
 πολύστρεβλον, καὶ βαρυμήνιον." Seager. Mss. LXX.
 Prov. 28, 16. * "Στρεβλῶς, Schol. Nicandri Θ.
 800." Wakef. Mss.]

Στρεβλότης, ἡ, Tortuositas, Flexuositas, Plut. (10,
 34.) loquens de formicarum domicilio, Αέγονοι δ'
 οὐκ εὐθείαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὄλης καθόδον, οὐδ'
 εἴπορον ἄλλω θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρε-
 βλότῃσι κεκλασμένας * ὑποπορεύσεις. Ubi nota copu-
 lari καμπῇ et στρεβλότῃ, opponique τῇ εὐθείᾳ καθόδῳ.
 [Aq. Theod. Prov. 4, 24. 6, 14.]

Στρέβλη, ἡ, interpr. Instrumentum ligneum nauti-
 ticum, cujus labris constringuntur plantæ in com-
 pingenda navi, adactis cuneis ligneis: στρέβλαι ναυ-
 τικαί, Hes. ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομ-
 φοῦμενα. Idem addit, Atticos στρέβλας vocare
 Tormenta, τὰ βασανιστήρια: ut Eccles. (33, 31.) ac-
 cipitur, Οἰκὲρ κακούργω στρέβλαι καὶ βάσανοι, Servo D
 malefico tormenta: [cf. 4 Macc. 7, 4. et J. Poll.
 10, 5, 187. p. 1379.] Sic ap. Greg. Naz. in Macc.
 Enc. Αἱ στρέβλαι περιεργότεραι, Tormenta exquisi-
 tiora. Pacuvus ap. Non. Nam te in tenebris sæpe
 lacerabo fame Clausum, et fatigans artus torto dis-
 traham. Pro Prelo accipitur supra in 'Εκπιέζω.
 [Schleusn. Lex. V. T. "Jacobs. Anth. 7, 151. Diod.
 S. 1, 610." Schæf. Mss. "Plut. 9, 741. Clem. Alex.
 744. Æsch. (Suppl. 450.) Polyb." Wakef. Mss. Phot.
 v. Σακίξειν, Τὸν τρυγῶδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης
 ἡθεῖν οἶνον, Aristot. de Anim. Motione 17. Λυομένων
 τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἀλλήλας τὰς στρέβλας καὶ
 τὸ ἀμάξιον. * Στρεβλάω, Gl. Deprædor.]

Στρεβλώω, Torqueo, Torto distraho, ut Pacuv.
 loquitur, Dem. pro Cor. 'Υμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν
 ἀποκτείνετε. Sic ap. Suid. ex Æliano, 'Εκείνον παρά-
 γουσι καὶ στρεβλοῦσι καὶ κατατεινόμενος ἀληθῆ λέγει,
 καὶ πυρὶ παραδίδοται: ut et ap. Cic. Cogi tormentis

quippiam confiteri. Et Plut. Artax. Λαβόντας τὸν
 ἄνθρωπον, ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν, Decem diebus
 continuis torquere. Pass. Στρεβλῶσαι Torqueor,
 Torto distrahor, In tormentis sum, Aristoph. Πλ.
 (875.) 'Επὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλοῦμενον
 εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Plato de Rep. 1. Μαστιγώ-
 σεται, στρεβλώσεται, δεθήσεται, ἐκκαυθήσεται τὸ ὄμμα.
 Utitur et Dem. item Plut. et Polyb. ac alij.
 Exp. στρεβλώω etiam Contorqueo, Detorqueo, Distor-
 queo, Perverto, Depravo. Quo refer στρεβλοῦσθαι
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ap. Alex. Aphr. Probl. pro διαστρέ-
 φεσθαι. ["Toup. Emendd. 2, 29. Lennep. ad Phal.
 72. Bergler. Alciph. 369. Jacobs. Anth. 9, 468.
 Wakef. S. Cr. 4, 129. Στρεβλώσομαι, pass., ad Mær.
 367." Schæf. Mss. Herod. 3, 36. Στρεβλῶντες
 ὄνοισι ξυλίνουσι. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Στρέ-
 βλωμα, Greg. Naz. 2, 215. * "Στρέβλωσις, Contor-
 tio, Inflexio, Chrys. in Jo. Hom. 18. T. 2. p. 630,
 16." Seager. Mss. "Hierocles 116. 156. Philostr.
 517." Wakef. Mss. "Suid. v. 'Απεχειρόσθαι" Kall.
 Mss. "Petrus Alex. ap. Theodoret. Hist. Eccl. 4,
 22. p. 181." Boiss. Mss. "Euseb. Hist. Eccl. 5, 1,
 8, 3." Mendham. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 5. * Στρέ-
 βλωτής, Gl. Eculeus. * "Στρεβλωτικός, Hes. v. 'Αρ-
 θρέμβολα." Wakef. Mss. * Στρεβλωτήρ, unde * "Στρέ-
 βλωτήριος, ad Dionys. H. 1, 87." Schæf. Mss.]
 Στρεβλωτήριον, τὸ, Tormentum, i. q. στρέβλη, [Symm.
 Jerem. 20, 2. Joseph. de Maccab. p. 508, 20.
 "Schleusn. ad Jerem. p. 372." Schæf. Mss., item Lex.
 in V. T.] 'Αποστρεβλώω, i. q. στρεβλώω, nisi quod
 signif. præp. auget. 'Αποστρεβλοῦσθαι autem exp. et
 Collidi. Διαστρεβλώω, itidem i. q. στρεβλώω, i. e.
 Torqueo, Torto s. Tormentis distraho, Æsc. (85.)
 Τὸν αὐτὸν ἄνδρα διεστρέβλωσας τῇ σεαυτοῦ χειρὶ.
 Καταστρεβλώω, idem. Καταστρεβλοῦμενος exp. etiam
 Depravatus: et καταστρεβλωθεῖς, Contortus. ["Wyl-
 tenb. ad Plut. 1, 417." Schæf. Mss.]

[* Στρεβλεύω, unde * Στρέβλευμα, Tortuositas, Per-
 versitas, Symm. Prov. 6, 13.]

ΣΤΡΑΒΟΣ, ὁ, Strabo, Qui est oculis distortus
 perversis, Gal. Lex. Hippocr. Στρεβλοί, οὗς καὶ στρα-
 βούς ὀνομάζουσι. ["Mær. 205. et n., Koen. ad Greg.
 Cor. 261." Schæf. Mss. * 'Υπόστραβος, Gl. Lippus,
 Strabus. "Jo. Malal. 1, 333. 382. 413." Elberling.
 Mss.]

[* "Στραβότης, Eust. Il. 879, 38." Wakef. Mss.]

Στραβισμός, Distortio oculorum, Obliquus aspe-
 ctus, Cum quis est distortis s. perversis oculis, Au-
 ctor Defin. Med. Στραβισμός, ἐστὶ παράλυσος τῶν περὶ
 τὸν ὀφθαλμὸν μυῶν, οὐχ ὄλων, ἀλλ' ἐνίων δι' ἣν αἰτίαν
 ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί.
 Vide et Actuar., necnon Paul. Ægin. [Alex. Aphr.
 Probl. 2, 11.] Potest autem hujus verbalis thema
 FINGI Στραβίζω, i. e. Sum στραβός, Sum oculis
 distortis, ["Toup. Opusc. 1, 175." Schæf. Mss.
 Eust. ad Il. B. 217.]

Στραβών, ὦνος, ὁ, i. q. στραβός, teste J. Poll. (2,
 51.) qui citat e novæ Comædiæ Auctoribus, eique
 synonyma ponit, φορκὸς, παραβλῶψ, διάστροφος, στρε-
 βλός: subjungens, illud στραβός esse ιδιωματικόν. Lat.
 quoque eo vocab. utuntur. Varro, Multi enim, qui
 limiua intrarunt integris oculis, strabones sunt facti.
 Plin. 11, 37. Uni animalium homini oculi deprava-
 tur, uude cognomina strabonum et pætorum. Utitur
 et Cic. Est etiam Nomen propr. celebris illius Geo-
 graphi, cujus hodieque extant 17 Libri. [Sostratus
 Eustathii ad Od. K. p. 407.]

Στράβαι, αἱ, exp. Compedes: quæ composito po-
 tius nomine dicuntur ποδοστράβαι.

Στραβάλος Acbivorum lingua dicitur ὁ * στρογγυ-
 λίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος, Homo qui est tereti
 aut quadrato corpore. Videtur accipi et pro Tortus,
 Tortuosus: indeque esse comp. VERB. Στραβαλοκο-
 μῆν, quod idem Hes. exp. * οὐλοκομῆν. Ab ead.
 origine est στρεψίμαλλος ὄϊς, et συνεστραμμένα τριχέα
 et στροφίδες, Torti capilli. ["Brunck. Soph. 3, 530."
 Schæf. Mss.]

Στράβηλοι, Hes. κοχλῆαι: quæ et ipsæ a tortuosus
 gyris nominatæ esse videri possunt. Idem στραβῆλαι

exp., τῷ κόγχῳ ᾧ ἐσάλπιζον, i. e. Buccinæ. Legitur ap. Athen. (85.) ubi, in mentione ὀστρέων et ὀστρακοδέρμων, affertur hic ex Epicharmo locus, "Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, — Λεπάδας, ἀσπέδους, κραιβύζους, στραβήλους, κηκιβάλους: [p. 316. "Wessel. ad Herod. 252. Brunck. Soph. 3, 419." Schæf. Mss.]

Ἀστραβῆς, Qui tortus s. tortuosus non est, Qui non torquetur, distortetur et depravatur. Supra in Στροφεύς attuli locum quendam in quo Theophr. dicit, Ἀστραβέστατον ἔστι, et Ἀστραβὲς μένει: Plin. Rigorem fortissime servat, Minime torquetur: opponens his διαστρέφεται, Distorquetur, Pervertitur, Depravatur. Idem Theophr. H. Pl. 5, 3. de materia Macedonica, Λεῖα τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀστραβῆς. Et sub fin. cap. præced., "Ἀπασα δὲ ἡ ὕλη μείζων, καὶ ὀρθότερα καὶ ἀστραβεστέρα. Ibid. dicit πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, pro ἀστραβέστατα: itidemque ζύλα διαστραμμένα et παρεστραμμένα: quo sensu Plin. 16, 38. Torta materies nodisque concisa. Item ap. Plut. (1, 119.) Κανὼν ἀστραβῆς καὶ ἀδιάστροφος, Regula quæ torta s. distorta non est: cui ap. Aristot. opp. κανὼν στρεβλός. Ubi obiter ΝΟΤΑ Ἀδιάστροφος, Qui distortus s. depravatus et perversus non est. Quod de oculis etiam dicitur minime depravatis: sicut contra διάστροφος et ὁ διαστραμμένος τὰ ὄμματα dicitur Qui oculos habet distortos s. depravatos et perversos, ut strabones et limi. Metaph. autem ex 3 Macc. (3, 5.) Ἀδιάστροφον εὐνοῖαν καὶ πίστιν φυλάττειν, pro Inconcussam benevolentiam et fidem conservare. Sed et corpus alicujus ἀστραβὲς dicitur, Quod distortum et depravatum non est, sed rectum: cui opp. gibbosa et κυρταύχενα. Plato de Rep. 7. Πρὸς δὲ τὰ μὴ διαστρέφασθαι τὰ μέλη, χρώνται καὶ νῦν ἓνα τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα τῶν τοιοῦτων ποιεῖ ἀστραβὲς, Facit ut minime distortueatur s. depravetur, sed rectum evadat. Itemque aliquis stat ἀστραβῆς, qui dum stat, non inflectitur nec incurvatur. Gell. 2, 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem, inconnivens, immobilis, iisd. in vestigiis, et ore atque oculis in eund. locum directis, cogitabundus, tanquam quodam secessu mentis atque animi facto a corpore. Quam rem cum Phavorinus, de fortitudine ejus viri, ut plerique, dissereus, attigisset, Πολλάκις, inquit, ἐξ ἡλίου εἰς ἡλίον ἐσθῆκει ἀστραβέστερος τῶν πρέμνων. ["Jacobs. Anth. 12, 474. Plut. Mor. 1. p. 10." Schæf. Mss. * "Ἀστραβῶς, J. Poll. 6, 205." Kall. Mss.] Εὐστραβῆς, Qui facile torquetur s. flectitur, ut materies aut arbor. Exemplum e Theophr. habes in Στρέφομαι.

"Ἐπιστραβῆς, ὁ, Vehiculi genus, Hes." [Cf. Ἀστράβη.]

ΣΤΡΟΒΕΩ, Circumago, Torqueo, Aristoph. Ἰππ. (386.) Ἄλλ' ἐπιθὶ καὶ στρόβει, Μηδὲν ὀλίγον ποιεῖ. Nῦν γὰρ ἔχεται μέσος: Versa hominem tuo arbitratu, hominem quem eluctatus es et medium tenes, ita ut effugere tuas manus non possit: περιάγε καὶ περίστροφε. Itidem aliquis seipsum στροβεῖ, cum sese circummagit s. circumvertit, contemplandæ rei alicujus gratia: quod et περιστρέφασθαι dicitur. Aristoph. Ν. (700.) Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρεϊ, Πάντας τρόπους σεαυτὸν Στρόβει πικνύσας, Schol. περίφερε τῇδε κάκεισε ἐπὶ πολλὰ, πικνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας, καὶ φρόνιμον σκεψάμενος: ubi etiam obiter nota quomodo expomat πικνύσας: quod alii interpr. Idque iterum atque iterum faciens, Sæpe id faciens: i. e., φροντίζων καὶ διαθρῶν, καὶ πάντα τρόπον σεαυτὸν στροβῶν. Pro Exagito, Vexo, Perturbo, accipi potest in Greg. Naz. 300. de eremitis, Τοῖς ἄλλοις τεθνηκότες ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, ὅσα ἐν μέσῳ περιφέρεται, στροβοῦντά τε καὶ στροβούμενα, καὶ παίζοντα ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστροφῶσι μεταβολαῖς. Res enim caducæ ac fluxæ, et ipsæ στροβοῦνται et homines ipsos στροβοῦσι, Exagitant: vel etiam Perenni vortice rapiunt, Rapido vortice circummagunt, versantque modo huc, modo illuc. Pestis quoque regionem aliquam aut urbem στροβεῖν dicitur, itidem pro Exagitare, Vexare, Conturbare, ut Bud. interpr. ap. Plut. Nuna (13.) Λοιμώδης νόσος περιττοῦσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησε καὶ τὴν Ῥώμην, Contur-

PARS XXVI.

havit, ἐτάραξεν. Hes. quoque στροβεῖν exp. θορυβεῖν: Στροβεῖται, κινεῖ, ταρασσεῖ: Στροβῆσαι, ἐκφοβῆσαι. Idem στροβῆσαι exp. non solum συστρέφαι, sed στροβεῖν etiam ἀποσοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν: ut i. sit q. σοβεῖν. [Æsch. Choëph. 201. 1052. Ag. 1224. "Valek. Diatr. 90. Bergler. ad Alciph. 296. Phryn. Ecl. 176. Jacobs. Anim. 239. Anth. 9, 503." Schæf. Mss. "Greg. Naz. 280. σοφίσμασι." Wakef. Mss. * Στρόβησις, Epiphan. 1, 35. * Στρόβητος, Lucian. 3, 644. * Παλινστροφῆτος, Retrogradus, Lycoph. 739.]

Στροβάνικος, Qui s. Quæ versando aut exagitando vincit, ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα, Hes. At Στροβανίσκος, Eidem est Τρίπους, Tripes, Tripus.

Διαστροβέω, Rapido vortice et impetuose pervado, σοβαρῶς διέρχομαι, Plut. (Lucullo 1.) e Poëta quodam, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ. Nam thynni pisces sunt ὀρμητικώτατοι, præsertim cum οἱ στροῦσι sub caniculæ æstu, suo cestro concitati. Puto autem ἸΒΙ Βολαῖος significare Ictus, Percussus, Tridente βεβλημένος. ["Bergler. ad Alciph. 296. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 53." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ET Διαστροφέω, Exagito, Discutio. [* "Ἐπιστροβέω, Const. Manass. Chron. p. (91. Meurs.) 484. cum varietate * περιστροβέω." Boiss. Mss. Tzet. Hom. 462. * Περιστροβέω, Hes. v. Περιρῶρης. "Andr. Cr. 170. 240." Kall. Mss. * "Συστροβέω, Planud. in Ovid. Met. 11, 664." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 176." Schæf. Mss.]

Στρόβος, ὁ, Vortex, Vertigo, Gyrus, συστροφῆ: Hes. στρόβοι, συστροφαί. Pro Vortice aquarum affertur e Nicandro. Apud Plin. autem 12, 17. strobos est Nomen arboris. [Æsch. Ag. 666. Suppl. 466.] "Στροιβός, ab eod. Hes. exp. δεινός." [leg. δίνος.] "Πολύστροφος, ET Πολύστροιβος, poetice metri causa inserto ι, Multum strepens, Admodum streperus, "Turbulentus, Multis agitatus fluctibus; nam στροβῆσαι est κινῆσαι, συστρέφαι, ταραῖαι. Nicander Θ. (310.) πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον: init. Ἀ. ἀγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης. In quorum locorum priore "Schol. exp. πολλὰς ἱλιγγας ἔχοντα, Vorticosum: "quod στρόβος dicatur ἡ τῶν υδάτων συστροφῆ: in "posteriore * πολυταράχον: παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς "ναῦς, q. e. ταρασσεῖν. Sed et ibi quidam exp. πο- "λυστροφόν, πολλὰς στροφὰς ἔχουσης: et propter "fluxus ac refluxus, et quoniam a ventis modo huc, "modo illuc agitur. Affertur et πολύστροφος πλοκή "pro Perplexitas."

Στροβεύς, ὁ, ἐργαλεῖον κναφικόν, cujus ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, Schol. Aristoph. (Ἰππ. 385.) Sunt qui Verticillum esse existiment.

Στροβελός, Tortuosus, Flexuosus, Incurvus: Hes. στροβελόν, σκολιόν, καμπύλον. Idem στροβελός exp. etiam σοβαρός, τυφερός. ["Jacobs. Anth. 7, 214." Schæf. Mss.]

* "Στροβώ, Mæris 196. et n." Schæf. Mss.]

Στρόβιλος, Vortex, i. q. στρόβος. Vocatur στρόβιλος, Ventus s. Procella vorticiosa, Turbo: συστροφῆ ἀελλώδης Hesychio, qui στρόβιλος exp. et καταγίδες. Aristot. de Mundo, (4, 15.) Λαίλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, i. e. λαίλαψ et στρόβιλος, Flatus dicitur, qui inferne sursum versus repente convolvitur. Apul. de Mundo, Turbo enim dicitur, qui repentinis flabris prosilit atque universa perturbat. Vortex ille est veluti dicitur pinea, cum torquetur humus arida et ab infimo erigitur ad summum. Lucian. (2, 527.) Τρικυμίας καὶ στροβίλους καὶ χαλάζας, Theodoritus H. E. 3. Ἐξαπίνης ἄνεμοι βίαιαι καὶ στρόβιλοι καὶ λαίλαπες καὶ καταγίδες πάσας ἀθρώως ἐσκέδασαν, Turbines, Bud., qui ex Grammatico quodam annotat, veteres στρόβιλον nominare τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου κίνησιν. || Turbo, Trochus, quem sc. pueri per plana exagitant, versantque verbere scuticæ: στρόμβος alio nomine dicitur, ut infra docebo. Utitur Plut. Lysandro (12.): item et Plato, de LL. 4, (12.) Ὡς οἷγε στρόβιλοι ὅλοι ἐστᾶσι τε ἅμα καὶ κινούνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρονται. Item et Basil. p. 42. || Ab horum στρόβιλων forma στρόβιλος dicitur Nux pinea, quæ et κῶνος vocatur, ex argumento, quoniam sc. coni figuram gerit. [Schol. Nicandri Ἀ. 547.] Sed et Nuclei ipsi nucis pineæ

vocantur στρόβιλοι, ut satis patet e Diosc. 1, 89. quod περί στρόβιλων inscribitur: et e Plin. 23, 8. ubi Diosc. verba interpr. Itidem accepit Diphilus Siphnius ap. Athen. (57.) Οἱ στρόβιλοι, πολυτροφοὶ μὲν εἰσι, λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας, καὶ θώρακος καθαρτικοί. Plin. tamen in l. c. dicit, Nuclei nucis pineæ fauces videntur exasperare. Sic et ὀστράκας vocatur et Ipsa nux pinea et ejus nucleus, veluti cum Athen. l. c. scribit, Mnesitheum Medicum Atheniensem in suo περί Ἐδεστών libello ὀστράκιδας vocare τῶν κώνων τοὺς πυρήνας, item et κώνους: Theophr. vero Arborem ipsam nominare πεύκην, at Fructum, κώνον: quos fructus Alexander Myndius ibid. appellat πιτυίνους κώνους, Diocles Carystius πιτυῖνα κάρνα. Verum et Ipsa arbor, quæ fert τοὺς στρόβιλους, nominatur στρόβιλος, Plut. Symp. 3, (2. p. 571.) ubi inter δαδῶδη et πισσοτρόφα φυτὰ numerat πεύκας et στρόβιλους. Sic 5, 3. (p. 689.) Πίτνυς καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεύκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωμώτατα, πίτνός τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν, Pinus, larix, picea. Sic et Diosc. 1, 87. Ὁ τοῦ στρόβιλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, Pini cortex et folia, ut Marc. interpr. [Vide Geop. 11, 11. et not.] In Lex. meo vet. στρόβιλος dicitur significare non solum ἀνέμων συστροφήν et τὸν τῆς πίτνους καρπὸν, sed etiam τὸν περιερχόμενον κύκλω. Ibid. dicitur significare τοὺς κοχλίας καὶ τοὺς θαλάσσιους νηρίτας. Apud Suid. vero, Στρόβιλοι, καὶ οἱ κοχλῖαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Atque ideo στρόβιλοι hoc pacto i. foret q. ap. Hes. στράβιλοι. Ibid. dicitur esse εἶδος ὀρχήσεως, sicut et Hesychio. Meminit Athen. quoque (630.) ubi multa ὀρχήσεων nomina et genera recenset. Et J. Poll. 4, 14. Βακτριασμός δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγη εἶδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀφθῦος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. Στρόβιλοι dicti fuerunt etiam Filii Carcini Poëtæ: unde Prov. Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στρόβιλων. Vide plura ap. Suid. et Erasm. || Στρόβιλος, Nomen Insulæ ap. Suid., et in Lex. meo vet. [Barker. ad Etym. M. 1107. Lobeck. ad Phryn. 397. Schn. Ind. Theophr. "Casaub. ad Athen. 116. 143. Valck. Phæn. p. 407. Toup. Opusc. 1, 235. 2, 168. ad Lucian. 1, 281. ad Herod. 754. Phryn. Ecl. 174. Jacobs. Anth. 7, 214. 8, 382. 9, 146. Kuster. Aristoph. 61. Brunck. 3, 171." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 110. Cum ἄνεμος, ut adj., Theod. 1, 608." Wakef. Mss. Item in Dosiadæ Ara 1. στοβίλω λιγνύι: Inscr. Gruteri 1. p. 71. κόκκοι στρόβιλου, Nuclei pinei. "Potter. ad Lycophr. 89. 506.; Tzetz. 1383." Kall. Mss.] "Στρώβιλος affertur pro στρόβιλος: sed mendii suspecta hæc scriptura est."

Στροβιλοειδής, Figuram gerens στρόβιλου, Similis turbini s. cono, Turbinatus, Plin. Turbinator piris figura, Theophr. H. Pl. (3, 12, 9.) Στροβιλοειδὲς σχῆμα λαμβάνει, Figura ei turbinata, Nucis pineæ figuram gerit, Turbinatus est in mucronem, In mucronem turbinatum desinit. Sic στροβιλοειδὲς ὅρος ap. Strabon. 13. ["Eust. in Dionys. P. 157." Wakef. Mss. * Στροβιλοειδῶς, Tzetz. ad Lyc. 89. p. 377. Schol. Brev. p. 1059.] Στροβιλώδης, Turbinatus. Alii, Frequens anfractibus. [Plut. Sulla 17. "Brunck. Aristoph. 1, 189." Schæf. Mss.]

Στροβιλίνος, Pineus, ὁ ἐκ στρόβιλου, Diosc. l. 1. Στροβιλίνος ἢ πιτυίνος φλοιὸς, Cortex pini vel piceæ, ut Marc. vertit. Eod. l., c. 92. Στροβιλίνη ῥητίνη, Pineæ resina, Marc. E pineis nucibus resina, Ruell.

Στροβιλίτης οἶνος, Pineis nucibus conditum vinum, Diosc. 5, 36.

[* Στροβιλέα, Gl. Nux pinea: * Στροβιλεών Pineum: * Στροβίλιον Nucleus. I. q. πίτνός, Phrynichus Bekkeri p. 58. Diosc. Parab. 2, 108. "Etym. M. v. Φθεῖρ, et sic restituendum in Schol. Ven. ad Il. B. p. 86., ubi Villos. * Στροβύλια, et Cod. * Στροβήλια, uterque male." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Vide Barker. ad Etym. M. 1107. n., Alex. Trall. 7. p. 291. 313. 8. p. 462. 9. p. 552. "Toup. Opusc. 1, 235." Schæf. Mss.]

[* Στροβίλη, Linamentum, aut aliud quid, in turbini modum contortum, Hippocr. 884.]

Στροβιλέω, i. q. στροβέω, s. Turbineo vortice circumago, Rapido vortice gyro s. verso. Bud. e Gram-

matico quodam στροβιλεῖν simpliciter exp. συστρέψαι. Apud Plut. Apophth. Lac. [Mor. 1, 940.] legitur, Εὖ στρόβιλοι τὴν γλῶσσαν, (de rhetore quodam, qui μεγάλας ἔστρεφε περιόδους,) Egregie linguam versat s. circumagit. Quod στρόβιλοι esset a νεβεσ στροβιλώ. Alii interpr. Contorqueo, Intorqueo, Volvo. [Στροβιλέω, Gl. Intorqueo. "Phryn. Ecl. 176. Jacobs. Anth. 9, 146. * Στροβιλιζέω, ibid." Schæf. Mss.] "Ἐντροβιλέω, exp. Contero, cum Suid. ἐν- "στρόβιλῃσας afferat pro συντρίψας." [Lobeck. Phryn. 397. * Συστροβιλέω, ibid.]

Στροβιτιῶς Hes. exp. τεταραγμένως. Apud quem legitur ΕΤ Στροιβζάν, ἀντιστρέφειν. ΕΤ Στροιβζακομάς, * οὐλοκομάς: pro quo supra στραβαλοκομάς. "Στροίβηλος, Vibex, Tuber, VV. LL. Attil. "chii expositio minus est generalis; dicit enim esse "ἐπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ."

Στρόμβος quoque huc pertinet, i. significat, στρόβιλος, Turbo, Rhombus, Trochus. Hesychio συστροφή ἀνέμων, δίνος, περιφερὴς λίθος, ῥόμβος, κόχλος: quemadmodum et στρόβιλος dicitur Turbo, Vortex, Rhombus, Cochlea. Pro Rhombo s. Trocho, quem scuticæ verberare exagitant versantque pueri, accipi potest Il. E. 413. de saxo quò Ajax Hectora petebat, Στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη, Turbinis in modum circumactum rotatumque in Hectora torsit, s. Turbineo vortice versatum: δίκην οὖν ῥόμβου ἐποίησε στρέφεται τὸν λίθον, Schol., qui hunc στρόμβον s. ῥόμβον ait vocari etiam βέμβικα. Virg. similiter dicit de sagitta, Incertum qua pulsa manu, quo turbine adacta, item, quo turbine torquat hastam. In propria autem signif. Æu. 7. Ceu quondam torto volitans sub verberibus turbo, Quem pueri magno in gyro vacuæ atria circum Intenti ludo exercent. Tibull. Eleg. 1, 5. Namque agor ut per plana citus sola verberetur turbo, Quem celer assueta versat ab arte puer. Est et Conchæ genus, s. Cochlea, ut ex Hes. paulo docui: Buccinum, ut et στρόβιλος. Schol. Nicandri, Τὸν στρόμβον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὀστράκον τῶν κοχλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος: ut et ap. Lat. Poetam, dum personat æquora concha. Annotat autem hæc in 'A. 393. στρόμβων δὲ πολὺ πλεόν ἢ ἐν κάλχῃς. Meminit Aristot. quoque et Plin. Rursum Nicander στρόμβους ναπαίους vocat τοὺς κώνους, s. Nuces pineas, (quæ et στρόβιλοι supra,) ul. θ. 33. ἡδ' ὅσα πεύκαι Ἀγρότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαν, παίους, Et nucleos nucum pinearum. Schol. quoque annotat, eum στρόμβους dicere τὸν κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύκης: quoniam similis sit τῶν στρόβιλων κώνους. Addit tamen, στρόμβων ναπαίων nomine intelligi posse etiam τὰ συνεστραμμένα καὶ βαθέα κοιλώματα τὰ ἐν ταῖς νάπαις. Quæ expositio præ altera vana est. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 1120. Barker. ad Etym. M. 1107. "Heyn. ad Apollod. 1152. Hom. 6, 604." Schæf. Mss. Greg. Naz. Stelit. 2. p. 80. Στρόμβων τὸ πάθος περιτρεχόντων οὐ προῖόν τῶν καὶ στάσιμον κινουμένων. Fusus, Lycophr. 584. Στρόμβος, * Στρόμβιχος, * Στρομβιχίδης, Bast. Ep. Cr. 57. ad Greg. Cor. 291.]

D Στρομβοειδής, i. q. στροβιλοειδής, Turbinis s. Coni figuram gerens, Cui figura est turbinata, In turbinatum mucronem desinens. [Xenocr. 22.] Στρομβώδης, i. q. στρομβοειδής. Gaza quoque interpr. Turbinatus ap. Aristot. H. A. 4. ubi de cochlearum generibus sermo. ["Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss.]

Στρομβεῖον, τὸ, Turbo, Conus, Nicander Θ. 628. αὐτὰ τε θυμβρῆς Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρου νόσου, Schol. θυμβρας τὸν περιφερὲ καρπὸν λειώσῃ οἶονει δαπανητικὰ ἦτοι θεραπευτικὰ τῆς νόσου, Ad absumendum sanandumque morbum contere turbinata thymbrae semina.

[* "Στρόμβη, Jacobs. Anth. 7, 294." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 885." Wakef. Mss. * "Στρόμβος, Turbo, Insectum quoddam, Tzetz. ad Lyc. 780." Kall. Mss.]

Στρομβηδόν, Turbinis in modum, Turbinatum, Epigr. ["Jacobs. Anth. 12, 145." Schæf. Mss.]

Στρομβώω, Turbineo vortice verso s. circumago.

Alii simpliciter, Verso, Voluta : στρέφω. Unde ap. A Hes. στρόμβολ, συστρέφει. ["Ad Mær. 196." Schæf. Mss.] Apud eund. Lexicogr. LEGITUR, Στρόμβιλον, περιδεδινημένον. ["Στρόμβιλος, Jacobs. Anth. 7, 214." Schæf. Mss.]

[* Στρομβέω, i. q. στροβέω, Philostr. Icon. 2, 4, p. 815. "Heyn. Hom. 7, 267." Schæf. Mss. * Στρόμβησις, Schol. Pind. 'O. 13, 133.]

Sequitur ultimum derivatorum genus.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, Tortus, Tortuosus, Perversus, Distortus, Obliquus, σκολιός, στρεβλός, Suid. et Hes. : quorum ille exp. etiam ἀναιδής, δύσκολος : hic, etiam ἀτακτος. Itidem et στρεβλός idem Suid. exp. δύσκολος. Sed notandum, ap. Suid. [et Phot.] unico γ SCRIBI Στραγός, itidemque στραγότερος, quod exp. ἀναιδέστερος, citantem h. l. Basilii in Ebriosos, Μή πως ὁ μὲν ἀνυπότακτος, στραγότερος [Edd. ῥαθυμότερος] γένηται, ὁ δὲ κατανενυγμένος, τῇ περισσοτέρῃ λύπῃ καταποθῇ. Quæ scriptura et in Ms. Suidæ exempl. extat. [Cassii Probl. 14. Αἱ μονοπάθειαι τῶν ὀφθαλμῶν στραγγότεραί εἰσιν, quod Alex. Apbr. Probl. 1, 143. δεινότερα καὶ πολυχρονιώτερα dixit. Rufi Fragm. 223. Πυρετοὶ στραγγοῖς, μὴ σφοδραῖς ἐπιβολαῖς κεχρημένους, 244. ubi Rasarius interpr. Inordinatos : sed p. 170. στραγώτερα legitur. Vide Schn. Lex. v. * Στράγγω.]

Στραγγέω, Torqueo, Hes. Suid. στραγγέει, διαβάλλει, οὐκ εὐθὺς πορεύεται : [item Phot., qui addit, ὥσπερ νεάζει καὶ χρονίζει ῥαθυμεῖ.] Pass. Στραγγέομαι, Torqueor, Torqueo me, Hes. στραγγέεται, διατρίβει : in qua signif. accipit Schol. Aristoph. cum in h. l. N. (509.) τι κυπτάσεις ἔχων περὶ τὴν θύραν ; illud κυπτάσεις exp. στραγγέει, διατρίβεις ; addens, partic. ἔχων Attico more supervacuum esse : [cf. ad A. 17.] Itidem vero et ipse Aristoph. usurpavit ; quippe ap. quem in eadem Fabula (131.) Ἰττήεον τί ταῦτ' ἔχων στραγγέομαι ; Suidas exp. τί παρέλκω καὶ μέλλω καὶ διατρίβω καὶ ἀναδύομαι ; Quid hæc animo volutans rem protraho et cunctor ? Metaph. ab iis, qui in rebus angustis dubiisque sese torquent, et modo huc, modo illuc se circumvertunt, nescientes qua potissimum sit evadendum. Vel etiam a tergiversantibus, qui se huc et illuc convertunt, ut elabantur et adversarium fallant : quod et στρέφεσθαι dicitur ac ὑποστρέφεσθαι. Schol. ea verba sic exp. Τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι ; ["Cf. p. 1063., ubi idem verbum recte exponi videtur Stillatim exprimo. Est autem maxime in usu passiva verbi forma Στραγγέομαι, hac notione, Cesso, Moror, Cunctor ; sive a nomine Στράγγε' derives, ut sit, (quod Sylb. ait ad Etym. 330, 56.) Diutius morari s. hære, uti Guttæ, quæ per angustum meatum destillant lentiores ; sive cum Schneidero in Lex. Etym. aliam spectes originem. Notio Cunctandi, Cessandi, ut alibi, sic et in illis verbis obtinet, Ἰττήεον τί κ. τ. λ. Ceterum de hoc verbo, quod ab imperitis amanuensibus frequenter cum στρατεύομαι permutatum est, consulendi omnino sunt Kuster. ad Suid. 2, 45. Valck. Anim. ad Ammon. 2, 13. (p. 130.) Brunck. Aristoph. N. 131." Schw. Mss. "Στραγγέω, Στραγγέομαι, ad Anton. Lib. 43. Verh., Eldik. Specim. p. 16. Wessel. Probab. 291. (ubi et de ejus conf. cum στρατ.) Toup. Opusc. 1, 442. 2, 165. Emendd. 4, 473. ad Herod. 269. 335. Brunck. Aristoph. 1, 5. 171. 2, 72. 3, 63. Kuster. 53. 118. T. H. ad Plutum p. 332. Heyn. Hom. 7, 639. Conf. c. στρατ., 85. Tittmann. ad Zonar. c. 1681." Schæf. Mss. Machon Athenæi 580. Στραγγενόμενον περὶ τὰς συμβολὰς, Cunctantem. * "Στράγγεμα, sic leg. pro στράτευμα in Plut. Alex. 164. Schm." Schæf. Mss. * "Στραγγεία, Cessatio, Cunctatio, Tergiversatio ; quod restituendum M. Antonino 4, 51. ubi pro στρατείας, nullo sensu, leg. στραγγείας. Apud J. Poll. 9, 137. est * Στραγγία, ubi recte Seber. monuit, στραγγεία potius oportuisse a v. Στραγγέεσθαι." Schw. Mss.]

Στραγγίζω, Torqueo, Premo : Hes. στραγγίζει, πιέζει. ["Στραγγίζομαι, Heyn. Hom. 7, 85." Schæf. Mss.]

ITEM Στραγγάλη, ἡ, Laqueus quo alicui collum

obtorquetur, s. quo quis offocatur. Exp. etiam Strangulatio, afferturque h. l. Josephi, Πνιγμός καὶ στραγγάλη. Interpr. etiam Locum strangulationis : [vide Plut. Agide 20. "Valck. Diatr. 284. Wakef. S. Cr. 2, 71." Schæf. Mss. Sext. Emp. Hypotyp. 3, 2. Ἡ περίθεσις τῆς στραγγάλης αἰτίος τοῦ πνιγμοῦ. * Στραγγαλάω, Menander Photii. "Valck. l. c., ubi et de forma * Στραγγαλέω, Diod. S. 1, 79." Schæf. Mss.]

Στραγγαλιά, ἡ, Tortuosus laqueus : Hes. στραγγαλιαὶ παγίδες, Laquei, Tendiculæ. Idem exp. etiam συστροφαι, διαστροφαι, πλοκαί. Pro διαστροφαι significante Vias tortuosas et obliquas, accipi potest in Ps. 124, (5.) Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιάς, ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν : quo loco τοῖς ἐκκλίνουσιν εἰς τὰς στραγγαλιάς opp. Psalmistes τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, Bonos et quorum cor rectum est. Heb. textui adjuncta versio habet, Qui autem declinant ad pravitates suas. Στραγγαλιῶν nomine potes accipere etiam Perversa consilia, Dolosas machinas, Versutias. E Greg. Naz. affertur, Στραγγαλιάς βιαίων δογμάτων διαλύσαι, pro Violentorum dogmatum nodos dissolvere. [Isai. 58, 6. Amos. 9, 6. Schleusn. Lex. V. T. : Procl. Paraphr. Ptol. 278. Δι' ἀγχόνης ἡ στραγγαλιάς. * Στραγγαλιάι, Gl. Tormenta. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. 311.]

Στραγγαλιώδης, Tortuosus, Perversus, Dolosus : Suid. στραγγαλιῶδες, διεστραμμένον, Distortum, Perversum. [LXX. Prov. 8, 8. "Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. * "Στραγαλιώδης (sic.) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. p. 112." Boiss. Mss. * Στραγγαλιάω, Plut. 8, 446. ubi v. Reisk., Στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοιδόρους. "Toup. ad Longin. 342." Schæf. Mss.] AT Στραγγάλια, τὰ, ap. Apsyrtum in Hippiatr. dicuntur esse πῶροι, Tofi et durities ex humore concreto, maxime in articulis. Vide et Στραγγαλῖς.

Στραγγαλῖς, ἴδος, ἡ, i. q. στραγγαλιά, Hes., Laqueus tortuosus, Nexus intricatus : quemadmodum Suid. quoque et Lex. meum vetus στραγγαλιάς exp. δύσλυτα ἄμματα, Nexus difficile solubiles. Itidem et J. Poll. l. ult. c. 47, (184.) dicit, Δεσμὴ δ' ἂν εἴκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Στράπτιδος ἐν Φοινίσσαις εἰπόντος, Οὐδὲ σχοινία οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσὶ. Itidem Pherecr. Ὑμεῖς γὰρ αἰεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε. Item στραγγαλίδες dicuntur Quidam globuli nodosi, cum humor non coquitur, nec excernitur, sed in nodosos crescit globulos : quales fere sunt etiam αἱ σπράγγες. Aristot. (H. A. 7, 11.) Ἐνίαις δὲ τὸ γάλα ῥέει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλάς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, καὶ διαμένουσιν εἰς τὸν ὑστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ἐκπεθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ ἡ ὑγρότης, ἀλλὰ πληρωθῇ, Durant in posterum globuli, s. grumi, Gaza. Simile quid sunt τὰ στραγγάλια. [LXX. Judic. 8, 26. Schleusn. Lex. V. T. Plut. 10, 278.]

Στραγγαλίζω, Obtorqueo, Stringo, Bud. [Strangulo, Plut. 8, 102. "Valck. Diatr. 284. Alciphro. 388. (3, 49.)" Schæf. Mss. * Στραγγαλισμός, Gl. Strangulatus. * Ἀποστραγγαλίζω, Strangulo, Strabo D 17, p. 1146. Diod. S. 14, 12. p. 401, 20. "Valck. l. c." Schæf. Mss. * "Στραγαλίζω, Tzeltz. Ch. 3, 550. Κυνηγεσίᾳ στραγαλισθεὶς Δάριος, i. q. τὸν πύδα στραφεῖς, Herod. 3, 129." Elberling. Mss.]

Στραγγαλόω, itidem Torqueo, Contorqueo. Unde pass. Στραγγαλοῦται, quod Hes. exp. συστρέφεται. Στραγγαλόω exp. etiam Strangulo, Suffoco. Item Stringo, σφίγγω : afferturque ex Alex. Aphr. Probl. 1, (76.) de cane rabido, Καὶ ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχυοῦται. [LXX. Tobit. 2, 3. "Valck. Diatr. 284." Schæf. Mss. Philo Mathem. 57. Τοῦ τόνου στραγγαλουμένου.] "Στραγγαλωτός, adj. ut. στραγγαλωτὴ μάστιξ, Lorum nodosum, quo cædebantur servi. Ita VV. LL. exp. in h. Suidæ "l., Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι." ["Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss. Vide Ἀστραγαλωτός.]

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, In formam rotundam aut turbinatam contractus, conglobatus, συνεστραμμένος, Hes. Solent autem τὰ συνεστραμμένα ut plurimum in for-

mam rotundam colligi s. conglobari : unde simpliciter exp. Rotundus : et tunc ei opp. μακρός, Longus, Oblongus. Aristoph. (N. 1127.) στρογγύλαις χαλάζαις, Rotundis et globosis grandinibus : nam ἡ χαλάζα gignitur ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, E nive volutim contorta. Et ap. Diosc. Στρογγύλη στυπτηρία, quod Plinio est Alumen rotundum sua natura. Item sunt naves στρογγύλαι, quæ sc. non sunt oblongæ, sed rotundiores : qualibus plerumque negotiatores s. mercatores utuntur : unde ap. Thuc. 2, (97.) p. 81. Νῆϊ στρογγύλῃ Schol. exp. ἐμπορικῇ : subjungens, διὰ τὰ πολεμικά, μακρότερα ὄντα. Et Xen. 'Ελλ. 5, (1, 18.) 'Εκ στρογγύλων πλοίων. Corpora quoque στρογγύλα dicuntur, Quæ breviora et magis compacta sunt, non procera, nec gracilia, ut στραβάλος : sic enim Achæos vocare τὸν * στρογγύλιαν καὶ τετράγωνον ἄνθρωπον, tradit Hes. Fuerit autem, opinor. Qui nostrate lingua dicitur Un homme trapu. Xenarch. Comicus ap. Athen. (569.) de meretricibus, 'Ὅν ἐστὶν ἐκλεξάμενον ἢ τις ἡδεται, Λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ, Νέᾳ, παλαιᾷ. Aristot. H. A. de leonum generibus, Τὸ μὲν, στρογγυλότερον μᾶλλον καὶ οὐλοτριχύτερον, τὸ δὲ, μακρότερον καὶ * εὐθύτριχον, Plin. Leonum duo genera, compactile et breve, crispioribus jubis ; et longum, simplicique villo. Item et στρογγύλη λέξις, Rotunda oratio : qualis supra ἡ συνηστραμμένη : ut Dionys. H. dicit Lysiz ἀποδεικνύντι esse στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν : [cf. libellum de C. VV. p. 58, 25.] Idem alibi, 'Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, ut ap. Juven. (6, 448.) curtum sermone rotato torquet enthymema. Sic στρογγύλα ῥήματα. Apud Aristoph. autem 'A. (686.) 'Εστὶ τάχος παῖδι ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι, exp. πιθανοῖς, πανούργοις. || Teres, qualis est cylindrus : quo modo ξύλα στρογγύλα dicuntur Quæ adhuc sunt tereti figura, nec fabri manu triangularem aut quadrangularem figuram acceperunt : i. e. quibus anelitectus manum nondum admovit, rudia adhuc et imposita, qualia sc. enasci solent. Theophr. H. Pl. 5, 6. Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, στρογγύλα : στρογγύλα δὲ δῆλον ὅτι τὰ ὅλως ἄψανστα. Hippocr. vero στρογγύλον μήλην vocat τὴν σπιθομήλην, Specillum latum, Gal. Lex. Hippocr., ubi vide et de στρογγύλος quædam alia.

FEM. Στρογγύλη alicubi substantive accipitur, ut ap. J. Poll. 17. c. 14. 'A δὲ ζῶνια, ταῦτα καὶ στρογγύλας ὀνόμαζον : ibi enim στρογγύλαι dicuntur αἱ στρογγύλαι ζῶναι, Teretes zonæ : quæ et στροφία, ut supra docui. Strongyle dicta fuit etiam Naxus insula, Plin. 4, 12. Idem 35, 16. alumen gigni scribit in insula Sardinia, Melo, Lipara, Strongyle. Volunt autem unam esse ex Æoli insulis. || Στρογγύλη quidam interpr. etiam Rapum : quod et γογγυλῖς.

[Στρογγύλος, Jambl. V. P. 324=142. "Casaub. ad Athen. 104. Ammon. 37. Aristoph. Fr. 287. Heind. ad Plat. Phædr. 211. De ore, Schneid. ad Demetr. p. 125. Act. Traj. 2, 308. Naus στρογγύλη, Paus. 1, 42. Larcher ad Herod. 1. p. 170. Wessel. ad p. 77. ad Charit. 674. 699. ad Diod. S. 2, 86." Schæf. Mss. "De velis tumidis, Appian. 2, 641. De scriptura, Erot. Lex. Præf. 1." Wakef. Mss. Plut. Garrul. p. 32. Στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι. Στρογγυλότερος, Diosc. 1, 9. "Στρογγύλον, τὸ, Rhetores Græci in genere dixerunt, Quicquid verbis et sententiis ita enunciatur esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret. Ita στρογγύλη λέξις, Elocutio suavis est e concinna brevitate, et artificiosa constructione : v. Dionys. de Comp. 7. in Cens. Scriptt. 3, 2. p. 427. Jud. Lys. 9. Isocr. 2. Alio loco de Vi Demosth. 19. p. 1010. τὰ στρογγύλα opp. τοῖς πλατεῖσι et μακροῖς : et ibid. 43. p. 1093. στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόνου περιόδοι sunt Periphi quæ justam concinnamque longitudinem habent. Hermog. περὶ Εὐρ. 4. p. 156. στρογγύλως ἐκφέρεισθαι τὰ νοήματα dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiz ; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quædam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime orationibus, quæ ap. iudices habentur. Ad h. l. Schol. 370. "Ἔστι τοίνυν στρογγύλου λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος

A μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον : cf. Dionys. Jud. Lys. 6., ubi Lysiazæ dictionis virtus præciuita ita definitur : 'Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεῖα πάντι ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἁγῶνι. Subinde etiam τὸ στρογγύλον videtur universe dici de Σπασί orationis elegantia. Ita Liban. eloquentiæ vim et notionem expressurus Orat. Antioch. 11. p. 356. commemorat νοῦν ὄξυν, καὶ ῥήματα στρογγύλα h. e. Sententias pulcras, suaviter et pulere expressas verbis. Quo pertinere videtur illud Horatii : Græcis dedit ore rotundo Musa loqui. Quintil. 11, 3, 100. cum dicit Græcos enthymemata sua gestu corollari dare, expressit haud dubie verbum συστρογγύλλειν, h. e. λέξιν στρογγύλην gestu quodam vel ὀφθαλμὸν quem format index digitus unguem mediani summo suo pollici jungens, significare : vide Gesn. ad h. l. plura disserentem, quæ huc pertinent." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Στρογγυλοειδής, Cui forma rotunda est. Alex. Aphr. Probl. 1. ἀδέναν vocat στρογγυλοειδῆ σώματα. [Plut. 10, 610. 725. "Geop. 1, 318. Schol. Nicandri Θ. 856. * Στρογγυλοειδής, Horapoll. 16." Wakef. Mss. Tzetz. in Lyc. 89.] Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ, Rotundo folliculo inclusus, Rotunda siliqua inclusus. Στρογγυλοναῦτης, Nauta qui στρογγύλῃ νηϊ vehit, J. Poll. (7, 190.) ex Aristoph. Στρογγυλοπρόσωπος, Qui rotunda facie est : ad differentiam ejus, qui est facie oblonga. Aristot. H. A. ["Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh." Boiss. Mss. * Στρογγυλόρυγχος, Aristot. H. A. 9, 24. v. marg. * "Στρογγύλωψ, Oculis rotundis, Serv. ad Æn. 8, 649." Wakef. Mss. * "Στρογγύλωψ, i. q. στρογγυλοπρόσωπος, Fasti Alexandr. ap. Alemann. ad Ptolem. p. 28." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἀμφιστρόγγυλος, Lucian. 3, 71.] Ἐπιστρόγγυλος, ET Ὑποστρόγγυλος, In rotundum inclinans, Rotundus, Turbinatus, Aristot. de araneis, Γενεῖσθαι σκωλήκια μικρὰ πρῶτον, ἐπιστρόγγυλα δ' ἐπὶ ἀρχαῖς. Unde Plin. Aranei pariant vermiculorum similes. [* Ἡμιστρόγγυλος, Lucian. 3, 670. * Ὑποστρόγγυλος, Schol. Opp. 'A. 2, 370." Wakef. Mss. * Παραστρόγγυλος, Mathem. Vett. 19. * Ὑποστρόγγυλος, Theophr. H. Pl. 8, 8, 5.]

Στρογγύλως, Rotunde, Plut. (6, 163.) Τῶν ἀνθρώπων σαφῶς καὶ στρ. ἕκαστον ἀποτετάρνευσεν, Demetr. Phaler. Πολλὰ μέντοι ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἀντιθέτως ἀναγκασιδύμεθα συνθεῖναι στρ. καὶ δεινῶς. Et Aristot. Rhet. 2. (p. 124.) Προσιθέμενα τὸ δις στρογγυλῶτατα, Admodum concinne et rotunde, ut quidam interpr. Rursum Plut. (6, 597.) Ὡς στρ. καὶ Λακωνικῶς βιωσομένοις, Quasi victuri sint rotunde et Lacanico ritu, Stricte et frugaliter, Contracta sumuntur luxuria. || Exp. etiam Tereti figura. [Vide Στρογγύλος. Kuster. Aristoph. 54. ad Diod. S. 2, 429." Schæf. Mss. "De oratione, Synes. 40." Wakef. Mss.]

Στρογγυλότης, ἡ, Rotunditas, [Gl.] Figura rotunda, teres.

Στρογγυλῶ, Rotundo, ut Plin. loquitur, i. e. Rotundum efficio, [LXX. 1 Reg. 7, 31. Τὸ στόμα αὐτοῦ στρογγυλοῦν.] Pass. Στρογγυλούμαι, Rotundor, Alex. Aphr. Καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὑψους στρογγυλοῦται, Aqua e sublimi cadens rotundatur. [Etym. M. 404, 44.] Στρογγυλωμα, τὸ, Coagmentum rotundum aut teres, Orbis : τῶν τριχῶν, Orbis capillorum, 1 Reg. 19, [13. 16.] Στρογγυλῶσις, Rotundatio. Pro Exercitu affertur ex 1 Reg. 17, [28. 26, 7. Hippocr. 827. * Ἐνστρογγυλῶ, Philostorg. 3, 11.] Στρογγυλαίνω, i. q. στρογγυλῶ. Unde Στρογγυλαίνεσθαι, Rotundari exp. etiam Convolvi. [Teres fio, Plut. 9, 541.] Στρογγυλίζω, Idem : seu Ore rotundo loquor atque enuntio. Dionys. H. (2, 482.) in Lysia inter virtutes ejus numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. Alibi, Τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετὴν ; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρεισθαι : synonymus accipiens τὸ στρογγυλίζειν et στρογγύλως ἐκφέρειν. Hoc Horat., inquit Bud., dixisse videtur Ore rotundo enuntiare et eloqui : ut patet ex eod. Dionys. in Isocr. Στρογγύλη δὲ οὐκ ἐστὶν ἡ τοῦτου λέξις καὶ συγκροτημένη, ἀλλ' ὑπὲρ καὶ καχυμένη. ["Act. Traj. 2,

308." Schæf. Mss.] *Συστρογγυλίζω*, In rotunditate conglobo, In rotundum globum cogo, [Ernest. Lex. Rhet. 320.] Et *Συστρογγύλλω* pro eod. Exemplum utriusque, sed in metaph. signif., vide in *Σφαίρα*.

[* "*Στρογγύλλω*, Synes. 66. 92." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 134. ad Dionys. H. 5, 76. (de C. VV. p. 165. Schæf.) *Στρογγύλλομαι*, * *Στρογγύλομαι*, ibid." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 18. *Στρογγύλλεται*, Aret. 1, 8. * *Στρόγγυλμα*, Aglaius Byzant. * *Ἐπιστρογγύλλομαι*, Nicander Θ. 514. ὄγκω. * *Στρογγυλεύω*, unde * *Στρογγύλευμα*, Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 61. Schneidero male susp.: vide *Γογγύλευμα*.]

[* *Στρογγυλιώδης*, Schol. Aristoph. Θ. 58. *συμπλοκάς*, forte leg. * *Στρογγυλιώδης*.]

¶ *Γογγύλος*, Rotundus, Teres, i. q. *στρογγύλος*, Athen. 4. Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ιδέαν. Et ap. Schol. Aristoph. γογγύλος λίθος. Hes. vero γογγύλον exp. non solum στρογγύλον, sed etiam σκληρόν. ["Casaub. ad Athen. 104. Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 194." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 856. Villosion. Anecd. Gr. 1, 227. χεῖρ, Pugnus." Wakef. Mss. Athen. 173. *Γογγύλας μάζας δὲ ὅλης ἡμέρας τετρίμμενας καὶ μεμαγμένas*.] *Γογγυλόσκηνος*, Tabernaculum s. Domicilium habens rotundum: *στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα*, Hes. Addit autem, ἢ τὸ σῶμα, quoniam σκῆνος interdum dicitur Corpus humanum, quod animæ domicilium sit. [Etym. M. "Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss. * *Γογγυλοσπίραγον*, Geopon. 12, 1.] *Γογγυλωπὶς*, Quæ facie est rotunda, Rotundus visu, s. aspectu: Hes. γογγυλωπὰ, στρογγύλα, εὐτονα, γοργά. [* *Γογγυλιώδης*, Schol. Aristoph. Eip. 789. * *Μακρογόγγυλος*, Epicharm. Athenæi 85.]

Γογγύλη substantivè quoque accipitur, ut *στρογγύλη*: nam vocatur ita ἡ γογγύλη μάζα, Maza rotunda, Maza quæ inter subigendum rotundata est, Athen. Ὁ γογγύλος τὴν ιδέαν ἀρτίσκος, Panis species rotundi aspectu, Aristoph. Eip. (28.) Ἦν μὴ παρὰ θῶ — ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην. Ubi annotat Schol. αἱ γὰρ γυναικες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης μικρὰς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιούσαι τὰς μάζας, ὥς γογγύλας. Videtur igitur γογγύλην μεμαγμένην dicere Mazam quæ inter subigendum accepit formam γογγύλης, i. e. Rapi: quod et ipsum a forma rotunda et orbiculari nomen id accepit, γογγύλης quoque appellatum. [Phryn. Ecl. 103. *Γογγύλη καὶ ἐνταῦθα ἀμάρτημα* οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος κληομένης λέγει οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγύλης, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. "Excerpsit hæc Thomas p. 194. Phrynichus App. Soph. p. 33. *Γογγύλης οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μὴ γογγύλη* γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ξῖλον. Minus decise Pollux 6, 54. *Γογγυλίδας λέγουσι καὶ γογγύλας*. *Γογγύλης Hippocr. de Intern. Aff. 42. T. 7. p. 668. Theophr. H. Pl. 7, 1. Plut. Catone 2, 387. alii. Γογγύλη pro Rapo vulgus Græcorum dixisse apparet ex eo, quod Aristophanes Θ. 1185. Scytham hoc utentem iuducit, itemque Diocles ap. Athen. 2, 55. p. 226. Strabo 5, 4, 8. p. 204. Diosc. 2, 134. p. 106. Clem. Alex. Pæd. 2, 1. aliique recentiorum. In Aristoph. Eip. 30. γογγύλη male pro subst. accepit vet. Interpr. secutus Hæschelius.]*

Γογγύλιος, i. q. *γογγύλος* et *στρογγύλος*. Gal. certe ap. Hippocr. γογγύλιον exp. στρογγύλον: similiterque et Suidæ γογγύλιον est στρογγύλον.

Γογγύλις, *ἶδος*, ἡ, Rotunda: ut in Lex. Hippocr. Galeni post illa verba, *Γογγύλιον, στρογγύλον*, quidam Codd. habent, Καὶ *Γογγύλις, στρόγγυλη*. Alioqui γογγύλις substantivè, ut γογγύλη, dicitur Rapum, s. Rapa. Apud Athen. 2. (p. 133.) e Georg. Nicandri, Τμηγε δὲ γογγυλίδος ρίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. Idem Athen. 10. Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω, Rapis victitabat, de M. Curio: 1. Θηλείαν λαβὼν γογγυλίδα: sicut ap. Theophr. quoque, H. Pl. 7, 4. *Γογγύλις διαφέρει τῷ ἄρβενι καὶ τῇ θηλείᾳ*. Sic Plin. 19, 5. Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda: latiora vero et concava, feminini. Itidem-

que Idem 18, 13.: ubi etiam addit, Species vero omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem sylvestreni appellavere, in longitudinem radice procurren- t, raphani similitudine. Proprie itaque γογγυλίδες dicuntur Rapa rotunda, s. Rapa quæ in rotunditatem globantur: improprie vero Ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Laedæmoniis γογγυλίδας vocari γαστέρας tradit Apollas ap. Athen. 9. (p. 369.): sunt vero et ipsæ γαστέρες semirotundæ: [Vide *Γογγύλη*. "Casaub. ad Athen. 121. Thom. M. 194. Aristoph. Fr. 275." Schæf. Mss. Julian. Or. 5. p. 175. *Γογγυλίδος τὸ γεωχαρὲς καὶ τὸ ἀναδυνέμενον ἄνω καὶ εἰς ὑψος αἰρόμενον*.] UNDE *Γογγυλίδιον*, τὸ, Rapulum, ut Horat. vocat. Gal. Lex. Hippocr. γογγυλίδια exp. τὰ μικρὰ σφαιρία, ὥσπερ καταπότια, Pilulas minutas, ut catapotia. Ubi tamen quidam Codd. pro γογγυλίδια habent γογγύλια. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, ap. quem hæc leguntur, *Γογγυλίδια τὰ μικρὰ καταπότια* εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος: sc. a rapi similitudine, s. ab orbiculari rotunditate rapi.

Γογγυλίζω, i. q. *στρογγυλίζω*, Rotundo. Schol. Aristoph. et Suid. γογγυλίζειν exp. μεταστρέφειν. ["Phryn. Ecl. 37. Brunck. Aristoph. 1, 85. 87." Schæf. Mss. * *Συγγογγυλίζω*, Aristoph. Λ. 974. Θ. 61.]

Γογγυλέω, i. q. γογγυλίζω: Hes. γογγυλεῖν, συστρέφειν. [Aristoph. Θ. 56. "Brunck. 1, 85. 2, 107." Schæf. Mss.]

Γογγυλεύω, i. q. γογγυλέω: UNDE *Γογγυλεύματα*, quod Hes. exp. στρογγυλεύματα, i. e. Coagmenta in rotunditatem globata, s. Orbes, ut στρογγυλώματα.

[* "*Γογγυλάτης*, Epith. Jovis, Lycophr. 435." Kall. Mss.]

"ΣΤΡΗΝΗΣ, ὁ, ἡ, Asper, Acutus. Affert et alias "expp. Hes. sed cum hac, qua dicit *στηνὲς* inter "alia significare τραχὺ, convenit illud, quod paulo "post addit, *στηνὲς βόαν*, esse τὸ σκληρόν. Itidem- "que de voce usurpari videmus in nomine compo- "sito *Στηρνόφωνος* ap. J. Poll. duobus in locis. Quin- "etiam ap. Etym. legitimus *Στηρνὸν* esse, juxta Ni- "costrati sententiam, τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ "φθέγμα: cum alioqui velint alii *στηρνὸν* esse τὸ οὐκ "καὶ ἀναπεπταμένον. Sed pro ἀναπεπταμένον, rec- "tius scriptum iri puto ἀνατεταμένον: quod alioqui "et ap. Hes. depravatam habemus in ἀνατεταγμένον. "Ibi enim post οὐκ scriptum est ἀνατεταγμένον, cui "subjungitur *στηρνόν*. Sed tribuunt et aliæ signif. "nomini *στηνὲς*, quas ap. Eund. vide. Interdum "vero *Στηνὲς* adverbialiter ponitur pro Aspere, "Horrende, Horribiliter, Epigr. *Στηνὲς αἰὲ φωνεῖν* "παρ' οὐατι. Sic Apoll. Rh. 2, (323.) *στηνὲς δὲ* "περὶ στυφελῇ βρέμει ἀκτὴ. Atque ita ponitur ad- "verbialiter ut Immane pro Immaniter." ["Antip. Thess. 69. Jacobs. Anth. 8, 386. Phryn. Ecl. 168 (=381. Lob.)" Schæf. Mss.] "*Ἀστηνὲς*, Hesychio " * *δύσδετον, σκαίων, οὐκ*:" [leg. * *δύσθετον*: vide Hemst. "Jacobs. l. c." Schæf. Mss. * *Ἐστηνὲς*, Hesychio *ἰσχυρόν, ἡ σαφές*: "male pro * *Εὐστηνὲς*. Infra *Στηνὲς* σαφές, *ἰσχυρόν*." Kuster.]

"At *Στηνός*, τὸ, paroxytone, dici existimatur de "Fastu et deliciis. Hanc certe posteriorem signif. "illi dant Interpr. Apoc. 18. init." ["Phryn. Ecl. 168 (=381. Lob.)" Jacobs. Anth. 10, 235." Schæf. Mss. "Chrys. in Philem. Serm. 1. T. 4. p. 414, 43. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἔξην γυναικὶ κεχρησθαι, εἰκότως φλοῦξ τὸ πρᾶγμα ἦν. νυνὶ δὲ ὕβρις καὶ στήνός." Seager. Mss. LXX. 2 Reg. 19, 28. Τὸ στήνός σου ἀνέβη ἐν τοῖς ὡσὶ μου, Insolentia tua ascendit in aures meas. * *Στηνός*, ὁ, Cupido, Lycophr. 438. *στηνὸν μόρον*. Vide Lobeck. l. c. et Schn. Lex.] "*Στηρνιάω*, Apoc. "18, (7. 9.): redditur ibi *στηρνίξ* In deliciis esse "s. vivere; item Luxuriari, necnon Lascivire: ad "quam signif. pertinent et quæ in comp. *Καταστηρ-* " *νιάω* habes. Sed vide præterea Hes. de h. v. *Στηρ-* " *νιάω*." [Gl. Gestio. "Phryn. l. c. Jacobs. Anth. 9, 457. 10, 235. ad Lucian. 2, 346. Etym. M. 573, 23." Schæf. Mss. Sophilus Athenæi p. 100. cf. 127.

420. Diphilus ap. Anecd. Bekkeri p. 113. Schleusn. Lex. N. T.] “Καταστρηνιάω, Insolentius et lascivius me gero adversum, Lascivio et insolesco contra, 1 ad Tim. 5, (11.) Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦν· “ὅταν γὰρ καταστρηνιάσῃ τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι, Postquam enim lascivire cœperint adversus Christum, nubere volunt.” [Schleusn. Lex. N. T. “Phryn. l. c.” Schæf. Mss. * Στρηνύεται, Hesychio στρηνιά. * Στρηνύζω, de voce elephantorum, J. Poll. 5, 88. ubi vulgo * στρυνύζω.]

“ΣΤΡΙΒΟΣ, (ὁ,) Exilis s. Tenuis vox avis, e “Schol. Aristoph. ‘A.’ [1035. exponente vocem seq.] “Στριβλικιγέ, pro Ne tantillum quidem, Ne “nauci quidem: VV. LL. ex Aristoph. ‘A.’ [l. c.]

[* ΣΤΡΙΖΩ, unde] “Στριγμός, Stridor, ex Aristot. “H. A. 4, [9. “Falso pro τριγμός.” Schn. Lex. * Στριγμός, Gl. Strigosus.] “Στριγέ, Strix avis; exp. σύριον ὄρνειον: item Κερχηνέ: quod vide.” [“Στριγέ, Στριγέ, * Στριγέ, Verh. ad Anton. Lib. 140. LB., Voss. Myth. Br. 1. p. 222.” Schæf. Mss. Ovid. Fast. 6, 139. Est illis strigibus nomen; sed nominis hujus Causa, quod horrenda stridere nocte solent. Vide ad Hes. v. * Στριγίλος.] “Στριγέ, Striatura, ut “VV. LL. scribunt in nomine ‘Ράβδωσις: ubi duas “esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas “nominibus. Esse enim partem cavam, canaliculi “instar: unde et Canaliculatam columnam vocari: “atque hunc columnarum canaliculum esse, quod “Gr. στριγέ dicitur: teste Vitruvio 10, 15. Canaliculi, qui Græce στριγέ dicitur, longitudo. Sed et “aliam lectionem ibi inveniri sciendum est, sc. σύριγέ.” [Festus v. Striga.]

ΣΤΡΟΥΣ, Hesychio i. q. ὁ στρουθός, Passer, Passerculus. || Eidem Hesychio est etiam ὄσπριον, Certa leguminis species, ut videtur.

Στρουθός, ὁ, Passer, Passerculus, II. B. (311.) “Ἐνθα δ’ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσὶ, νήπια τέκνα, Athen. (391.) Καὶ οἱ στρουθοὶ δ’ εἰσὶν ὀχευτικοί: quamobrem Terpsicles ait, τοὺς ἐμφαγόντας στρουθῶν, ἐπι-καταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Itidem paulo ante (389.) dicuntur οἱ στρουθοὶ, quemadmodum per- dices quoque, coturnices, et gallinacei, προίεσθαι τὴν γονήν, οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ καὶ ἀκούσασιν αὐτῶν τὴν φωνήν. Plin. quoque aviculas eas esse salacissimas testatur. Quamobrem Sappho videtur dicere Venerem ἐπ’ αὐτῶν ὀχεῖσθαι, inquit Athen. (391.): quia sc. similes cum similibus congregari solent: Χρύσειον ἦλθες, inquit, “Ἀρμ’ ὑποζεύξασα” καλοὶ δὲ σ’ ἄγον Ἰκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας Πικρὰ δινέοντες. Atque adeo metaphorice στρουθός dicitur ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, teste Hes., i. e. Salax, et ad venerem nimium pronus, ut passer. Quapropter et Strutheum, inquit Festus, in mimis præcipue vocant obscenam partem virilem, a salacitate sc. passeris, qui Græce στρουθός dicitur. Catulli certe Passerem nonnulli accipiunt ea in signif. in qua Strutheum accipit Festus annotat. || Στρουθός μεγάλη, στρουθός κατάγαιος, s. χαμαιπετής, στρουθός Ἀραβικός, στρουθός ὁ Λιβυκός, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, s. Struthio: alias Passer marinus. Nam Festus, Passer marinus, inquit, quem vocat vulgus Struthocamelum. Aristoph. “Ὀρν. (874.) Καὶ στρουθῶ μεγάλη, Magno passeri, i. e. Struthioni: addito illo epitheto μεγάλη, ad significandam τὴν στρουθοκάμηλον: in quo vocab. et ipsum κάμηλος adjectum est ad exprimendum τὸ μέγεθος, sicut ἵππος in nonnullis. A regionibus autem cognominatur ea avis vel Λιβυκὴ vel Ἀραβικὴ, quoniam ibi præcipue invenitur, Aristot. de Part. Anim. 12. Στρουθός ὁ Λιβυκός, Struthio Libycus, Africus. Et H. A. 6, 5. Στρουθός ὁ ἐν Λιβύῃ. A Gabrya [Babrya] in Fabulis fem. gen. dicitur στρουθός Λιβυσσα. Athen. (145.) de Persarum victu, Πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται, οἳ τε στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι, (ἔστι δὲ τὸ ἄνω μέγα,) καὶ χήνες. J. Poll. Ἀραβες δὲ καὶ στρουθῶν δораῖς ἀντὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων ἐφράττοντο, Struthionum pellibus: ubi omisit epitheton a regione sumtum, vel quoniam subauditur e

A nomine Ἀραβες, quasi dixisset στρουθῶν ἐπιχωρίων: vel quoniam Attici, teste Hes., στρουθούς appellant τὰς στρουθοκάμηλους. A volatu humili appellantur eadem aves κατάγαιοι et χαμαιπετές Herod. 4, (175.) Στρουθῶν κατάγαιων δорὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον Μάκαι, Struthionum pelles: quibus Arabes quoque thoracum et clypeorum loco uti, docui ex J. Poll. Nec est hic opus interpretari κατάγαιων, cum dicis Struthionum: quoniam in Lat. vocab. ambiguitas non est, perinde ac in Græco: cui propterea opus est epitheto ad ostendendam differentiam. Lucian. (3, 235.) de Garamantibus, Στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ἐστὶ, Venantur struthiones, [“Toup. Opusc. 1, 545. Voss Myth. Br. 1, 213. omnino Locella ad Xen. Ephes. 155. ad Diod. S. 1, 194. Bruck. Aristoph. 3, 108. Fr. 288. Struthio, Struthiocamelus, Schneid. ad Ælian. p. 447. ad Xen. K. ‘A. 40. (1, 5, 2.) Strato 99. Jacobs. Anth. 11, 15. Bruck. l. c. Quid in comp., Cattier. Gazoph. 95. De acc., Kuster. Aristoph. 193. Heyn. Hom. 4, 255. Στρ. κατάγαιος, ad Herod. 358. Στρουθός, ἡ, Wassenb. ad Hom. 67. Dionys. H. 5, 306.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 146.]

[* Στρουθοβάλανος, Lucian. 2, 80. * Στρουθοκάμηλος, Schol. Aristoph. “Ὀρν. 1468.] Στρουθός, ὁ, vel ἡ, fortasse q. d. Passer magnitudine camelum æquans: στρουθός ἡ μεγάλη, s. στρουθός κατάγαιος καὶ χαμαιπετής, ut in Στρουθός satis dictum est. Quod vero attinet ad magnitudinem et volatum, confirmat ea, quæ dixi, Plin. 10, 1. Sequitur natura avium, quarum grandissimi et pene bestiarum generis, struthocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt; celeritate vin- cunt: ad hoc demum datis pennis ut current. ad- juvent: cetero non sunt volucres, nec a terra attol- luntur. Ungulæ iis cervinis similes. Plura ibid. vide de earum stoliditate, ovīs, pennīs. Addit, com- quendi sine delectu devorata miram eis esse naturā, ut Alex. Aphr. in præf. l. 1. Probl. Στρουθοκά- μηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητι τι. Hieronymus hanc avis Struthio dicitur; nam Comm. in 13 Eccl. Struthio, inquit, animal est solitudines appetens: qui cum pennas habere videatur, tamen de terra altius non elevatur. Sed nota ap. Plin. scribi Struthiocamelus, idque non semel. Fortassis autem nomen hoc illi ad aliud quam ad magnitudinem respiciendo in- ditum est. [“Struthium, Diosc. Notha 447.” Boiss. Mss. “Ad Xen. Eph. 156. ad Diod. S. 1, 162. 194. Schneid. Ælian. p. 447. Jacobs. Anth. 11, 15.” Schæf. Mss.] “Στρουθοκάμηλος pro στρουθοκάμηλος “perperam scribi existimatur.” Στρουθοκέφαλος, ἡ, Habens caput passeris aut struthocameli: et hinc consequente Monstrosus. Plut. (8, 65.) Τοὺς ἀνη- μους καὶ τοὺς γαλεάγκνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητούντες. Affertur et στρουθοκέφαλα ἔμβρυα pro Fœtus exili ca- pite. [* “Στρουθοπάτωρ, Theod. Prodr. 193.” El- berling. Mss. * “Στρουθοπιαστὴς, Hes. Etym. M.” Wakef. Mss.] Στρουθόπους, Pedes habens struthoca- meli, Qui pedum figura struthocamelum imitatur, Ma- gnos pedes habens, in modum struthocameli, ut ap. Aristoph. “Ὀρν. (876.) στρουθῆ, μήτερ Κλεοκρίτου, an- notat Schol. Poëtam παρ’ ὑπόνομον ἐπαγαγεῖν verba illa duo, μήτερ Κλεοκρίτου, volentem eum διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, h. e. μεγαλόπουν. Contra tamen Plin. 7, 2. Eudoxus, in meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales: feminis adeo parvas ut struthopodas appellantur. [“Cattier. Gazoph. 95.” Schæf. Mss. * Στρουθοφάγοι, Struthophagi, Gens quædam Æthio- pum ita appellata, quia eorum cibus struthiones, Diod. S. 113. Strabo 16. p. 1117.]

Στρουθείος sive Στρουθείος, Strutheus: ut στρουθός μηλέα, στρουθία μῆλα, Struthea malus, mala. Theophr. H. Pl. 2, 3. de arboribus quæ seminibus s. nucleis insitis proveniunt, Ἐκ στρουθίου, κυδωνίου, Diosc. 1, 191. de cotoneis malis, Τα δὲ λεγόμενα στρουθία, καὶ μεγάλα, ἥττον ἐστὶν εὐχρηστα: ubi indicat, στρουθία μῆλα esse e genere cotoneorum, sed ceteris majora: ut a στρουθός ob magnitudinem denominata sint, quemadmodum et στρουθόπους. Apud Plin. tamen

15, 11. legimus, Minora ex eod. genere struthia, A odoratius vibrant, serotino proventu, præcoci vero mustea. Struthis autem cotonea insita suum genus fecere mulvianum. Idem eod. l. c. 14. dicit lanuginem struthis persicisque esse plurimam. Athen. (81.) Τὰ δὲ κυδωνία, ὧν ἕνα στρουθία λέγεται, κοινῶς ἀπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέποινα. Ubi diphthongo scribitur, sicut et paulo post: [item ap. Nicandri 'A. 234.] sine diphthongo, ap. Theophr. et Diosc. Ibid. ex Alcmane τὸ στρουθιον μῆλον, ut et ap. Diosc. Τὰ λεγόμενα στρουθία, a uom. MASC. Στρουθίος. ["Μηλον στρουθιον, Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 43. Στρουθίος, ibid. Brunck. Aristoph. 2, 180." Schæf. Mss. Athen. 679.]

Στρουθιον ΕΤ Στρουθάριον, τὸ, Passerculus, Athen. (654.) περιστέρια εἰσάγων καὶ στρουθία: (571.) κατε-Φίλησεν, οὐχὶ συμπίεσας τὸ στόμα "Ὡσπερ πολέμιον, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦς ὁμοίως: Idem (65.) στρουθάριον affert ex Eubulo. [Voces blandientis, ad Greg. Cor. 320. 321.] || Στρουθιον, Herbæ nomen, quam Lat. Radiculam et Herbam lanariam appellant, Diosc. 2, 193. Στρουθιον γινώριμὸν ἐστίν, ὃ οἱ ἐριπολύται χρῶνται πρὸς καθαρίαν τῶν ἐρίων. Unde Plin. 24, 11. Tingentibus et radícula lanas præparat, quam Struthion a Græcis vocari diximus: sc. 19, 3. his verbis, At quæ vocatur Radiculæ, lavandis demum lanis succum habet: mirum, quantum conferens caudori mollitiæque. Vide ibid. plura. Idem Diosc. 1, 125. de ligustro, quod κύπρον vocat, Ξανθίζει δὲ καὶ τρίχας στρουθίου χυλῶ τὰ φύλλα λεία βραχύντα καὶ ἐγγρυσθέντα, Radiculæ succo. Eadem herba VOCATUR ET Στρουθὸς a Theophr. H. Pl. 9, 13. de papavere Herculeo, Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἶον στρουθὸς, ὃ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι. Pro quo Diosc. στρουθίῳ ἐοικότα φύλλα. ["Alciph. 340. Thom. M. 549. ad Charit. 658. Epigr. adesp. 397. Jacobs. Anth. 11, 69. * Στρουθείον, Στρουθίον, Schrader. Præf. ad Emendd. p. v." Schæf. Mss. Schn. Lex. et Ind. Theophr. * "Στρουθιοφόντης, Const. Manass. Chron. p. 133." Boiss. Mss.] "Καλ-
" λιστρουθία σύκα, Callistruthiæ ficus, Athen. (3.) Τῶν
" ἐν τῇ καλῇ Ῥώμῃ καλλιστρουθίων καλουμένων σύκων:
" quæ dicit habere inaximam ὑπεροχὴν πρὸς τὰ ἐν τῇ
" πάσῃ οἰκουμένη γινόμενα. Contra tamen Plin. 15,
" 18. Callistruthiæ parum sapore præstantiores, fi-
" corum omnium frigidissimæ. Jul. Capit. in Clodio
" Albino, Nam et quingentas ficus passarias, quas
" Græci Callistruthias vocant, jejunum comedis-
" se dicit Cordus." [* Χλωροστρουθίον, Gl. Galucis, sic.]
[* "Στρουθίων, ὃ, i. q. στρουθοκάμηλος, Greg. Naz. c. Astron. Matth. Lectt. Mosq. 2. p. 40." Schn. Lex.: Bast. ad Greg. Cor. 293. * "Στρουθίας, Avis, Hes. v. Περών." Wakef. Mss.]

Στρουθίζω, Passeris in modum strido, Es. 10, (14.) dicitur de avium pullis, qui ore liante et stridente s. vociferante escam a matre petunt: Τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὡς ἀρῶ καὶ οὐκ ἐστὶν ὡς διαφεύζεται με ἢ ἀντίποι μοι, καὶ ἀνοίγων στόμα καὶ στρουθίζω: ubi Hebr. textui adjuncta Versio habet, Qui aperiret os et ganniret. Fortassis autem omnibus in genere pullis tribuit, quod passerum pullis peculiare est, stridore sc. escam petere. || Στρουθίζω, etiam τῷ στρουθῷ λευκαίνω, s. τῷ στρουθίῳ καθαίρω, Radiculæ purgo, Lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo, Diosc. 2, 84. de æsypo, Λαβὼν ἕρια μαλακὰ αἰσπυρὰ, ἔκπλυνον, ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι, Radiculæ et aqua calida curatas lanas. Nam struthio uti τοὺς ἐριπολύτας Diosc. testatur: quamobrem et Latinorum quidam appellant Herbam lanariam. ["Στρουθίζω, ἐντελῶς πως ᾄδω, Eust. 173, 20." Seager. Mss. "Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. * Στρουθιστός, unde] "Ἀστρουθιστος, dicitur ὃ οὐκ ἐστρουθισμένος, " Qui radiculæ succo elotus purgatusque non est," [Diosc. 2, 84. In Glossis extat * Στρουθιασμός. Petigo, quasi a * Στρουθιάζω. * Στρουθώ, unde * Στρουθωτός, Pictis aviculis variegatus, Sophron Athenæi p. 48. ἐλίγματα. Cf. Ζωωτός.]

" ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ὃ, Solanum, Herba multorum ge-

nerum, Diosc. 4.: Cæl. Aurel. στρύχον vocat "Uvam lupinam, Chron. 1. et 2. ut aunotant VV. "LL. Dicitur et Στρύχον genere neutro: Diosc. "4. "Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχον, etc." ["Στρύχος, Bernard. Rel. 104." Schæf. Mss. "Στρ. μανικός, Solanum halicaccabum, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Schn. Lex. et Ind. Theophr. * Στρύχνος, ἡ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 74. "Στρύχον, Nicander Θ. 74. 879." Wakef. Mss. * Στρύχνη, Schn. Lex.]

"Τρύχνος tradunt quidam i. esse q. στρύχνος. At "vero τρύχνα φωνὰ ap. Theocr. (10, 37.) exp. μα-
"λακή: tanquam sc. ἐοικυῖα τρύχῳ. Est autem
"Τρύχνος et Τρύχνη, ut addit Schol., oleris quoddam
"genus: ἡ κοινῶς λεγομένη * ἀγριομελιτζάνα, in-
"quit: additque dici στρύχνος, sed Theocr. metri
"causa abjecisse σ." [Phot. Τρύχον· τὴν πᾶν θη-
"λυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχον, οὐ τὸν τρύχον· σὺν τῷ
"σ δὲ στρύχον οὐδαμῶς εὖρον· καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν
"τὴν, Ἀπαλώτερος τρύχον, παρῶδων ὁ Κωμικός φησιν·
"Ἡδὲ γὰρ εἰμι μουσικώτερος τρύχον. Cf. Etym. M. 771, 32. et Sylb. "Harles. ad Theocr. p. 174." Schæf. Mss.]

"Στρωγνός, Apollinaris minor, VV. LL."

ΣΤΥΓΓΕΩ, στύζω, (ab inus. VERBO Στύγω,) Odio prosequor, Odi: opp. τῷ φιλῶ: ut ap. Soph. (Aj. 133.) τοὺς δὲ σῶφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς. Itidem accipiunt Il. Θ. 370. Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλὰς: ubi tamen malim interpretari Abhorret a me, Aversatur me, de qua signif. mox dicetur. Rursum e Soph. (El. 1027.) στυγῶ σε τῆς δειλίας, Odi tuam timiditatem, te ob timiditatem. || Exhorresco, Extimesco, Reformido, Il. H. 112. de Hectore, τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτω γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ Ἐβρίγ' ἀντιβολήσαι, Υ. (65.) de sedibus infernalibus, s. fundo maris, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ, i. e. δεδοίκασι, φοβοῦνται, Extimescunt et exhorrescunt. Quod heinistichium eadem de re legitur ap. Hesiod. Θ. 739. Cum infin. quoque itidem pro Metuo, Non audeo, Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, Il. A. 186. στυγὴ δὲ καὶ ἄλλος Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἀντην, ubi Schol. quoque exp. εὐλαβηθῇ, Vereatur. Idem στύξαι accipit pro Terribiles s. Terrificas reddiderim, Od. A. 500. Τῷ κέ τε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους. Schol. enim ibi στύξαιμι exp. εἰς κατάπληξιν ἀνάγοιμι: quæ exp. ap. Hes. quoque legitur: qui alias στύξαι exp. etiam μισῆσαι, φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. || Eidem Hes. στυγέιν, est non solum μισεῖν, φοβεῖσθαι, sed etiam στυγνάζειν, Tristari, λυπεῖσθαι, Apoll. Rh. 2, (1198.) οἱ δ' ἐστυγον εἰσαίοντες, Tristati sunt. Schol. tamen exp. non tantum ἐστύγνασαν, verumetiam πύλαβήθησαν, Exhorrerunt, Trepidaverunt. || Pass. Στυγέομαι, Odio et horrore sum, Invisus sum, Soph. Tr. (740.) p. 357. Τί δ' ἐστίν, ὃ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγοῦμεν; Schol. exp. λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον. ["Jacobs. Exerc. 2, 153. Valck. Hipp. p. 208. 309. Diatr. 268. ad Alcest. 339. Heyn. Hom. 4, 66. 537. 5, 329. 480. 503. 722. 7, 35. 388. 8, 23. Musgr. Tro. 898. ad Diod. S. 2, 525. Στύγω, Toup. Opusc. 2, 75. Jacobs. Anth. 8, 307." Schæf. Mss. * "Στύζω, unde Στύξ, Στυγνός. Anal. 2. p. 115. καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας, Apoll. Rh. 4, 511. (Κυταΐδος ἡθεα γαίης Στύξαν.) "Ἐστυγμαί, Hesychio * κατεστυγνύμαι." Schn. Lex.] Στύγμα, τὸ, Odium, etiam Quod aliquis odio prosequitur, ut μίσσημα. ["Valck. Hipp. p. 207. Eur. Or. 482." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 9." Wakef. Mss.] Στυγητός, Odiosus, s. Qui odio et horrore est, Odio dignus, Horribilis, i. q. στυγερός. Hes. στυγητοί, μισητοί, φοβεροί, χαλεποί. [Æsch. Pr. 594. Xiphilinus in Caio p. 125. Heliod. 5, 29. Philo de Decalogo p. 202, 20. Epist. ad Titum 3, 3.] Στυγόμενος, ὃ, ἡ, Qui odit cubilia, s. Qui abhorret a thalamis, Epigr. νῶος, Mens quæ odit concubitum. In iisd. Epigr. inversa comp. ratione LEGITUR Ψευδίστυξ, ὃ, ἡ, Osor mendacii, Qui mentiri odit, Abhorrens a mendacio, [Anal. 2, 518.] ET Θεοστυγής, Deo odiosus, invisus, A quo Deus

abhorret, Deum exosus, A Deo abhorrens : de quo et supra post Θεός.

Ἀποστνυγέω, Odi, Odio habeo, prosequor, et aversor, Abhorreo, ad Rom. 12, (9.) Ἀποστνυγόντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, Synes. de Insomn. Οὐχ ἤκιστα ἀποστνυγεῖν, ubi affini signif. ponitur, τῷ οὐκ ἀπαθῶς διακείσθαι περὶ τι. Apud Josephi. duplici casu, accus. personæ, et gen. rei quæ odio s. horrore est, vel ob quam odimus aliquem, et ob quam ab ipso abhorremus : "Ὁν Φανρίκιος ἀποστνυγέας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποπέμπει τῷ Πύρρῳ δέσμιον : medicum sc. Pyrrhi, qui cum in castra Romanorum venisset, promittebat Fabricio se Pyrrhum veneno sublaturum. Plut. Pyrrho (21.) p. 724. meæ Ed. dicit, Δυσχεράνας πρὸς τὴν ἀδικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Apollonius quoque utitur hoc vocab., e quo (1, 804.) affertur ἀπεστνυγεῖν, [—υγον,] Oderunt, Aversati sunt. Item et Ἀποστνύζασα ex Epigr. (Anal. 3, 173.) Odio prosecuta : quasi a VERBO Ἀποστνύγω, i. significante q. ἀποστνυγέω. Sic etiam Στνύζασα reperitur, et Στνύζαμι, et Στνύζαι, itidemque et Ἔστνυγον a VERBO Στνύγω. Vide et seq. comp. Ἀποστνυγέω, Herod. 2, 47. 6, 129. Soph. Œd. C. 187. Jambli. V. P. 482. "Herod. 498. Valck. Callim. 249. 251 = 434. 481. Diatr. 99. Cattier. Gazoph. 62. Ἀποστνύγω, Valck. Adonias. p. 339. Diatr. 105. Callim. Il. cc. Epigr. adesp. 116." Schæf. Mss. "Ἀποστνύξαντες, Opp. A. 4, 370." Kall. Mss. * "Ἀποστνύγῃς, Aversatio, Schol. Æsch. Choeph. 77." Wakef. Mss.] Καταστνυγέω, itidem pro Odi, Odio prosequor, habeo, et aversor, Abhorreo ab, Eust. 1695. ex Hom. (Od. K. 113.) κατὰ δ' ἔστνυγον αὐτήν. Ubi illud κατέστνυγον potest esse vel aor. 2. e fut. 2 στνυγῶ, vel præter. imperf. a VERBO Καταστνύγω, [s. potius * Καταστνύζω, Schn. Lex. "Heyn. Hom. 7, 388." Schæf. Mss.] uude et Καταστνύζαι, quod Hes. exp. non solum μισῆσαι, Odisse, verum etiam κατασύραι, συλλέξαι, Detrahere, Colligere. Attamen verbum στνύγω inus. esse existimo, et usurpari tantum duos aqristos : quemadmodum et δόκω inus. est, usitatum autem fut., et quæ ex eo formantur, aor. 1. et præter. perf. pass. [Il. P. 694. "Ad Charit. 693. Heyn. Hom. 7, 388." Schæf. Mss. Nicander A. 476. * "Ὑπερστνυγέω, Plaut. ad Ovid. Met. 1, 483. 8, 183. 14, 92." Boiss. Mss.] Στνύγος, τὸ, Odium. Epigr. [Æsch. S. c. Th. 659. Ag. 556. 567. 1317. "Eum. 647. Valck. Hipp. p. 207. Jacobs. Anin. 195." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 445. * Ἐπιστνυγῆς, Odiosus, Execrandus, Clem. Alex. Coh. p. 79 = 62.]

Στνυγρός, Odiosus, Odio dignus, Horribilis, Terribilis, Qui odio et horrore est, Quem oderunt et a quo abhorrent homines, μισητός, ἐπίφοβος, φοβερός. Pro Odiosus, A quo abhorretur, accipi potest Il. Γ. 404. Νικήσας θέλει στνυγερὴν ἐμὲ οἶκαδ' ἀγεσθαι. Et Ἔ. 158. στνυγερὸς δέ οἱ ἐπλετο θυμῷ, (sc. Jupiter, quem conspiciebat,) Invisus. Ubi et Schol. exp. μισητός et στνυγνοποιός : subjungens, τὸ γὰρ κεχαρισμένον αὐτῇ οὐκ ἐποίει : solemus autem odisse s. alieno animo esse ab iis qui nostræ voluntati non satisfaciunt, vel saltem eis succensere. Et Od. E. 396. στνυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. In seqq. Il. accipitur non solum pro Odiosus, Invisus, verum etiam pro Horribilis, Horrendus, Terribilis, A quo abhorremus, Ad cuius conspectum exhorrescimus et trepidamus, Tremendus, Il. Θ. (368.) στνυγεροῦ αἶδαο, Od. Υ. 75. στνυγερῇσιν Ἐρινύσι. Sic στνυγερὸς θάνατος, Eur. Itidemque στνυγερόν σκότος dicitur pro Tenebris illis ap. inferos horrendis, Il. E. 47. et N. 672. στνυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε. Sic στνυγερὸς πόλεμος, s. ἄρης, Σ. 209. στνυγερῷ κρίνονται ἄρηι : T. 230. "Ὅσοι δ' ἂν στνυγεροῖο περὶ πολέμοιο λίπωνται. Pro Invisus commode accipitur Od. H. 216. Οὐ γάρ τι στνυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο· Ἐπλετο. Exp. etiam Tristis, Tristificus, στνυγνοποιός, στνυγνός : quæ expositio locum habere potest in sequentibus exemplis : Od. K. (376.) στνυγερόν δέ με πένθος ἔχοντα, Il. X. (483.) ἐμὲ στνυγερῷ ἐν πένθει λείπεις Χήρη, Od. P. (8.) Κλαυθμοῦ τε στνυγεροῖο, γοοῖο τε δακρυέντος. Sic ap. Apoll. Rh. (1, 1054.) στνυγερόν ἄχος. Rursum Od. Σ. (271.) Νῦξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στνυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει Οὐλομένης

ἐμέθεν. Nisi et hic malis interpretari Invisus. Alcubi redditur Gravis : ab Hes. quoque χαλεπός : ut ex Hom. affertur στνυγερῇ ὁδὸς pro Gravis et molesta expeditio. Itidem στνυγερῇ νοῦσος, Gravis morbus, et ex Apoll. Rh. (1, 1302.) στνυγερῇ τίσας, Gravis pæna. Ex Aristoph. (A. 1191.) στνυγερὰ πάθη, Gravia incommoda. Rursum ex Apoll. Rh. (1, 684.) στνυγερόν γῆρας : quod interpretari possis etiam Gravis senectus. Exp. quoque Miserabilis, Ærumnosus, ἐπίπονος : quemadmodum et Hes. στνυγερόν exp. κακοπαθὲς. Apoll. Rh. 2, (244.) οὐ τίνα φημι σέθεν στνυγερώτερον ἄλλον. [Ad Greg. Cor. 360. "Ruhnk. Ep. Cr. 206. Toup. Opusc. 2, 187. Wakef. Phil. 166. Heyn. Hom. 4, 537. 6, 552." Schæf. Mss., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 381.] Apud Hes. legitur etiam Στνυγερῷ, μισητῷ, φοβερῷ : a NOMIN. Στνυγερὸς, Odiosus, Odio dignus, Invisus, Terribilis. [Ad Greg. Cor. 360.] Στνυγερώπης, Invisus, Quem aspicere odimus, Cujus conspectus odio nobis est, facies aut vultus nobis est inuisus ; etiam, Horribilis aut Terribilis aspectu, Ad cuius conspectum exhorrescimus. Pro Ingratus aspectu affertur ex Epigr. ["Huschk. Anal. 275. Wakef. Herc. F. 111. Phil. 166." Schæf. Mss.] Et Στνυγερώπης, Invisus. Apud Hesiod. στνυγερώπης εἴηλος exp. Invisus odio aspiens, Invisus aspectu cernens et torrens oculis, Vultuosus, Tristis : "Erg. (1,) 193. Ζῆλοι δ' ἀνθρώποις οἰζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακοχῆροι ἡμαρτήσιν στνυγερώπης : ["Lobeck. Aj. p. 376." Schæf. Mss.] Στνυγερώς, Horribiliter, Horrendum, Cum horrore, Il. Π. 723. Τῷ κε τάχα στνυγερώς πολέμον ἀπερωήσειας, Mox horrens trepidansque e prælio excesseris, ["Wakef. Phil. 166. Heyn. Hom. 7, 259." Schæf. Mss.] Στνυγερότης, ἡ, Tristitia, Mæstitia.

* "Στνυγανός, i. q. στνυγνός, Æschines Or. p. 21. κήρ." Schn. Lex.]

Στνυγνός, i. q. στνυγερὸς, Odiosus, Invisus. Soph. Tr. (1051.) p. 368. οὐδ' ὁ στνυγνός Εὐρύσθεος, Invisus mihi Eurystheus ; s. στνυγνοποιός, sc. ὁ ἐπὶ τῶν ἄθλων προστάξας, Schol. Invisi autem nobis sunt, qui in discrimina nos conjiciunt, arduis propositis certaminibus. Actius eum locum interpretantur, venit Tristis Eurystheus : accipiens et ipse Tristis pro Tristificus, s. Tristium ærumnarum mihi auctor. Ex eod. Soph. affertur (Aj. 561.) μὴ τις ὑβρίσῃ Στνυγνῶσι λῶβας, pro Molestis injuriis. Sed rectius interpretari possis Gravibus, Invisis, Tristificis. In Epigr. στνυγνόν et ἐσθλόν sibi opponi dicuntur. Rursum pro Tristis e Basil. Epist. ὄμμα στνυγνόν, Oculis tristis, Hes. στνυγνόν, χαλεπόν, ὠμόν. ["Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. Hipp. p. 176. 183. Diatr. 280. Wakef. Trach. 1049. Jacobs. Anth. 7, 367. 10, 96." Schæf. Mss. Mortuus, Bion 1, 74. Gravis, Invisus, Soph. Œd. C. 1173. 1390. * Στνυγνοποιός, Schol. Il. E. 158. * Στνυγνοποιέω, Gl. Contristio. * Στνυγνόχροος, Nicet. Annal. 17, 10. * Κατὰ στνυγνός, Athen. 585. "Wakef. Alc. 785." Schæf. Mss.]

Στνυγνότης, ἡ, Mæstitia, Mæror, Tristitia ; etiam Horrificæ tristitia, aut Ærumna. Comicus quidam ap. Athen. (161.) de diætâ Pythagorica, "Ἐδεῖ θ' ὑπομείναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον, Πίγος, σιωπὴν, στνυγνότην ἀλυσίαν. [Plut. Theseo 20. Mario 43. "Schol. M. P. 694." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 111. 352. Heyn. Hom. 8, 473. * Στνυγνία, 643." Schæf. Mss.] Στνυγνάζω, Tristor, Tristitia molestiaque afficio, χαλεπαίνω, Marc. 10, 22. "Ὁ δὲ στνυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος, Ille vero mæstus factus huius responso, abiit contristatus. Lucas, eand. recitans historiam, dicit, περίλυπος ἐγένετο : Matth., ἀπῆλθε λυπούμενος. Vicinæ autem signif. sunt στνυγνάζω, Tristem mæstumque fieri, et λυπεῖσθαι s. περιλυπεῖσθαι, Dolore ac molestia affici. Pro Tristis et Mæstus sum, sed in metaph. signif. accipitur Matth. 16, 3. Σήμερον χειμῶν· πυρράζει γὰρ στνυγνάζων ὁ οὐρανός, Rubet enim cælum triste. Nam triste cælum dicitur, cum non est serenum, sed obductum nubibus. ["Schol. Aristoph. N. 585." Boiss. Mss. "Act. Traj. 1, 255. ad Lucian. 1, 111. Wakef. Trach. 869. Brunck. Soph. 3, 498, Heyn. Hom. 7, 388." Schæf.

Mss. * Διαστυγνάζω, Eunap. V. S. 190=155.] Ἐπι-
στυγνάζω, Tristor ob aliquid, Contristor, στυγνάζω
ἐπὶ τινι. Basil. hoc ἐπιστυγνάζω opp. τῷ ἐπαγάλλο-
μαι, s. ἐφήδομαι, Lætor ob aliquid, Bud. Comm.
[“Greg. Nyss. 3, 622.” Wakef. Mss. * Καταστυ-
γνάζω, Schol. Apoll. Rh. 4, 8. “Heyn. Hom. 7,
388, 8, 349. Wakef. Trach. 869.” Schæf. Mss.
“Schol. Eur. Med. 1009.” Kall. Mss. * Συστυγνάζω,
Simpl. ad Epict. 336.]

[* Στυγνός, Contristo, unde ἐστυγνόμενος, Anal.
2, 389. * “Στυγνώσις, Tristitia, Stob. Phys. 129.”
Wakef. Mss. “Heyn. ad Apollod. 1052.” Schæf.
Mss. * Καταστυγνός, Schol. Eur. Or. 1317.]

[* Στύγας, ὁ, Nomen cuiusdam Eucratis, Suid. et
Eust. ad Od. M. p. 396. Basil., sed cf. Στύπαξ.]

ΣΤΥΞ, υἱὸς, ἡ, Styx, Fons ad Nonacrin Arcadiæ,
ab horribili frigiditate nomen adeptus: qua frigiditate
etiam enecat eos qui aquam illam gustarint,
ut Plin. quoque testatur, 2, 103. et 31, 2. Vitruv.
8, 3. Item est in Arcadia Nonacris nominata terræ
regio, quæ habet in montibus e saxo stillantes frigidissimos humores: hæc autem aqua στυγὸς ὕδωρ
nominatur, quam neque argenteum, neque æneum,
neque ferreum vas potest subsistere, sed dissilit et
dissipatur: conservare autem eam et continere nihil
aliud potest nisi mulina ungula. Quibus consen-
tanea legimus ap. Alex. Aphr. Probl., Plut. (9, 757.)
necnon in Vita Alexandri, sub fin.; item Jo. Mo-
nachum, Curt. 10. in ejusd. Alexandri Vita; item
Justin. Hist. 17. Paus. Arcad., Strab. sub fin. l. 8.
Στυξ nominatur etiam Palus quædam ap. Inferos,
et ipsa ab horribili geliditate, Hesiod. Θ. 776. Δεινὴ
στύξ, θυγάτηρ ἀψοφόρου ὠκεανοῖο, Od. K. 612. “Ἐνθα
μὲν εἰς Ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ρέουσι Κώκυτος θ’,
ὡς δὲ στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ, Il. Θ. (369.) Οὐκ
ἂν ὑπεξέφυγε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα. Solebant
per στυγὸς ὕδωρ jurare Superi, ut fingunt Poætæ, Il.
E. 271. Ἀγρεὶ νῦν μοι ἄατον στυγὸς ὕδωρ,
Od. E. (185.) Καὶ τὸ κατεβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε
μέγιστος Ὀρκος δεινότατος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.
Itidem Virg. Æn. 6. Cocytus stagna alta vides, Sty-
giumque paludem, Dii cuius jurare timent et fallere
numen. Et Auson. in monosyllabis, Quæque piat
divum perjuria nocticolor Styx. Meminit et Ly-
cophr. alique complures tum Græci tum Lat. || Alio-
qui στύξ dicitur etiam Horror tremorque e perfric-
tione, Theophr. C. Pl. 5, 20. loquens de locorum
frigiditate, Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιοῦτοις γίνονται
τόποις, αἵ περ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα· φυ-
λάσθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ’ ἐν τοῖς σπρώμασι κατακεί-
μενον, Horrores qui corpus subeunt; vel etiam
Stygia frigora, Frigora horroresque stygis geliditatem
imitantes. Gaza retinuit Gr. vocab. [“Jacobs.
Anth. 11, 378. 12, 361. Heyn. Hom. 5, 479. 6, 654.
7, 13. ad Apollod. 1051. Munck. ad Anton. Lib.
109. Ernest. ad Il. B. 755. Ilgen. ad Hymn. 220.
Valck. Diatr. 286. ad Herod. 471. Bergler. Alciph. 347.” Schæf. Mss. Il. E. 36. Paus. 8, 18. Strabo
14. p. 601. Sieb. Blomf. Gloss. in Æsch. Choeph.
525. Hesychio est etiam ὁ σκῶψ, τὸ ὄρεον. Cf. Στρίξ.]
UNDE Στύγιος, ὁ, ἡ, Stygius, Infernalis: δόμος, Soph.
(Æd. C. 1564.) Stygiæ ædes, Plutonis atria, s. In-
feri, τὰ κάτω. Et Epigr. μῶμον στυγίου τέκνα, de
Grammaticis. Item στύγιος ἡμέρα, Stygia et exe-
cranda dies, Plut. (9, 292.) Νουμηνίας, ἣν ἱερωτάτην
ἡμερῶν οὔσαν, ἀποφράδα οἱ δανείσται ποιοῦσι καὶ στύ-
γιον. [Eur. Med. 198. Hel. 1355. “Philippi Epigr.
43.” Schæf. Mss.]

“ΣΤΥΠΑΞ, ακος, ὁ, Cuspis teli, hastæ. Sed exi-
“stimatur esse potius Hastæ ima cuspis, qua eam
“solo defiginus: ut sit i. q. σαρωτήρ. Legimus
“tamen ap. Athen. Ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφό-
“ρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες. Vide J.
“Poll. (1, 136. 10, 143.) Hes. et Suid. Invenitur et
“Στυράκιον, dimin. forma, Thuc. 2, (4.) Στυράκιον
“ἀκοντίου, s. τοῖ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλόν,
“Hastili, s. potius σαρωτήρι: q. e. Ferrum transver-
“sum in posteriori parte ferri hastæ, Bud., qui ta-
“men alibi huic vocab. aliam signif. tribuere vide-

PARS XXVI.

tur. Quidam interpr. Spiculo jaculi. Hes. vult
“στύρακα esse non solum σαρωτήρα τοῦ δόρατος, sed
“etiam λόγχην.” [Στύραξ, Gl. Tonsilla. “Ad He-
rod. 530. 701. Thom. M. 811. Brunck. Soph. 3,
433. Boiss. Philostr. 601.” Schæf. Mss. “Plut. Ari-
stide p. 599. H. St. Τοντον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε
τὸν ὀφθαλμόν, ἀκοντίον στύρακι παίων τις ἀνείλεν.”
Seager. Mss. Alex. Trall. 7. p. 118. Xen. Ἑλλ. 6,
2, 10. Nomen canis, Idem K. 7, 5. “Στυράκιον, ad
Charit. 472. Thom. M. 812. ad Timæi Lex. 241.”
Schæf. Mss. Vide Lex. VV. Peregr.]

“Διαστύρακοι, Hesychio sunt qui τὴν κόρην qui-
“dem et τὴν ἄλω, Pupillam et Areolam, nigram ha-
“bent, at τὴν ἱρίν, ἔνωχρον, Iridem viridantem.”

ΣΤΥΦΩ, ψω, Astringo: ut στυφὼν κατὰ τὴν γεῦσιν,
Qui dum gustatur, linguam astringit: ut quæ sunt
saporis acerbi aut austeri. Στύφον, inquit Gorr.,
Astringens: id dicitur, quod terreum est, et compa-
gis quidem suæ mole, crassarum partium, frigidum
autem qualitate. Duplex est, vel summum, ut alu-
men, melantheria, galla, et rhus: vel modicæ cujus-
dam astrictionis participis, velut pyrum, malum, rosa.
Commune genus est austeri et acerbi; utrumque
enim eorum astringit: hoc, magis, illud, minus.
Omnia autem astringentia contrahunt ac densant
meatus, siccant, reprimunt: adhæc, vincunt ac con-
tinent partium sibi invicem cohærentium substan-
tiam, et vehementer refrigerant. Id quod de puris
astringentibus intelligi debet: quoniam pleraque
e dissimilibus particulis composita, non astringunt
modo, sed et acria sunt aut pingua, aut dulcia aut
amara, aut salsa aut acida. Hæc ille inter alia.
Diosc. 1, 169. de achrade, Στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα
αὐτῆς, Astringunt et folia ejus. Paulo ante eam
dicit δύναμιν ἔχειν στυπτικώτεράν ἀτίον. Et cap.
seq. de mespilo, Στύφει δὲ βιβρωσκόμενον. Plin. quo-
que 23, 7. dicit ea astringere stomachum. Nicander
tois πικροῖς etiam et δριμέσι, Amaris et acribus, vim
στυπτικὴν tribuit, ut in Ἐνστύφω videbis: proprie
tamen de austeris: unde et Gal. Αὐστηρόν, ὅπερ καὶ
στύφον ὀνομάζεται. Item ap. Eund. ad Gl. Στύφειν
τὸ δέρμα, Astringere cutem. Quoniam vero τὰ στυ-
φοντα solent densare ac spissare, ut ex ante dictis
patet, ideo et pro Spisso accipi ajunt: unde στύφεις
et στύμματα τῶν μύρων. Quæ et ipsa astringunt
pariter et spissant: i. e. non solum astrictionis facul-
tate laxiorem substantiam cohibent, sed etiam cor-
poris sui mole liquidiorē substantiam efficiunt cras-
siorem ac spissiorē. || Hes. στύψαι exp. στυγνάζαι,
[Jambl. V. P. 162. ad Greg. Cor. 42. “Ad Timæi
Lex. 77. 238. Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 196. 12, 89.
Brunck. Aristoph. 2, 188. Dionys. H. 5, 90.” Schæf.
Mss. “Objurgo, Castigo, Const. Apost. 221.” Wakef.
Mss. Στύφειν et διαχεῖν opp., Dionys. H. de C.
VV. 108, 26. * “Ἐστυμμένως, Eust. 117, 28.” Sea-
ger. Mss.]

Στύμμα, τὸ, Spissamentum astringendi vim habens.
Medici στύμματα vocant s. Spissamenta, quæ oleis,
succis, unguentisque admiscuntur odoramenta imbe-
cillia, ut ea liquidiora per se, spissescant, et ἐκ τῶν
ἡδυσμάτων odorem ac suavitatem facilius suscipiant,
conserventurque diutius: quæ astrictionis maxime
facultatis sunt, cuius vis est spissare: ἡδύσματα
vero, odoramenta sunt valida, quæ solum odoris
conciliandi gratia unguentis adjiciuntur post στύμ-
ματα, i. e. Spissamenta, idque parva copia: unde
postea unguenta ἡδυντά. Utrumque genus odorum
complexus est Theophr. περὶ Ὁσμῶν (17.) Χρῶνται δὲ
πρὸς πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστυφόντες τὸ
ἐλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες.
Et mox, Ὑποστυφόνται δὲ τοῖς ἀσθενεστέροις τῶν ἀρω-
μάτων· εἴθ’ ὕστερον ἐμβάλλουσιν, ἀφ’ οὗ ἂν βούλωνται
τὴν ὀσμὴν λαβεῖν. Itidem Diosc. 1, 69. de amara-
cino unguento, Σκενάζεται δὲ διὰ τε ὀμφακίνου ἐλαίου
καὶ βαλανίνου, στυφόμενων ξυλοβαλσάμω, σχίνω, καλὰ-
μω· ἡδυνόμενων δὲ ἀμαράκω, κόσμω, ἀμώμω, νάρδεω,
καρποβαλσάμω, καὶ * σμύρνῃ. Hæc igitur inter στύμ-
ματα et ἡδύσματα differentia præcipua esse judicator,

quod spissamentis unguenta corpus accipiant crassitudinemque, talium odorum mixtura ac temperie: hedyismatis vero ipsa excitentur, acutioraque fiant et suaviora: illa, odorem in corpore contineant, hæc ipsum concilient. Sed harum vocum una posita, subaudiri aliquando alteram dicunt, ob rei affinitatem et conjunctionem, non tamen indiscretam; potest enim ipsa per se alterutra subsistere. Sic Gal. *στύμματος* nomine et *ἡδυσμα* comprehendisse ajunt, 1. 2. τῶν κατὰ Γένη, ubi dicit, τῶν ἐλαίων τὰ ἀπλῶς ἐσκευασμένα χωρὶς *στυμάτων*, ἅπερ προστιθέασιν ἦτοι εὐωδίας ἔνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ σκευασθέντα. Contra vero hedyismatis nomine et *στύμμα* s. spissamentum intellexisse creditur Plin. 13, 1. de unguentis, Ratio faciendi duplex: succus et corpus; ille, olei generibus fere constat; hoc, odorum; hæc, stigmata vocant; illa, hedyismata. Sic enim leg. censent, cum antiquis etiam Codd.: et *σταγμάτων* nomine intelligunt Quibus instillatur olei liquor, unde et Liquida unguenta dicta *στακτὰ μύρα*: *ἡδυσμάτων* autem, Odores qui unguento corpus suggerunt. Hermolaus autem pro illo *σταγμάτων* reponit *στυμάτων*, etiam ipse ex antiquis Codd.: *στύμμα* esse dicens Spissamentum et domituram unguenti, teste Diosc.: et a Columella vocari Spissamentum. Ceterum spissamenta proprie ad continentum odorem, non autem conciliandum, unguentis oleisque adjici solere, cognoscere est e Gal. 3 τῶν κατὰ Τόπους, ubi de oleo rosaceo loquens, ait, Οὐδενὸς ἄλλου προσεμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στυμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσι, ἐνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμείναι τὸ ῥόδιον εὐώδες. Sed et τὰ στυμματα et τὰ ἡδύσματα, s. τὴν στύψιν et τὴν ἡδυσιν, distinctæ esse naturæ, tum e Theophr. Dioscoridisque ll. supra cc. perspicuum est, tum ex hoc ejusd. Diosc. 1, 76. de nardino unguento, Ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυνται τῷ βαλανίῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχίνος, πρὸς δὲ τὴν εὐωδία, κόστος, ἄμωμον, νάρδος, * σμύρνα, βάλαμον. Quod in cinamomino sic extulit, Κιναμώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίου, καὶ στυμάτων ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχίνου ἡδυσμάτων δὲ, κιναμώμου, βαλσάμου καρποῦ, * σμύρνης. Vide et Aet. 9, 49.: et Gal. 1. 1. τῶν κατὰ Τόπους, c. 2. ubi ἡδύσμα accipit etiam pro ἐλαίῳ ἡδυντὸν s. ἡδυσμένον, Oleum odorum mixtura temperatum et conditum. Vide et Colum. 12, 7. 46.: vide etiam Φύλλον.

Στύψις, ἢ, Astrictio, opposita τῇ χαυνώσει et ἀνέσει, s. τῇ χαλάσει et ἀραιώσει, Gal. ad Gl. || Spissatio, ut *στύμμα* dicitur Spissamentum, Diosc. 1, 76. Πρὸς τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, Ad spissandum oleum, Spissamenti gratia, 1, 5. de cardamomo, Μίγνυνται δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στύψεις; Ad unguentorum spissamenta additur. Vide et Στύμμα. [Athen. 80. "Valck. Callim. 193. Heyn. Hom. 6, 569." Schæf. Mss. "Tinctura, Clem. Alex. 237. 791." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 20, 22. Αἱ στύψεις ἐν τῇ βαφῇ. Cf. Diosc. 2, 91. et Schn. ad Colum. p. 658.]

[* "Στυπτός, Brunck. Aristoph. 3, 66." Schæf. Mss. * "Ἀστυπτος, Synes. Hymn. 5, 40." Kall. Mss.] Στυπτικός, Astrictorius, Astringendi vim habens, Stypticus, Diosc. 1, 169. de achraide, Δύναμιν ἔχει στυπτικωτέραν ἀπίου, Magis astringit quam pirus: 3, 152. de hemionitide, Γενσαμένῳ δὲ ἢ πόα στυπτικῇ, In gustu linguam astringit. Ruell. vertit, Austero est sapore. Item, Spissandi vim habens, ut Plin. interpr. ap. Diosc. Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς, στυπτικὰ, καὶ τραυμάτων κολλητικὰ: quem sic vertit, Ulmi folia et cortex et rami vim habent spissandi, et vulnera contrahendi. Itidem accipiunt ap. Eund. 2, 95. ubi cum dixisset, Τὸ ταύρειον στέαρ στύφειν ποσῶς, subjungit, Τὸ δὲ αἷγιον, στυπτικώτερον, ὅθεν δυσεντερικοῖς δίδονται. Ruell. tamen ibi in præcedente signif. accipit, Astringentior est caprinus: itidemque et Gal. 11 Simpl., ubi agit περὶ πημελῆς καὶ στέατος: qui ipsum Diosc. propterea reprehendendum putat: nisi forte στυπτικώτερον acceperit pro δριμύτερον. Quam tamen signif. impropiam esse ait, ut fusius in Ἐνστίφῳ dicitur. Vide et Στυφός. ["Casaub. ad Athen. p. 58. De vino, Idem ad p. 68." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 216.

A Schol. Nicandri 'A. 234." Wakef. Mss. Schol. Nicandri O. 892.]

Στυφός, i. q. στυπτικός, Astringendi vim habens, Astringens, Basil. Hom. 5 in Hexaem. περὶ τοῦ ὄπου, i. e. de succo, loquens, Καὶ ἐν μὲν ταῖς βαλάνοισι καὶ τῷ καρπῷ τῆς κρανείας, πρὸς στυφὴν καὶ αὐστηράν ποιοῦται μεταβάλλει· ἐν δὲ ταῖς ἐρεβίνθοις καὶ καρύαις, πρὸς ἀπαλὴν καὶ ἐλαιώδη φύσιν μεθίσταται. Ubi στυφὴν accipit pro στυφουσιν, ut Diosc. 1, 173. τὴν κρανίαν φέρειν καρπὸν στυφόντα, ἀρμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥύσιν καὶ δυσεντερίαν: Gal. 7 Simpl. ejus fructum esse tradit στυφὸν ἰκανῶς. Plin. 16, 26. scribit cornum feminam post autumnum ferre baccas acerbæ et ingustabiles cunctis animantibus. Verum cum Diosc. dicat τῆς κρανίας καρπὸν στυφόντα ἀρμόζειν πρὸς δυσεντερίαν, idemque de eo prædicit Gal., immerito Diosc. ab eo reprehensus videtur, quod dixerit τὸ αἷγιον στέαρ esse στυπτικώτερον, ac propterea τοῖς δυσεντερικοῖς δίδοσθαι. Utrumque igitur cum sit præditum vi στυπτικῇ, sc. et ὁ τῆς κρανίας καρπὸς et τὸ αἷγιον στέαρ, dysentericis dari posse videtur. ["Ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss.] AT Στύφος Hesychio est κέρδος, Lucrum: nonnulli et Stuppam interpr., non nominato tamen Auctore, [* Στυφότης, Densitas, Asperitas, Plut. 6, 365. "Schol. Nicandri O. 892. De sale, Synes. 2." Wakef. Mss. * Ἀστυφός, Alex. Trall. 2, p. 41. 8. p. 391. 10. p. 365.] Ἀστυφὴ ET Ἀστυφία, ἢ, Astrictionis vacuitas, expertem esse. Illud per hoc Hes. exp. [Hodie autem legitur ap. Hes. Ἀστυφίη * ἄστυσία: eadem quoque habent Bekk. Anecd. 456. Cf. Etym. M. v. Βινῶ: Ὑπὸ δὲ ἄστυφίας καὶ πλήθους ἐτῶν βινεῖν εἰργόμενον.]

Ἀποστύφω, i. q. simplex στύφω, Astringo. Hes. ἀποστύφω exp. τῇ φωνῇ σκληρὸς, Duræ vocis. ["Greg. Cor. 17(=42.) Thom. M. 586. Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 196. 12, 89. Steph. Dial. 23." Schæf. Mss.] AT Ἀναστύφω exp. Tristitiam præ me fero, Tristor: unde ἀναστυφαί, quod Hes. e Soph. citat, exponem στυγνάσαι: quemadmodum et στυφαί. Dat vero et aliam signif. huic verbo, quæ obscena est, ut sc. sit ἐπάραι τὸ αἰδοῖον. "Suid. Ἀναστυφαί exp. ἀνασπάσαι: at J. Poll. (2, 176.) ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον, "addens, ea in signif. veteres Comicos hoc vocab. "usurpasse. Affinem signif. habet ἀναφάδην."

Ἐνστίφω, i. q. ἀποστύφω, Nicander 321. Συγκεράων νύμφας τε καὶ ἐνστίφον ποτὸν ὄξους, 375. Ἡὲ καὶ ἐνστίφοντι ποτῷ μεμορνημένοι ὄξους: nam acetum astrictoria vi præditum est, ut Diosc. quoque testatur 5, 21. "Ὄξος ψύχει καὶ στύφει. Schol. posteriorem verum aliter legisse videtur, hæc verba annotans, στυφόντα δὲ ποτὸν, τὸν ἡδύσομον ἔφη, κατ' εὐφημισμῶν. Quod στυφόντα neutri generis est, a MASC. Στυφός, i. significante q. στυφός, s. στυπτικός, seu, quo Nicander utitur, ἐνστίφω, Astrictorius, Astringens. Idem Nicander τὸ ἐνστίφον latius etiam extendit, tribuens non solum acidis et austeris s. acerbis, verum etiam amaris: dicens ἐνστίφον πόμα ἀψινθίου, A. 298. Τῷ μὲν τ' εὐβρεχέως ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει, Ἐνστίφον πόμα κεῖνο * νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκει, ubi et Schol. annotat, eum solere τὰ πικρὰ καὶ δριμύνα vocare στυφόντα: improprie tamen, quemadmodum Gal. quoque 11 Simpl., ubi de pinguedine et adipe s. sevo agit, scribit, τὰ δάκνοντα nonnullos ἀκύνως nominare στυφόντα: nam ἐπὶ τῶν δακνόντων, i. e. de his quæ linguam gustata mordicant, veluti piper, sinapi, pyrethrum, proprie dici διακρίνειν καὶ διεμύχεσθαι: linguam enim veluti discriminant et penetrant: τὰ στυφόντα autem, (quorum e numero est ὄμφαξ, i. e. Uva acerba et iminatura, rhus, galla, balaustium, hypocystis,) dici συνάγειν τε καὶ σφίγγειν τὴν ἡμῶν οὐσίαν. Ac certe τὰ πικρὰ et τὰ δριμύνα non eod. modo afficiunt linguam gustata, quo τὰ αὐστηρά. Nam τὰ στυφὸν αὐστηρὰ πλησιάζοντα τῇ γλώττῃ, solent ipsam σφοδρῶς ξηραίνειν καὶ συνάγειν καὶ τραχύνειν μέχρι βάθους πλείονος, s. ἐν τῷ ψάθει τῆς γλώττης, συνάγειν αὐτὴν καὶ σφίγγειν, veluti pira sylvestria immatura, uva acerba et immatura: τὰ πικρὰ vero, consuevere linguam ῥύπτειν, idque fortius quam τὰ ἀλκὰ, μετὰ τοῦ καὶ τραχύνειν ἀναίρως:

veluti nitrum et fel: τὰ δριμέα autem, δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρῶς: at τὰ ὀξέα, ἄνευ θερμότητος δάκνειν, ut doctissime Aetius ostendit in præf. l. 1. Diligenter igitur nota proprias facultates, quibus isti succi s. sapores præditi sunt, NIMIRUM Πικρὸς χυμὸς, ET Δριμύς, ET Ὁξύς, ET Στυφυνὸς SIVE Αὐστηρὸς. Nam πικρὸς DICITUR ῥύπτειν ET Τραχύνειν ἀνιαρῶς τὴν γλῶτταν: δριμέος autem est propria VIS Δάκνειν ET Διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς: ὀξέος autem, δάκνειν ἄνευ θερμότητος: at ὁ στυφυνὸς s. αὐστηρὸς linguam DICITUR Συνάγειν ET Σφίγγειν, SEU Ἐπραίνειν ET Τραχύνειν βαθέως. Ubi etiam obiter nota σφίγγειν et συνάγειν synonyma esse verbo στύφειν s. ἐνστύφειν. || Sed nota ap. Nicandr. scribi ἐνστυφον, quasi a nom. Ἐνστυφός: ut sit comp. ex ἐν et στυφός. ["Ἐνστύφω, Wakef. S. Cr. 4, 43." Schæf. Mss. "Hes. v. Ἐσφυρμισμένον." Wakef. Mss. Sed cf. Ἐπιστύφω.]

Ἐπιστύφω, itidem Astringo, ut στύφω et ἐνστύφω, Nicander de uvis immaturis et acerbis, quas ὄμφακας vocant, ἡνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσθαι: [cf. 'A. 79. 277.] Athen. (120.) Τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα: quæ nonnulli existimant esse εὐστόμαχα. ["Bergler. Alciph. 17." Schæf. Mss. Phot. Ἐσφυρμισμένον σμύρνη ἐπεστυμμένον. Cf. Στύψις. "Hinc adj. *Ἐπίστυφος, Astringendi vim habens, Athen. 33." Schw. Mss. *Καταστύφω, Apollin. Metaphr. p. 206, Plut. Cat. Min. 46. τὸ κατεστυμμένον. "Heyn. Hom. 5, 249." Schæf. Mss.] Παραστύφω, exp. Astringo, tanquam vacante omnino præp., quæ tamen videri possit signif. aliquo modo miuere. ["Icesius ap. Athen. 313. μικρῶς παραστύφειν." Schw. Mss. *Περυστύφω, Plut. 8, 617.] Πρόστυφω, ante Astringo, in spisso, quemadmodum στύφω pro Inspisso accipi supra docui, [Schn. ad Colum. 658. "Clem. Alex. 144. Diosc. 28." Wakef. Mss. *Πρόστυμμα, Hes. v. Μήλωθρα· βάμματα· οἱ δὲ, τὸ τῶν δερμάτων βάμμα· ἄλλοι, τὸ πρόστυμμα τῆς πορφύρας. Cf. Στύψις.] UNDE Πρόστυπτος, quod exp. non solum Astrictus, sed etiam Substrictus. [*Συστύφω, Gl. Gluo. "Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss. Hippocr. Diæta Sanorum c. 3. "Ὅκως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν, optimi autem Codd. ὅκως ἂν συσφῇ habent. Συνστυψαί, Hesychio σκυθρωπάσαι: Συνέστυβας· συνεσκυθρωπάκας: Συνέστυβεν· ὁμοίως ἐσκυθρωπάκεν.] Ὑποστύφω, Leviter et modice astringo, Aliquantillum astringo. In qua signif. accipit Gal. ad Gl. et Diosc. 1, 171. de altero mespili genere, Ἐχει δὲ καρπὸν καὶ τοῦτο στρυγγύλον, βρώσιμον, ὑποστυφόντα, πεπαινόμενον βραδέως, Ruell. simpliciter, Astringit, seroque maturescit. Accipitur etiam pro Astringo simul et in spisso: cujus signif. exempla vide in Στύμμα: ubi ὑποστυφῇ et στύφειν synonymas ponuntur. [Nicander 'A. 17.] AT Προστυπταί VV. LL. nescio unde afferant pro Prima colorum fundamenta et velut sub-sternicula, quibus firmatur tinctura pertinacius. [*Ἐπὶστυφος, Subastringens, Subausterus, Plut. Antonio 24. Ἀγνοῶν ὅτι τὴν παρόρησιαν τινὲς ὡς ὑπόστυφον ἡδυσμα τῇ κολακείᾳ παραμυγνύντες, ἀφήρουν τὸ πλῆσμον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι καὶ λαλιᾷ.] [*Στυφώ, unde *Παραστυφώ; Nilus Epist. 288." Boiss. Mss. *Συστυφώ, unde Συνεστυφόμενοι, Hesychio *συνεσκυθρωπακότες.]

[*Στυφωνία, Stæchas, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.]

"Στυμνός, Durus, Hes." [Arcad. 62. *Στουμμά, Eid. Hes. αὐστηρά.]

"Στύμος, Truncus: στέλεχος, κορμός, Hes." [Cf. Στύπη.]

"Στρίμοξ, est in torculari Lignum quo premuntur uvæ. Vide Hes." "Στῶμιξ, ἰκος, ἦ, Trabs lignea, Hes."

ΣΤΥΠΗΘΙΑ, ἦ, Alumen: παρὰ τὸ στύφειν dictum, quoniam potentissime astringit. Est Succus concretus ex aqua et terra aluminosa, sive a natura talis sit, sive artificio paratus. Est autem omne alumen aut liquidum aut concretum. Liquidi duæ sunt differentię, unum, limpidum est, lacteum, æquale, et semper succo madens, sine lapidibus, atque quendam veluti ignem exspirans. Id quia vilis pretii est,

et ubique reperiri potest, ut ait Gal. 6 τῶν κατὰ Τόπους, APPELLATUR Φόριμον. Alterum, impurum, pallidum, scabrum, quod quia sordibus inquinatum est et perversum, DICITUR Παράφορον. At vero concretum, figuris varium est. Nam aut scissum est, quod ex eo VOCANT Σχιστόν: (est autem id cujusque glebosi et nativi veluti flos: ejusque itidem duo modi sunt. Nam vel glebarum aut asserum instar compactum est; vel sigillatim in capillamenta quædem canescentia finditur, quod inde NOMINATUR Τριχίτις στυπηρία, quasi Capillare alumen:) Vel est rotundum, et APPELLATUR Στρογγύλη στυπηρία: id autem triplex est; vel enim bullarum modo intumuit, vel foraminum fistulis quandam spongię gerit speciem, vel est solidum. Aut tali simile est, quod VOCATUR Ἀστραγαλωτή στυπηρία: aut lateris, quamobrem DICITUR Πλανθίτις: aut e crustis constat, et NOMINATUR Πλακίτις. At e glebis nativis, qualescunque fuerint, hodie in metæ figuram formant, id quod Saccbarinum vocatur. Coloribus quoque aluminum genera distinxit natura. Nam vel candidum est, quale est præstantissimum quodque; vel in candido cinereum, sive parum fuscum, quod nigrum vocarunt: vel in candido rubrum, vel pallidum, ut interdum rotundum atque etiam capillare. Distinguuntur usu quoque et facultate: vett. enim usi sunt scissili, rotundo, et liquido: e quibus scissile præstantius est. Hæc inter alia Gorr. Vide plura ap. Diosc. et Paul. Ægin., necnon ap. Plin.: item modum urendi aluminis ap. Aet. 9. Apud Hippocr. στυπηρίη χαλκίτις dicitur, quæ simpliciter χαλκίτις nominatur, a Lat. etiam Chalcitis. ["Meurs. ad Apoll. Dysc. 84. Bernard. Rel. 37. ad Herod. 191. ad Diod. S. 1, 338. Cattier. Gazoph. 31." Schæf. Mss.] INDE Στυπηριώδης, Aluminosus, Alumen resipiens: ὕδωρ τὸ στυπηριώδες, Gal.: vide in seq. Στυφυνός. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 1. *Στυπηριακὸν δέρμα, Gl. Aluta.]

ΣΤΥΡΥΦΝΟΣ, i. q. στυφός, (sicut et ejusd. originis esse creditur, ascititiamque habere literam ρ) i. e. Astringens, Acerbus, Valde austerus. Aet. in præf. l. 1. describens ιδιότητα τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, inter alia dicit, "Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλῶττι σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρι βάθους πλείονος αὐτὴν, στυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐστηρόν: dicuntur talis saporis esse pira sylvestria immatura, galla, rhus, et similia alia. A Theophr. C. Pl. 6; (4, 1.) hæc χυλῶν εἶδη enumerantur: γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνός, δριμύς, ἄλμυρός, πικρὸς, ὀξύς, Dulcis, pinguis, austerus, acerbus, acer et mordicans urensque linguam, salsus, amarus, acidus. Quorum omnium proprietates Aet. in l. c. persequitur, e quo nonnulla attuli in Ἐνστυφῶ. Itidem στρυφνότητος γεύσασθαι dixit Gaza pro eo, quod Cic. de Sen. Gustu peracerbus: recte. Siquidem et Plin. cornum scribit ferre baccas acerbas et ingustabiles, quam Diosc. φέρειν καρπὸν στύφοντα, et Gal. φέρειν καρπὸν στρυφνὸν ἱκανῶς. Et ap. Athen. (81.) στρυφνὰ μῆλα. Et Diosc. 5, 10. οἶνος στρυφνός, Vinum acerbum: a quo ibi nominatim distinguitur οἶνος αὐστηρὸς, Vinum austerum: ut et Plato Tim. discrimen inter ea facit, his verbis, Τραχύτερα μὲν οὖν ὄντα, στρυφνὰ, ἥττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται: quemadmodum Aet. quoque στρυφνὸν esse dicit τὸ ἐπιτεταμένον αὐστηρόν. Rursum Diosc. 4, 15. tribulum habere dicit ἀκάνθας στρυφνὰς, Acerbi saporis. Item στρυφνὴ ποιότης, Acerba qualitas, sc. succi. Gal. ad Gl. 1. Πυκνοῦνται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον, ἢ ποιότητος αὐτῷ στρυφνῆς ἀθρόως προσπεσούσης, οἷόν τι καὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ στυπηριώδει ἐγένετο, Densatur cutis aut frigore aut qualitate aliqua acerba qua affatim fuerit obrutum, velut in eo qui aqua aluminosa se lavit. Metaphorice homo aliquis στρυφνός dicitur, ut Lat. quoque Acerbus et Austerus, tum ap. alios tum ap. Horat., Quod nisi concedas, habere insuavis, acerbus. Utitur eo verbo in hac signif. Xen. (K. Π. 2, 2, 4.) necnon Aristoph. (Σφ. 877.) Παῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτ' ἐλάν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἥθος: ubi Suidas et Schol. στρυφνὸν exp. σκληρόν. ["Casaub. ad Athen. 101.

ad Mær. 342. Timæi Lex. 237. et n., Valck. Phœn. p. 588. Diatr. 26. Toup. Opusc. 1, 447. Emendd. 2, 206. ad Il. Γ. 375. Zeun. ad Xen. K. Π. 180. Jacobs. Anth. 9, 417. 458. Brunck. Aristoph. 2, 237. Στρ. προσειπεῖν, Jacobs. Anth. 9, 458. coll. Thom. M. de Vita Eurip." Schæf. Mss. "Austerus, Dio Chrys. 1, 163. Differt ab αὐστηρὸς, Plut. 9, 616." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 31, 7. Opp. K. 1, 411. οὐρὴ στρυφνὴ ἐκτάδιος τε. Philostr. 778. πύξου. Theophr. H. Pl. 5, 11, 11. "Υλὴ ἀστραβεστέρα καὶ στρυφνοτέρα, Solidior Gazæ, Rigidior Schneidero. Dionys. H. de C. VV. 326. Πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει, sc. ἡ λέξις. Aristot. Probl. 22, 11. Τὰ βαπτόμενα τούτου ἔνεκα προβρέχουσιν ἐν τοῖς στρυφνοῖς, τῷ διεργασθέντα μᾶλλον δέχεσθαι τὴν βαφὴν. * Στρεφνός, ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. "Perperam pro στρυφνός, in Polem. Physiogn. 2, 15. p. 299. Item ap. Hippocr. T. 1. p. 627. 628. Lind., nisi ibi resc. * στερίφνους." Schn. Lex. Suppl. Cf. Στριφνός.] Γλυκύστρυφνος, ὁ, ἡ, Sapore acerbo simul et dulci præditus, Simul et dulcis et acerbus: ut glycyrrhiza. Ὑπόστρυφνος, Subacerbus, Qui est sapore leviter acerbato, Diosc. 3, 7. de glycyrrhiza, ῥίζαι μακραί, πυξοειδῆς ὡς Γεντιανῆς, ὑπόστρυφνοι, γλυκεῖαι, Radicibus longis, coloris buxæ ut Gentianæ, subacerbis et dulcibus. [* "Στρυφνός, Anna C. 145." Elberling. Mss.] Στρυφνότης, ἡ, Acerbitas quam gignit minor siccitas et largius frigus, ut docet Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Plut. (8, 920.) Οὕτω γὰρ οὔτε ὀξὸς ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα στρυφνότητος: [Mario 2. "Στρυφνότης, Acerbitas quædam, a Dionysio de Vi Demosth. 34. p. 1061. Demosthenis dictioni tribuitur: Τῶν δὲ τὴν λιγὴν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ στρυφνότητι καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ." Ernesti Lex. Rhet. * Στρυφνός, Astringo, Plut. 8, 471. "Eust. Il. 598, 49. 1444, 3." Wakef. Mss. "Greg. Thaum. in Orig. 12., ubi male est ἐστριφνωμένην." Kall. Mss.]

ΣΤΥΠΗ etiam, sive Στύπη, a στύφω significante Inpisso, deductum existimari queat: quoniam ea rimæ et foramina solent stipari et obstrui. Lat. Stupam appellant, a Græcis mutuati id vocab., a quibus et Stipo desumptum videri potest. Joseph. ap. Suid. Πληρώσαντες τὴν στοὰν στύπης, πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. Liv. Cum facibus alii, alii stupam picemque et malleolos ferentes. Frequentius gemino quam simpliciter π scriptum reperitur. ["Phryn. Ecl. 111(=261)." Schæf. Mss. Stuppam linum impolitum appellant Græci Dorii, Fest.]

Στυπεῖον sive Στυπτεῖον, τὸ, ἰ. q. στύπη s. στύπη: quamvis alioqui diminutivi nominis formam præ se ferat. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δὲ πῖτταν καὶ στυπτεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα: ut ap. Lucr. Stupa jacit flammæ concepto protinus igni. Et J. Poll. dicit ἐκ λίνου καὶ καννάβους fieri τὰ στυπτεῖα: quæ sc. mulieres circumligant colo stamina versato ducturæ fuso. Idem, Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθον ἐξαργύρωντες τὰ στυπτεῖα, γέρον ἐκαλεῖτο, E quo suspensis stupis ducebant versato stamina fuso. Ubi etiam ΝΟΤΑ Γέρον significare Colum, e qua suspensidi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Idem ibid. Ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἑρμοῦ Τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶ πρὸς ὄψον, ἀφ' οὗ καὶ τὸννομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecr. Μυρμηκανθρώποις, Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ, Ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. UNDE Στυπτεῖοπώλης, Stupæ venditor, Qui stupam venditat, Aristoph. Ἰππ. (129.) Ὡς πρῶτα μὲν στυπτεῖοπώλης γίγνεται, Schol. ὁ τὰ στυπτεῖα πωλῶν, ἰ. e. τὰ καννάβινα λῖνα. Apud J. Poll. 7, c. 16. legitur στυπτεῖοπωλός: quod mendosum est. Sed non immerito quis dubitet respondendumne sit ibi στυπτεῖοπώλης an στυπτεῖοπόλος, ut sit ὁ περὶ τὰ στυπτεῖα πωλῶν: ait enim, καὶ ὁ τεχνίτης, στυπτεῖοπώλος καὶ στύπαξ. Sed cum hujusmodi comp. e πολεῖσθαι sint potius Poetarum, scr. στυπτεῖοπώλης videri queat, et eo intelligendus Venditor vestium stupearum, Qui vestes stupeas s. can-

nabinas conficit, easque venditat ad quæstum faciendum. Ibid. ΝΟΤΑ ΕΤ Στύπαξ, pro quo alii SCRIBUNT Στύπαξ, synonymos poni pro στυπτεῖοπώλης, Venditor vestium stupearum. Sic Schol. Aristoph. l. c., de quodam Eucrate, "Ὁς στύπαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυπτεῖοπώλης εἶναι. [Hes. * Ὀνοστύπαξ: * Ὀνοστύπαξ διὰ μὲν τοῦ Ὀνου τὸν μύλων ἀνειδίξων. διὰ δὲ τοῦ Στύπακος, ὅτι στυπτεῖοπώλης ἦν.] Hes. habet etiam Στυπακὸν, στυπτεῖοπώλην, a NOMIN. Στυπακός, ἰ. significante q. στύπαξ et στυπτεῖοπώλης, Artifex et venditor vestium stupearum. Utrobique vero et ap. Schol. Aristoph. et ap. Hes. sine diphthongo LEGITUR Στυπτεῖοπώλης: sicut Στυπτεῖον quoque ap. eund. Hes., exponentem τὸ λίνον; Linum s. Stupa. Suidas tamen discrimen aperte statuit inter στυπτεῖον et στυπτεῖον s. στύπιον. Sic enim ap. eum legimus, Στυπτεῖον, στύπιον δὲ τὸ μὲν, σημαίνει τὸ τῆς ἐλαίας ὅστουν, τὸ δὲ, ὅθεν τὸ λίνον νήθεται. Apud Etym. simpliciter π, et sine diphthongo, SCRIBITUR Στύπιον: at in Lex. meo vet. simpliciter quidem π, sed cum diphthongo et propeperiopwμένως LEGITUR Στυπτεῖον, diciturque derivatum parā τὸ τύπτω, pleonasmō literæ σ: eamque ob rem exp. τὸ τυπτόμενον λινάριον. ["Στυπτεῖον, Toup. Opusc. 2, 35. Στυπτεῖον, Στυπτεῖον, Στυπτεῖον, ad Herod. 641. ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. "A στύπη, longo ν, s. στύπη, Stupa s. Stuppa, (Stuppa scribi in veteribus quibusque libris observat Heins. ad Valer. 1, 28. et Advers. 2, 3.) est adj. * Στύππειος, cujus neutrum Στυπτεῖον, (ut ἀργύρειος, ἀργυρεῖον,) substantivi vicem gerit, Herod. 8, 52. Menander ap. Cosm. Indopol. 5. p. 197. (quem locum improsperè tractavit Wesesling. Probab. 252.) Plut. Cic. 18. (5, 329.) Lucian. Asin. 31. T. 6. p. 168. Anon. ap. Suid. v. Στυπτεῖον, J. Poll. 7, 72. Mechan. vett. 90. Æsop. Fab. 163. p. 99. Ejus alia forma est Στυπτεῖον Dem. c. Everg. 1145, 6. Polyb. 5, 89. Mechan. p. 94. Appian. Annib. 34. p. 269. Illyr. 11. p. 845. Σκάφας φρυγανίας καὶ στυπτεῖων. Pro utroque nonnunquam præve * Στυπτεῖον et * Στυπτεῖον editum. Adj. * Στύππειος ad regulam factum legitur ap. Diod. 1, 35. Mechan. vett. 102. Phryn. App. 33. * Στυπτεῖνος qui protulerunt, similitudinem adjectivorum ἰγείνος, κρανείνος (Herod. 7, 92. etiam Straboni reddendum pro κράναινος,) πετελῖνος, non accurate observata origine, imitari videntur." Lobeck. Phryn. 261. Στυπτεῖον, Schleusn. Lex. V. T., Schæf. Æsop. 147. * "Στυπτεῖοπώλης, Etym. M. 339." Wakef. Mss. * "Στυπτεῖα, ὁ, Theodoret. Therap. 4. p. 64, 49. sed pro στυπτεῖον Codd. recentiores dant * στιπτεῖοπώλης, quod male scriptum est pro * στυπτεῖοπώλης." Schn. Lex. Suppl. Στυπτεῖνος, * Στυπτεῖνος, * Στυπτεῖνος, * Στυπτεῖνος, Schleusn. Lex. V. T.]

Στύπη, Hes. exp. etiam ὁ στύπος, ἡ στελέχη, ἰ. e. Stipes, Stirps, Truncus, Caudex. Apud Eund. LEGITUR ET Στύπεα, στελέχος, κορμός: additis et his exp. τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα καὶ τὸ κύτος, καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς. Qua signif. DICITUR Στύπος potius, quod neutri generis est, et in plur. facit στύπεα, στύπη. Apoll. Rh. 1, (1117.) Ἔσκε δὲ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου, ἰ. e., πρέμνον καὶ στελέχος, Stipes et truncus: (1197.) Νειόθεν ἀμφοτέρωσι περὶ στύπος ἐλαβε χερσὶ, Evulsurus sc. stipitem illum. Sic et 4, (1428.) Item e Lycophr. in Lex. meo vet. πένκη: πρέμνον ἢ στύπος δρυός. Diciturque ibi πᾶν δένδρον σκληρὸν καὶ στερεὸν vocari στύπος. Item ap. Suid. Πηγύντες ἐς τὴν γῆν ὀρθὰ τὰ στύπη ψαύοντα ἀλλήλων ἐν ἡμικυκλίῳ σχήματι. Simpliciter enim π scr., ut et in Ms. exemplari. Sic Cæs. In fossis sudpes stipitesque præacutos defigit. Alibi Idem cippus vocat Acutos vallos in terrain depactos. || Apud Nicandr. στύπῃ adjective usurpatum legitur A. 69. μορέης ἀπὸ ῥιζῆς φοινικοέσσης Ὀλμῳ ἐνὶ στύπῃ προβαλὼν καὶ ὁμήρεα κόψας. Quibus verbis jubet mori radices λαμβάνειν καὶ ἐν ὀλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμῶν, In lignea pila, ligneo mortario, mortario confecto e duro aliquo stipite s. caudice: [O. 951. "Ad Diod. S. 1, 604." Schæf. Mss. Orph. Arg. 922.] UNDE Στυπάζω, Stipite pello: Hes. στυπάζει simpliciter exp. ὠθεῖ. Item ψοφεῖ, βροντᾷ, Strepit, Tonat: a

στύπεα, quod Idem exp. ὁ ψόφος τῆς βρόντης, Toni-
trui strepitus. E quo COMP. Ἀποστυπάζω, Stipite
depello, persequor, στύπει ἀποδιώκω s. ἀπωθῶ: ut
accipi videtur in h. l. Archilochi, qui in Lex. meo
vet. citatur, θυρέων ἀπεστυπαζόν. ["Etym. M. 120,
3. 731, 47. Schol. Apoll. Rh. 1, 1117." Wakef.
Mss.] INDE ET Στυπογλύφος, Qui ligna polit s.
scalpro radit, *ξυλογλύφος, Hes. Nam στύπος, in-
quit, vocatur στέλεχος s. πρέμων.

ΣΤΥΦΕΛΟΣ, quoque significans Durus, Asper, e
στύφω derivatum creditur, eo quod quæ astringuntur
et inspissantur, soleant exasperari et indurari: certe
iidem succi, qui linguam arifusunt, dicuntur ipsam
etiam τραχύνειν. Schol. Aristoph. e mythicis, στυ-
φελῶν ἀπὸ πετρῶν Ὀστρακόντα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα
κεάσθη: forsan de testudine quam aquila sublatam
demisit in rupem ut testam præduram frangeret.
Hesiod. (Θ. 806.) στυφελῶν [καταστυφ.] διὰ χώρου, i.
e. σκληρῶν καὶ τραχέος, ut exp. in Lex. meo vet.,
quemadmodum ap. Apoll. Rh. quoque 2, (323.)
στυφελὴ βρέμει ἄκτῃ, Schol. itidem exp. τραχεῖα καὶ
σκληρά: [cf. ad 2, 1007.] Similiter στυφελὸς σκόπελος
libr. 2 Epigr. et l. 1. στυφελὴ σταγῶν. Hesychio
quoque στυφελὸι πάγοι sunt οἱ σκληροὶ, Dura glacies,
Glacies quæ frigore, quo astricta est, induruit.
[Barker. ad Etym. M. 1038. "Ruhnck. Ep. Cr. 204.
260. Brunn. ad Æsch. Pers. 960. Benth. Opusc. 74.
Piersou. Veris. 188. Jacobs. ad Meleagr. p. 7. Anth.
9, 196. 264. 340." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 9,
383. Orph. (Arg. 1010. 1127.)" Wakef. Mss. Opp.
K. 3, 442. Poëta ap. Parthenium c. 11. p. 32. κατὰ
στυφελῶιο σαρωνίδος.] Ἀστυφελος, ὁ, ἡ, Minime du-
rus, asper, Non salebrosus, Epigr. ["Antiphili
28." Boiss. Mss. "Brunck. ad Theogn. 1014."
Schæf. Mss.] Καταστυφελος, i. q. στυφελὸς, Valde
durus, asper: ut præp. significationem intendat. He-
siod. Θ. 806. de aqua stygis, ἦσι καταστυφελῶν [al.
κατὰ στυφελῶν] διὰ χώρον, Per locum asperissimum ac
durissimum, i. e. saxosum: ut et Plin. 31, 2. scri-
bit in Arcadia ad Pheueum aquam profluere e saxis,
Stygem appellatam: et Vitruv. in Arcadia Nonacrin
nominatam regionem habere in montibus e saxo stil-
lantes frigidissimos humores: quam aquam Στυγὸς
ὕδωρ vocari. [Barker. ad Etym. M. 1038. Cf. Κα-
τάστυγνος. *Στυφελώδης, Quint. Sm. 12, 449. πέτρα.]

Στυφελίζω, Duriter asperique tracto, Duris verbe-
ribus aut Verbis asperis incesso, Duriter et aspere
excipio. Tam inanimatis quam animatis tribuitur.
Inanimatis, ut II. Π. 773. Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ'
ἀσπίδας ἐστυφέλιξε Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Sæpius
animatis, Od. Σ. (415.) Μῆτε τι τὸν ξείνον στυφέλι-
ξετε, μήτε τιν' ἄλλον Δμῶν. Itidemque pass. voce
et signif. Od. II. 107. ὀράσθαι ξείνους τε στυφέλιζο-
μένους, Apoll. Rh. dativum instrumenti addidit, 2,
(273.) Καὶ ἐ νέον πολέεσσιν ὀνειδέειν ἐστυφέλιξε, Mul-
tis convitiis probrisque incescit s. insectatus est.
|| Dispello, Discutio, Disjicio, II. A. 305. ὡς ὅποτε
ζέφυρος νέφεα στυφέλιξε, Schol. διασελεση, πλήξη. Ali-
quando Deturbo, Depello, Dejicio: ut cum additur
præp. ἀπὸ vel ἐξ habens suum gen. II. A. 581. Ἐξ
ἐδέων στυφέλιξαι: X. 496. Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ
δαιτύος ἐστυφέλιξε: Od. P. (234.) οὐδέ μιν ἐκτὸς
ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἄλλ' ἔμεν' ἀσφαλῆς. Hes.
στυφέλιζειν exp. διασελεῖν, κραδαίνειν, τινάσσειν,
ώθεῖν, ἐνυβρίζειν, κακοῦν: et, Στυφελίζομένους, σκλη-
ρῶς ὑβριζομένους. ["Ad Lucian. 1, 377. Wakef.
Alc. 895. Heyn. Hom. 4, 154. 5, 89. 352. 6, 171.
7, 267. 8, 189." Schæf. Mss. Hippocr. 772. σ.
τὰ τραύματα.] Στυφελισμός, Injuria contumeliosa,
Cum aliquis duriter excipitur ab aliquo, verbisve
asperis incescit, Cum quis injuriose pulsatur:
ὑβρις, ut exp. ap. Aristoph. Ἰππ. (437.) ὄργας ὑμῶν
ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς. Comprehenduntur eo
nomine et Verbera et Verba contumeliosa s. injurio-
sa: sicut in Epigr. στυφέλιζειν et ραπίζειν synony-
mously accipiuntur, et Apoll. Rh. dicit ὀνειδέει στυφέλι-
ζειν. Itidem στυφελισμός dicitur Cum quis injuriose
loco suo deturbatur. ["Act. Traj. 1. p. 249. Jacobs.
Anth. 9, 340." Schæf. Mss. *Στυφελίτω, unde *Στυ-

A φελικτὸς, e quo] Ἀστυφελικτος, Non disturbatus, In-
concussus, Immotus, ἀτνακτος, Suid. ἄσειστος, ἀδιά-
φορος, ἀπρόσβατος, Hes. Ex Epigr. affertur ἀστυφελικτος
ἄγω χάριν, pro Non dissectus. ["Meleager 115. Paul.
Sil. 66. ad Callim. 1. p. 151. Bibl. Crit. 3, 2. p. 10."
Schæf. Mss.] "Ἀστυφελικτος, Inconcussus, VV.
"LL. perperam pro ἀστυφελικτος." "Ἀναστυφελίζο-
"μένη, Hesychio *ἀνερεϊδομένη, Erigens se s. Ful-
"ciens." [* "Ἀναστυφελίζω, Nonn. D. 1, 181. 6,
199. 48, 460." Kall. Mss.] Ἀποστυφελίζω, Depello,
Deturbo, ἀποδιώκω, II. Σ. 158. Τρις δὲ δὴ Ἀτάντες θού-
ριν ἐπιειμένοι ἄλκῃν, Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, sc. Hecto-
ra, Schol. ἀπεκίνησαν, διέσεισαν. ["Wakef. Trach.
355. Heyn. Hom. 7, 257." Schæf. Mss. * "Ἐπι-
στυφελίζω, Conturbo, Concutio, Musæus 296. (sed
al. ἀεὶ στυφέλιζον.)" Kall. Mss. * Μεταστυφελίζω,
Nonn. D. 17. p. 472. * Περιστυφελίζω, Opp. A.
3, 23.]

Στυφλὸς, i. q. στυφελὸς, ex eoque factum per sync:
Lycophr. Μισηνοῦ στυφλὰ νάσσονται κλίτη, i. e. τρα-
χεὰ κλίματα, ut exp. in Lex. meo vet. Et στυφλὸς γῆ
B ap. Suid. ἡ ξηρὰ καὶ σκληρὰ, Solum quod ariditate
durum est: [cf. Soph. Ant. 250.] Hesychio στυφλὸν
est non solum τραχὺ, σκληρόν, στερρόν, verum etiam
βαρὺ, ἀργόν. ["Ad Timæi Lex. 238. Musgr. Bacch.
1135. Markl. Iph. p. 410. Jacobs. Anth. 9, 35.
340." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 773. Pers. 303.
956. * "Ἀπόστυφλος, Æschylus ap. Barnes. ad
Eur. Iph. T. 1429." Kall. Mss. * Κατάστυφλος,
Eur. Iph. T. 1429. "Markl. l. c." Schæf. Mss.]

Στυφρὸς, itidem Durus, Rigidus: ut Hesychio
quoque στυφρὸν est στερέμνιον: qui exp. etiam βαρὺ,
Grave. Interpr. etiam Retorridus, Duratus, Callosus.
Gaza certe ap. Aristot. H. A. 2, (17.) ubi quarun-
dam avium κοιλία, Venter s. Ventriculus, dicitur
στυφρὰ, Latine vertit Callosa. Sunt autem et callo-
sa ut plurimum quæ sunt dura. Supra ex eod. Ari-
stot. afferri στυφρὸς quoque docui. ["Ad Timæi
Lex. 237. ad II. Γ. 375." Schæf. Mss. Philostr.
Icon. 15. p. 887. Στυφρὸς ὁ νεανίας καὶ πάντῃ σφρι-
γῶν. * "Στυφρὸς, ad Timæi l. c. Zeun. ad Xen. K.
II. 180." Schæf. Mss.]

[ΣΤΥΩ, sensu obscæno, Aristoph. A. 214. 598.
869. 989. 996. 1178. Θ. 158. Ὀρν. 557. Εἰρ. 728.
"Kuster. 192. 218. ad Lucian. 2, 218. Jacobs. Anth.
8, 18. 9, 119. Casaub. ad Athen. 44." Schæf. Mss.]
"Στύομαι, Tristitia afficior s. Mœrore, Aristoph. A.
"(1220.) Κάγῳ καθενδεῖν βούλομαι καὶ στύομαι, Καὶ
"σκοταδινῶ," [σκοτοβινῶ Br.] "ubi exp. στυγνάζω,
"et ab aliis ἱλιγγῶ." ["Male interpr. Steph. Signi-
ficat Arrigo. Cf. A. 152. Ὀρν. 1256." Seager. Mss.]
"Στύεσθαι, Incitari, VV. LL." [Στύμα, Tentigo,
vide Ἀστυτος. "Athen. 1. p. 10. Casaub. l. c."
Schæf. Mss. "Athen. p. 5. 325 (= 20. 194.)" Wakef.
Mss. Schol. Aristoph. A. 152. * Στύσις, Anal. 2,
204. * "Στυκίος, Casaub. ad Athen. 44." Schæf.
Mss. * Στυτὸς, unde] "Ἀστυτος, dicitur ὁ στύειν
"ἀδύνατος, Qui intendere priapum nequit, Eust., qui
"νόθουρον quoque dici scribit τὸν νόθην ἔχοντα τὴν
"οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι: addens, Comico joco
"quendam ea signif. dixisse Ἀστυνάξ γέγονα, et
"alium, Οὐ δύναμαι τανύσαι. Itidem alibi rursum
"Idem dicit ἄστυτον γέροντα et ἀστυνάκτα scommate
"Comico dici τὸν οὐκ ἔχοντα στυέσθαι τριέμβολον, ut
"Aristoph. loquitur. Et ἄστυτον αἶκαν dici τὸν μὴ
"ἔχοντα ἄνδρα, s. ἄκαρπον, ἄγονον, ut ap. Xenarch.
"Πελοπιδῶν ἄστυτος οἶκος. Et, Φθίνει δόμος ἀστυτοῖσι
"δεσποτῶν κεχρημένος τύχαις. Sed et" [Athen. 2, 69.]
"θρίδακα τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ τετανὴν καὶ
"ἄκανλον, a mulieribus vocari αἰτ' ἀστυτίδα, a Pytha-
"goræis εὐνοῦχον, quoniam ἀσθενεῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν
"ἀφροδίτην esse feruntur ii qui crebro lactucis utun-
"tur in cibis. Qua de re vide et T. 1. c. 597. Sed no-
"tandum, ap. Eust. proparoxytonως scribi ἄστυτις:
"sc. p. 1283 (= 1390.) Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ τρίγλη ἄστυτις
"εἶναι, utpote de qua dicitur, οὐκ ἐθέλει νεύρων
"ἐπιήρανος εἶναι. Et, στύματα μισεῖ." ["Casaub.
ad Athen. 19. 44. 144. Jacobs. Anth. 10, 60."]

Schæf. Mss. [Ἀστυοί, Enerves, Comœdia Eubuli, Athen. 69.]

ΣΥ, Tu, Od. Σ. (31.) πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; Π. (304.) Ἀλλ' οἶοι σύ τ', ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶμεν ἰθὺν, Soli nos, tu et ego. Et in vocandi casu, Φ. (193.) Βουκόλε, καὶ σὺ, σφυροβέ, Et tu bulce. Et Aristoph. (Πλ. 1069.) ὦ βδελὺρὲ σὺ, O scelestus tu, O tu nequam. Æoles et Dores DICUNT Τὺ, e quo Lat. Tu factum est, sicut multa alia e Dorica præsertim lingua, utpote finitima, mutuati sunt Latini. Theocr. 8, (60.) Οὐ μόνος ἠράσθην, καὶ τὴν γυναικοφίλας, Tu quoque, Jupiter, mulierum es amator. Et 1, (10.) Ἄρνα τὴν σακίταν λαψῇ γέρας. Est et accusativi casus hoc idem τὴν, 8, (55.) ἀγκὺς ἔχων τὴν, In ulnis habens te: paulo post, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τὴν; Usque adeo profundus somnus detinet te? Interdum τὴν est syllabica adjectio, vacans, ut multæ aliæ particulæ. Tunc autem est potius enclitica: sicut et cum est pronomen, alicubi ἐγκλιτικῶς scribitur. Προσθέσει syllabæ νη iidem Dores DICUNT Τὴννη, sicut Ἐγώνη pro ἐγώ, Π. T. (10.) Τὴννη δ' Ἡφαίστιοι πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. Ubi etiam nota priorem syllabam produci in hoc τὴννη, cum tamen σὺ et τὴν corripiantur.

GEN. Σοῦ, Tui, Thuc. Τοῖς ἀπὸ σοῦ, E te ortis, Tuis, Aristoph. (Πλ. 1068.) τῶν τιθίων Ἐφάπτεται σου, Mammillas tuas. Ubi σοῦ ponitur pro τῶν σῶν, sicut dicitur ὁ πατήρ μου pro πατήρ ὁ ἐμός: quod loquendi genus frequentissimum est. Item ὑπὲρ σοῦ, Pro te, Dem. et περὶ σοῦ, De te, Xen. Itidem cum aliis præpp., ut ἐκ, παρὰ, πρὸς, jungitur. Alius autem originis est σοῦ, quod Hesych. exp. ἴε, τρέχε, ὄρμα. Ionica dialysi pro σοῦ DICITUR Σέο: ut Od. B. (180.) Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύσασθαι. ET Σέιο, inserto i metri causa, Π. Γ. (365.) Ζεῦ πάτερ, οὐ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Nullus deorum te perniciosior est, Od. O. (158.) παρὰ σεῖο τυγχὼν φιλότιμος ἀπάσης, Abs te. ATTICE Σέθεν, ET Σέθεν, facta syncope, Π. Θ. (477.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζώ. Alibi, εἰ κακίων σέθεν εἶη, Pejor te. DORICE sive ÆOLICE Σεῦ dicitur pro σοῦ, ut ἐμεῦ pro ἐμοῦ, Π. Ε. (327.) οὐδὲ σεῦ ἀνῆς, sc. ἔρος ὧδέ με ἐδάμασσε πώποτε, ἴς σεο νῦν ἔραμαι, Nec me unquam tantus tui accendit amor quantus nunc: usque adeo nunc te depereo. Et paulo ante, Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπον τόδ' ἰκάνω. Theocr. [Moschus] in Epitaph. Bionis (93.) dicit etiam σεῦ τὸ μέλισμα pro τὸ σὸν μέλισμα, Tuum carmen. Iidem Dores, σ in τ converso, pro σοῦ DICUNT Τεῦ, ut τὴν pro σὺ, Theocr. Ὀδοιπόροις suis, Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἐκλεψε Κομήτας, pro τὴν σὴν σύριγγα, Fistulam tuam: [cf. 5, 4.]

DAT. Σοί, Tibi. Aliquando sine accentu: ut ap. Xen. Φίλω σοι χρῆσθαι, Uti te amico. DORICE Τοί, ut τεῦ pro σεῦ, et τὴν pro σύ. Theocr. (1, 25.) Αἰγά τέ τοι δώσω. Et Nicander in exordio suorum Theoricῶν, Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἐμπεδα φωνήσαιμι. Et ante hos Hom. Π. Ε. 337. εἰ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν. Et mox, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν ἐννῆ. Alioquin τοί iidem Dores usurpant pro οἱ: ut in Epigr. τοῖ Λάκωνες pro οἱ Λάκωνες, Lacones. Ac sicut οἱ μὲν et οἱ δὲ dicitur pro Hi quidem, Illi vero: sic iidem Dores τοί μὲν, τοί δέ: ut ap. Pind. τοί μὲν, Hi quidem. Τοί δὲ porro interdum signif. Ipsi autem, Hi autem, ut Π. A. (447.) τοί δ' ὧκα θεῶ κλειτὴν ἐκατόμβην Ἐξείης ἔστησαν, i. e. αὐτοὶ δέ: interdum non exprimitur pronomine Lat., locum obtinens articuli præpositivi: ut Od. Ε. (16.) τοί δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱανόν, Masculi autem foris cubabant, pro οἱ ἄρσενες δέ. Aliquando ponitur pro articulo postpositivo, οἱ, Qui: ut Π. Ε. (274.) Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοῖ, τοῖ Ὀλυμπον ἔχουσι, Qui Olympum habitant. Apoll. Rh. usurpasse dicitur pro αὐτοί, i. e. ἡμεῖς, Nos, Ipsi nos. Cujus tamen signif. exemplum ex eo non affertur. Interdum vero τοί fungitur officio conjunctionis completivæ, sicut τὴν: annectunturque ei particulæ γάρ, γάρουν, γάρτοι, νυν: item ipsum aliis particulis annectitur, ut γάρτοι, γέτοι, δέτοι, ἦτοι,

οὕτω τοι, πάντω τοι, et similibus aliis. De quibus infra seorsim dicendum erit. Habet autem hunc usum particula τοι in soluta etiam oratione, et quidem frequentem: at alterum nullo pacto. Porro pro τοί signif. Tibi ap. Dores, iidem dicunt ΕΤΙΑΜ Τίν: ut ap. Plut. Lycurgo Lacon quidam dicit, Ὁ τὴν ἀνομοιότατος, Qui tibi sit dissimillimus. Utitur Theocr. quoque tum alibi sæpe, tum in Pharm. ET Τεῖν πανεοδ., pleonasmo literæ e, Π. A. (201.) Ζεὺς με παρὴν προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι, Ut tibi hæc dicerem, Od. O. (119.) τεῖν δ' ἐθέλω τοδ' ὀπάσαι, Tibi volo hoc dare. Itidem Callim. (L. P. 37.) τεῖν κεχαρισμένος ἱεὺς, Tibi carissimus.

ACCUS. Σέ, Te, passim obvium tam ap. Poetas quam prosæ Scriptt. Dorice pro eo DICITUR Τε, Theocr. 1, (5.) Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, κατάρρεϊ Ἀ χίμαρος, Ad te devenit. Alioquin τε est etiam conjunctio æquivalens Latinæ Que, similiterque ut Latina, annectitur aliis dictionibus. Habet et alios usus, de quibus suo loco. Dicunt udem Dores pro σέ, s. τὲ, etiam τὴν, ut supra quoque docui in Τὴν, quod ab iisd. usurpatur pro σύ. Hoc autem τὴν inclinatur interdum sicut σέ. Theocr. 15, (41.) Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι, Non oportet te fieri claudum.

Dualis numerus.

NOMIN. VOCAT. ET ACCUS. Σφῶϊ, Vos duo, O vos duo, Vos duos. In accus. Π. Δ. 287. Σφῶϊ μὲν, σὺ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνόμεν οὐτι κελεύω, i. e. ὑμᾶς αὐ παρακελεύομαι διεγείρειν, ut exp. in meo Ms. Homero: Vos duos non jubeo instigare, s. incitare; nec enim decet. Eust. vero hoc σφῶϊ usurpatum esse dicit metri causa pro σφῶϊν, quod est dativi casus: exponitque ὑμῖν οὐτι κελεύω. At σφῶε ab alia origine profectum est, significans Ipsos duos: carens nominativo sing., gen. autem habens οὔ, dat. οἱ, accus. εἰ: de quibus omnibus in Ἐ, T. 1. col. 1068. et sequentibus. Pro Σφῶϊ autem, abjecto i, DICITUR Σφῶ, ut νῶ pro νῶϊ, mutato simul et accentu: sicut testatur Eust. 153. in (Π. A. 574.) Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ἰδε, Si Vos duæ, Ambæ. Æolice et Dorice pro eod. DICITUR Ὑμέ, juxta analogiam: siquidem dicitur plur. num. Ὑμες. Quo Pind. usus est in Ὀ. (8, 19.) cum duobus tantum fratribus scriberet, Ὑμέ δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενεθλίῳ, i. e. σφῶ. Sæpius tamen Poëtæ pro accus. plurali accipere consueverunt, sicut ἄμμε, Theocr. 5, (145.) Αἴγες ἐμαῖ, θαρσεῖτε, κερωνχίδες, αὐρίον ὕμμε Πῶσας ἐγὼ λουσῶ, Cras vos omnes ego lavabo.

GEN. ET DAT., Σφῶϊν, Vestrum duorum, Vobis duobus. Sed Latinius Vobis ambobus. Π. Δ. (341.) Σφῶϊ μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑσάμεν, Vobis ambobus, Utrique vestrum, aut simpliciter, Vobis. Signif. etiam Ipsorum duorum, Ipsi duobus: tunc autem originem habet ab οἱ, Sui. Π. A. (338.) Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν, i. e. αὐτοῖς. Per contractionem pro Σφῶϊν DICITUR Σφῶν, subscriptum de antiquorum etiam Grammaticorum sententia, ut sc. id dualis numeri sit indicium. Od. Δ. 61. εἰρησόμεθ' οἵτινες ἐστὸν Ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων: Nec enim vestrum duorum genus interiit. Sed Latinius, Utriusque vestrum. || Signif. etiam Ipsorum, αὐτῶν: proprie vero Ipsorum duorum: et in dat. Ipsi duobus. Pro Ipsorum Xen. usus est in K. Π. Interdum etiam Suorum. Tunc autem pluralis numeri est, ut plurimum. Thuc. Ἀθμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Populum esse suum refugium: 4, (102.) p. 154. Ἐποίκουσ μύριους σφῶν αὐτῶν.

Pluralis numerus.

NOMIN. Ὑμεῖς, Vos, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 35.) Ἐάν δὲ ὑμεῖς καὶ ἡμεῖς ὁμονοήσωμεν, Si vos et nos idem senserimus. Ubi nota secundam personam præmitti, ut et in loco quodam Homero citato in Σύ. Primam præmisit Lucian. (1, 832.) Ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. IONICE Ὑμέες, resolutione facta diphthongi: DORICE Ὑμες: ÆOLICE Ὑμες. Π. A. (274.) Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμε· ἐπεὶ πείθεσθαι ἡμεῖνον: Obedite et vos.

GEN. Ὑμῶν, Vestrum s. Vestri, Æschin. (75.) ἡ κετεῶ ὑμᾶς μὴ τρόπαιον ἰστέτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν. IONICE Ὑμέων, Od. N. (7.) Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφίεμενος τὰδε εἶρω. Pro quo, inserto ι, iidem Iones DICUNT Ὑμείων, Φ. (89.) Μηδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων Ἐνθάδε δαινύσθω, Nec quis vestrum, Apoll. Rh. 2, (1140.) Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἥδ' ἐγενέθλην. ÆOLICE Ὑμμέων, mutato spiritu, et duplicato μ, ut et in ὕμμε, ὕμμε, ὕμμιν, ὕμμας.

DAT. Ὑμῖν, Vobis, passim obviastam in carmine quam prosa. Verum Poetæ, et quidem Tragici præsertim, non solum producant ultimam, scribentes ὕμιν, sed interdum etiam corripunt; ac tunc mutato accentu scribunt Ὑμῖν. Soph. Aj. (864.) Τούθ' ὕμιν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ. Ubi tamen quidam malunt scribere ὕμιν, translato circumflexo ex ὕμιν in ὕμιν. Doricum autem esse ajunt hoc ὕμιν, oxytonus scriptum: ut Æolicum EST Ὑμμιν sive Ὑμμι. Quorum priore utitur Hom. Od. (Λ. 335.) Φαίηκες, πῶς ὕμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, O. (505.) ὕμμιν ὁδοπῆριον παραθείμην. Posteriore autem utitur Idem B. (316.) Πειρήσθω ὡς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. Et Hesiod. (A. 328.) Νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὕμμι δίδωι.

ACCUS. Ὑμᾶς, Vos. Passim occurrit. IONICE Ὑμέας. Od. (Φ. 198.) Εἵπαθ' ὅπως ὕμέας κραδίη θυμός τε κελεύει, Ut vos jubet cor animusque. Est autem hic positus per συνίζησιν. Apoll. Rh. 2, (1185.) Ὡς δὲ καὶ ὕμέας πῶτος ἀπήμονας ἐξέσάωσε. ÆOLICE Ὑμμας, e nominativo ὕμμε, servata analogia. [Ὑμεις, ad Greg. Cor. 637. ὕμεις, ὕμμε, 238. ὕμιν, 574. ὕμμε, 238. 585. 587. 662. ὕμμιν, 250.]

["Σὺ, subaud., Heyn. Hom. 5, 43. Pro ὕμεις, ad Charit. 488. Post imperat., Markl. Iph. p. 156. Conf. c. οὐ, Musgr. Heracl. 736. Jacobs. Anth. 6, 205. Stanl. Eum. 137. Herod. 551. Porson. Or. 1267. (Philostr. 76. Boiss. leg. οὐ γιγνώσκεις με: Xen. K. A. leg. μὴ συσπ.) De quant., Dawes. M. Cr. 304. Τίς σὺ; Markl. Iph. p. 401. Τὰπὸ σοῦ, Suppl. 257. Σοὺ γε, Julian. p. 46. Σέο, Valck. ad Ammon. 49. 129. 201. Σοῖο, Σέο, Heyn. Hom. 8, 696. Σέο pro σὰ, Heyn. Hom. 4, 591. Δὴ σεῦ ξεῖνέ γ' —, Od. T. 215. sic interpunge. Σοὶ et σου conf., Brunck. Aristoph. 2, 191. De σοὶ pleonastice posito, Zeun. ad Xen. K. Π. 177. 178. ad Lucian. 1, 406. 432. 2, 268. Brunck. El. 871. Aristoph. 1, 203. 2, 75. Kuster. 61. Bergler. Alciph. 387. ad Xen. Mem. 3. 1, 5. 3, 6, 2. Cæc. 3, 16. ubi et de aliorum pronominum dativis pleonastice positus, Act. Traj. 1. p. 202. Wakef. Phil. 267. 975. 1218. Σέ, de sede, Markl. Suppl. p. 251. Wakef. Ion. 566. Monthly Review Febr. 1799. p. 204. Brunck. Aristoph. 3, 223. Conf. c. δέ, Wakef. Phil. 1116. Geminatum, Porson. Or. 614. De discrimine inter σέ, σε, Monthly Review Febr. 1799. p. 197. Σ', de sede in versibus, p. 204. Omissum a librariis post s, Brunck. Aristoph. 3, 135. Ὑμῖν abund., Heind. ad Plat. Theæt. 287. Pro ὕμῶν, ad Charm. p. 69. Ὑμῖν, ἡμῖν confusa, ad Lucian. 1, 202. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. Τὸ, Koen. ad Greg. Cor. 95. Τύνη, 328. Wolf. ad Hesiod. 68. 145. Heyn. Hom. 5, 96. 247." Schæf. Mss. "Ἀλλὰ σὺ περ, Theocr. 25, 34. Il. A. 508." Wakef. Mss. Σὺ, σοὶ, σοι, σέ, σε, Schæf. ad Longum 368. Σοῦσιν pro σοὶ ἐστίν, ad Greg. Cor. 149. Σ' pro σοι, 171.: σέθεν, 207.: τὴν, 266. 267.: cum alio dat., 266. *Τίνη, *Τούνη, 267.: τύνη, 267. 659.: τείν, 267.: *τέους, 193.: σε et γε conf., 760.: τὴν et τινέ, 266.: σεῦ, 678. conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 218.: πρὸς σε Διὸς etc. T. 1. p. 327.: ὕμιν, T. 1. p. 291.: Σὺ et οὐ conf., Valck. Schol. in N. T. 2, 549. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 43. 107. Σοὶ et τοι conf., 53. Τεον, Callim. H. in Cer. 99. Τέους, Buttmann. A. Gr. 1, 294. Τεοῦς, Apollon. Dysc. de Pronom. 355. Τεοῖο, Il. Θ. 37.]

"Συγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu: ut ἔγωγε "redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. N. (785.) "εὐθὺς ἐπιλήθει συγε. Existimatur autem potius "scr. συγε conjunctum, quam σὺ γε: ut in ἔγωγε "videmus cohærere istam particulam, retracto etiam "accentu in prima, ea de causa." ["Porson. Hec.

p. xxxvii. Ed. 2. Heind. ad Plat. Phædr. 286. Post plura verba ita denuo illatum, ut vim sermonis au-geat, Buttm. ad Gorg. 530." Schæf. Mss. Σύγα, *Τύγα, ad Greg. Cor. 268.]

"Σεαντοῦ, Tui ipsius: σεαντῷ, Tibi ipsi: σεαντὸν, "Teipsum. Dicitur pro iisdem, σαντοῦ, σαντῷ, σαντὸν. "Talis autem est hujus pronominis reciproci usus "in secunda persona, qualis ἐμαντοῦ in prima." ["Brunck. Aristoph. 2, 28. 96. 3, 36." Schæf. Mss.] "Σεωντῷ pro σεαντῷ, et σεωντὸν pro σεαντὸν, Ionice. "Alii scribunt σεωντῷ et σεωντὸν, quadrisyllabe."

Possessiva derivata e sing. numero.

Σὸς, Tuus, Hesiod. Ἔργ. (2, 251.) Ὡςπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, Meus tuusque pater, Il. Ω. (549.) Ἄν-σχεο, μηδ' ἀλίσστον δδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, (Υ. 205.) οὐτ' ἄρ' πὺν σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτε ἐγὼ σοὺς, Nec tu meos, nec ego tuos, Plut. Symp. 8. Τοῖς σοῖς ἐταίροις, ἐμοῖς δὲ νιόϊς. Item τοῦμόν καὶ σὸν, Meum et tuum com- modum, sub. ἀγαθόν, s. συμφέρον, Soph. El. (251.) καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοῦμόν αὐτῆς, ἤλθον, i. e. τὸ συμφέρον σοὶ τε καὶ ἐμοί, Tua meaque ipsius causa veni. Itidem Hom. τὰ σὰ dicit Tua bona, Tuæ for- tunæ et opes. Od. B. 369. Ἀλλὰ μὲν' αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον κακὰ πάσχειν. "Σῆσιν, Ionice pro σοῖς, Tuis: ut σῆσιν "ἔχε φρεσίν, Tua condita mente teneto." Pro gen. σου Poetæ Ionica resolutione DICUNT Σοῖο: ut, Μνή- σεο πατρός σοῖο, Memineris patris tui. At σεῖο est itidem gen. Ionicus pro σου, a nominativo σὺ, ut supra docui. "Σῶ, Tuο." ["Σὸς, ad Xen. Eph. 144. 273. Valck. Hipp. p. 252. ad Charit. 216. Bast. Specim. 43. ad Lucian. 1, 260. 263. Brunck. Phil. 434. Ὁ σὸς, De quo dicis, Brunck. Antig. 572. Phil. 1251. El. 577. (1110.) Toup. Opusc. 1, 134. Σὸς καὶ σὸς, i. q. ὑμέτερος, Valck. Phæn. p. 165. Οἶκτος σὸς, Miseratio tui, Musgr. Ion. 1276. cf. Aristotel. 1. Schneid. ad Xen. K. Π. 8, 3, 32. Σόν, Markl. Suppl. 99. Τὸ σόν, Brunck. Cæd. T. 570. Eur. Med. 314. Heracl. 883. Ion. 257. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 36. Tu, ad Herod. 276. 687. Eur. Andr. 142. cf. 713. 1182. Jacobs. Exerc. 1, 46. 2, 91. Sors tua, Valck. Phæn. p. 484. Τὸ σόν et τόσον conf., Porson. Med. p. 40. Τὸ σόν μόνης, Soph. Trach. 778. Erf., Jacobs. Anth. 11, 338. Aristoph. A. 93. ad Lucian. 2, 267. Potter. ad Lycophr. p. 1382. Τὸ σόν, τὰ σὰ, ad Xen. Eph. 189. Σόν τέλος ἀμπλακίης, Ænigma 15. ubi cf. Jacobs. Σοῖο, Ammon. 49. 129. ad Il. Ω. fin. Τὰ σὰ, Markl. Suppl. 257. 456. Musgr. ibid. Σῶν et τῶν conf., Wakef. Ion. 766." Schæf. Mss. Ὁ σὸς δμώνυμος, Schæf. Schol. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 168. Ὁ σος, ἡ ση, τό σον, ad Greg. Cor. 616. 617. 662.]

Τεός, Doricum est pro σὸς, Tuus, Od. Ξ. (395.) ἀναξ τεός, i. e. δεσπότης ὁ σὸς, Herus s. Dominus tuus, (Il. E. 230.) τεῶ ἵππου, Tuos duos equos, τοὺς σους δύο ἵππους: dicitur etiam (Θ. 37.) τεοῖο Ionica reso- lutione pro τεοῦ, sicut σοῖο pro σοῦ, Tui. Itidem Theocr. 1, (7.) Ἀδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος. ["Toup. Opusc. 1, 466. ad Charit. 339. Markl. Iph. p. 208. Suppl. p. 252. Musgr. Heracl. 911. Jacobs. Anth. 11, 129. Heyn. Hom. 5, 44. Lobeck. Aj. p. 327. Ἀλλὰ τεὸν dactylus, Heyn. Hom. 6, 59. 7, 132. 8, 741." Schæf. Mss.]

Derivata e duali.

Σφώτερος, Vester, proprie de duobus aut duabus, Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφώτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσα- σθαι, Vestrum verbum. Habet et alias signif., de quibus T. 1. col. 1069. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 217.] Et Σφέτερος pro eod., Hesiod. initio Ergon, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσα, Patrem vestrum. Alia signif. vide T. 1. col. 1070. [Schæf. l. c. "Dionys. H. 3, 1668. 1814. 1815. 4, 2204." Schæf. Mss.]

Derivata e plurali.

Ὑμέτερος, Vester, Fem. Ὑμέτερα, Vestra, Neutr. Ὑμέτερον, Vestrum, Plato Apol. Socr. (26.) Ὑμέτερα παρακλήσεις, Vestri adhortatio, passive accipiendo, pro Ea qua vos adhortamini et excitamini: δεομένῳ ἀγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμέτερᾳ παρακαλεῖσθαι, Cui opus est otio ad vos commonendos adhortandosque. ["Thom. M. 828. Secundus, Prosper, Boiss. Philostr.

658. Tuus, Hom. Hymn. in Merc. 276. 310. Callim. H. in Del. 204. 227. Τὸ ὕ., ad Herod. 687." Schæf. Mss. Οἱ ὑμέτεροι δυσμενεῖς, Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 169.]

Ἵμῶς, i. q. ὑμέτερος, i. e. Vester, sed Poetis peculiare, Fem. ὑμῆ, Neutr. ὑμὸν, Il. E. (489.) Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν, Urbem vestram, Od. A. (375.) Ἵμὰ κτήματ' ἔδοντες, Vestra bona, Hesiod. (Θ. 662.) Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν, Tuebimur vestrum imperium. ["Harles. ad Theocr. 363. Heyn. Hom. 6, 513." Schæf. Mss. *Ἵμμος, Æol. pro ὑμέτερος, ut ἄμμος pro ἡμέτερος, Buttm. A. Gr. 1, 299.]

Ἵμεδαπὸς, E vestro solo oriundus, Vestras, Conterreaneus vester: Suid. ἱμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν, s. τῆς αὐτῆς χώρας: Hes. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Eadem comp. forma dicitur ἡμεδαπὸς, Nostras: ἀλλοδαπὸς, Ex alieno solo oriundus, Alienigena. ["Ad Timæi Lex. 134." Schæf. Mss.]

ΣΥΚΗ, (per contractionem factum ex ΙΟΝΙΚΟ Συκέη, pro quo lingua communis DICIT Συκέα,) Ficus: Arbor ἢ συκοφόρος. Od. Ω. (245.) Οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαῖα: H. (116.) et A. (539.) Συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι. Item συκῇ Ἰνδικῇ, Ficus Indica, Theophr. H. Pl. 1, (7, 3.) Et συκῇ μέλαινα, Ficus nigra, Diosc. 1, 181. Et συκῇ ἀγρία, Ficus agrestis, Caprificus, ap. eund. Diosc. eod. l. c. 184. ad differentiam τῆς ἡμέρου συκῆς, Ficus sativæ: de qua ibid. || Συκῇν vocari tradunt et Pini speciem quandam ap. Theophr. H. Pl. 3., ubi Gaza interpr. itidem Ficus. Plin. vero tædarum generi Sycen annumerat, 16, 10. Hæ, inquit, mares duntaxat: ferunt et eam quam Græci συκῇν vocant, odoris gravissimi. Hesychio συκῇ est τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. Συκῇ vocatur ab aliquibus et Frutex ille, qui πέπλος alio nomine dicitur, teste Diosc. 4, 264. || Συκῇ, (ut et σῶμα, σῶκωσις,) Ficus, Marisca, dicitur συκῶδες quoddam ἐξάνθημα s. ἐκβλάστημα, vel συκῶδης ὄγκος, Excrescentia carnis, Ulcus ficui simile, de quo vide in Σῦκον, Σῦκωμα, Σῦκωσις. Diosc. 1, 200. de bulbis edulibus, Ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκὰς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ, Ficos s. Ulcera quæ a similitudine ficu nominantur. Apsyrus in Hippiatr. Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἔλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῇν καὶ μυρμηκίαν. || Συκῇ et Συκέα sunt etiam Nomina propria, illud, feminæ, hoc, urbis, ap. Athen. (78.) ὙΝΔΕ Συκεάτης Διόνυσος, qui ἐν τῇ Συκέᾳ urbe colebatur. ["Συκέη, Συκῇ, ad Thom. M. 41. 900. Ammon. 124. Steph. Dial. 63. Jacobs. Anth. 11, 394. Σ. δίφορος, Kuster. Aristoph. 213. Συκῆς ὁπὸς, Valck. ad Ammon. 50. Συκαὶ, Locus ubi venduntur, Act. Traj. 1. p. 208." Schæf. Mss. Galeni Gloss. Hippocr. 633. exp. συκῆς per συκαμίνου, i. e. συκομόρου. De accentu, Schæf. ad Longum 352. Vide Schn. Ind. Theophr.]

Χαμαίσυκη, ἢ, Humilis ficus, Nomen Herbæ ap. Diosc. 4, 170. quam et συκῇν vocari tradit. Meminit ejus et Plin. 24, 15. ["Astragalus, item Papaver sativum, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.]

Συκάς, ἄδος, ἢ, Ficus novella, quæ non ita pridem pullulavit, J. Poll. Αἱ μέντοι νέαι συκαὶ, συκάδες ἐκαλοῦντο· ἔγιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.

Συκίς, ἴδος, ἢ, Plantarium ficus, Semen s. Surculus qui e ficu avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristoph. enim in Lemniis συκίδας vocavit τὰ φυτευτήρια τῶν σῦκων, J. Poll. || Hes. συκίδας, τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλοῖς συκάς, Quæ ficos s. mariscas habent in podice. [Ficus, Aristoph. 'A. 996.] ITIDEM Συκιδαφόρος teste Hes. dicitur interdum ὃ συκοφάντης, interdum ὃ συκόπρωκτος, Qui nates habet ficosas, Qui in ano habet σῦκα s. συκώματα. Nam et eam partem τῇ συκῶσει infestari infra docebo in Σῦκον. Alioqui palpebris frequentius id malum contingit: ut et Gal. Lex. Hippocr. σῦκα simpliciter esse dicit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας. Atque adeo Schol. Aristoph. solis palpebris τὸ σῦκωμα tribui putavit, ut videre est in

iis verbis quæ supra ex eo attuli. Sed nota in illa Hesychii exp. ETIAM Συκόπρωκτος, de Eo qui ejusmodi morbo laborat, ["Toup. Add. in Theocr. 410." Schæf. Mss. Photio συκιδαφόρος est ὃ ἐπὶ παντὶ δυσπαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος.]

Σύκινος, ὃ, ἢ, Ficulnus, Ficulneus; ut dicitur Faginus et Fagineus. Aristoph. Σφ. (145.) καπνὸς ξύλων συκίνου, Fumus e ligno ficulno: quem καπνῶν δριμύτατον esse ait: quemadmodum et Plut. sub fin. l. 6 Symp. scribit τὸ σύκινον ξύλον καίόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα: et 5, 8. esse ὁπῶδες, ὥστε καίόμενον μὲν, ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνόν· κατακαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ρυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος: quamobrem etiam quærit, διὰ τί ἡ συκῇ δριμύτατον οὕσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὸν καρπόν: Sed et hoc non leve δριμύτητος testimonium est, quod τὸν τυρὸν πηγνύουσι τῷ τῆς συκῆς ὁπῷ, qui ob insignem δριμύτητα solus meruit ὁπὸς nominari. || Συκίνη μάχα, Hes. συκοφάντρια: pro quo fortasse leg. συκοφαντία. Aristoph. quoque σύκινον hominem vocat Sycophantam: Πλ. (945.) εἰαν δὲ σύζυγον λάβω τινα καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν ἔγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Ubi κεκαλυμμένως vocat Sycophantam hominem σύκινον, nimirum, ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα, inquit Schol. Affert tamen Idem et aliam expositionem, dicens σύκινον esse ἴσον τῷ ἀσθενέστατον, ex eo quod τὸ τῆς συκῆς ξύλον sit ἀσθενὲς καὶ χαῦνον: sicut συκίνη ἐπικουρία dicitur ἢ ἀσθενῆς καὶ ἀνωφελής. Hæc ille. Legitur autem illud συκίνη ἐπικουρία ap. eund. Aristoph. A. (110.) Ὅς ἦν ἂν ἡμῖν συκίνη [σκυτίνη] πικουρία, Ficulnum adminiculum, i. e. Infirmum et inutile. Itidemque ap. Syues. Ep. 125. Τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοῖς στρατιώταις προσδεχόμενοι, Infirmum præsidium. Itidem συκίνους ἄνδρας Theocr. vocat Homines qui labores non adeunt nec tolerant strenue, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui gravioῦ, Theocr. 10, (43.) Σφίγγες, ἀμαλλοδέται, τὰ ἐράγματα, μὴ παριῶν τις εἴποι, Σύκινος ἄνδρες· ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός: Ficulni isti homines sunt, i. e. Molles et inutiles. Item Lucian. (3, 105.) Χωλὴν ἔχον καὶ συκίνην γνῶμην, Clauda ac ficulna mente s. ingenio præditus, i. e. Nullius pretii inutilique ad aliquid excogitandum. Ad hanc τοῦ σῦκινος signif. allusione putatur Horat., ubi Priapus ita loquentem inducit, Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. ["Jacobs. Anim. 217. Anth. 7, 194. 9, 136. 11, 420. Brunck. Aristoph. 1, 274. Hemst. ad Plutum p. 328. Diod. S. 2, 218. ad Lucian. 2, 252. Imbecillus, Harles. ad Theocr. 176. Συκίνη βακτηρία, ναῦς, Bergler. ad Alciph. 185. Πρόσωπον σ., Jacobs. Anth. 7, 281." Schæf. Mss. * Συκινόφυλλον, Gl. Folium ficulneum.]

Συκὼν, ὠνος, ὃ, Ficetum, [Gl.] Area ficaria, Locus in quo ficus plantantur, ficubus consitus, [LXX. Jerem. 5, 17. Συκεῶν, pro eod., Amos. 4, 9.]

Συκαλὶς, ἴδος, ἢ, quod tamen inter derivata a σῦκον ultimum locum tenere debuit, Ficedula. Alex. Myndius ap. Athen. (65.) tradit Speciem quandam αἰγυθαλοῦ vocari συκαλίδα eo tempore quo ἀκμάζει τὰ σῦκα: alteram vocari μελαγκόρυφον. Affert autem Athen. ex Epicharmo, ἀγλαὰς συκαλλίδας, ubi dicit metri causa gemuari λ: alias enim rectius λ simplici συκαλίδας nominari, ex eo quod ἀλίσκονται τῷ τῶν σῦκων καιρῷ. Vide Aristot. H. A. 9., item 8, 3. e quo desumsit Plin. hæc 10, 29. Alia ratio ficedulis; nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen non nisi autumno habent: postea Melancoryphi nominantur. Innuit igitur, hyeme, vere, æstate vocari Melancoryphos; autumno autem, cum ficus maturescunt et ab iis eduntur, Ficedulas. Unde et Varro Ficedulam appellatam scribit ex eo, quod ficu pinguis fiat. In quam avem extat hoc Martial. Epigr. Cum me ficus alat, cum pascas dulcibus uvis, Cur nomen potius non dedit uva mihi? ["Cassaub. ad Athen. 135. Toup. Emendd. 2, 283." Schæf. Mss.]

At vero Ficus, intelligendo de fructu arboris, DICITUR Σῦκον, Xen. K. II. 6, (2, 8.) Ἐνθα πολλὰς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἐλαιον, Dem. (314.)

Σύκα καὶ βότρυν καὶ ἐλαίας συλλέγων, Athen. 2. Μόνα σύκα προσφερομένους, Solis ficis victitantes. Eod. I. Ἀλίσκονται τῷ τῶν σύκων καιρῷ, Capiuntur tempore ficuum: de avium quodam genere, quæ propterea συκαλίδες nominantur. At in Epigr. legitur, ἐτρωγεν σύκα πεπαινόμενα, Ficus maturas, s. potius maturescentes. Proprie tamen σύκον sine ulla etiam adjectione, dici volunt de Matura ficu: quoniam immatura dicitur ὄλυνθος, et ea quidem e ficu sativa; nam Quæ e sylvestri ficu s. caprifisco decerpitur ficus immatura, proprie φήληξ nominatur. Athen. 4. Σύκα ξηρά. Sic Plut. Præc. Sanit. Σύκων τὰ ξηρά: quæ proprie nominantur ἰσχάδες, ut suo loco docui. Et σύκα βασιλεία ap. Athen.: ap. quem vide et alia de ficuum generibus, l. 3. non ita procul ab initio, ubi etiam e Demetrii Ixionis Etymologiarum l. 1. tradit σύκον dici παρὰ τὸ σεύεσθαι καὶ κύειν. Vide et Plin. Theophr. Diosc. 1, 184. ap. quem caput præcedens, i. e. 183., inscribitur, περὶ Σύκου τοῦ ἐν Κύπρῳ: quod Ruell. interpr. De ficu Cypria. Intelliguntque ibi σύκου nomine ipsam Arborem, quæ tamen συκῇ potius nominatur.

Σύκων sive Σύκωσις, Marisca, Ficus s. Ficatio. Est Tumor a fici similitudine sic dictus. Oribasius ad Eustathium, Ficos, inquit, appellant Germina ulcero, rotunda, subdura, rubicunda, atque etiam dolorifica: Σύκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἐλκώδη, στρογγύλα, * ὑπόσκληρα, ἐνερευθῇ οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ὀδύνῃ. Cels. 6, 3. duo tantum ejus genera facit: quorum alterum dicit esse Ulcus durum, callosum et rotundum, e quo exiguum quiddam et glutinosum exit, in barba maxime exoriens; alterum vero, humidum et inæquale, e quo quod exit, plus est et mali odoris, præcipue in capillo proveniens. In utroque autem et fici similitudinem esse et carnem excrescere, et id quidem generale esse. Quod in capite nascitur, tineæ, quæ Achoris nomine comprehenditur, speciem esse Arabes scripto prodiderunt, et esse rotundam ac duram, in cujus superficie rubor sit, intus autem quiddam granis ficuum simile. Quod in mento erumpit, ab humore fit, inquit Gal., non solum crasso, sed particeps etiam serosæ et tenuis humiditatis, ob quam etiam facile exulceratur, eoque differt ἀπὸ τοῦ ὀλνθου. Nascitur vero et in ano, sola magnitudine, inquit Aet., a thymo differens. Thymus enim eminentia est tuberculosa, aspera, subrubra, oblonga, sed parva: ficus autem illa ipsa est, si magnitudine excedit. Lat. Mariscam appellant, quam aliqui dicunt esse Ficum præ pinguedine hiantem, semenque ostentantem. De hoc morbo intelligendum est, quod scribit Juven. Cæduntur tumidæ medico ridente mariscæ, Martial. Dicemus ficos, Cæciliane, tuos. Est σύκωσις et Oculi vitium, quod Paul. dicit esse medium inter τράχωμα et τύλωσιν: esse enim τράχωμα Asperitatem palpebræ interna parte; sed majorem quidem, ut veluti incisuras habeat, σύκωσιν vocari: vetustiore vero et quæ jam occalluerit, τύλωσιν. Morbus hic oculi altiores, inquit Aet., habet eminentias et velut incisuras, nec alteri rei quam ficui hianti melius comparari potest. Gorr.

[“Σύκον, Toup. Opusc. 1, 219. 449. 526. Marisca, Kuster. Aristoph. 73. Sensu obscæno, Toup. Add. in Theocr. 410. Aristoph. Eip. fin. In comp., Cattier. Gazoph. 100. Σύκω σύκον, Coray Theophr. 188. Τὰ σύκα σύκα, ad Lucian. 1, 313. Λευκά 6, Jacobs. Anth. 7, 103.” Schæf. Mss. Σύκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένον, M. Anton. 11, 33. Suid. v. Καίρας.]

“Συκοαίτειν, Adulari, VV. LL. Sed Hes. habet “Σύκον αἰτεῖν, disjunctim: itidemque Suid., qui “expositionis hujus causam etiam affert.”

Συκοβασιλεία, τὰ, Regiæ ficus: τὰ βασιλεία σύκα, Meminit eorum Athen. (78.) inter alia multa ficuum genera. Συκόβιος, Qui ficis victitat: quales illi ap. Athen., qui μόνα σύκα προσεφέροντο. Dicitur συκόβιος Is etiam qui victum sibi parit e συκοφαντία. Vide Συκοφάντης. [“Cren. Præf. ad Mus. 1. p. 17. Cattier. Gazoph. 100.” Schæf. Mss.] Συκολόγος, Qui ficus colligit, ὁ σύκα συλλέγων, ut Dem. loquitur.

PARS XXVI.

A Item Qui de ficis loquitur; et Qui indicat ficuum exportatores, συκοφάντης, Calumniator, ut annotabo in Συκοφάντης. Συκολογέω, Ficus lego, colligo, σύκα συλλέγω, Aristoph. (Eip. 1347.) || De ficibus loquor, verba facio, dissero, Athen. (79.) Τοσαῦτα τοῦ Μάγνου συκολογήσαντος, Cum hæc de ficibus disseruisset Magnus; fiunt enim ibi de ficuum generibus verba, sc. l. 3. [Phryn. Bekkeri p. 63. “Casaub. ad Athen. 57.” Schæf. Mss. * “Συκομάμας, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73., cf. βλιτομάμας.” Boiss. Mss.]

Συκόμορον, τὸ, Ficum dulcedine referens morum, Morus ferens mora fici dulcedine; utrumque enim, et Arbor et Fructus, nomine eo appellantur: alio nomine συκάμιον vocata, ut Diosc. quoque testatur 1, 182. Συκόμορον ἐνιοὶ δὲ τοῦτο καὶ συκάμιον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ’ αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως: dicit esse δένδρον μέγα, ὁμοῖον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέα: fructum autem ejus, γλυκύτερον ὀλύνθων. A Plin. vocatur Ficus Ægyptia, 13, 7. Ficus Ægyptia, arbor moro

similis folio, magnitudine, aspectu: pomum fert non ramis, sed caudice ipso; idque ipsum ficus est prædulcis. De fructu ipso dicitur συκόμορον ap. Gal. 2 ad Glauc. cum dicit, Σκευασία διὰ συκομόρου, Compositio medica e sycomoro. UNDE ET Συκομορίτης οἶνος, Vinum quod conficitur e sycomoris, quod conditur sycomoris, Diosc. 5, 42. ubi συκομορίτην οἶνον vocat τὸν ἐκ συκομόρων σκευαζόμενον, Quod fit e sycomoris. Ead. arbor VOCATUR ET Συκομορέα. [“Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh.” Schæf. Mss.] ITEM Συκάμιος, ut satis patet e Theophr. H. Pl. 4, 2. ubi τῇ συκάμινῳ eadem tribuit, quæ Diosc. 1, 182. τῷ συκομόρῳ: nam dicit esse Arborem in Ægypto nascentem, aliquatenus similem τῇ ἐν Ἑλλάδι συκάμινῳ, folio sc., magnitudine et aspectu: fructum autem ferre μέγεθος ἡλίκον σύκον, καὶ τῇ ὄψει δὲ παραπλήσιον, τῷ χυλῷ δὲ καὶ γλυκύτητι, τοῖς ὀλύνθοις, πλὴν γλυκύτερον πολὺ. Quæ eadem sunt cum iis quæ in Συκόμορον e Diosc. et Plin. attuli: eadem etiam cum iis quæ Athen. refert (57.), ubi Phantias

C Aristotelis discipulus τὸν τῆς ἀγρίας συκάμινος καρπὸν μόρον καλεῖ, ὅντα καὶ αὐτὸν γλυκύτατον καὶ ἥδιστον, ὅτε πεπανθεῖν. Fructus hujus arboris eod. nomine appellatur, Athen. (50.) ex Amphide, Ὁ συκάμιος συκαμίνους, ὡς ὀρέας, [συκαμίν’, ὀρέας,] φέρεται Ὁ πρίνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμακύλα. Ubi etiam nota masc. genere legi ὁ συκάμιος, sicut ὁ πρίνος, ὁ κόμαρος, contra quam ap. Theophr. et Athen. [“Wessel. ad Diod. S. 1, 40.” Schæf. Mss.] Fructus hujus arboris neutro etiam genere DICTUR Συκάμιον, Sycaminum: quod sæpius pro Moro accipitur; ait enim Diphilus Siphnius ap. Athen. (51.) Τὰ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται. Et Parthen. itidem, “Ἀβρυνὰ συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἐνιοὶ μόρα: quæ Salmonius vocat βάτια: forsitan eo nomine intelligens Mora sylvestria, quæ in rubis proveniunt. Ibid. Athen. dicit, cum omnes usurpent ἀπλῶς appellationem συκαμίνων, Alexandrinos solos μόρα nominare, non autem συκάμινα, τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, quæ nonnulli συκόμορα appellant. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 6.

D συκάμινα διδόναι interpr. Mora dare in cibatu. Sed et συκάμιος pro Moro arbore accipitur. Sic enim Gal. 5 τῶν κατὰ τόπους, c. 19. Ἡ συκαμίνου, τουτέστι μορέας, γάλα εἰς οἶνον ἐγχέας, Lac sycamini; i. e. mori: h. e. Succum s. Lacrymam e radice arboris mori incisa manantem; nam τὴν μορέαν ὀπίξασθαι solere, sicut et τὸ συκόμορον, tradit Diosc. 1, 181. et 182. ubi et ab ipso Morus VOCATUR Συκαμινέα, [“Æsop. Fab. 51. p. 187. Ed. Genev. 1628.” Seager. Mss.] sicuti συκάμιος a Gal.: Μορέα, inquit, ἡ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνῶριμον: perperam enim in quibusdam Codd. legitur ἡ pro ἡ, quod Hermolaus quoque observavit. Et consentit cum superioribus, quod Aet. scribit l. 1. Μορέας ὁ καρπὸς συκάμινα καὶ συκόμορα καλεῖται συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν. [“Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Jacobs. Anth. 9, 413.” Schæf. Mss. Eubulus Athenæi p. 557. συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμένοι. Phot. Συκάμινα τὰ μόρα Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ, Τοῖς συκαμίνοις δ’ ἀντὶ τοῦ φύκου ὄλον Τὸ πρόσωπον τὰ δὲ μόρα, Δώριον μᾶλλον καὶ

Ἐπίχαρμος, Μόρων νέον τὸ φυτόν. * Συκαμῶν, Gl. Moretum, forte * Συκαμινῶδης, Mori s. Sycamini speciem gerens, Qui est e genere sycamini s. mori, Phantias ap. Athen. (51.) Τὸ μῶρον [μόρον] τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινῶδους, Exiccata pilula illa, quæ mori s. sycamini speciem gerit. ["Casaub. ad Athen. 105." Schæf. Mss.]

Συκόπαις, αἶδος, ὁ, Puerorum more ficuum studiosus. Sed Athenienses sic vocare Sycophantam, docebo in Συκοφάντης. [Sed perperam legitur συκόπαιδες pro συκοσπάδες, a * Συκοσπάς, αἶδος, ὁ. "Cattier. Gazoph. 100. T. H. ad Plutum p. 298." Schæf. Mss.] Συκοπρίστης, ὁ, Ficuum sector, Sordidus, Avarus. Qua signif. et κυμινοπρίστης accipitur. Fortassis in Eum dicitur, qui præ avaritia non ficus integros τῷ συνδέλπῳ apponit, sed particulas. ["Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss.] Συκοσπαδίας, Hesychie est συκοφάντης, Fortasse de Eo dicitur, qui ficuum avulsore indicat. ["T. H. ad Plutum p. 299." Schæf. Mss.] * Συκοτράγος, Qui ficum edit, Ælian. H. A. 17, 31. * Συκοτραγέω, Theophr. Char. 10. "Jacobs. Anth. 10, 211." "Σεσυκοτραγῆκώς, J. Poll. 6, 40. 49." Kall. Mss. * "Συκοτραγίδης, Bergler. Alciph. 414." Schæf. Mss. * Συκοτρώκτης, Schneidero susp. * "Συκοφάγος, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73." Boiss. Mss. "Ad Anton. Lib. 142. 147. Verh." Schæf. Mss. * "Συκοφαγέω, Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 31." Elberling. Mss.]

Συκοφάντης, Sycophanta. Athenis Sycophantæ dicebantur Qui indicabant eos qui ficus ex Attica exportassent: (vetitum enim erat olim σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυματοζόμενον:) quod hominum genus aliis etiam nominibus, et aliam hujus signif. rationem habentibus, ut videbis in singulis, appellabant, συκαστὰς, συκοβίους, συκωρούς, συκολόγους, φιλοσύκους, συκῶδεις, συκόπαιδας. Quæ vocabula, præsertimque primum illud, συκοφάντης, postea dici cæperunt eis τοὺς φιλεγκλήμονας, s. τοὺς ὑπωποῦν μάτην ἐγκαλοῦντας καὶ φαίνοντας, s. τοὺς εἰς δίκην εἰσάγοντας more τῶν συκοφαντῶν, qui μικρῶς διηρεύον τοὺς σῦκα ἐξάγοντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, eosque indicabant et in judicium pertrahebant, ut plurimum ex eo vitæ genere victum sibi comparantes: ut inter alia annotat Schol. Aristoph. Πλ. (879.) ubi Δίκαιος ἀνὴρ dicit, Plutum magno pretio a Græcis redimendum esse, εἰ[ὅτι] τοὺς συκοφάντας ἐξόλοι κακοὺς κακῶς. Ibid. (872.) Carion dicit, Ὡς σοβαρὸς—εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης· δηλον ὅτι βουλιμῖα. Nam ut aliquid pecuniolæ sibi corradenter, convolabant eis τὸ δικαστήριον, reosque agebant levissimis de causis, interdum et ficta crimina intendentes: unde et Bud. hæc Dem. c. Mid. Οὐτ' ἀνεκρίνετο ταύτην ὁ συκοφάντης ἐκείνος, sic vertit, Neque ille calumniosus delator ad judicium affuit, cujus mihi diem dixerat. Plut. c. Colot. Πρῶτον αὐτοῖς, ὥστε οἱ συκοφάνται, κακούργως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασι: Polit. Præc. Βοηθεῖν κρινομένῳ πρὸς τοὺς συκοφάντας. Dem. pro Cor. (p. 307.) Πονηρὸν ὁ συκοφάντης αἰεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον, Plut. π. Πολυπρ. fin. Τὸ τῶν συκοφαντῶν γένος esse ἐκ τῆς τῶν πολυπραγμόνων φρατρίας καὶ ἐστίας: quibus adjungit τοὺς ὠτακουστάς et προσαγωγέας. Ibid. confirmat etymon quod a Schol. Aristoph. affertur: scribens, Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ συκοφάντη τοῦνομα γεγενῆσθαι, sc. ἐκ τῆς πολυπραγμοσύνης ajunt: κεκωλυμένον γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Itidem Ister in Atticis, teste Athen. initio l. 3., scribit, Οὐδ' ἐξάγεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινόμενας ἰσχάδας, ἵνα μόνον ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζαντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. Ubi vide et locum quendam Philomnesti, quo idem traditur. Rursum Schol. Aristoph. affert et aliam etymi rationem, dicens συκοφάντας quondam fuisse appellatos Qui aliquando fame in Attica grassante λάβρα τὰς συκάς ἀφαιρωμένους τοῖς θεοῖς ἐκαρπάζοντο. Utrumque verum esse potest, prius tamen plures habet approbatores. Paulus ap. Fest. affert et aliud, Sycophantas, inquit, appellatos hac de causa

A dicunt: Atticos quondam juvenes solitos ajunt in hortos irrumpere, ficosque deligere: quam ob causam lege est constitutum, ut qui id fecisset, capite truncaretur: quam poenam qui persequerentur ob parvula detrimenta, Sycophantas appellatos. ["Ad Xen. Mem. 2, 9. Wyitenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. ad Lucian. 1, 511. Boiss. Philostr. 320. Cattier. Gazoph. 100. Brunck. Aristoph. 3, 50." Schæf. Mss. "Athen. 74." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ματαιοσυκοφάντης, unde * Ματαιοσυκοφαντία, Epiph. 1, 424.]

Συκοφαντικός, Ad sycophantam pertinens, Sycophantæ conveniens, q. d. Calumniosus, Calumniatorius. Apud Lucian. etiam (3, 528.) homo συκοφαντικός τὴν φύσιν, Natura ad calumniandum propensus, Proclivis natura ad calumniosas delationes. ["Toup. Opusc. 1, 397." Schæf. Mss.] Συκοφαντικός, Calumniosus, Calumniorie, More calumniatorius. Bud. Annot. in Ep. συκοφαντικῶς observare, dicit esse Delatoris quadruplatorisque more observare, h. e. diligentissime: propterea quod hujusmodi homines milvinis oculis omnia lustrent, ut prædæ insistentes, Ulpian. Neque delatoria curiositas exigatur: συκοφαντικὴ πολυπραγμοσύνη. [Lucian. 2, 14.]

Συκοφαντώδης, i. q. συκοφαντικός, Delatorius, Sycophanticus, Lysias in proœmio cujusdam Orationis habitæ in Æschinem Socraticum, Οὐκ ἂν ποτ' ᾤσθην, ὧ ἄνδρες δικασταί, Αἰσχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχρὰν δίκην δικάσασθαι, νομίζων οὐκ ἂν ῥαδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἐξευρεῖν, Sycophantæ convenientiorem, s. Sycophanta digniorem. [Athen. 611. Diod. S. 2. p. 32, 16. "Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schæf. Mss.] Συκοφαντώδης, Sycophantæ more, Sycophantiose, Plaut. Ego nec sycophantæ quidquam ago nec malefice.

Συκοφαντέω, Sycophantam ago, Sycophantor, Plaut. Quanquam hoc me ætatis sycophantæ pueri putet, Dem. (268.) Τί οὖν συκοφαντεῖς; τί λόγον ἔχεις; Quid sycophantaris? Quid sycophantias stirpis? Quid calumniosas comminisceris delationes? Quid falsa crimina defers? ut et ap. Lucian. (1, 169.) Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιανέ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε δῆλος εἰ συκοφαντῶν, Unde perspicuum est te sycophantari et falso criminari. Apud Athen. (228.) e Comico quodam, Ἡ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἡ μαρτυρεῖν Ψευδῆ: perpetuo enim versantur in foro sycophantæ ut deferant modo hunc, modo illum. Rursum Dem. (304.) Τὸν ῥήτορα βουλόμενος δικαίως ἐξετάζειν, καὶ μὴ συκοφαντεῖν. In disputationibus quoque et colloquiis consistit τὸ συκοφαντεῖν: ut ap. Plat. cuidam interroganti, δοκῶ σοι συκοφαντεῖν, respondet alius, Πάνν μὲν οὖν· οἷε γὰρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακούργουντά σε ἔρεσθαι ὡς ἥρόμην. Ibid. Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἰ τι δύνασαι. Quæ verba sic interpr. Perverte tuis istis cavillationibus, si potes, Calumniose refelle, si potes. Aliquando cum accus. construitur, et signif. Sycophantarum more falso defero, Sycophantie accuso et criminor, Plut. de Invidia et Odio, Τοὺς γοῦν Σωκράτη συκοφαντῶντας, ὡς εἰς ἔσχατον κακίας ἐληλακότας, οὕτως ἐμίσησαν οἱ πολῖται καὶ ἀπεστράφησαν, Dem. (273.) Τὸν λέγοντά τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν, Aristot. Polit. 5. Οἱ δημαγωγοὶ ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν τὸ πλῆθος, Calumniantes divites apud populum, ipsum concitant adversus illos. Et ap. Suid. Diabolus quoque συκοφάντης dicitur, quoniam Deum ἐσυκοφάντησε, φήσας κεκωλυκέναι τοῦ ξύλου τὴν μετάληψιν. E. Plat. ne Rep. 1. Συκοφαντεῖν Θρασύμαχον affertur, pro illud de Thrasymacho. Ælianus accusativo personæ addidit et gen. rei, cujus crimen alicui sycophantiose objicitur: Ἐσυκοφάντει τὰν θεὸν ὀλιγώρεας, Calumniabatur sycophantiose, Deum negligere res humanas. Lucas copulavit cum accus. rei et gen. personæ, 19, (8.) Εἰ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλῶν, Si quid cuiquam per calumniam extorsisti, reddo quadruplum. Et pass. Συκοφαντοῦμαι, Sycophantiose deferor, Calumniose accusor, Ken. Eccl. (11, 21.) Item e Chrys. de Sacerd. Συκοφαντηθεὶς ἐπ' ἐγκαλήμασι. Rursum activum συκοφαντέω jungitur cum

accus. rei, Lucian. (2, 348.) Ἀπέστω καὶ τὸ διασυλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἶσθαι ὅτι πρῶτος ἔσει αὐτὸς, ἢ τὰ πάντων συκοφαντήs, Calumnieris. Paulo aliter Plut. c. Colot. Ταῦτα συκοφαντῶν ἐκ τῆς φωνῆς ὁ Κολώτης, καὶ τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι, τὸν λόγον, Cavillans. Similis est hic locus cuidam Platonico supra citato e l. 1 de Rep. || Συκοφαντεῖν Plato Comicus et Menander acceperunt et pro κνίζειν ἐρωτικῶs, Suid. ["Valck. Præf. ad Phœn. p. vii. Act. Traj. 1, 254. Plut. Mor. 1, 603. T. H. ad Plutum p. 206. Brunck. Aristoph. 3, 78. Boiss. Philostr. 180. 411. 517. De augm., Demosth. 794." Schæf. Mss. Aristoph. "Ὀρν. 1437. Schleusn. Lex. V. T. * Σεσυκοφαντημένως, Epiphan. 1, 476.] Συκοφαντήμα, τὸ, Crimen quod sycophantie alicui impingitur, Sycophantia, Calumnia, Plut. Pericle, Πολυλοὶ δὲ καὶ συκοφαντήμασι περιέπτον. [* Συκοφαντητέος, Schol. Aristoph. B. "Valck. Diatr. 62." Schæf. Mss. * Συκοφαντητὸς, unde] Ἀσυκοφαντήτος, ὁ, ἢ, Qui sycophantie delatus non est, sycophantie et calumnie deferri nequit, Sycophantiosis calumniis non obnoxius, [Plut. 9, 31. * "Ἀσυκοφαντήτως, Prov. Vat. 1, 63." Wakef. Mss. Plut. 8, 99. * Εὐσυκοφαντήτος, 527.] "Ἐπισυκοφαντεῖν, Sycphantice "aliquem insectari, ex Hyperide," [J. Poll. 8, 31. * Παρασυκοφαντέω, Philo Jud. 224. Plut. 6, 270. * Προσυκοφαντέω, Dem. 1280. * Συσσυκοφαντέω, 1359.]

Συκοφαντία, ἡ, Sycphantiosa et calumniosa delatio, accusatio. Interdum, Ars sycphantiose calumniandi, quam quis facit. Dem. pro Cor. "Ἰνα καὶ τὰς συκοφαντίας συκοφαντίας οὐσας ἐπιδείξω, Isocr. Τίς πώποτε εἰς τοσούτον συκοφαντίας ἀφίκετο; Xen. Ἑλλ. 2, (3, 8.) Ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας: quod hominum genus propterea σκόβιον appellant. In Pand. συκοφαντία tribus modis fieri traditur: dicitur enim aliquis ἡ συκοφαντεῖν, πλαστῶs κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ιδίας υποθέσεως γινόμενος, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ ψευδοκῶν καὶ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας. [Schleusn. Lex. V. T.]

[* Συκοφαντίας, ὁ, vox Comica, ad normam τοῦ Καϊκίας facta, Aristoph. Ἰππ. 437. "Kuster. p. 108." Schæf. Mss.]

[* Συκοφαντήτιρ, unde * Συκοφαντητήριος, e quo] FEM. Συκοφαντήρια, ἡ, Mulier quæ sycphantatur, Quæ calumniose aliquid defert, Sycphantiosa delatrix s. accusatrix. Aristoph. Πλ. (970.) ἦπον καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναῖξιν ἦσθα;

Συκοφάσος, ὁ, Sycphantiosus s. Calumniosus delator, συκοφάντης, Suid. ex Epigr. Ἦν ἄρα νικήσαι συκοφάσους ἀδίκως: ["paulo aliter ap. Diog. L. Aristotele 167(=273.) HSt. Ἀλλὰ πῶν ἀκόντιον ὑπέκφυγε τῷτ' ἀκόντι. Ἦν ἄρα νικήσαι * συκοφάσεις ἀδίκους." Seager. Mss. "Συκοφάσεις, Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss.]

[* "Συκοφόρος, Codin. Orig. p. 3." Boiss. Mss. Strabo 4. p. 269.] Συκοφορέω, Ficus fero, s. produco, Epigr. ["Leon. Tar. 45. Wessel. Epist. ad Ven. p. 10." Schæf. Mss. * Συκοφορέιον, Gl. Ficarium, Fiscella. * "Συκοφύλλον, Hes. v. Ἀποτεθρίακεν." Wakef. Mss. "Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss. * Συκίηγρος, unde * Συκηγορέω, e quo] Συκηγορέα, ἡ, i. q. συκοφαντία, s. ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, Cum quis in dicendo sycphantias struit. Hesych. Συκουρός, SIVE Συκωρός, Ficum custos, inspector, Qui diligenter speculatur ne quis ficus auferat. ET Συκωρέω, Ficus custodiō, Speculor ne quis ficus furtim carpat. J. Poll. 7, (143.) Καὶ συκωροὶ μὲν οἱ τὰ σῦκα φυλάττοντες καλοῦντ' ἂν, καὶ τὸ ἔργον, συκωρεῖν. || Συκωρός accipitur etiam pro συκοφάντης, ut supra in ea voce docui e Schol. Aristoph. Forsan de his ficum custodibus, qui falso alicui crimen furtim carptarum ficum intendunt. [Phot. in Σῦκαν αἰρεῖν. "Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss.]

Ἀμασσυκὸν μῆλον, (q. d. Conficum malum,) Malum una cum ficu florens, τὸ ἔμα σῦκα ἀνθοῦν, Eust. 878. e Paus. ET Ἀμάμηλις ibid. dicitur esse σῦκον τὸ ἔμα μῆλω ἀνθοῦν, Ficus una cum pomis florens, Ficus florens eo tempore quo mala florere consueverunt. Alii tamen de Piro ap. Atticos id dici voluit. ITEM

Ἀμασσυκάδες, αἱ, Mala, quæ cum ficis florent, aut nascuntur, Pira quæ cum ficis proveniunt: Hes. ἀμασσυκάδες, αἱ σὺν τοῖς σῦκοις γινόμεναι ἄπιοι. Ubi fortassis de piris arboribus intelligendum est; dicerenturque Ἀμασσυκάδες, Piri quæ cum ficibus florent; et pro σῦκοις repōnendum esset συκαῖs. [* Βούσυκον, Apollon. Lex. 196.] Φιλόσυκος, ὁ, ἢ, Amans ficum, Qui ficis vesci amat, Qui delectatur ficibus, Qui ficum esu gaudet; Ficitor, Nævio. Plut. Symp. 4, (4.) Οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ φιλόβοτρυν, οἷος ἦν Ἀρκεσίλαος. Ibid. dicitur Hercules τοῖς βολεῖσι χαίρων, τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἔχων ἐσθίειν solitus fuisse: nisi leg. est σὺν vel ἅμα τοῖς κρέασι. || Accipitur et pro συκοφάντης, ut in ea voce docui e Schol. Arist.

Συκῶδης, Similis ficui, Ficosus: βλέφαρα, Palpebræ ficosæ: de morbo eo, de quo supra in Σῦκον. Accipitur pro συκοφάντης etiam, ut e Schol. Aristoph. in ea voce docui. ["Toup. Add. in Theocr. 410." Schæf. Mss.]

Σύκινος, E ficis confectus, Plut. (9, 13.) Εἰ ἔστι τις ἔρως χωρὶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ μέθη χωρὶς οἴνου, πρὸς σῦκινον πόμα καὶ κρίθινον. Signif. et Ficulus, de qua signif. post Συκῆ.

Συκίτης οἶνος, Vinum quod e ficibus fit: alio nomine κατορχίτης οἶνος nominatum, Diosc. 5, 41. ubi dicit fieri ἐξ ἰσχάδων ἀποβεβρεγμένων. ["Cren. Præf. ad Mus. 1. p. 17. Cattier. Gazoph. 55." Schæf. Mss. Epith. Bacchi, Athen. 3. c. 5.]

Συκίον, Gal. Lex. Hippocr. exp. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Decoctum ficium arefactarum, s. caricarum. AT Σύκιον χλοάοντα, quod ex Epigr. affertur, exponiturque Cucumerem virescentem, mendosum est: quippe pro quo scr. sit σίκινον. [* "Συκίον, Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss.] ITIDEM Συκία male pro Σικία, ut ap. J. Poll. e Cratino, Συκίαν ποτιβάλλω σοι, Cucurbitulam applico tibi. Et ap. Demetr. Phal. Ἐπὶ τῆς συκίας τῆς ἱατρικῆs. De quibus duobus σίκινος et σικία supra suo loco.

[* Συκίδιον, Aristoph. Eip. 597. Συκίδια, Gl. Cucumeres, male pro σικύδια. * Συκάριον, Gl. Ficus.]

Συκάζω, Ficus lego, deligo, colligo, carpo, J. Poll. 7. Ἐρῶάζειν, τὸ τὰ ἔρινα ἀφαιροῦντας, εἰς θύλακον κατατίθεσθαι ἔρινα γὰρ τὰ τοῦ ἔριωστος σῦκα, συκάζειν δὲ, τὸ τὰ τῆς συκῆs Ficos decerpere et in ficariam corbā reponere. Idem tamen l. 1. dixerat, Τὸ τὰ ἔρινα συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν, συκάζειν λέγουσι. || Hes. συκάζει exp. σῦκα τρώγει, Ficos comedit, Aristoph. Schol. συκάζειν est τὸ τὰ σῦκα ἀποθλίβειν, Ficus premere: item συκοφαντεῖν: qua in signif. dicit accepisse Aristoph. "Ὀρν. (1699.) καθ' ὑπόνοιαν, ἐγ-Γλωττογαστόρων γένος, οἱ θερίζουσιν τε καὶ σπεί-Ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-Τασι, συκάζουσί τε, Ficus colligunt. Hes. quoque συκάζει exp. συκοφαντεῖ, item δοκιμάζει: necnon κνίζει ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις: qua signif. accipi συκοφαντεῖν etiam, testatur Suid. Referri fortassis hue potest, quod Strattis ap. Athen. (592.) dicit, Καὶ τὴν Αἰγίσκαν τὴν Ἰσokράτους παλαιὰν ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι, Τὸν τ' αὐλοτρύνην αὐτόν. ["Toup. Add. in Theocr. 410. Opusc. 1, 219. Abresch. Lectt. Aristæn. 141. Jacobs. Anth. 10, 18. 211. Kuster. Aristoph. 106. Boiss. Philostr. 304." Schæf. Mss. I. q. συκοφαντέω, Artemid. 1, 73.] Συκαστής, Qui ficus legit, Sycphanta, Calumniosus delator, Quadruplator, ψευδοκατήγορος. Vide Συκοφάντης. [* Συκαστήρ, fem.] Συκάστρια, συκοφάντρια, Hes. Calumniosa delatrix, Sycphantiosa accusatrix.

Ἀποσυκάζω, Ficus decerpo. Per jocum Aristoph. Ἰππ. (259.) Καθ' ὃς συκάζεις, πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν "Ὅστις αὐτῶν ὁμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων: qui enim ficus decerpere volunt, premendo explorant maturitatem: et, si digitis contrectantibus prementibusque cedant, eos decerpunt; sin duriores sint et contactui resistent, relinquunt, donec maturecant. Inde factum ajunt ut ἀποσυκάζειν accipiat etiam pro δοκιμάζειν, Explorare, more eorum qui ficus carpunt. Suidas certe eo in loco Aristoph. ἀποσυκάζει exp. δοκιμάζει, et cum Schol. συκοφαντεῖs. Ambigue igitur ludit in eo verbo Co-

micus, alludens ad τὸ συκοφαντεῖν. Hes. ἀποσυνκά-
ζειν exp. σῦκα ἐσθίειν, Ficus comedere; vel potius,
Ficus decerptos comedere. ["Cattier. Gazoph. 100.
Kuster. Aristoph. 106." Schæf. Mss. * Διαισυνκάζω,
ad Greg. Cor. 338.]

[* Συκίζω, Anthol. 2. p. 210.] "Ἀποσυνκίζω,
" i. q. ἀποσυνκάζω: utiturque eo Schol. Nicandri
" in exponendo ἀποκραδίζω: si tamen librarii fides
" ibi non suspecta habenda est." ["Toup. Opusc.
1, 527." Schæf. Mss.]

Συκώμαι, In ficum vector, Ficus s. Ficosus fio, q. d.
Ficesco: ut dicitur Arboresco, et alia quædam. [Συ-
κώω, Pallad. Alex. Ep. 23, 3. ibique Jacobs.] UNDE
Σύκωμα, τὸ, i. e. συκῶδες βλάστημα, Ficosum germen,
Quod fici modo excrescit. In palpebris σύκωμα di-
citur Cum in eis fici excrescunt, Cum ficosi tumores
in eis pullulant: de quo morbo supra in Σύνον dic-
tum fuit. Schol. Aristoph. B. (1278.) Σύνον ἢ σύκω-
μα, καὶ ἰδιωτικῶς συνάμινον, τὸ σάρκωμα ἢ ἑλκος γινό-
μενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει. Ubi
NOTA Συνάμινον quoque nominari id Ulcusculum s.
Tumorem: vel quoniam ficus Ægyptiæ, quæ συνκά-
μινος dicitur, fructum referat, vel quoniam mori
fructui similis sit, quæ et ipsa συνκάμινος appellatur,
ut supra docui. Itidem et Nic. Myrepsus συνάμινον
accipit, dicens, Confectio remedii sycaminorum:
quæ sc. et sycamino imponitur et edenda præbetur, ut
decidat. Legimus et ap. Actuar. Thymos, qui ita
per translationem a thymorum corymbis appellan-
tur: quæque σῦκα et συνκάμιννα nominantur. Σύκωσις,
i. q. σύκωμα: ut supra in Σύνον quoque docui, quod
vide. Cels. 6, 3. dicit esse Ulcus s. Carnis excres-
centiam a fici similitudine ita nominatam. Gal. de
Simpl. Medic. Fac. 11. Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλαις
τραχύτητας καλοῦσι συνκώσεις: quemadmodum et Paul.
Ægin. 7, 22. τὰ τραχώματα ἐπιτετινόμενα, ὥστε καὶ οἶον
ἐντομαῖς ἔχειν, nominari συνκώσεις. Scrib. Larg. Comp.
Medic. c. 4. Medicamentum liquidum ad palpe-
brarum veterrimam aspritudinem et excrescentem
carnem, quam σύκωσιν vocant: item Callum duris-
simum. Συκῆν alii nuncupant id vitium, item συνκῶδη
ἐξανθήματα, συνκῶδεις ὄγκους: Latini Ficos et Mari-
scas. Συκωτός, Ficatus: ἥπαρ, Ficatum jecur, i. e.
Ficuum esu præparatum, ut Gorr. tradit ex Oribasio.
Aet. 2, 127. de jecore quorumvis animalium, Ἀμει-
νὸν δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ
ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χολῶν, καὶ διὰ
τοῦτο συνκωτὸν καλούμενον. Marc. Empir. quoque
ficati jecinoris meminit non semel. [Συκωτόν, Gl.
Ficatum. "Jacobs. Anth. 10, 211." Schæf. Mss.]

ΣΥΛΗ, ἢ, Præda, Spolium, Prædatio, Spoliatio,
Expilatio, Compilatio. Hippocr. enim exp. σύλησις
ap. Dem. 62(=927.) "Ὅποι ἂν μὴ σύλαι ὦσιν Ἀθη-
ναῖοις, Ubi impune expilare Athenienses non possint,
Aristot. Ec. 2. Εἴ-τις σύλαι ἔχει κατὰ πόλεως, Si cui
impune liceret compilare urbem aliquam, Si cui jus
esset rapiuæ adversus urbem aliquam. Cui l. similis
hic Dem. 64(=931.) Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν,
οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δικὴν ὠφληκότες οὐδέμιν αὐτοῖς,
σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φασηλιτῶν
ὄντων ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατὰ Ἀθη-
ναίων: Perinde ac si eis concessum esset impune
compilare ac spoliare Athenienses, Prædam agendi
ex Atheniensibus data potestas esset. Quibus sub-
jungit, Ἐπειδὴν γὰρ μὴ ἐθέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον,
τί ἄλλο τις ἔχει ὄνομα θέσθαι τοῖς τοιοῦτοις, ἢ ὅτι ἀφαι-
ροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότρια, explicans iis verbis quid
verbo συλῶν intelligat, sc. ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ ἀλλότρια.
Rursum Aristot. l. c. Ὑπὲρ τῶν συλῶν διεδικασάντο,
De direptionibus iudicio disceptarunt. Sed nota, in
posteriore Dem. l. non συλῶν legi, sed σύλων, atque
adeo et ap. Harpocr., a quo locus iste citatur: quasi a
NOMIN. Σύλον [s. Σύλον,] quod tamen Hes. exp. ἐνέ-
χυρον, Pignus. Apud Suid. rectius συλῶν scribitur,
qui et ipse eum locum affert; sed perperam συλλή-
ψεῖς pro συλήσεῖς. Vide et sequens. "Σύλα, Dire-
ptio, Præda, Spolium, ex Aristot. Vide supra."
["Pierson. ad Mær. 5. ad Thom. M. 127. T. H. ad
Plutum p. 477. ad Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss.]

Σύλον, Lysias 860. σύλα ποιεῖσθαι, Aristot. Ec. 11.]

[* Συλοχρήματος, unde * "Συλοχρημάτων, Basil. 132." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Σύλαγωγος, unde] Συλαγωγέω, Prædas ago, Deprædor, Spolio: Hes. συλαγωγῶν, ἀπογυμνῶν, Denudans. Eust. quo-
que p. 520. hujus vocab. meminit: derivans a nomine
σύλα i. significante q. σκύλα s. λάφυρα, Spolia, Exuviae,
Sic p. 810. συλήσων exp. σύλα καὶ λάφυρα ληψόμενοι
et ibid., ὑφαρτίζεται τὰ σύλα. Accipit igitur σύλον pro
Spolio s. Spoliis. [Heliod. 10. p. 512. Aristæn. 2, 22.
"Wakef. S. Cr. 4, 9. Vales. ad Theodorit. p. 94.]
Συλωπία, ἢ, legitur ap. J. Poll. 7, (42.) c. 12. dici-
turque εἰρησθαι ἀπὸ τοῦ λῶπος, perinde ut λωποδύ-
της. Interpr. Compilatio vestium, s. Furatio vestium:
ut sit comp. e σύλα et λῶπος, facta sync. Νεκροσύλα
certe dicitur Expoliatio mortuorum. ["Leg. * συλο-
λωπία." Schn. Lex.]

Ἄσυλος, ὁ, ἢ, q. d. A præda immunis, i. e. A
prædæ periculo; Cui periculum non est ne præda
fiat; s. potius, ne ejus res præda fiant. Aut etiam
uno verbo, Inspoliatus, e Quintil. Non prædæ gratia
occisus est, quia inspoliatus est. Eur. Med. (726.)
Μενεῖς ἄσυλος, Manebis inspoliata et tuta, Synes.
Ep. 78. Μενόντων ἄσυλοι τῶν γερῶν ἐν βεβαίᾳ τῇς
προτέρας ἀξίας, Non spoliuntur honoribus. Ἄσυλος
dicitur etiam Qui non spoliatur, Quem spoliare nefas
est; et e consequenti, A violentia tutus, Sacrosan-
ctus. Philo V. M. 1. Καὶ τρόπον τινὰ ἱκέταν κατα-
φευγόντες ὡς ἐπ' ἄσυλον ἱερὸν, Tanquam in fanum
spoliatum. Itidem Liv. l. 35. Ea religione et eo jure
sancto, quo sunt templa, quæ Asyla Græci appel-
lant. Et Cic. Qui in illud asylum confugisset,
in templum Dianæ. Ubi asyla fana s. templa dicta
videntur e Quibus abstrahi et abripi nefas est eum
qui eo confugerit: quemadmodum Serv. ap. Virg.
Æn. 2. Junonis asylo, exp. Templo unde
posset extrahi: subjungens, Dictum Asylum
asyrum: hoc autem non est in omnibus templis,
quibus consecrationis lege concessum est. Primum
autem ap. Athenienses statutum est ab Herculis filijs,
quos insequabantur ii qui erant a patre oppressi,
sicut docet in 7 Stat. Hoc asylum etiam Romulus
imitatus est: unde est, Hinc lucum ingentem, quem
Romulus acer asylum Rettulit: i. e. Fecit ad imita-
tionem Atheniensis asyli. Sic Idem l. 7. exponens
hunc posteriorem locum, Postquam Hercules migra-
vit e terris, nepotes ejus, timentes insidias eorum
quos avus afflixerat Athenis, sibi primi asylum, hoc
est, templum misericordiæ, collocarunt, unde nullus
posset abduci. Eadem signif. Liv. l. 1. Ecquid non
feminis quoque asylum aperuisset. Similiter ἄσυλος
ἀνδριάς, Statua ad quam confugientibus jus erat
asylia, s. Ad quam confugientes nefas erat abducere:
qualem fuisse Tiberii statuum scribit Philostr. Item
ἄσυλος γῆ affertur ex Eur. (Med. 387.) pro Terra in-
violata et sacrosancta; et ἄσυλος τόπος ex 2 Macc.
4, (33.) pro Locus tutus: [sed leg. est, ἐπεισεν ἐκ
τοῦ ἄσυλου προελθεῖν, delete τόπον.] Synes. Ep. 58.
dicit etiam, Τῆς ἄσυλου τραπέζης ἀποκλείων, A sacro-
sancta mensa excludens, s. Ab inviolata, aut Inspo-
liata. Homines etiam nonnulli ἄσυλοι dicuntur Quos
spoliare nefas est, Qui non nisi per summum scelus
spoliantur aut violantur, Inviolabiles: ut sunt sacro-
sancti homines, qui violari sine piaculo non pos-
sunt: quales Tribuni plebis erant ap. Romanos,
et caduceatores. Philo de Mundo, loquens de bo-
nis angelis, Πρεσβευτὰς τινὰς ἀνθρώπων πρὸς Θεόν,
καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἱεροὺς καὶ ἄσύλους φύλα-
κας, Sacrosanctos et non sine expiabili scelere vio-
labiles excubitores. ["Ἄσυλος, D'Arnaud Var.
Conj. 95. ad Diod. S. 1, 235. Herodes 14. Eur.
Helen. 61. (1603.) Boiss. Philostr. 603. Dionys. H.
2, 1247. 3, 1410. Sic leg. ap. Boiss. in Philostr.
430. Τὰ ἄσυλα, Toup. Opusc. 1, 74." Schæf. Mss.]
UNDE Ἀσυλάρχης, ὁ, Inviolabilis et sacer magistra-
tus, quales erant Tribuni, i. q. ἄσυλος ἀρχὼν, Quem
spoliare aut violare nefas est, Dionys. H. 7, [45. p.
1410. "Falsa lectio pro ἄσυχλον ἀρχῆς." Schn. Lex.]
ITEM Ἀσυλαῖος θεὸς, Deus asyli, e Plut. Rom. 40. μετὰ

Edit. "Ἐπειτα τῆς πόλεως τὴν πρώτην ἵδρυσιν λαμβανού- A
σης, ἱερὸν τι φύξιμον τοῖς ἀφισταμένοις κατασκευάσαντες, δ Θεοῦ Ἀσυλαίου προσηγόρευον, ἐδέχοντο πάντας, οὔτε δεσπόταις δούλον, οὔτε θῆτα χρήταις, οὔτ' ἄρχουσιν ἀνδροφόνον ἐκδιδόντες, ἀλλὰ μαντεύματι πυθοχρήστῳ πᾶσι βεβαιούν τὴν ἀσυλίαν φάσκοντες. Itidem Dionys. H. p. 66. tradit Romulum, ad augendam incolis urbem, Ἱερὸν ἀνιέναι ἀσυλον ἱκέταις, καὶ ναὸν ἐπὶ τούτῳ κατασκευάσασθαι, καὶ τοῖς καταφεύγουσιν εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν ἱκέταις τοῦ μηδὲν κακὸν ὑπ' ἐχθρῶν παθεῖν ἐγγυητὴν γενέσθαι, idque ad alliciendos e vicinis urbibus agrisque habitatores Romæ nondum populosæ. Et Liv. 1. Ne vana urbis magnitudo esset, adjiciendæ multitudinis causa, locum, qui nunc septus densis sentibus inter duos locos est, asylum aperit: eo e finitimis populis turba omnis, sine discrimine liber an servus esset, avida novarum rerum perfugit. Unde patet quid Ἀσυλαίου Θεοῦ nomine intelligatur. Ἀσυλεῖ, Tuto, Ita ut tutus sis a prædatoribus, Sine spoliationis periculo; etiam Ita ut abduci nequeas nec nisi per summum scelus et nefas violari. ["A. καὶ ἀσπονδεῖ, Chandler. Inscr. p. 24. 26." Schn. Lex.] Ἀσυλία, ἡ, Jus illud: sc. ut aliquis tutus sit, nec nisi per summum scelus ac nefas violari possit, cum ad asylum aliquod confugerit. Exemplum hujus signif. vide paulo ante in l. quodam Plut. in Ἀσυλαῖος c. At Philo V. M. 3. dicit, Γυναῖκί δ' ἡ φύσις ἀσυλίαν τῶν τοιούτων ἀγωνισμάτων παρέχουσα, pro Cum ejusmodi certaminum vacationem dedisset, Turn. ["Wessel. ad Herod. 25. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 625.]

Ἱερόσυλος, Qui fana spoliatur s. res sacras compilat. Vide Ἱερὸς cum suis derivatis. Νεκροσυλία, ἡ, Mortuorum spoliatio, Cum defuncti exuuntur. Qua de re vide in Συλάω. Itidem Νεκρόσυλος dici posset Defunctorum spoliator, Qui mortuorum cadavera vestimentis armisque suis exuit et spoliatur.

Συλάω, Spolio, Deprædor, Depeculor, Compilo, Il. Z. (71.) Νεκροὺς ἀμπεδίον συλῆσετε τεθνεώτας, Aristot. 1 Rhet. Οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους, Æcon. Τὰ πλοῖα τὰ πλεόντα εἰς τὸν Πόντον ἐσύλῳν, Plato de LL. Συλῶν τὴν πατρίδα, Depeculari et compilare patriam, Cic. Fana depeculari: alibi dicens, Apollonium omni argento spoliasti ac depeculatus es. Itidem συλῶν τοὺς θεοὺς, Depeculari deos, sc. furandis sacris, s. sacrilegio, τῇ ἱεροσυλίᾳ: ut Isocr. Paneg. Τοὺς νεὼς συλῶν, Fana depeculari. Interdum accusativo personæ additur accus. rei, qua aliquis spoliatur: ut ap. Hesiod. Ἀ. (468.) Κύκρον συλῆσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ. Itidem Il. II. (500.) εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλῆσωσι, Xen. Τύραννοι πλεῖστα συλῶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπων. Sic Dem. pass. voce et signif. Συσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, ut videbis in Σύλα. Et Eur. συλᾶσθαι λέκτρα, Spoliari thalamis. Signif. etiam Exuo, Adimo, Detraho, Eripio, sc. more eorum qui spoliant s. deprædantur aliquem, Il. N. (641.) Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῦς αἱματόεντα. Συλῆσας ἐτάροις δίδου, Detracta e corpore arma. Sic H. (77.) Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναηκεῖ χαλκῷ, Τεύχεα συλῆσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νηας. Adde ex Epigr. Ζῶν συλῆσας: nam Eripere s. Adimere alicui vitam dicitur ut Vita spoliare aliquem. Alicubi non tam reddas Adimo, Detraho, quam Furor. Rursum Il. Δ. ἐσύλα τόξον, ibid. ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, de Pandaro, 105. 116. pro Promebat s. Extrahebat reconditum in theca, Detrahebat s. Demebat pharetræ operculum. || Affertur e Phalar. Epist. συλῶν et pro Violare. ["Act. Traj. 1. p. 94. Toup. Opusc. 1, 451. Jacobs. Exerc. 2, 164. ad Anthol. 1, 410. 9, 411. 10, 258. Eur. Iph. A. 1275. T. 158. Hel. 981. Wakef. Ion. 934. Vales. ad Theodorit. init. Alpheus 3. Pantel. Epigr. Thom. M. 817. Il. E. 71." Schæf. Mss. Pind. II. 12, 28. συλλάσαις κρᾶτα Μεδοίσας.]

Συλέω, i. q. συλάω. Cujus pass. part. ap. Isocr. Nicocl. (9.) Διὰ πόλεμον τὸν γεγεννημένον πανταχοῦ συλουμένων ἡμῶν. ["Lennep. ad Phal. 45. Vales. ad Theodorit. init. Dionys. H. 1, 73. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 406." Schæf. Mss. Chandleri Inscr. n. 150.]

Συλημα, τὸ, a συλάω s. συλέω dici potest, (ut ἱερο-

σύλημα ab ἱεροσυλέω,) et significare i. q. σῦλον, Spolia, Exuviae, Quod spoliando s. exuendo detractum est. Σύλησις, Spoliatio, Depeculatio, Compilatio, i. q. σύλη: ut σύλησις τῶν ἱερῶν, Compilatio et spoliatio fanorum, Cum quis depeculatur fana. ["Ad Thom. M. 127." Schæf. Mss. * Συλῆσιος, Maximus v. 583.] Συλητής, ὁ, Spoliator, Depeculator, Compiler, [Gl. * Συλητήρ, fem. * Συλήτειρα, Eur. Herc. F. 377. * Συλητήριος, unde * Συλητήριον, de quo vide Schn. Lex. * Συλήτωρ, Æsch. Suppl. 934. "Nonn. D. 24, 306." Wakef. Mss. * Συλητὸς, unde] Ἀσύλητος, ὁ, ἡ, i. q. ἀσυλος, Inspoliatus, Qui non nisi per summum scelus et nefas spoliari violari potest, vel, non sine piaculo, Inviolabilis. E Nonno (Jo. 187.) ἀσύλητος πραπίς, pro Mens sancta et inviolata: [cf. 167. Eur. Hel. 456. "Ad Callim. 1. p. 133." Schæf. Mss. * Εὐσύλητος, Cyrill. Alex. in Jo. p. 906.]

Ἀποσυλάω, Dispolio, Deprædor, Depeculor, Depeculando aufero, Spoliando adimo s. eripio, Subduco: qua signif. et συλάω accipitur. Chrys. Ταῦτα δὲ οὐδὲ αὐτὸς ὁ Διάβολος ἀποσυλῆσαι δυνήσεται, Eripere et suffurari hæc poterit. ["Jacobs. ad Anth. 1, 412. 9, 159. Palladas 113." Schæf. Mss. Nicander Θ. 605. Pind. Π. 4, 196. Cassii Probl. 7, 26. * "Ἀποσύλησις, Eumath. 286." Boiss. Mss. * Κατασυλάω, Idem 153.] Περισυλάω, Circumcirca dispolio, Spoliando et depeculando detraho: ut cum latrones aliquem circumcirca spoliant, detrahentes ei vestimenta quibus circumamictus erat, et pecunias. Plato Gorg. Περισυλασθαι πασαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Ab inimicis omnium bonorum facultate spoliari. Sic ap. Lucian. Περισεσυλημένους τοὺς κόλλοπας, de Apolline, e cujus lyra fures circumcirca detraxerant aurea fidium vertibula: [3, 48. "Toup. Opusc. 1, 348. 549." Schæf. Mss. * Ὑποσυλάω, Alex. Trall. 4. p. 231= 68. "Clem. Hom. 2, 22." Kall. Mss. * "Ὑποσυλέω, Scholium 24. in Jo. Climac. c. 28." Boiss. Mss. Euseb. in Hier. ap. Philostr. 429.]

Συλεύω, i. q. συλάω et συλέω, Il. E. (48.) Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσυλεον θεράποντες, Spoliabant, Exuvias detrahebant, interfecto sc., ut alibi dicit νεκροὺς συλῆσαι. Alibi τεύχεα συλεύσειε idem Hom. dicit pro ὅπλα ἀποδύσειν, Arma exuat, detrahat. Synonymum est σκυλεύειν, de quo paulo post. ["Jacobs. Anth. 11, 217. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 406." Schæf. Mss.] "Ἀποσυλεύω, Depeculor, VV. LL. sed per "peram pro ἀποσυλεύω." [* Ἐκσυλεύω, unde * "Ἐκσυλευτής, Expoliator, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 496, 19. Σταυρὸς, οὐρανίων καὶ ἐπιγεῖων σύνδεσμος, καὶ τῶν καταχθονίων ἐκσυλευτής." Seager. Mss.]

[* Συλόω, unde * "Ἀποσυλόμαι, Depeculor, Priscian. 8, 4, 19." Elberling. Mss. Item * Συλωτὸς, unde * "Ἀσύλωτος, Toup. Opusc. 1, 501. Callim. 1. p. 133. Brunck. ad Anal. 103. Wakef. Georg. p. 20." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 145." Kall. Mss.]

¶ Σκύλον, τὸ, i. q. σῦλον, ut docui ex Eust. in Συλαγωγέω, i. e. λάφυρον, Spolium, Præda. Ajunt σκύλα vocari Spolia s. Exuvias quæ mortuis detrahuntur, ut et Hom. συλῆσαι νεκροὺς dicit: λάφυρα autem, Spolia ex hoste vivo; atque ita magis conveniet cum voce Manubiæ, quas dicunt esse Spolia quæ sita de hoste nobili per deditionem. At Non. Manubias esse scribit pecunias e præda vendita; Prædam vero, corpora ipsa rerum quæ capiuntur. Cic. certe dixit, Quod ad quemque pervenit, pervenerit e præda, e manubiis, ex auro coronario. Plut. Symp. 8. Σκύλων Πυθοὶ καὶ ἀκροθινίων καὶ τροπαίων ἀναθέσεις: Juv. (10, 133.) Bellorum exuviae, truncis affixa trophæis Lorica, et fracta de casside buscula pendens, Et curtum temone jugum, victæque triremis Aplustre. Itidemque Æneas ap. Virg. Æn. 11. quercum fulgentia induit arma, Mezenti ducis exuvias, tibi, magne, trophæum Bellipotens; aptat rorantes sanguine cristas, Telaque trunca viri. Et Cic. Jovem ornat e manubiis Carthaginensium. Item σκύλον dicitur Pellis feræ alicui detracta: ut et Lat. Exuvium et Spolium leonis. Callim. ap. Schol. Soph. (Aj. 26.) de pelle leonina, τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύ-

πτηρ Γιγνώμετον νηφετὸν καὶ βελῶν ἔρυμα. ["Eur. Hec. 1004. Valck. Diatr. 164. Callim. 290. ad Diod. S. 1, 65. ad Lucian. 1, 382. Toup. Opusc. 1, 208. 2, 159. ad Xen. Eph. 207. Jacobs. Exerc. 2, 154. Anth. 6, 56. 7, 248. Brück. ad Eur. Hec. 65. Henschk. Anal. 203. Antip. Thess. 55. Kuster. Aristoph. 9. Thom. M. 743. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. Kuster. 10." Schæf. Mss.] DICITUR ET Σκύλος, (τὸ,) eadem signif. in Epigr. itidemque Schol. Aristoph. σκύλος exp. δέρμα. Sic Nicand. A. 270. Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖτον ὀπάζει Δυσλεπὸς κάρυον τὸ καστανὶς ἔτρεφεν αἶα: appellans σκύλος τὸ δέρμα s. τὸ ἔνδυμα, Corium, quo vestitur castaneæ nucis caro. ["Toup. Opusc. 2, 159. Valck. ad Theocr. 256. Callim. 290. Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 93. 248. Kuster. Aristoph. 10." Schæf. Mss. De acceſſu, Spohn. de extr. Odys. parte p. 144. * Σκύλη, T. H. ad Plutum p. 241. 417." Schæf. Mss.]

Σκυλοδέψης, Qui spolia s. exuvias ferarum concinnat, Coriarius, σκυτοδέψης, βυρσοδέψης: σκύλος enim signif. τὸ δέρμα, inquit Schol. Aristoph. B. [Aristoph. Ἑκκλ. 420. Ὀρν. 490.] Apud Eust. 450. 1710. [1880.] LEGITUR ET Σκυλαδέψης, quod ex antiquis Gramm. affert: ITEM Σκυλαδέψος: quod itidem exp. ὁ δέρματα δύνων. Apud Hes. ET Σκυλοδέψιος, ὁ βύρσας βυρσεύων, i. q. βυρσοδέψης. [* Σκυλοδέψος, Cerdo coriarius, Dem. 781. * Σκυλοδέψω, Aristoph. Πλ. 514. * Σκυλοπνίκτης, Tzetz. Ch. 6. p. 108.] Σκυλοφόρος, Qui spolia s. exuvias fert, ampla spolia refert, Victor præda spoliisque potitus, Epigr. Potest significare etiam Qui gestat spoliū s. exuvium feræ alicujus, ut leonis, ursi: præsertim si ei interfecto detraxerit. [Epith. Jovis, Lat. Fere-trius, Dionys. H. 2, 34. * Σκυλοφόρος, Anal. 2, 112. * Σκυλοχαρής, Anthol. 4. p. 472.]

Σκυλαία, ἡ, i. q. σκύλον. Hes. enim σκυλαίης exp. τὰ σκύλα καὶ λάφυρα: addens tamen, ab aliis exponi πανοπλίας. [Sed cf. Σκυλεία.]

Σκυλάω, i. q. συλάω, Spolio, Exuo, Depeculor. ["Jacobs. Exerc. 2, 164. Wakef. S. Cr. 2, 24." Schæf. Mss. Epigr. Cyzicen. 13. σκυλῶν τὰν θεῶν. * Σκυλήτηρ, unde * Σκυλήτήριος, e quo per contr.] UNDE Σκυλήτρια, ἡ, Spoliatrix, Deprædatrix, Compilatrix, Eust. 1072. [Lycophr. 853., ubi Schol. exp. * σκυλατική. * Κατασκυλάω, Clem. Alex. 248." Kall. Mss.]

Σκυλεύω, i. q. σκυλάω, ut συλεύω i. q. συλάω, Plut. Fabio, "Ὅσους ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυλεύσας ἀνεχώρησε: (cf. Eund. in Marcello 24.) Itidem Thuc. (5, 74.) p. 189. Τὸν νεκρὸν ἐσκύλευον, Schol. ἀπεγυμνουν, Armis et vestimentis nudabant. Et Aristot. Rhet. 3. Οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, Qui mortuos spoliant. Schol. Soph. (Aj. 26.) p. 3. dicit etiam σκυλεύειν τοὺς λέοντας, pro Interfectis leonibus pelles detrachere: et hoc esse, quod Hom. dicit, κατ' οὖρεα θήρας ἐναίρειν: quemadmodum σκύλα quoque et ἔναιρα idem significant. Interdum viventes quoque dicuntur σκυλεύεσθαι, cum vestimentis armisque spoliantur s. nudantur, Dem. pro Cor. Τῶν στρατιωτῶν τινῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκυλευθέντων, ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθόπισαν τοὺς νεανίσκους. Item Spoliando detraho, Exuo: itidem ut συλεύω et συλάω. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 12.) p. 278. Τὰ μὲν ὅπλα λαβὼν, τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, Nulli civium tunicam detrachere. ["Wessel. ad Herod. 41. Kuster. Aristoph. 9. Jacobs. Anth. 11, 217." Schæf. Mss. Nicander Θ. 379. Δέρματος ἐσκύλευσαν.] Σκυλευμα, τὸ, i. q. σκύλον, ut συλήμα i. q. σύλον: unde ap. Eur. Phœn. (864.) σκυλεύματα, Spolia, Exuviae. ["Cattier. Gazoph. 25." Schæf. Mss. * Σκύλευσις, Spoliatio, Deprædatio, Hebr. Int. sec. Schol. Ed. Rom. Job. 15, 21." Schleusn. Lex. V. T. * Σκυλευτής, Gl. Spoliator, Symm. Ezech. 23, 15. "Chrys. in Ps. 50. T. 1. p. 694, 37. Παῦλος δὲ γεγηρακίως ἦν καὶ πεπολιωμένος, καὶ τὸ μὲν πρότερον σκ. τῶν ἐκκλησιῶν γέγονε." Seager. Mss. * Σκυλευτός, unde * Ἀσκυλευτός, Heliod. p. 3. Dionys. H. 1, 336=4, 2224. * Νεοσκυλευτός, Anal. 1, 497. Diosc. Epigr. 13, 1. * Σκυλεία, Spolium, Præda, 1 Macc. 4, 23. * Ἀνα-

σκυλεύω, unde * Ἀνασκυλευσάς, Steph. Diac. Vit. Stephani Junioris 512." Kall. Mss. * Ἀποσκυλεύω, Schn. Lex. * Κατασκυλεύω, Eumath. 393. Theod. Prodr. 137. "Athan. 1, 804." Kall. Mss. * Ἰταρᾶσκυλεύω, 217. * Συσκυλεύω, Exod. 3, 22. Cod. Oxon.]

[* Σκυλόω, unde ἐσκυλόωσθαι, Hesychio τὸ κακῶς φθαι. "Recte docet. Corrigendum igitur, quod infra legitur, συνεσκολυμένον, συγκεκαλυμμένον, tantundemque in συνεσκυλωμένον, a * Συσκυλόω. Longe aliud est σκολύπτειν, et quæ hinc prodeunt. Σκύλον vero, Pellis, cujus ad integendum et obvelandum frequens usus, itidemque, Hesychio teste, τὸ τῷ καστανίου κάλυμμα." Hemst. * Κατασκυλόω, unde * Κατασκυλώσις, Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 290." Kall. Mss.]

* ΣΚΥΛΛΩ, Vexo, Molestus sum, Molestiam facio. "hibeo, Negotium facesso; item Fatigo, Herod. (7, 3.) Σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Apud Eund. (4, 13.) "est Fatigare, Σὺν ἱππεύσιν ὀλίγοις πορεύεσθαι ἵνα μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλη. At vero ap. Marc. et Luc., quos eodem verbo in eadem re narranda usos "esse observandum est, hunc c. 8, (49.) illud c. 5, (35.) Σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel "Vexare, vel Fatigare. Utitur idem Lucas et pass. "voce Σκύλλομαι, in imperativo, 7, (6.) Κεῖν σκύλλου: ubi aptius redditur verbo Fatigari. "Vexari: licet non magno discrimine. Per se certe ac si diceretur, Ne hunc laborem suscipere, "Non dubito autem quin ad h. l. respiciendū, dictum "sit σκυλῆναι πρὸς με, pro Usque ad me fatigari, "Veniendi ad me laborem suscipere. Afferitur quoque ex Agabari Epist. ap. Euseb. Pr. E. 1.: "Ἰστο Hist. Eccl. 1, 13. Adde Const. Porph. de Imag. E. dess. 79." Boiss. Mss. Σκύλλω, Gl. Fatigo, Vexo, Jacio: Σκύλλομαι Jactor: Σκυλεύς Jactator, Vexatus. "Ruhnk. Ep. Cr. 73. Irmisch. ad Herod. p. 1071. Jacobs. Exerc. 2, 165. Anth. 6, 77. 11. 130. Wakef. S. Cr. 2, 23. Lucian. 2, 346. Bp. Hom. 6, 155." Schæf. Mss. Laoero, Æsch. Pæ. 577. Σκύλλειν, Hesychio τὸ τοῖς ὄντι σπῆν: Ἐσσυλάω, Eid. διεσπάσασθαι. Σκύλαιο, Scholiastæ ἐξήρουν, Nicander A. 412.] "Σκυλμός, Vexatio," ["Jacobs. Anth. 7, 332. Heyn. Hom. 6, 155. ad Timæi Lex. 115. Ruhnk. Ep. Cr. 73." Schæf. Mss. "Strepitus et festinatio, Schol. Il. P. 64. Consternatio, Manetho 4, 364." Wakef. Mss. Artemid. 2, 30. Φροντίδας καὶ σκυλμούς, 31. Σκ. καὶ ἀηδίας.] "At Σκύλλομαι κόμην, "Laniatus comæ, Epigr." ["Jacobs. Anth. 9, 213. Ruhnk. Ep. Cr. 73." Schæf. Mss. * Σκυλῶσι, Hesychio θυμός, σάλος, ταραχή, "Molestia, Athan. 2, 548. Metaphr." Kall. Mss. * Σκυλτός, unde * Ἀσκυλτός, Gl. Infatigabilis. "Auctor Constit. Apoll. de capillis et capite, cujus coma resecta aut vellata, concepta, disjecta non est, ut in conficiendis amantium." Lex. Hederici, Lipsiæ 1796.] "Ἀσκυλτός, idem sonat quod δίχα τοῦ σκυλεύεσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι, s. ἀσалеύτως, ἀσπαράκτως: ut ap. Euseb. Hist. Eccl. 4. (p. 133.) Polycarpus ministris carnificis dicit, "Ἀφετέ με οὕτως ὁ γὰρ δίδωσι ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χάρις τῆς ὑμετέρας ἐκ τῶν ἡλίων ἀσφαλείας ἀσκυλῶς ἐπιμεῖναι τῇ ψυχῇ." ["Εὐσκυλτός, Gl. Agilis, Mobilis. "Const. Apost. 2, 3, 15. 19. et alibi, Porphy. ap. Rutgers. Var. Lectt. 513." Kall. Mss. "Is. Porphy. in Allat. Exc. p. 310." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 131. 396." Elberling. Mss. * Πολύσκυλτος, Curarum et ærummarum plenus, Pseudo-Chrys. Sermon. 102. T. 7. p. 554, 20. "Ὅταν τὸ εὐδαιμόνητον τῆς ζωῆς ἐννοήσῃ, καὶ τοῦ ἐναιτοῦ τὸν ἐπινεύοντα κύκλον, καὶ τὴν πολυσύνθετον τῶν ἀνθρώπων διαγωγὴν." Seager. Mss. * Ἀνάσχυλλω, unde * Κατασχύλλω, Æsop. Fab. 293=272. * Ἀποσχύλλω, unde ἀποσχύλαιο, Scholiastæ ἐκδεῖραι, Nicander Θ. 690. * Διασχύλλω, Pallad. V. Chrys. 42." Boiss. Mss. * Κατασχύλλω, Clem. Alex. 290.] "Κοσχυλμάτια, Coriorum et pellium minuta præsegmina: Suidæ τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, ut et Hesychio τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, et Schol. Aristoph. τὰ περιτὰ τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καταγμάτων. Metaphorice s. abusive

“Aristoph. Ἰσπ. (49.) “Ἡκαλλ’, ἐθάπεν’, ἐκολάκευ’,
 “ἐξῆπάγα, Κοσκυλματίοις ἀκροῖσαι τοιαυτὴ λέγων, pro
 “εὐτελέσει * ῥηματιδίοις, s. λογαρίοις εὐτελέσει in mo-
 “dum τῶν κοσκυλματίων.” [Vide Schn. Lex.]

ΣΥΝ, pro quo Attici dicunt *Ἐν*, Cum, Una cum. Hæc præp. *Σύν* solo dat. jungitur, ut Cum ap. Latinos ablativo. In Prov. *Σύν τῷ κυνί, καὶ τὸν ἱμάντα*, Una cum cane lorum quoque. Apud Hom. frequens βῆναι, s. νέεσθαι aut φεύγειν *σύν νηυσί*: de quo usu dicitur et postea. H. Δ. 162. *σύν τε μεγάλας ἀπέτισαν* *Σύν ἀφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ πεκέεσσι*, Herodian. 3, (7, 12.) Τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος *σύν νεράφῳ στρατῷ*, Cum recentibus s. novis copiis. *Σύν τινι εἶναι*, pro eo quod Lat. dicunt Facere cum aliquo, Stare a partibus alicujus, Favere alicui, Juvare aliquem. Xen. Ἑλλ. 3, (1, 15.) *Σύν τοῖς Ἑλλήσι μάλλον ἢ πρὶν τῷ βαρβάρῳ εἶναι*: K. Π. 7, (5, 26.) Τοὺς μὲν *σύν θεοῖς οἶεσθαι χορὴν σὺν ἡμῖν εἶσεσθαι*, Nobiscum *θεοῖς, Nobis opitulaturos*: Σ. (6, 10.) Ἐξέπεσαν αἱ ψῆφαι, καὶ ἐγένοντο πάσαι *σύν Κριτοβοῦλῳ*, Jacta fors Critobulo favit. *Σύν θεῷ*, Deo juvante: ut *σύν θεοῖς*, Diis juvantibus, ut Cic. loquitur: quo sensu Virg. Ventis et diis secundis agmen agens: cui contrarium est Adversis diis, ap. Juven., ut et Ovid. dicit, adverso movimus ista deo, et Iratis diis, ut *σύν*. Diis meis iratissimis. Il. Γ. (439.) *ἐνίκησεν σὺν Ἀθηνῇ*, Minerva juvante vicit, Od. (T. 2.) *Μνηστήραςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων*, de Ulysse, cui Minerva auxiliabatur quicquid conaretur: quomobrem N. (390.) Idem dicit, Καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνέστησι μαχοίμην *Σύν σοί, πότνια θεά*, Te juvante. Quibus in Il. non additur quidem dat. *θεῷ*, sed subauditur: additur autem in sequentibus, omisso nomine proprio. Soph. Aj. (779.) *τάχ’ ἂν Γενοίμεθ’ αὐτοῦ ἔνθ’ ὅθ’ ὁ σωτήριον*, i. e. μετὰ τῆς βοήθειας τοῦ θεοῦ, Dei auxilio, ope, Deo juvante, vel etiam Dei beneficio: quod in N. T. dicitur *διὰ τῆς χάριτος Θεοῦ*: ut et ap. Xen. (Ec. 11, 20.) accipitur, Ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοκοῦν *σύν θεοῖς ὁρῶμεν*. Ambigüe autem ludebat Stratonice Citharædus, cum cuidam interroganti quot haberet discipulos, respondit, *σύν τοῖς θεοῖς, δώδεκα*: nec enim volebat dicere se Dei beneficio habere discipulos duodecim; sed, habere se duodecim discipulos una cum diis: i. e., Esse discipulos duodecim numero, si dii quoque, quorum simulacra stabant ἐν τῷ διδασκαλείῳ, in hoc numero comprehenderentur: erant enim ibi novem Musarum statuæ, et una Apollinis. Huic *σύν θεῷ* respondere ajunt, quod Terent. Adelph. dixit, Est, diis gratia, unde hæc fiant. Itidem accipi potest in h. l. ejusd. Xen. K. Π. 5, (5, 7.) Νίκης γενομένης *σύν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας*, Cum nos Dei beneficio victoriam obtinuerimus. Nisi malis, Deo juvante, Dei auxilio. Vel etiam, Deo ita volente: ut accipitur in Proverbiali hoc ænario, *Ἐν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται*: quem Erasmus sic vertit, Deo volente quisque ridet atque æt. Alioqui *σύν θεῷ* redditur etiam Deo benevolente, propitio, favente. Thuc. 1. *Ἐν τοῖς θεοῖς ἐπιτῶμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικούντας*, Diis benevolentibus et secundis invadamus eos qui injuriis nos lacessiverunt. Quæ verba sic etiam resolvere queas, Invadamus eos qui nobis injuriam intulerunt, prius deos precati ut nobis adsint et adversarios nostros nobiscum debellant. Qualis resolutio et in sequentibus exemplis locum habet. Synes. Ep. 143. Μεθ’ ἂς *σύν Θεῷ ὁδοῦ ἵκομαι*, Iter ingrediar Deo volente, Iter ingrediar, et precabor Deum ut id ipsum meum iter prosperet. Sic et alibi: Epist. 126. Καὶ ἄγνᾳ σκευῇ προευνρεπίζομαι, *σύν Θεῷ* δὲ εἶην ἐπιβαλλόμενος, Faxit autem Deus ut prospere id aggrediar. Aliquando additur δέ, et est parentheticόν, præsertim cum sequitur εἰπεῖν, aut εἰρήσεται, vel εἰρήσθω. Synes. Ep. 132. Κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, (*σύν Θεῷ δ’ εἰρήσθω*), θαρρῶ, Cum bona Dei venia dictum sit, Absit verbo invidia. Volunt enim deprecandæ invidiæ causa παρεμβεβλήσθαι, sicut cum dicitur *σύν δ’ Ἀδραστέῳ λέγω*: item, ἀπείη δ’ ἡ Ἀδράστεια, s. φθόνος ἀπέστω. Sic ap. Aristoph. Πλ. (115.) Οἶμαι γάρ, οἶμαι, (*ἔνθ’ ὅθ’ εἰρήσεται*), Ταύτης ἀπαλλάξαι σε τῆς οφθαλμίας. Quod

perinde esse putō ac si quis ita loqueretur, Hoc autem ita dicitur a me, ut interim Deum mihi optem propitium, vel sperem. Vel, Quod tamen absque numinis ope, s. favore, absit ut sperare amsim, vel mihi palligeri. At quidam exp. Faxit Deus ut eveniat quod dico. Plato itidem parenthesis usque usurpat *σύν θεῷ εἰπεῖν*, omisso δέ. sed ita tamen ut illud εἰπεῖν supervacuum sit: ut in Epist. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ (*σύν θεῷ εἰπεῖν*) ῥᾶδιον ἔσται, Facile erit, Deo juvante. Vel etiam, Modo Deus non advesetur. Idem hoc ipsum *σύν θεῷ εἰπεῖν* posuit pro eo quod hodie dicimus, Dei beneficio, Deo bene ver-tente. Itidem in Epist. Τὰ μὲν ὅν ἐἰς τὸ παρὸν, *σύν θεῷ εἰπεῖν*, ἔχει καλῶς, Ea autem in præsentia, Dei quidem beneficio, bene se habent. Ex Herod. autem affertur de Cræso, *Σύν θεῷ εἰρημένον*, pro Quod divino instinctu dictum est. *Σύν νόμῳ*, Secundum leges. Quo genere loquendi utitur Plato de LL. necnon Xen., qui dicit (K. Π. 1, 3, 14.) *Σύν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι*, Secundum legem judicium ferre, i. e. Ita ut leges jubent, non contra leges. Item *σύν τῷ χρόνῳ*, Progressu temporis. Gallice eod. plane modo dicimus Avec le temps. Sonant enim hæc, Cum tempore. Alicubi *σύν*, veluti supervacanea, non redditur Lat. præpositione Cum: ut in l. illo quem supra ex Hom. citavi, *σύν μεγάλῳ ἀπέτισαν*, Magno suo malo pœnas luerunt: quemadmodum et ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 9.) *Σύν τῷ σὺ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιῆσθαι*, Tuo commodo pœnas sumere, Ad tuum commodum pœnas exigere, Pœnas exigere prout tibi expedit. Quibus additur et hoc Thuc. (1, 84.) *ἔνθ’ ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν*, Laude incitare. Alicubi contra omissum subauditur, Thuc. 4, (78.) p. 147. Πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὀπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Ὀρέκης, Cum mille et septingentis militibus armatis. Et (83.) p. 148. Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασιδίου, Cum exercitu. Observavi autem et in nonnullis Scriptorum Latinorum Il. omisam itidem præp. Cum, nisi me memoria fallit. Sunt qui huic loquendi generi addant et hoc Thuc. 4, (75.) p. 146. Δέκα ναυσὶν ἐς τὸν πόντον ἐσεπεπλεύκει: quoniam sc. Hom. frequentissime dicit *σύν νηυσί*, ut Il. B. 74. φεύγειν *σύν νηυσί*: 140. Φεύγωμεν *σύν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίην*: 236. Οἶκα δὲ περ *σύν νηυσὶ νέμεθα*. Sed his in Il. *σύν* accipiunt pro ἐν, In. At præp. *σύν* omisæ ante αὐτῷ vel αὐτοῖς, ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 19.) Ἦκειν ἐἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις, exempla habes supra in Αὐτοῖς.

Σύν interdum absolute et sine casu ponitur adverbialiter, adjuncto δέ aut καί, pro Pariter, Una, Simul, Simul et, Pariter et, Nicand. Θ. 8. κακὸν ἔργον φαλάγγια, *σύν καὶ ἀνίγρους Ἐρήστῳς ἐχῆας τε*. Itidem et Πρὸς δέ usurpatur, ut videre poteris in Στύπη.

Σύν in compositione quoque, Communionis signif. habens, accipitur pro Simul, Una, Pariter, Communiter: ut in σύσσιτος, συστράτηγος, et similibus aliis. Aliquando signif. Contractionem s. Coitionem leniter s. sensim procedentem: ut in σύνοξος, quo significatur Qui sensim in mucronem coit, Sensim in mucronem desinens, itidem et in σύστομος, ac similibus. Interdum adjuvat vim verbi, gratiamque addit: ut in συντελῶ, Ad consummationem conféro. Nonnunquam vacat, et ornatus causa additum est, ut in συμπαιδεύω: quemadmodum et Lat. Con vacat in Condocefacio, Commemini. Porro ultima hujus præp. litera ν in compositione aliquando vertitur in γ, sequente alio γ, vel κ aut χ, ut in συγγάλακτος, συγκαθέδρος, συγχωρέω: aliquando in λ, sequente alio λ, ut in συλλαμβάνω: aliquando in μ, ut ante β, μ, π, φ, veluti in συμβαίνω, σύμμετρος, συμπάσχω, συμφύω: aliquando in ρ, ut ante ρ, velut in συνράπτω: interdum in σ, ut sequente s cum vocali, velut in σύσσωμος, σύσσιτος: interdum omittitur, sequente ζ, σκ, σπ, στ, σφ, σχ, ut in σύζυγος, σύσκηνος, σύσπασσις, σύστημα, συσφίγγω, συσχολεύω. At immutatum permanet sequente quæto vocali aut diphthongo, inter sequente δ, θ, ν, τ.

[“*Σύν*, Munck. ad Anton. Lib. 281. Verh., ad Il. B. 293. A. 49. Pro καί, ut ratio verbi pluralis reddatur, Rubnk. ad H. in C. 499. ad Herod. 637.: sic

ἀμα. Markl. Iph. p. 226. Pro els, Abresch. Lectt. Aristæ. 71. Pro ἐν, Heyn. Hom. 6, 289. Abund., ad Anton. Lib. 92. Verh., cf. ad Il. Θ. 530. Markl. Suppl. 1118. Heyn. Hom. 4, 588. Subaud., v. gr. ἤλθον ἰκεσίᾳ χειρὶ, Musgr. Phœn. p. 221. Herod. 441. 520. 627. Diod. S. 1, 291. 295. 305. Brunck. Œd. T. 1136. Wakef. Herc. F. 794. 1005. Alciph. 180. Valck. Hipp. p. 289.: ἰδρῶντι τῷ ἵππῳ, Xen. K. Π. 79., ubi v. Zeun., ad Charit. 698. Omissum in αὐτῷ, αὐτοῖς, Bentr. Ep. ad Hemst. 107. Toup. Opusc. 1, 525. 2, 277. Append. in Theocr. p. 24. Harles. 344. Bergler. ad Alciph. 13. 346. 352. Pierson. Veris. 40. ad Charit. 242. 680. ad Herod. 126. 130. 219. 248. 481. 529. Xen. K. Π. 307. Il. Θ. 24. ad Lucian. 1, 92. 341. 499. 528. 536. 2, 96. Dial. p. 45. 79. 90. Gronov. ad Ælian. H. A. 983. Batrach. 159. Ilgen. ad Hymn. 235. Wakef. Trach. 1015. Herc. F. 935. 1309. S. Cr. 4, 55. Abresch. Æsch. 2, 124. Jacobs. Anim. 316. Anth. 2, 263. 6, 182. 7, 182. 8, 263. 9, 352. 453. 10, 22. 11, 159. Eur. Iph. A. 534. Tro. 986. Ion. 32. Suppl. 927. Bacch. 934. 1121. Brunck. ad 921. Cycl. 701. Med. 165. Or. 1537. Aj. 27. Samius 2. Aristoph. Ἰππ. 849. Kuster. p. 104. ad Diod. S. 2, 311. 400. 415. 468. ad Dionys. H. 1, 319. Heyn. Hom. 5, 417. 654. Boiss. Philostr. 412. (Jacobs. Anth. 7, 324. an αὐταῖς Χάρισι?) An articulus locum habeat, ad Diod. S. 2, 589. ad Herod. 219. Legitur articulus, p. 451. Xen. K. A. 1, 3, 17. Aristoph. Σφ. 1449. cf. Brunck. 1, 176. Σὺν αὐτοῖς τοῖς βραχίλοις, Diod. S. 2, 602. Matth. Gr. Gr. 696. Σὺν absolute, sine dat., Abresch. Lectt. Aristæ. 225. Σὺν τε, absolute, Markl. Suppl. 969. Herc. F. 787. Jacobs. Anth. 12, 220. Σὺν—et ἀν—conf., ad Lucian. 2, 21. Σὺν δακρύοις ἀποχωρεῖν, K. Π. 76. Σὺν Μούσαις, i. e. A Musis amatus, Jacobs. Anth. 6, 142. Σὺν δέ, Markl. Iph. p. 410. Ariston 1. Σύνδυο, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 168. Σὺν οὐδενὶ—δείματι, Paus. 3, 229. Schæf. Mss. “Σὺν omittitur, Eur. Herc. F. 1383. Apoll. Rh. 2, 168. Æsch. Pr. 221. Sic solent Attici, Suid. 1, 389. Per se, ut πρὸς, Orph. Hymn. Præf. v. 27. Σύν ῥα, Quint. Sm. 8, 185. Il. Δ. 447. Σύν γε, 269.” Wakef. Mss. Σύν τε, Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 246. Antecedens σ præp. σὺν sæpe absorpsit, Idem ad Long. 423.]

“ΣΥΡΙΣΚΟΣ, vel Ὑρίσκος, Vas quoddam e vimine “aliave materia contextum, in quod ficus imponebant, Hes.” [et nott. “Pro ἄριχος dicebant et ἄρισχος. Deiu litera transposita * ἄρισχος et * ἄρισκος, pro quo et * ὕρισχος, * ὕρισσος, et σύρισκος dixerunt. Qua de re notavit magnus Casaub. Animadv. iu Athen. 3, 4. (p. 154.) Phrynichus in Appar. Soph. Bibl. Coisl. 468(=Bekk. Anecd. 67.) Ὑρίσχος, ὁ διαφθεῖροντες οἱ ἰδιῶται * βρίσχον καλοῦσι· ἐστὶ δέ * πρόκανόν τι, ἐν ᾧ σὺκα καὶ τὴν ἄλλην ὀψῶραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρονσι, κοφίνῳ ἐμφερές. Hinc Lat. Riscus, quod fere perspexit V. D. ad Hes.” Pierson. ad Mær. 56. Συρίσκος, Gl. Pultorium. * Σύριχος, i. q. συρίσκος, Alexis ap. Athen. 76. Τοὺς τὰ σὺκα ἐκάσποτε ἐν τοῖς συρίσκοις πωλοῦντας. Vide ibi Cas. et Schw.] “Ὑρίς, Sporta: σπυρίς, Suidæ. “Ab Eod. Ὑρίσσοις dicitur esse ἀγγεῖον πλεκτόν, cui “ficus imponuntur. Hes. exp. φoρμός.” [“Ὑρίσσοις, Aristoph. Fr. 274.” Schæf. Mss.] “Ἐρυσσος, Hesychio σπυρίς, κάλαθος, Sportula, Quasillus.”

ΣΥΡΙΣΣΩ SIVE Συρίττω, Sibilo, Sibilum edo; Sibilo ejicio, Exhibilo, sicut Explodo dicitur pro Manuum plausu aliquem ejicio. Dem. (315.) Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσυρίττων: ubi tamen redditur et Sibilabam: (586.) Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. Plut. (6, 681.) Συρίττουσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίοις. Et pass. voce ac signif. ap. Æschin. (64.) Ἠγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, Ita ut et exhibilaretur, Lucian. (1, 49.) Μνησικακῆσω παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ οὐκ ἐτάτα συρίζομαι. Apud Eund. legitur et συρίσαι, ut πλάσαι α πλάττω: nisi potius reponendum συρίζαι: (1, 854.) Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ εἰσι κροτῆσαι ποτε καὶ συ-

ρίσαι, Multi sunt qui plaudant et sibilent, s. expellant et exhibent. [Fut. Συρίσω, Mechan. vett. p. 194.] || Fistulo, Fistula cano, Aristot. de cervia, Κατακλουνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ἀδόντων, Plin. Mulcentur fistula pastoralis et cantu. [Lobeck. Phryn. 192. “Valck. Anim. ad Ammon. 228. 230. ad Lucian. 1, 68. 241. 319. Ilgen. ad Hymn. 430. ad Diod. S. 1, 93. Greg. Cor. 67(=154.) Sibilo ejicio, Exhibilo, Jacobs. Anth. 7, 387. Kuster. Aristoph. 109. Ruhnk. ad Vell. 166. De ventis, Villos. ad Long. 49. Valck. Adonias. p. 385. Συρίσω, Lucian. 1, 36. (2, 806.) * Συρίγμα, Wakef. ad Mær. 3, 56. Villosion. ad Long. 50. 136. T. H. ad Plutum p. 229. Jacobs. Anth. 12, 410.” Schæf. Mss. “Philostr. 101. Clem. Alex. 58.” Kall. Mss. Dionysius de C. VV. 98, 22. “Schol. Theocr. 1, 1.” Boiss. Mss. “Euseb. Hist. Eccl. 10, 4.” Mendham. Mss. Orph. H. 33, 25. Aristoph. A. 553. Eur. Bacch. 950. * Συριγματώδης, Cassii Probl. 82. ἤχος.] Συρίγμος, ὁ, Sibilus, Sonitus ille s. Vox aut Stridor qui sibilando editur, Sonitus ille quo aliquis exhibetur, Plut. (9, 242.) Ἡ γὰρ ἐκπρωσις οὐ φέρει συριγμὸν, ἀλλὰ χλευασμόν. Dicitur et συριγμός τῶν ὄτων, cum lutu sibilus quidam auditur in auribus, Tinnitus, sonitus aurium, Diosc. 1. Et 2, 96. de felle, Πρὸς συριγμούς, sc. τῶν ὄτων, s. τοὺς ἐν ὧσι, Ad sibilos aurium, Ruell.: 101. dicit Ἡχους τοὺς ἐν ὧσι. Elephantibus etiam tribuitur συριγμός, quod interper. Barritus, Arrian. (5, 17, 12.) Ὡς δὲ καματῶν θηρία καὶ οὐκ ἐτι αὐτοῖς ἐρρωμένα αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίνονται, ἀλλὰ συριγμῷ μόνον διαχρώμενα, ὥστε αἱ πρῶται κρουόμεναι νῆες, Tantum barrierantes et rudentes. Sed magis proprie homini tribuitur, item et serpentibus. Aristot. “Ὅσα μὲν ὠτόκα ἐστίν, ἀφ’ ἧς φωνὴν, ἀσθενῆ μέντοι καὶ τὰ μὲν, συριγμόν, ὥστε οἱ ὀφείλ· τὰ δὲ συριγμόν μικρόν, ὥστε αἱ χελεῖ.” Plin. Ova parientibus sibilus, serpentibus longum, testudini abruptus. [Dionys. H. de C. VV. 156. s. κάλων, 196. Ed. Schæf.: cf. Titmanni Probl. ad Zonaræ Lex. p. xiii. “T. H. ad Plutum p. 229.” Schæf. Mss. “Dio Chrys. 2, 27.” Wakef. Mss. Alex. Trall. 3. p. 171. Xen. Symp. 6, 5. “Clem. Alex. 174.” Kall. Mss.] Συρικτής, Sibilator; Fistulator, Qui fistula canit, ut σαλπικτής, Qui tuba canit, Tubicen. [Lobeck. Phryn. 192. “Ad Charit. 660. Jacobs. Anth. 9, 320. 11, 226. * Συρίκτας, Valck. Adonias. p. 280. ad Rov. p. xxxiv. * Συρικτής, Jacobs. Anth. 7, 58. * Συρικτός, Musgr. Ion. 488.” Schæf. Mss. “Schol. Aristoph. Πλ. 689.” Kall. Mss.] Ἀσύρικτος, ὁ, ἡ, Qui exhibilatus non est, Intactus a sibilo, Cic.

Ἀποσυρίττω, i. q. συρίττω, significans Exhibilo, Sibilis expello s. ejicio. [“Διασυρίττω, * Διασυριγμός, ad Diod. S. 1, 724.” Schæf. Mss. “Διασυριγμός, Exhibilatio, Explosio sibilo facta, cum alios aliorumque opera sibilis consecramur, Diod. S. 14. p. 452, 25. Vox elegans, translata a serpentum συριγμοῖς, quibus propria est. Unde συριγμός θηριώδης φωνὴ dicitur Dionysio de C. VV. p. 13. De nota marginali διασυριγμός vide Wessel. ad h. l.” Munth. Spec. Def. Lex. 507.] Ἐκσυρίττω, [s. Ἐκσυρίτσω,] itidem Exhibilo, Demosth. (449.) Et pass. voce ac signif. ap. Athen. (223.) e Comico quodam, ἐκσυρίττεται, Exhibilatur. [Lucian. 1, 48. “Ad Diod. S. 1, 724. Bergler. ad Alciph. 123. ad Lucian. 1, 241.” Schæf. Mss.] Επισυρίττω, Sibilo ad, Sibilis excipio. Pro Exhibilo, affertur e Dem. Exp. etiam More gruum vociferor. [Cf. Συριστής.] Κατασυρίττω, Sibilum edo, Sibilo, Aristoph. Πλ. (690.) κατασυρίττας [κᾶτα σπ.] ἐγὼ, Ὅδαξ ἐλαβόμεν, ὡς παρείας ὦν ὄφεις. Solet autem serpentes sibilare, patet satis clare e l. Aristot. et Plinii in Συριγμός c.: quemadmodum et ap. Ovid. Cæruleus serpens horrenda sibila misit. Item Exhibilo, ut cum dicitur κατασυρίττειν τινος, quod Cic. Sibilo consecrari aliquem. [“T. H. ad Plutum p. 229. ad Diod. S. 1, 724.” Schæf. Mss. * Ὑποσυρίττω, Aristæ. 2, 4, 1. “Ad Charit. 232. Villos. ad Long. 214.” Schæf. Mss.]

Συρίζω, i. q. συρίττω, Fistula cano, Fistulo, δὲ ἀσχημοσύνην μέλω: ut σαλπίζειν, διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, Schol. Theocr. Pro quo DORICE Συρίσσω, Theocr.

1, (3.) ἀδὺν δὲ καὶ τὴν Συρλόδες, Dulce canis fistula, [sed al. * Συρλόδες.] || Alioqui Συρίζω signif. κατὰ Σύρους λέγω vel φρονῶ, Syre loquor, ago. Exp. etiam, Syrorum more molliculus sum. Tunc autem a Σύρος derivatum est. || Συρίζω signif. etiam Sibilo, itidem ut συρίττω. [Æsch. Pr. 355. S. c. Th. 469. "cf. omnino T. H. ad Plut. 690. (p. 229. 250.)" Boiss. Mss. "Bernard. Rel. 75. Lucian. 1, 68. 319. Bion p. 331. Valck., Wakef. Eum. 427. Fut. ἴσω, Longus p. 27." * Σύρισμα, Villosus. ad Long. 136. Heyn. Hom. 7, 49." Schæf. Mss.] Σύρισμός, i. q. συριγμός, ut συρίσαι i. q. συρίξαι, Sibilus, Stridor, Lucian. (2, 913.) Λόγγη βαρεῖα μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη. ["T. H. ad Plut. p. 229." Schæf. Mss.] "Συριστής, Grus mas, "γέρανος ἄρρηγ", Hes." [Gl. Fistulad. "Συριστής, * Συριστήρ, Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217. * Σύριγξις, Schol. Eur. Or. 144. * Συριγκτής, ad Charit. 660. Jacobs. Anth. 11, 226. Tzetz. Exeg. in Il. 130, 29." Schæf. Mss. Cf. Σαλπικτής.] Ἀποσυρίζω e Luciano pro Sibilo, Exhibilo. Bud. interpr. Sibilum emitto, afferens e Luciano, (4. p. 269.) Τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀποσυρίζω. ["Ilgen. ad Hymn. 430. (H. in Merc. 280.)" Schæf. Mss.] ἘΤ Διασυρίζω, itidem pro Sibilo, Sibilum edo, vel potius pro Exhibilo. E Daniele 4. [Cant. tr. Puer. 26. πνεῦμα διασπρίζον,] Flans spiritus. ["Apoll. Dysc. 58." Schæf. Mss. Apollon. Hist. Mirab. 10. Πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἱκνίων ἐν τῇ πανηγύρει καὶ διασυρίζοντων. * "Ἐκσυρίζω, Exhibilo, Orig. c. Cels. 6. p. 295(= 304.)" Seager. Mss. Dio Cass. 648, 61. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπισυρίζω, Ælian. H. A. 2, 3. 7. Nonn. D. 1, 71. 18, 13. ad Greg. Cor. 874. * "Κατασυρίζω, Pallad. V. Chrys. p. 23." Kall. Mss. Daniel. 11, 26. κατασυριεῖ, Buccina canet, Interpr. Sed v. Schleusn. Lex. V. T. v. Κατασύρω. * Παρασυρίζω, Nonn. D. 1, 521. * Περσυρίζω, Schol. Aristoph. Eip. 7.] Προσυρίζω, Subsibilo, Insufflo, e Polybio [8, 22, 5, 27, 10. 31, 5. ubi al. * Προσσυρίζω. * Ὑποσυρίζω, Leniter strideo, Æsch. Pr. 126. αἰθὴρ δ' ἑλαφραῖς Πτερυγίων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. "De arbore, Villosus. ad Long. 50. Valck. ad Theocr. 1, 1." Schæf. Mss. Hippocr. 1220. 1227.]

At vero NOMEN Σύριγξ, ἰγγος, ἡ, Fistula, et quidem pastoria, proprie, Plut. de Sol. Anim. loquens de cervis, Κηλοῦνται σύριγξιν, quos Aristot. itidem dicit κατακλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾄδόντων: et Plin. Mulceri fistula pastoralis et cantu. Apud eund. Plut. Symp. 7. pastores pecora σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάουσι, Fistulis et buccinis, Xen. Symp. Σειληνοὺς σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας, Aristot. Poet. Ἡ τῶν συρίγγων τέχνη, Il. K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή, Tibiarum et fistularum. Rursum Plut. Artax. Πολλὴ δὲ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν, ὥδῃς τε καὶ ψαλμοῦ, Hesiod. 'A. (278.) Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδήν. Item σύριγξ ἐκ καλάμων, ap. J. Poll., quæ Aristophani dicitur σύριγξ καλαμίνη. Virg. disparibus septem compacta cicutis Fistula, Ovid. dispar septenis fistula cannis. Σύριγξ a Theophr. vocatur etiam Arundo fistularis, H. Pl. 4, 12. Καὶ ὁ μὲν κοῖλος, ὃν καλοῦσι τινες σύριγγα· οὐδὲν γὰρ ἔχει ξύλον καὶ σαρκόσ. Sed fortasse ibi leg. συριγγίαν, ut ap. Diosc. Sic certe Plin. 16, 36. Calamus vero alius, totus concavus, quem Syringian vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. || Σύριγξ vocatur etiam ὁ ἔξωθεν φλοιὸς κασσίας τῆς συριγγίδος, Exterior cassiæ fistularis cortex. Gal. de Antid. 1, 14. τὴν συριγγίδα σφομαζομένην κασσίαν omnibus esse notam ait, et τὸν μὲν ἔξωθεν φλοιὸν, ὃν περ καὶ σύριγγα καλοῦσι, ἰσχυρόν ἔχειν κατ' ὁμήν τε καὶ γεῦσιν, τὸ δ' ἐνδον, ἀσθενέστατον. Ibid. dicit, Andromachi filium nomini κασσία addidisse nomen σύριγξ, et dixisse κασσία σύριγξ, atque postea obtinuisse ap. Pharmacopœos ut sic appellaretur. Ab Actuario quoque vocari σύριγξ τῆς κασσίας dicitur, esseque quam Nic. Myrepsus * κανέλλαν vocat, proxime ad cinamomum accedentem. Vide et Συριγγώδης κασσία. || Pro Fistula alvearis apum dicitur accepisse Greg. Naz. Or. || Curruum rotæ etiam ipsæ σύριγγας habent, i. e. Foramina fistulam imitantia sua cavitare, in quæ axis in-

PARS XXVI.

seritur. Lat. Modiolos appellant, Græci et χοινικίδας et πλήμνας, item χνόας et ὅπας τῶν τροχῶν. J. Poll. Τὸ δὲ κενὸν τοῦ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι, σύριγξ, Eur. (Hipp. 1234.) σύριγγες ἄνω τροχῶν ἐπὶ ἡδῶν, Fistulæ s. Modiolii rotarum subsiliebant. Vocantur et σύριγγες ἀρμάτειοι. || A fistulæ similitudine σύριγξ vocatur etiam ἡ δουροδόκη, Vagina s. Receptaculum hastæ; est enim longum, teres, tenue, concavum, in modum fistulæ. Il. T. 387. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν: Schol. exp. δορατοθήκης. || Σύριγγες vocantur etiam Siphones. Soph. σύριγγας nominavit Venas grandiores colli, quæ ipso collo truncato sanguinem effundunt, sub finem Ajacis, Σύριγγες ἄνω φυῶσι μέλαν μένος. Metaph. esse potest a canalibus, qui et ipsi nominantur a canna, cui vocabulo Canna σύριγξ synonymum est: ut ap. Vitruv. 10, 15. Canaliculi (qui Græce σύριγξ dicitur) longitudo, foraminum xix. Sic enim reponit Turn. pro στρίξ. Quod tamen στρίξ ap. Vitruv. aliis quoque in locis legitur, non semel. || Σύριγξ dicitur etiam illa sive Fistula sive Canalis quo dorsi medulla continetur. J. Poll. Ἡ μὲν τοι διὰ τῶν σπονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. Idem et pulmōni quasdam σύριγγας tribuit, quas esse dicit λεπτὰς ἀποφύσεις, eis δὲ σχίζεται: et alio nomine vocari βράγχια et ἄορτάς. || Item Σύριγξ ap. Medicos dicitur Sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens, cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus tenuis excernitur. Est autem vel cæca, quæ osculum in profundo, sinum ad superficiem habet: vel occulta, quæ et os et sinum obtinet in profundo, ut inter alia tradit Gorr. Vide Gal. 2 ad Gl. item Paul. Ægin., Oribas. Aet. Actuar. Et ap. Latinos Cels. 5, 28. ubi dicit, Nonnunquam autem ex ejusmodi abscessibus et ex aliis ulcerum generibus fistulæ oriuntur. Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso. Vide ibid. plura fistularum genera. Frequenter autem occurrit hæc vox ap. Diosc. Itidem Plut. dicit, (6, 220.) Ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος. || Σύριγγες dicuntur etiam Concavi sub terra meatus, Cavernæ in terra longæ in modum fistulæ s. canalis: Suid. διώρυξ ἐπιμήκης, Fossa oblonga, quæ sub terra ducta est: afferens h. l. Καὶ τοὺτους κελεύει σύριγγα βαθεῖαν ὑπὸ τὸν λόφον τρήσασθαι. Itidem ap. Aristot. de Mundo, Πνεῦμα παρεῳσθὲν εἰς μυχιλοὺς σύριγγας γῆς, Spiritus qui aberrans insinuat se in abstrusos quosdam terræ et cæcos meatus, Bud. || Fibula, Apoll. Rh. 4, (1646.) de Talo, ὑπαὶ δὲ οἱ ἔσκε τένοντος Σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε Λεπτοῦς ὑμῖν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο. ["Longus p. 5. Vill., ad Anton. Lib. 143. Verh., Toup. Opusc. 2, 277. ad Il. T. 387. ad Diod. S. 1, 124. 226. 2, 192. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 127. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. Bergler. ad Alciph. 306. Musgr. Or. 147. Ion. 498. ad Charit. 516. 518. Markl. Iph. p. 145. Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anim. 144. Anth. 7, 353. 11, 177. Heyn. Hom. 5, 131. 7, 692. Vena, ad Charit. 755. Wakef. Eum. 54. Lobeck. Aj. p. 416. I. q. συριγμός, Abresch. Æsch. 2, 86. T. H. ad Plut. p. 229. De rota, Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Hipp. p. 297. ad Theocr. 243. Σ. ἱερὰ, Heyn. Hom. 8, 106." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 189. "Parmenides Fr. 19. Maximi Καταρχ. 169. Polyb. 15, 30. Athen. 205. Ælian. H. A. 6, 43. 16, 15. 16. Ammian. Marcell. 22, 15. Silvestre de Sacy in Magazin Encyclopédique, année 6. no. 24. p. 485." Schn. Lex.]

[* Συριγγότομος, Paul. Æg. 6, 78. σπαθίῳ τῷ συριγγότομῳ.] Συριγγέμβολος, vide Ἐμβολος, T. 1. c. 680.

Πεντεσύριγγος, Quinque fistulas s. Quinque foramina habens: π. ξύλον, Lignum quinque habens foramina, quorum duobus includebantur vinctorum manus, duobus pedes, quinto caput. Aristoph. Ἰππ. (1049.) τῶντονι Δῆσαι σ' ἐκέλευε πεντεσύριγγῳ ξύλῳ, Schol. πέντε ὅπας ἔχοντι, δι' ὧν οἱ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο. Suid. ποδοκάκην vocat. Et ap. Aristot. Rhet. 3, (18.) Polyuctus in ἀποπληκτι-

κὸν quendam Speusippum jactat τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἀγαθὴν ὑπὸ τῆς τύχης, ἐν πεντεσυρίγγῃ νέσθαι δεδεμένον: scommatice κοσφ dicebat pro ἐύλω. At perperam ap. J. Poll. scriptum est πεντεσυρίγκος. ["Πεντεσυρίγγος, Πεντασυρίγγος, ad Mær. 322." Schæf. Mss.]

Συριγγώδης, Fistulosus, Fistularis, Fistulæ figuram gerens: κασσία, ap. Pharmacopœos et Medicos, Cassia fistularis, quæ ab aliis κάλαμος vocatur, i. e. Arundo, s. potius Indica canna. Est autem Arbor magna, juglandis folio, fistulis prælongis ac teretibus, utrimque fastigiatis, colore rubro nigricantibus, duum fere pedum proceritate, nigra intus carne, gustu prædulci, plane medicato, ligneis distinguentibus membranis, ossibus siliquarum, intercursantibus laminis intus caruosis, quas parietinæ discludunt. Ignota fuit Diosc. Plin. et Galeni ætatibus, ut inter alia Gorr. tradit, qui eam ab Actuaria vocari κασσίαν μέλαιναν ait. ["Euseb. Hist. Eccl. 8, 16. ἔλκος." Mendham. Mss. "Etyim. M. 374, 29." Wakef. Mss.]

Συριγγίας, Fistularis: κάλαμος, Fistularis calamus, de quo in Σύριγξ e Theophr. et Plinio. Diosc. 1, 115. de calami s. arundinis generibus, "Ἄλλος δὲ συριγγίας, πολύσαρκος, πυκνογόνατος: vocat hunc Scriptorium calamus.

Συριγγίς, ἴδος, ἡ, itidem Fistularis: κασσία, quæ et συριγγώδης, vide Σύριγξ.

[* Συριγγίτης, ὁ, Gemmæ species, Plin. 37, 10.]

Συρίγγιον, τὸ, Fistulula, i. e. Parva fistula. Plut. (7, 788.) scribit Cato Graccho oratori, τὸν τρόπον ὅντι χαλεπὸν, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, fuisse διηρμοσμένον συρίγγιον, ὃ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἀγούσιν· ὃ ἔχων οἰκέτης, αὐτοῦ λέγοντος ἔπισθεν ἑστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρῶτον. || Item συρίγγιον dicitur Modiolus rotæ, Foramen illud, in quod axis inseritur, et in quo voluitur, τροχοῦ κένωμα, Hes. Itidem et σύριγξ accipitur, ut supra docui. [Gl. Σ. ἐκ καλάμων· Canna: Σ., τὸ ἔλκος. Heyn. Hom. 7, 211." Schæf. Mss.]

Συριγγώ, In fistulam excavari. Unde pass. συριγγούσθαι, In fistulam excavari. In Hippiatr. Εὐχερῶς γὰρ συριγγούται ὁ τόπος. ["Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. Hippocr. 304. "Ἐς τὸ στόμα ἐσυρίγγωσε, 307. Διὰ τοῦ ὁστέου σεσυρίγγωκε. Paul. Æg. 6, 78. "Ὅταν βαθεῖα τυγχάνῃ τὸν σφιγκτήρα σεσυριγγωκυῖα." Αποσυριγγώ, In fistulam converti. Erot. ἀπεσυριγγώθη ap. Hippocr. exp. ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες. Itidem ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν Idem ap. Eund. exp. οἷον ἀποφυσήσασα: [cf. Hippocr. de LL. in Hom. 413.] Ἐκσυριγγώ, Aperio, et pervium reddo, veluti fistulam, cujus extrema reserata sunt. Gal. ap. Hippocr. ἐκσυριγγούται exp. ἀναστομοῦνται. Dicitur autem ἀναστομοῦσθαι vas aliquod aut canalis, cum os ejus aperitur s. reseratur: ap. Medicos, cum venarum et aliorum vasorum ora s. ostia aperiuntur, ut humor, qui in eis continetur, effluere queat. [* Προσυριγγώ, Diod. S. 2, 521. τόπος προσσυριγγωμένος, Locus ante fistulatus, Prius in morem fistulæ cavatus.]

ΣΥΡΩ, ῥω, Traho, Herodian. 1, (13, 11.) Σύροντες τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες· τέλος λεωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν. Itidem 5, (8, 17.) cadavera Antonini et Soæmidis παρέδοσαν σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βανδαίοις, Trahenda per contumeliam dederunt cuivis. Et 7, (7, 6.) Maximini scelus et crudelitatis ministri συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριπτοντο. Itidem ap. Æl. Lamprid. populus continuis acclamationibus jubet Commodi cadaver unco trahi et in cloacas conjici. || Item σύρειν dicitur, qui progreditur et contendit aliquo, quia sc. pedes trahit in progressu ejusmodi, Pisides, Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμον. Q. I. Suid. citans, σύρει exp. τρέχει. Item serpentes corpus suum σύρειν dicuntur, quoniam tractu progrediuntur. || Σύρειν dicuntur etiam Qui rastris stipulas aut scæna aut simile quid in unum acervum contrahunt, item Qui scopis sordes e parietibus detrahunt aut in pavimento converrunt: unde σύρματα. || Extraho,

ut cum aliquis gladium σύρειν dicitur, ἀπὲρ alio synonymo verbo σπάσαι s. σπάσασθαι dicitur, Lat. Educere, Stringere, Evaginare. || Apud Hes. σύρειν dicitur esse etiam συρίπτειν s. συρίζειν, Sibilare, Fistulare, s. Fistula canere. ["Segaar. in Daniel. 69, Plut. Mor. 1, 18. Phryn. Ecl. 80. Lobeck. Ai. p. 384. De vestibis, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 38." Schæf. Mss. "Dilacero, Villosus: Anecd. Gr. 1, 10. Ἐσύρην, Philo J. 1, 123. Dio Chrys. 1, 348. Σύρομαι, med., Repo, Schol. Od. A. 270." Wakef. Mss. Vide Σύρος. Σεσυρμένος πλοῦς, Jambl. V. P. 44. "Act. Apost. 14, 20. ἔσυρον, Trabeas: ἔλκειν est Quomodocunque trahere, σύρειν vero βίαιως ἔλκειν: est epim v. auctum a Σύρ." Valek. Schol. in N. T. 1, 517, "Huc et illud trahendo lacero, Eudocia p. 10. Τὸν Ἀκραίωνα ὑπὸ κυνῶν συρίζουσι: de contractione et contortione singulorum membrorum." Schleusn. Mss. * Συρομένως, Justin. Mart. 154. Ed. Par.]

Σύρμα, τὸ, Quod trahitur, attrahitur. Unde dicitur de veste quadam longa, quam veluti trahunt inter incedendum, qui induti ea sunt: quod vel maxime usuvenit in eo vestis genere, quo nobilissimæ quæque matronas uti, in Gallia præsertim, videamus: vulgo Robe à queue: q. d. Vestis caudatæ. Si autem hæc vera est nominis hujus signif., huc pertinebit Homericum epith. ἑλκεσίπεπλος, Lat. quoque Syrma vocant: ut Martial. Aptasti longum tu quoque syrma tibi. Apud Eund. legitur, Μῦσος nec insano syrmate nostra tumet. Sicut J. Poll. dicit σύρμα esse τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον. || Σύρματα τὰ μίλων dicuntur Sordes s. Purgamenta quæ scopis radulisve e fornacibus detracta sunt, Diosc. 5, 85. de pompholyge, Βαρυντέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὥσπερ ἀπόλοιμά τε καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὔσα: Plin. 34, 13. Spodon nigriorem pondusiosoremque esse, derasam parietibus fornacum. Ubi tamen σύρμα non expressit, sed tantum ἀπόλοιμα. Ruell. sic Purgamentum quoddam quod ab ætænarum officinarum pavimentis et fornacibus everrunt. Ubi nota etiam ἐδαφῶν σύρματα dici, i. e. Sordes et purgamenta quæ rastris aut scopis in pavimento converrunt. Item σύρματα vocantur Stipulæ, Stramina aut Paleæ, quæ rastro corraduntur s. coacervantur. Quo pertinet, quod Heraclitus ap. Aristot. Eth. 10, (5.) dicit, "Ὅρους σύρματα ἂν ἐλέσθαι μάλιστα ἢ χρυσόν: quemadmodum Ἄsopicus quoque γαββαῖος margaritam in fimeto effossam posthabebat grano hordei, quod τῇ σκαλεύσει eruerat. ["Toup. Opusc. 2, 249. Valck. Anim. ad Ammon. 104. Wakef. S. Cr. 3, 57. Thom. M. 301. Philodem. 18. Dionysius 2. Jacobs. Anth. 10, 79." Schæf. Mss. Ptolem. Harmon. 2, 12. Σ. δρακόντων, Phot. v. Ὀλέω." Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Συρμαῖς, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut sarmenta vel simile quid in unum acervum contrahit et colligit: ut Hesychius συρματὶς στρατὶα ἐστὶ ἡ τὰ * συμψήματα καὶ φρύγματα σύρουσα καὶ συλλέγουσα. ["Toup. Emendd. 2, 217." Schæf. Mss. * Συρματῆς, unde fem.] Συρματῆς, ἴδος, ἡ, ut κόπρος, Fimus ὁ ἐκ συρμάτων, Fimus e purgamentis, stipulis, aut stramentis, paleisve, quæ scopis aut rastro coacervata fuere. Gaza interpr. Stipularius fimus. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 8. fin., ubi agit de κόπρον generibus. Et 7, 5. Κόπρον δὲ μάλιστα ἐπαινοῦσι τὴν συρματῆν. [* "Συρματικός, Stephani Schol. in Aristot. Rhet. Cod. Par. 1869." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Συρμαῖς, Tractus, Pisid. 197. Hesiod. 3, 398." Wakef. Mss. "Schol. Jo. Diac. Hesiod. A. 39. (143.) Const. Manass. Chron. p. 48. 78." Boiss. Mss.]

Συρμός, Tractus. Dicitur de Tractu serpentis, qui et ὀλκός vocatur, ab ἔλκω synonymo huic σύρῳ: ap. Plut. Anton. (87.) de aspide. Philo de Mundo συρμόν dixit de Tractu undæ fluctuantis, teste Bud., afferente h. ex eo l. Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτη ἀρπασθεῖσαι κατεπόθησαν: ubi tamen potius est Tractus aquæ qui turbineo vortice circumagitur rotaturque: quemadmodum et συρμός dici potest Cum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyranter quo

refer hoc Nicandri 'A. 256. στόμαχον λοιγῇ συμῇ
'Ριζόθεν ἐλκωθέντα, Schol. τῇ ἔσει καὶ τῇ ὀλεθρίᾳ
καύσει ἐλκωθέντα. In Epigr. legitur et συμῶς χαλα-
σθεῖς, Cum grande quasi tractu quodam decidit. Sic
in iisd. Epigr. συμῶς νιφετῶν: item et συμῶς ἀνέμων.
["Antip. Sid. 106. Jacobs. Anth. 9, 93. 299. 10;
79. Diod. S. 1, 663. Heind. ad Plat. Theæt. 315.
Ruhnk. Ep. Cr. 302." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3,
17. Aristot. Mirab. c. 142. Τοῖς συμῶσι τοῖς γινόμε-
νοις ἐν τοῖς ἀνυπερβλήτοις χειμῶσι.]

"Συρμένεσθαι, Hes. Atticis esse ait ἀδιακρίτως λα-
"κεῖν, et καυχᾶσθαι." ["An pro συρμένεσθαι, a συμ-
μῶς, th. σῶω? unde et Syrma, vēstis. Suid. Συρμός τοῦ
νιφετοῦ ἢ φορά. Quod ad sermonem turbulentum et
incompositum facile transfertur, quando quis ἀδια-
κρίτως λαλεῖ, ἢ καυχᾶται. Cf. Bud. Comm. 375. de
vocibus ἐπισύρειν, et ἐπισσευρμένον." Alberti.]

"Συρμιστήρ, Lignorum venditor, * ξυλοπώλης,
"Hes." ["Proprie sic dici videtur Qui ligna in
sylvis hinc inde corrasa et collecta vendit." Sca-
pula.]

Σύρις, ἢ, Tractio, i. q. ἐλξις s. ἐκφυσις, [Gl. Tra-
ctus, Tractio.]

Σύρις, Tractor. Hesychio χαλινός, i. e. Frænum,
Habea. Puto σύριον dici, ut ῥυτήρα, Habenam s.
Lorum quo equus trahitur retrahiturque, s. modo in
hoc, modo in illud latus flectitur. ["Ad Charit.
778." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 47.] AT VERO
Σύρις in mari dicitur Ubi limum arenamque et saxa
ingentia fluctus trahunt. Sic enim Sallust. B. J.,
Duo sunt sinus prope in extrema Africa, impares
magnitudine, pares tamen natura: quarum proxima
terræ, præalta sunt, cetera, uti sors tulit, alias alta
sunt, alias in tempestate vadosa. Nam ubi mare
magnum esse et sævire cœpit ventis, limum arenam-
que et saxa ingentia fluctus trahunt: ita facies loco-
rum cum ventis simul mutatur: Syrtes ab tractu no-
minatæ. Duæ autem esse feruntur, altera major,
altera minor: de quibus Strabo 363. 364. ubi inter
alia dicit, Ἡ χαλεπότης καὶ αἰτύτης τῆς σύρξεως καὶ τῆς
μικρᾶς, ὅτι πολλοῦ * τεραγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ
τὰς ἀμπότες καὶ τὰς πλημμυρίδας: καὶ συμβαίνει τισὶν
ἐμπιπτεῖν εἰς τὰ βράχια καὶ καθίξειν: σπάνιον δ' εἶναι τὸ
σωζόμενον σκάφος. Similiter Pomp. Mela, Syrti sinum
esse importuosum atque atrocem, et ob vadorum
frequentium breviam, magisque etiam ob alternos mo-
tus pelagi affluentis et refluents, infestum. Et Solin.
Syrtes inaccessas vadosum ac reciprocum mare effi-
cit. Hinc Silius dixit Infidæ litora syrtis, item Nau-
fraga syrtis: et Val. Flacc. Sævæ syrtis; Horat.
Æstuosæ syrtis. Ad etymum allusit Rufus Avienus,
cum dixit, late trahit æquora syrtis, Infidumque rati
pelagus furit. Lucan. 9. scribit naturam, cum primam
mundo figuram daret, syrtis in dubio terræ pelagi-
que reliquisset. Nam neque, inquit, subsedit peni-
tus, quo stagna profundum Acciperet, nec se defendit
ab æquore tellus; Ambigua sed lege loci jacet invia
sedes; Æquora fracta vadis, abruptaque terra pro-
fundo, Et post multa sonant projecti litora fluctus.
Sunt vero et terrestres syrtis in locis arenosis, cum
sc. arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mu-
tant, ita ut nunc aggere sublimia sint: quæ prius valle
residebant, nunc alio in loco profunda vallibus quæ
prius excelsa erant: arenæque agitantur veluti pro-
cellæ, syrtium hanc terrestrem facientes, parvis cum
illa æquorea periculi; nec enim multum interest
undisne an arena quis obruatur. In terris autem
hujusmodi periculum flatus faciunt sævientium ven-
torum, in mari autem solæ terræ; nam si residerent
quæ illic vadosa sunt, nullæ essent syrtis, et e medio
pelago adnavigantes, citra offensam appellerent. Certe
Pomp. Mela l. 1. tradit in Cyrenaica provincia esse
rupem quandam Austro sacram: quæ cum hominum
maru attingitur, illum (fontem) immodicum exurgere,
arenasque quasi marla agentem, sic sævire ut æquor
fluctibus. Cujus Plin. quoque meminit 2, 47. Quin
et Sallustius auctor est, in his locis vento exorto et
arenam humo excitante, haud secus atque in mari
tempestate homines retineri solere. ["Ad Lucian.
1, 498." Schæf. Mss. Hesychio φθορά, καὶ λύμη.

* "Συρίτης, ad Diod. S. 1, 217." Schæf. Mss.]

Συρίτης, Tractus, (q. d. Tractilis,) Qui trahitur, Stra-
bo 3. p. 64 (= 390.) Τὴν δὲ συρίτην βῶλον τῇ ἀργυρίτι
φθορῇ κόπτεσθαι: pag. præced. dicit, Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ με-
ταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, Non solum e me-
tallâ fodiinis eruitur, sed etiam trahitur. I. e. aquæ
s. fluvii trahunt arenam auream; subjicit enim, Κα-
ταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τὴν χρυσίτην
ἄμμον πολλαχού: quemadmodum Pactolus quoque
aureas volvit arenas: [15. p. 115. χαλκὸς σύρεται.]
Et ap. Eust. Συρτοὶ χιτῶνες, οἱ συρόμενοι: ut sunt
ἐσθῆτα. [Θεῖον συρτόν, Strabo 5. p. 377. "Phryn.
Ecl. 102. ad Dionys. H. 3, 1498." Schæf. Mss.
* Πάλισυρτος, Euseb. V. C. 511.] "Πάνσυρτος, af-
fertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens: e Sophr.
"El. (851.) p. 119., ubi Schol. quoque πανσύρτος
"πολλῶν δεινῶν τ' ἀχέων, exp. τῷ πάντα σύροντι τὰ
"κακά, et τῷ μετὰ πάσης ὀρμῆς τῶν κακῶν ὥρμημένῳ."
* Χαμαίσυρτος, Greg. Naz. 2. p. 281.]

Σύρδην, Tractim. Exp. etiam Impetuose, Fundi-
tus; atque ita usurpasæ dicitur Eur. Rheso [58.]

"Ἀσυρὲς, Hesychio ἀκάθαρτον, βδελυρὸν, προπετὲς,
"βλοσυρὸν, θρασὺν, Impurum, Execrabile, Temer-
"arium, Tetrum, Audax. Quomodo accipi potest
"ap. Polyb. 4. p. 65. Ἦν δὲ τις κατ' ἐκείνους τοὺς
"καιροὺς ἄνθρωπος ἀσυρὲς ἐν τῇ Μεσσηνί τῶν ἐξηρμέ-
"των τὸν ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον. Ubi tamen
"quidam accipi putarunt pro Abjectus, Infimæ
"sortis. Sed pro Scelesto aut Temerario positum
"esse patet ex eo quod addit, τῶν ἐξηρμένων τὸν
"ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον: quo significatur, insigni
"eum fuisse improbitate s. audacia, ita ut omnes ho-
"mines ea superaret." ["Toup. Emendd. 2, 523."
Schæf. Mss. LXX. Sirach. 23, 14. Cf. Athen. 221.]
"Πανσυρί," [s. Πασσυρί,] "ap. P. Poll. (9, 143.)
"synonymum τῷ πανδημεῖ et πανσύνδῃ: sed dicit
"esse * ὑπομάρων." [Vide Lobeck. Phryn. 515.]
"Πασσύριον, Hes. scribit Æoles dicere pro πασσυ-
"ρίῳ: subjungens hoc exemplum, Τὸ πασσυρίον
"ἡμῶν ἀπάντων γένος. Affert Idem ET Πασσύριως,
"pro ἄρδην, πανοικί, Funditus, Cum tota domo s.
"familiâ. Videntur ea derivata παρὰ τὸ πᾶν καὶ σύ-
"ρεσθαι, ut sit Omnino et penitus trahendo extir-
"pandoque."

[* Σύρη, Hesychio πλήθος.]

Ἀνασύρω, Sursum traho, retraho: ut mulier ἀνα-
σύρειν vestem dicitur, cum ea sursum retracta, pu-
denda sua revelat: itemque aliquis mulieri eod.
modo vestem ἀνασύρειν, cum ea sublata obscœnas
illas partes detegit: ut ap. Diog. L. p. 90. μετὰ
Edit. Theod. scommate utens ait, Πότερον δὲ τοῦτ'
ἤδει Στίλπον, τὴν Ἀθηναίαν μὴ εἶναι θεόν, ἀλλὰ θεάν;
ἢ ἀνασύρας, αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; quo loco qui-
dam Cod. pro κῆπον scriptum habent κόλον. Qui
accus. videri posset cum part. ἀνασύρας jungi, alio-
qui habente subaud. accus. Hæc ἀνασσευρμένη dicitur
mulier Quæ pudenda reteggit veste sursum retra-
cta, Plut. Ἀνασσευρμένη καὶ ἐπιδέλξασα αὐτῆς τὴν κοι-
λίαν. Item media vocē aliquis ἀνασύρασθαι vestem
dicitur pro ἀνασύραι: ut ap. Diog. L. Diogenes
Cynicus adolescenti cuidam splendide ornato, et
quærenti aliquid, non se prius responsurum dixit,
Εἰ μὴ ἀνασυράμενος δέλξειε πότερον γυνή ἐστὶν ἢ ἀνὴρ.
Et ap. Plut. (7, 18.) Ἀνασυράμενοι τοὺς χιτωνίσκους,
Vestibus sublatis pudendisque retectis. Metaph. Ἀνα-
σύρω signif. Detego quod intus est aut quod latere
et tectum esse decet, ap. Athen. (548.) e Clearcho,
de Anaxarchi vita voluptaria, Γυμνὴ μὲν φνοχόει παι-
δίσκη πρόσηβος, ἢ προκρίθεισα διαφέρειν ὥρα τῶν ἄλλων,
ἀνασύρῃσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμέ-
νων ἀκρασίαν: ac si diceret, Quæ revelandis suis
pudendis eorum incontinentiam indicabat; qui ipsam
tali ministerio destinant. Et Synes. Κωμῶδιαν
ἀνασσευρμένην καὶ πλημμελῆ dixit Propudiosam, nec
a verbis prætextatis et nuptis abinentem, obscœ-
nam et impudentem: præterea vitiosam et incondi-
tam. Ita VV. LL. Vide et Bud. 724. "Ἀνασειρά-
"μεναι τοὺς χιτωνίσκους, VV. LL. e Plut. de Virt.
"Mul. pro Ab inferiore parte tollentes tunicas, i. e.
"Nudantes pudenda. Sed mendosa est ea scriptura,

"et reponendum ἀνασυράμεναι: ab ἀνασύρω, unde
 "et particip. ἀνασεσυρμένος." ["H. Steph. ad
 Dionys. Legat. p. 26. ad Lucian. 2, 322. Toup.
 Opusc. 1, 35. Add. in Theocr. 391. 398. Bibl.
 Crit. 2, 2. p. 103. 'Ανασύρομαι, Wessel. Diss. He-
 rod. 57. Toup. Opusc. 2, 68. Emendd. 2, 502.
 Wakef. S. Cr. 3, 114. ad Diod. S. 1, 78. 96." Schæf.
 Mss. Theophr. Char. 6, 1. Ælian. 12, 14.] 'Ανάσυρ-
 μα, τὸ, Quod sursum retractum est: aut, Sursum
 retrahendo relectum. At Eubulus Comicus per jo-
 cum vocavit Furtivum conceptum. J. Poll. enim (3,
 21.) scribit eum ἀνάσυρμα παρθένον nominasse κατα-
 γέλαιος τὸ λαθριδίων γέννημα. ["Musgr. Ion. 507."
 Schæf. Mss. * 'Ανάσυρτος, Alcæus Diogenis 1, 81.
 ubi perperam vulgo ἀγάσυρτος. * 'Ανασυρτόπολις,
 male pro * ἀνασυρτόπεπλος, Suid. v. Μυσάχνη, Eust.
 Od. X. p. 778. "Toup. Add. in Theocr. 391.
 Opusc. 2, 68." Schæf. Mss. * "Προσανασύρω, Sur-
 sum traho, Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10." Meudham.
 Mss.]

["* 'Αντισύρω, Theod. Prodr. 174." Elberling. B
 Mss.]

'Αποσύρω, Detraho, Diosc. 'Απόσυρον πτερῶ, Penna
 detrahito, Detergito. Bud. quoque ap. Eund. interpr.
 Detraho, Abrado. Unde ἀποσυρεῖς pass. Detractus,
 Abrasus. Idem Bud. ἀποσύρω pro Retraho capi ap.
 Paul. Ægin. testatur. ["Segaar. in Daniel. p. 70.
 Theocr. 22, 105. Alciph. 442. Brunck. Soph. 3,
 501. Kuster. Aristoph. 114. Diod. S. 2, 442." Schæf.
 Mss.] 'Απόσυρμα, τὸ, Id quod detractum s.
 abrasum est. Bud. scribit ἀπόσυρμα ap. Aristot. περὶ
 Θάυμας. 'Ακουσμ. poni pro Pars elisa, Frustum ali-
 cunde abrasum, excussum, evulsum. Exp. etiam
 Locus desquamatus: ap. Gal. Τάχιστα δὲ ἐπουλω-
 θέντος αὐτοῦ τὸ συνεχὲς εὐθὺς ἐπιπολὺ ἀνεδάρη δέρμα,
 καθάπερ ἐξ ἀποσύρματος. Et ap. Diosc. 1, 36. Πρὸς
 ἀποσύρματα καὶ πρὸς ἔλκη πρεσβυτικά, Ad desqua-
 mata et ad ulcera vetusta. Idem alibi itidem, 'Αρμόζον
 πρὸς θλάσματα, ἀποσύρματα, πελώματα. ["Aristoph.
 Fr. 219. Schneid. ad Xen. Pol. 391." Schæf.
 Mss.]

Διασύρω, Distraho, Ægre traho. In Hippiatr.
 "Ὅταν τροχάζων ολισθήσῃ, καὶ πεσὼν διασυρῇ, Cum
 membris distractis agitur ut ranæ innatantes: se-
 quitur enim, Καὶ δὲ λέγουσι βατραχίση. Bud. 726.
 Frequentius διασύρω accipitur pro Lacerare, ea signif.
 qua Liv. dicit, Lacerare famam alicujus, Lacerare
 probris, Cic. Lacerare optimum virum incesto ore,
 Tac. Crebro rumore vulgi lacerari: i. e. Obtrecto,
 Probris et convitiis incesso, Calumnior, vel Elevo.
 Dem. pro Cor. (p. 288.) "Ὅν ἂν συλοιδορούμενος καὶ
 διασύρων καλέσαις Βάταλον. Idem in ead. Or., ali-
 quanto post, συκοφαντεῖν et διασύρειν synonymos po-
 nit: cum enim dixisset, Ἀσχινὶς πολιτείαν et προαί-
 ρεσιν similem esse ταῖς τῶν τοὺς ἐπαινουμένους τότε
 ἄνδρας συκοφαντούντων: subjungit, Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ
 κατ' ἐκείνους ἡσάν τινες τοὺς χρόνους, οἱ διέσυρον τοὺς
 ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγεννημένους ἐπὶ γένον. In
 ead. Or. dicit, Καὶ λόγους τινὰς διασύρει. Item, Τὰ
 χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε. ["Ammon. 37.
 Maii Obs. 2, 77. ad Diod. S. 1, 724. 2, 429. Lu-
 cian. 2, 112." Schæf. Mss. Perf. διασεσύρηκα, Athen.
 247. Dissipo, Polyb. 5, 42, 4. τὴν σύνοδον. "Re-
 prehendo, vel Cum sono reprehensionibus apto ali-
 quid eloqui, et quidem extenuandæ rei causa. Ude
 ei oppositum est τὸ αὐξάνειν. Dionys. de Dem. 54.
 p. 1121. Vide Διασυρμός. Ita Dem. pro Cor. 9. Ἀ-
 σχινὲν dicit διασύρειν τὰ χωρία, cum is in Ctes.
 286. de oppidis contemtim dixerat: "Ὅν οὐδὲ τὰ ὀνόμα-
 τα εἰδωμέν." Ernesti Lex. Rhet. * "Διασύρνω, Anna
 C. 155. ubi f. l. διασύρω." Elberling. Mss.] Διασυρ-
 μός, Distractio. Peculiari autem signif. Figura esse
 dicitur orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa
 significata trahitur: ut, Strepsit anser inter olores:
 pro eo, quod est Ineptus poëta inter doctos. Aquilæ
 Romano (15.) Διασυρμός est Elevatio vel Irrisio: ea
 figura, qua ludentes quæ dicuntur ab adversariis,
 dissolvimus: qualis est ille locus pro Murena in
 Sulpitium. Itidem Jul. Rufin. διασυρμόν fieri scribit,
 Cum rem aliquam aut personam elevamus: ut ap.

A Tull. Sed repente e vestigio ex homine, tanquam ex
 aliquo Circæo poculo, factus est Verres: redit ad se
 atque ad mores suos. Meminit hujus figuræ Lon-
 ginus (34, 2. 38, 5.) dicens eam esse aliquo modo
 ταπεινότητος αὐξήσιν. Διασυρμός dicitur etiam Ob-
 trectatio. ["Valck. Anim. ad Ammon. 210. Thom.
 M. 801. ad Diod. S. 1, 724." Schæf. Mss. Vide
 Διασυριγμός. "Genus scommatis, quo res ver-
 bis justo plus extenuantur. Alexander περὶ Συμ-
 ita definit: οἷαν λέγωμεν ἀξιοπίστως διασύροντες.
 Rectius Phæbammon Schol. περὶ Σχημ. 592. Ad.
 Διασυρμός ἐστίν * εὐτελισμός πραγμάτων ὑπὸ τῶν
 ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρθέντων. Lat. Elevatio s. Ir-
 risio." Ernesti Lex. Rhet. * Διάσυρσις, Clem. Alex.
 Pæd. 1, 9. Δ. ἐστὶ ψόγος διασυρτικός. * "Διασυρ-
 τέον, Aristot. Rhet. ad Alex. 36. p. 214." Kall. Mss.
 * Διασύρτης, Gl. Cavillator, Obtractor, ubi leg. Ob-
 trector.] Διασυρτικός, Aptus ad obtrectandum,
 Factus ad lacerandam alicujus famam probris: ἐπι-
 γράμμα, Obtrectatorium epigramma, Epigramma
 quo famam alicujus laceramus, probris eum inces-
 sentes. Vel etiam, Quo elevamus irridemusque ali-
 quem: ut διασυρμός dicitur Elevatio et irrissio. Epigr.
 [Vide Διάσυρσις. * "Διασυρτικῶς, Schol. Eur. Hec.
 906." Boiss. Mss. * 'Επιδιασύρω, Schol. Aristoph.
 Eip. 201.] "Προδιασύρω, Prior traduco et carpo,
 "Aristot. Rhet. 3. "Υστερον δὲ πρὸς τὰναντίαν ἀπαντῶν
 "λύοντα καὶ προδιασύροντα. Hes. vero προδιασύρας
 "exp. παραβὰς τὰς συνθήκας, Transgressus pacta."
 ["Schol. Aristoph. Πλ. 39." Boiss. Mss.] "Προ-
 διασύρω, Insuper traduco et carpo, Aristoph.
 ["Extenuare argumenta, ap. Aristot. Rhet. 3, 17,
 22." Ernesti Lex. Rhet.]

["* 'Εκσύρω, Anal. 2, 231. Athen. 213. Theod.
 Jud. 5, 21. "Extraho, Sim. Metaphr. Atl. 563." Kall. Mss.]

'Επισύρω, Attraho, Post me traho, Cujus
 exemplum habes in Σύρμα ex J. Poll. Itidem Basil.
 utitur in media voce, sed metaph. dicens, Οὐκ αὖ
 προῖων καὶ πάλιν ἐπανῶν ἐπισύρεται, de quodam qui
 c sibi in comitatu asciverat ἐσμὸν τῶν ἐφεπομένων
 μυρῶν. Ubi sicut aliquis dicitur ἐπισυρεσθαι, qui
 in comitatu post se trahit, ita vicissim illi ἐπισυρῶν-
 νοι dicuntur ἐφέπεσθαι, Sequi illum, s. Eum præeun-
 tem a tergo sequi. In incessu aut cursu ἐπισυρεσθαι
 dicitur Qui pedes velut ægre trahit post se. Xen.
 K. (5, 13.) de lepusculis, Ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισυρεσθαι.
 ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς: quæ verba Bud. 726. sic interpr.
 Ingrediendo toto corpore terram stringunt, et lucu-
 lentiora vestigia imprimunt, Quasi tractim sese
 agunt. Idem Bud. pagina præced., 'Επισύρω interpr.
 Tractim duco, Strictim traho: afferens, ex Hippiatr.
 de equo ægrotante, Καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνχα,
 sicque vertens, Ingreditur ungula non sublata: nam
 ungulas s. pedes non tollunt ægri equi, sed ægre
 post se trahunt. Et hunc, Καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια,
 sic reddens, Erigere posteriores pedes non potest.
 Aristot. itidem H. A. 8. hoc signum τῆς ἵππου ἀρω-
 στίας ponit, cum τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκει ἐπὶ τὰ ἐμ-
 πρόσθια, i. e. Cum posteriora crura languide priora
 d subsequuntur, ut idem Bud. interpr. p. 418. Rursum
 p. 725. Idem affert duos locos, unum e Lysia, alte-
 rum e Dem., quorum ille dicit, (788.) 'Απολογησέσθαι
 ἐπισύροντα τὰ πράγματα, καὶ διακλέποντα τῇ ἀπολο-
 γῇ τὴν κατηγορίαν: hic autem, (496.) "Ἵσως ἐπισύρον-
 tes ἐροῦσιν ὥς κ. τ. λ. Ubi non assentitur Scholiaste
 Demosthenis, ἐπισύροντες exponenti διασύροντες, οἷον
 eis ἔδαφος ἐλκόντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγον-
 tes: sed hisce duobus in ll. ἐπισύροντες significare
 putat, Ambage verborum qua de re agitur implican-
 tes, quasque rem in longum tractim ducentes, Car-
 dinem causæ non attingentes, Judicium mentes alio
 atque alio trahentes, multa commemorando ad rem
 nihil pertinentia. Quod satis intelligendum dari ait
 ex eo, quod διακλέποντα τὴν κατηγορίαν dixit Lysias:
 significans, patronum non recta ad cardinem causæ
 venire et pedem conferre, sed velut ludificari, fru-
 strarique et tergiversari. 'Επισεσυρμένον, inquit ibid.,
 dicitur etiam Male coagmentatum, Dissolutum,
 Laxum et incompactile, et velut hiulcum. Lucian.

(3, 306.) γράμματα ἐπισευρμένα vocat Literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. ["Diog. L. Chilone p. 30, 17. HSt." Seager. Mss.] Ἐπ' ἐπισευρμένως τι ποιεῖν dicitur pro μὴ ἀκριβῶς quasi Tractim et languide. ["Epicteti Manuale c. 38." Seager. Mss.] Signif. etiam Dissolute, Incondite, Incomposite, Remisse, Sensim. Hæc Bud. 726. subjungens h. l. Cic. ex 2 de Orat. Quod tuum principium, dii immortales? qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? sic reddens Græce, Ὅμηλ' ἔκον τό, τε ἐνισχόμενόν σου τοῦ λόγου, καὶ τὸ ἐπισευρμένον; Et hunc, Genus orationis fusum atque tractum, et cum lenitate quadam æquabili profluens. Alibi itidem ab eod. Cic. Tracta et fluens oratio opp. contortæ, τῇ συνεστραμμένη. Certe ἐπισύρεσθαι et συστρέφεσθαι opposita sunt et ipsa. [Schæf. ad Longum 383. "Bergler. Alciph. 214. 331. Toup. Add. in Theocr. 391. Emendd. 2, 502. Supine rem gero, Reisk. ad Dionys. H. 1. p. 602." Schæf. Mss. Lys. 788. M. Anton. 257. (8, 51.) Arrian. Ep. 186. 597. B Ἐπισευρμένως, Hes. v. Σόλοιος." Wakef. Mss. Dem. c. Lept. 110. "Ἐπὶ τοῖνυν ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν. Apud Polyb. 16, 20. ἐπισευρμένον opp. τῷ ἐπαινούμενῳ καὶ ζηλούμενῳ. "Ἐπισευρμένως, Clem. Alex. Q. D. S. 40. p. 958." Kall. Mss. "Bergler. ad Alciph. 214. Schweigh. ad Epictet. 147. Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss.] "Ἐπισευρμένως, Lascivus. Sed in-
"venitur et aliter scriptum hoc particip." Ἐπίσυρμα, τὸ, Id ipsum quod aliquis post se trahit, Vestigium corporis tractim sese agentis, Hippocr. Ep. ad Philop. de draconibus, s. anguibus Æsculapium sequentibus, Ἐπειγόμενοι μακρῷ τῷ ἐπίσυρματι, Xen. K. (9, 18.) de cervo tendiculam trahente, "Ἔσται δὲ ὀλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἀδελός· οἱ τε γὰρ λίθοι ἐσονται κεκινημένοι, τὰ τ' ἐπίσυρματα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν τοῖς ἔργοις. Ubi nota ὀλκὸν et ἐπίσυρμα synonymum poni pro Tractu s. Sulco quem facit τὸ ἐπισυρόμενον ξύλον. [* Ἐπισυρμός, Mora, Polyb. 4, 49, 1. Negligentia, 40, 2, 10. Irrisio, Stob. Ecl. Eth. 222. "Mollis introductio, de luxu, Clem. Alex. 203." Kall. Mss. * "Προσεπισύρω, Insuper attraho, Philo J. 1, 695. 2, 297." Wakef. Mss. * Συνεπισύρω, Nicceph. Blemm. 133.]

Κατασύρω, Detraho, Deorsum traho, Ex alto traho in imum, Alciphron Τὸ πρῶν νεωλκῆθ' ἐν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, Statim in mare detraximus, (ut Hirt. dicit Naves in terram detrahere,) seu, Confestim deduximus in mare scaphulam, quam paulo ante subduxeramus. Idem, Μικρὸν καὶ τοὺς φέλλους ἐδέησε κατασύραι ὑφάλον τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον, Parum abfuit quin rete gravatum pondere ipsos etiam suberes detraheret in mare et submergeret. Et Philo de Mundo, "Ἀπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, Universæ aquæ naturam secum detractam invehit. Itidem, lapis a suo pondere dicitur κατασύρεσθαι e loco arduo in declivem, Greg. Naz. "Ἀεὶ μὲν ἀνωθούμενον, ἀεὶ δὲ κατασύρόμενον, ubi de Sisyphi saxo intelligit. Pulcre et Arethas Comm. in Apoc. 9. dicit voluptates carnales τῷ ἐαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεασθέντας κατασύρειν, Ad inferos detrahere. Sic Greg. Naz. de Judæis, Εἰς Βαβυλῶνα κατασύρέντες ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, Ob sua peccata in Babyloniam pertracti. Quibus adde hoc Lucæ, 12, (58.) Μὴ ποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, Ne te adversarius pertrahat ad iudicem, et quasi obtorto collo trahat, ut Cic. loquitur. Hæc fere e Bud. 726. 727. Idem p. 726. κατασύρω interpr. Populor, Diripio, Vexo; afferens e Polyb. 2. "Ἀδεῶς ἐπέτρεχον καὶ κατέσυρον ταύτας τὰς χώρας: addensque, alibi quoque sæpe sic uti. Addit et Herod. 5, (81.) Κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἑλλης παραλίας πολλοὺς δήμους, ubi per tmesin κατὰ μὲν ἔσυραν pro κατέσυραν. ["Pbalar. p. 62. Wakef. S. Cr. 3, 114. Thom. M. 743. Kuster. Aristoph. 66. Diod. S. 2, 241. Populor, Diripio, Segaar. in Daniel. 69. De navi, Bergler. ad Alciph. p. 6." Schæf. Mss. "Populor, Polyæn. 232." Schæf. Mss. Dionys. p. 296. 919. * Προκατασύρω, Late ante me vasto, Polyb. 4, 10, 8. 4, 19, 9.] "Προκατασύρω, Insuper detraho, Epigr." [Anal. 2, 222.]

[* Μετασύρω, Commuto, Converto, Eust. II. A. p. 25, 8.]

Παρασύρω, i. q. παραφέρω et παρατρέπω, s. παραστρέφω, Præpostere traho, Traho in latus in quod trahere non decet, Perverto, Distorqueo, Greg. Naz. εἰς Ἀθανάσ. de quodam scelerato loquens, Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν: quo sensu Plut. dicit παραστρέφειν τὴν ἀλήθειαν. Idem in Ep. ad Basil. Δέος παρασυρῆναι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, Periculum est ne veritas ab hæreticis pervertatur et depravetur, seu, Ne hæretici perperam et perverse interpretentur verbum veritatis, Bud. Similis locus est hic ejusd. Greg. in Jul. Ὑπὸ τοῦ πιθανωτέρου παρεσύρη, Transversus trahebatur. Sic Idem, Μηδὲ πιθανότητος λόγους παρασυρόμενος, de Eo qui speciosis ac probabilibus argumentis transversus rapitur ac seducitur. Et rursum, Ἀπλότῃ παρασυρόμενον, Propria stoliditate atque imperitia seductum, et in diversum a commoda vita abductum. Et Lucian. (1, 55.) de voluptate loquens, Ὑφ' ἧς δὴ ρεύσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι παρασύρεται, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς τε καὶ ἀρετῇ. Ubi metaphorice hujus verbi usus est: proprius vero ap. Basil. Or. ad Divites, Ὡς περ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὐξήσιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσι, Omnia obstantia, transversa auferunt. Hæc fere Bud. 727. Idem ibid. παρασύρειν ait significare etiam i. q. Abstraho et avello, afferens e Diod. S. in historia Alexandri, Ὡς τε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι, οὐκ ὀλίγων δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι, ubi tamen possit παρασύρεσθαι accipi et pro παραστρέφεσθαι, Perverti et depravari. Bayf. certe, quod Diod. S. 20. dicit, Παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς τάρσους, sic vertit, Inter se remos detererunt. In Hippiatr., inquit Bud. ibid., legimus de equo torminoso, Παρασύρεται τὴν κοιλίαν τῷ ἐδάφει, Ventrem humi apprimat distorquendo. Hes. παρασύρει exp. non solum παρατρέπει, sed etiam χαννοῖ. ["Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 88. Ruhn. Ep. Cr. 151. Segaar. in Daniel. 70. Heyn. ad Virg. 2, 23. ad Lucian. 1, 251. P. Abresch. Paraphr. p. 70. ad Diod. S. 1, 350. Jacobs. Anin. 306. Statyll. Fl. 12. Brunck. Soph. 3, 515. Aristoph. 3, 3. Thom. M. 720. De remis, Diod. S. 1, 417." Schæf. Mss. "Παρασύρομαι, med., Clam adrepro, Schol. Theocr. 15, 48." Wakef. Mss. In obliquum traho, Æsch. Pr. 1101. ἔπος. Παρασεσυρμένοι, Hesychio ὑπεσκελισμένοι. * Παρασύρέω, Eusebius ap. Stob. Ecl. Eth. p. 206, 32. Schæf. ad Greg. Cor. 510. * "Παρασεσυρμένως, Irrisorie, Philo J. 2, 599." Wakef. Mss. * "Διαπαρασύρω, Schol. Lucian. Bis Accus. 3." Boiss. Mss.]

Περίσυρω, Circumcirca traho, Circummeundo et obeundo traho, περιφέρω, Greg. Naz. 2 in Jul. de Philosophis, Οἱ τὰς βαθείας ὑπὴντας ἔλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Dicuntur autem περισύρειν τὸ τριβώνιον, quoniam stolam illam longam huc illuc obeuntes trahunt; nam proprie prolaxis s. promissis vestibus σύρμα trahitur. Exp. etiam In diversum traho; a Bud. Distraho, Divello, Lacero, Vexo, Diripio, p. 726., ubi affert e Polyb. 4, (19, 4.) Τὰ θρέμματα τῆς θεοῦ περισύραντες ἀπήγαγον. Greg. Naz. Or. de Sancto Pasch. Οὐδὲ ἀπορίφησεται καὶ περισυρήσεται, ἵνα μὴ δοθῇ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τοῦ λόγου * σπαράκταις, Non relinquetur a canibus distrahendum et laniandum: de agno paschali loquens. Lucian. (1, 689.) Ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, Huc illuc circumagor et invitus rapior. Bud. 726. Sed hic posterior locus, quem e Luciano affert, pertinet potius ad prius περισύρω, Circumcirca traho, rauto. Alii interpr. Huc illuc abripior et distrahor. ["Toup. Opusc. 1, 345. Emendd. 2, 58. ad Lucian. 1, 251." Schæf. Mss. "Diripio prædam, Appian. 1, 179. Contraho, Coerceo, Philo J. 1, 178. Dionys. P. 864." Wakef. Mss. Polyb. 3, 90. Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἡλπίσεν ἀδριπύς περισυρεῖν. * Περίσυρμα, Eust. ad Od. P. p. 626, 15. Ταυτὸν δ' εἰπεῖν ψογερόν καὶ περισύρον· ἐπεὶ τοὶ τὴν κωμωδίαν ψόγον καὶ περίσυρμα ὀρίζοντο οἱ παλαιοί, ᾧ δὲ περισύρματι καὶ τὸ διασύρειν συστοιχεῖ. * Περίσυρμός, Distractio, Theophr. Fr. 3, 53.]

[*“ Προσύρω, Theod. Prodr. 373.” Elberling. Mss.]
 Συσσύρω, Divexo, Contumeliose tracto, Bud. [“ Jo.
 Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chr. p. 15. Phryn. Ecl.
 p. 190.” Boiss. Mss. * “ Συσσυρέομαι, Aqu. 1 Reg.
 12, 25.” Kall. Mss.]

Υποσύρω, Ex imo sursum traho, Funditus evello,
 Stirpitibus extraho. Bud. interpr. etiam Imminuo,
 Subduco. Chrys. Comm. in Ep. ad Rom. c. 12.
 Διὸ καὶ συνεχῶς υποσυρει τὸ νόσημα, καὶ καταστέλλει
 τὴν φλεγμονήν. Quo sensu alibi dicit υπορύπτει. Et
 sicut υπορυπτειν est Subtus fodere ut concidat, Sub-
 ruere; ita υποσύρειν interpretari queas Subtus tra-
 here ut collabatur. Idem Bud. p. 727. scribit Greg.
 Naz. περὶ Φιλοκτ. sibi videri verbo υποσύρειν usum
 esse pro Allicio et subdole attraho, cum ait, “ Αἰὲ τῷ
 λύχνῳ τῆς ἰδονῆς υποσύρουσα καὶ ἐπανιστῶσα τοῖς ἀσθε-
 νεστεροῖς τοὺς θρασυτέρους. [“ Segaar. in Daniel. p.
 70. Abresch. Lectt. Aristæn. 52. ad Lucian. 1, 221.
 ad Diod. S. 2, 238. ad Dionys. H. 1, 20.” Schæf.
 Mss. “ Subtraho, Clem. Alex. 566. Med., Nicander
 A. 366. (στεγανὴν δ’ υποσύρειο νηδύν.) Perf. pass.
 υποσεσυρμένος, Formidabilis, Eust. in Dionys. P.
 123.” Wakef. Mss. * Προὑποσύρω, Basil. 3, 634.]

Σύρβη, Tumultus. Ab Hes. dicitur esse etiam
 “ αὐλοθήκη. In VV. LL. scribitur esse et Vox qua
 “ subulci ad suos utuntur: quod tamen e Suidæ
 “ verbis non certo colligi posse videtur. Apud quem
 “ legitur et Συρβηνέων χορός, necnon Συρβίνη χορός,
 “ Proverbialiter dicta, ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Sed
 “ repone Συρβίνης χορός. Illud autem συρβηνεύς est
 “ παραχῶδης, aut etiam αὐλητής: ut ex illo et Hes.
 “ intelliges. Habent autem VV. LL. et Συρβῆν,
 “ quod interpr. Tumultuari, Incompositum esse.
 “ Sed ap. Hes. invenio Σύρβα, μετὰ θορύβου,” [quasi
 adv.: cf. Τύρβα.] “ Apud Eund. Σύρβη, παρά τοῖς με-
 “ ταλλικοῖς.” [“ Σύρβα, Toup. Opusc. 1, 504. ad
 Lucian. 1, 310.” Schæf. Mss.]

Τύρβη, ἢ, necnon Σύρβη, teste Eust.” [ad Od. I.
 p. 351.] “ e quo fortasse illud factum est, cum ta-
 “ men aliqui τύρβη a τυρός derivent: Turba; ea
 “ signif. qua dicitur Turba hominum. Lucian. Φο-
 “ βηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τῷ τσαντὶ τύρβῃ. Interdum
 “ etiam pro Turba, significante tale quid, quale sonat
 “ et Tumultus, (qua tamen in signif. dicitur potius
 “ Turbæ numero plurali,) ut ap. Polyb. Ἀμείλιος καὶ
 “ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρης τὸ στρατό-
 “ πεδον. Lucian. Ὁρῶ ποικίλην τύρβην καὶ μεστὸν
 “ παραχῆς τὸν βλον. Bud. tamen hic pro Incondita
 “ hominum multitudine accipit: eadem signif. a
 “ Xen. (K. Π. 1, 2, 3.) usurpari tradens. A Suida
 “ τύρβη exp. etiam ἀπόλανσις: quæ expositio fieri
 “ non potest quin suspecta sit.” [Hippocr. 766.
 Foes. “ Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. S. Cr. 4, 72.
 Τύρβα, Toup. Opusc. 1, 504. ad Lucian. 1, 310.”
 Schæf. Mss. Adv., Æschylus Athenæi p. 375. Δο-
 νοῦσα καὶ τρέπονσα τυρβ’ ἄνω κάτω.] “ Τυρβάζω,
 “ Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Di-
 “ citur autem et Τυρβάζομαι, pass. voce: cuius
 “ usum habemus ap. Lucam c. 10, fin. Μεριμνῶς καὶ
 “ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Quæ vetus Interpres reddi-
 “ dit, Sollicita es et turbaris erga plurima; Erasmus,
 “ Sollicita es et tumultuaris circa multa; Theod.
 “ Beza, Sollicita es et satagis de multis. Ego dixerim
 “ τυρβάζεσθαι περὶ πολλά, esse, Tumultuando se fati-
 “ gare circa multa. Invenitur autem et cum accus.
 “ κακά, in h. Soph. I., (quem affert Plut. in I. Πῶς
 “ Δεὶ Ποιημάτων Ἀκούειν,) Τυφλὸς γὰρ, ὃ γυναικί-
 “ ουδ’ ὀρῶν Ἀρης Σὺς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά,
 “ ubi dixerim, πάντα τυρβάζει κακά, esse Tumul-
 “ tuando excitat quævis mala, Tumultu suo excitat.
 “ Apud Aristoph. Σφ. (257.) Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἄττα-
 “ γας τυρβάσεις βαδίζων. Schol. τυρβάσεις exp. ταρα-
 “ ξεις. Quinetiam in quodam Ἰππ. loco ἀνατετυρβα-
 “ κὼς τὴν πόλιν exp. ἀναταράξαι. Sed hoc nescio
 “ esse proprie τὸν πηλὸν ταραξάει. Sed hoc nescio
 “ quomodo verum esse possit, nisi et τυρβη de Luto
 “ usurpari dicamus.” [“ Toup. Opusc. 1, 203. 503.
 Valck. Diatr. 225. Plut. Mer. 1, 86. Wakef. S. Cr.
 4, 72. Monthly Review Aug. 1799. p. 436. Brunck.
 Soph. 3, 480. 527. Aristoph. Eip. 1007.” Schæf.

Mss. Athen. 336. * Συρβάσαι pro τυρβάσαι, Bekk.
 Anecd. 307.] “ Invenitur et nomen Τυρβασία, de
 quo J. Poll. (4, 104.) et Hes. consue.” “ Ἀνατ-
 “ βάζω, Perturbo, Conturbo, Aristoph. Ἰππ. (811.)
 “ ὃ Βορβοροτάραξι, καὶ τὴν πόλιν ἀπασαν ἡ-Μῶν ἄνω
 “ τετυρβακῶς, ubi hoc Suid. cum Schol. exp. ἀνατ-
 “ ράzas, quoniam, inquit, τυρβάσαι proprie dicitur
 “ τὸ πηλὸν ταραξάει: recte; unde et per jocum Poeta
 “ nomen βορβοροτάραξιν finxit.”
 “ Συρνια, Striges, Aves inauspicatæ, Fest. in Stri-
 “ ges.”

ΣΥΡΦΕΤΟΣ, ο, derivatum a σύρω videtur, tum
 aliis tum Hes., quippe qui exponi a nonnullis dicat
 συρμός ἀκάθαρτος, ubi σ. ἀ. accipio pro σύρμα ἀκά-
 θαρτον, Sordes et purgamenta quæ rastro aut scopis
 corrasa sunt. Ab Eod. exp. et κοινορτός μετὰ κό-
 πρων, Pulvis stercorebus permixtus. Suidæ quoque
 est κοινορτός μετὰ κοπρίων, et ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη
 κόπρος, Stercora s. Fimus qui a vento cogitur in
 acervum aliquem: et κόπρος φρυγανώδης, Sterquil-
 nium (s. Fimus) mixtum sarmentis. Possis inter-
 pretari etiam συρματῖτιν κόπρον, de quo supra. He-
 siod. certe συρφετὸν accepit pro σύρμα, Acervo sti-
 pularum, palearum, aut foliorum rastro scopiorum
 collectorum, “ Εργ. 2, (224.) Χόρτον τ’ ἐσκομίσατο
 συρφετὸν, σφρα τοὶ εἶη Βουσί καὶ ἡμῶνισιν
 Ubi Procl. et Moschop. exp. συρφετὸν τινα φυλλάδας
 καὶ ἀχυρων καὶ τῶν τοιούτων. Redditur συρφετος et
 nomine Quisquilæ. Metaph. autem dicitur de Vi-
 lio s. Abjectorum et contemptorum hominum turba
 collecta, s. de Hominum colluvie, Lucian. (2, 1)
 Τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον, (1, 745.)
 συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, Nos i
 scua illa multitudo et plebeia colluvies. Sic Comicus
 quidam ap. Athen. (377.) “ Ὅταν μὲν ἐλθῃς εἰς τοῦ-
 “ τον συρφετὸν. Pro quo συρφετὸς etiam συρφετός
 οχλὸς dici, paulo post docebo. Plut. pro Acervo et
 eumulo, συρμάτων modo, s. pro Farragine; accepit
 Polit. Præc. “ Ἡθροισε χιλίους καὶ διακοστούς στεφάνους
 ὡν συρφετὸν ἂν τις ἡγήσαιτο τοὺς πλείστον.” Suidæ
 συρφετός est non solum ἀγυρτώδης ὄχλος, sed etiam
 ἀγυρτώδης λόγος, Incondita verborum colluvies. Ab
 Eod. et Hes. exp. etiam χειμῶν. Forsan idem quod
 σύρμα ἀνέμων aut σύρμα κυμάτων, cum rapido tractu
 tempestas obruit aliquem. [“ Plato Hipp. 142.
 Heind. ad Theæt. 315.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.
 433. Simpl. ad Epict. 325. Τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις.
 Cf. Σύρφος.] Συρφετώδης, Lucian. (1, 837.)
 Vilium et abjectorum hominum colluvies. Q. d.
 Colluvialis quædam multitudo: si hoc fingere liceat.
 Sic Plut. (6, 19.) Τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν οχλοῦς ἀρε-
 στῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγουσι. Lucian.
 (2, 314.) dicit etiam, Οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτοὶ
 τοῦτο ἰδιῶται: pro ὁ συρφετώδης ὄχλος, s. ὁ συρφετός.
 Item συρφετώδης, Inconditus, Incompositus in modum
 τῶν συρφετῶν, Plut. (7, 784.) “ Ἐκ τίνος λαλίας καὶ
 συρφετώδους βωμολοχίας. [* “ Συρφετώδης, More vi-
 lium et abjectorum hominum, Chrys. in Matth. Hom.
 19. T. 2. p. 135, 41.” Seager. Mss.]

Σύρφαξ, akos, ὁ, i. q. συρφετώδης s. ὀχλώδης: ut
 Suid. exp. in h. l., quem citat, “ Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείων
 πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν τὸ ὑπὸ δῆμον συρφετοῖ
 ἐν ευφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πυρρον. Luciani quoque
 et Phryn. ita usurpasse feruntur. Alioquin substanti-
 tive quoque accipitur pro συρφετός s. συρφετώδης
 οχλὸς, ut ap. eund. Lucian. (2, 326.) Μέρα τοῦ συρ-
 φακος βύζην ωστιζόμενοι. Et ap. Aristoph. Σφ.
 τὸν σύρφακα τὸν ἄλλον, Ceteram vilem multitudinem
 s. vilem plebeculam: de vespis. [“ Toup. Opusc.
 1, 457. 2, 88. Phryn. Ecl. 172. 192. Thom. M. 336.
 354. 372.” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 77 ” Wakef.
 Mss.]

“ Ἐγκατασυρβάζειν, ἐνυβρίζειν, Hes.”

ΣΥΣ, vōs, ὁ, ἢ, Sus, Porcus: παρὰ τὸ σείεσθαι s.
 σένεσθαι, i. e. ὀρμητικῶς ἔχειν, ut Etym. et Eust. tra-
 dunt. Quod optime convenit cum epitheto Fulmi-
 neus, quod Stat. sui tribuit. Od. T. (393.) Οὐλὴν
 τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι, Plut. (6, 489)
 Συσὶν ἐπὶ φορυτῇ μαργαρινούσαις, Horat. Amicis isto

sus, Od. K. (243.) *σὺς χαμαιεννάδες*, Il. I. (463.) *σὺς θαλέθοντες ἀλοιφῇ*. Aliquanto ante, *σὺς σιάλοιο βάχιν γεθαλυῖαν ἀλοιφῇ*, Il. (823.) *σὺν ἀκάμαντα*, ut et N. (471.) *σὺς ἀλκί πεποιθώς*, quod de agresti sue s. apro accipiendum est, P. (281.) *σὺν εἰκελὸς ἀλκὴν Καπρίῳ*. Aliquanto ante, *σὺς κάπρου ὀλοόφρονος*, οὕτως μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει. Sic a Lat. Poëtis Aper dicitur Indomitus: item Trux, Timendus dente. Rursum I. (535.) *χλούνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα*, M. (146.) *Ἀγροτέροισι σὺσσι ἐοικότες*. Itidem ap. Xen. K. (10, 1.) et Paus. Attic. *σὺν ἄγριον θήρα*. Et Plut. Symp. 3. *σὺν ἄγριον εὐμεγέτην*: qui comp. vocabulo *σάαγρος* nominantur. Rursum Od. Σ. (29.) *σὺς ὡς ληϊβοτείρης*: ut ap. Ovid. Vastator aper. Item *σὺν συβόσια*, (Il.) Λ. (678.) et Od. Ε. (101.) *Suum s. Porcorum greges*: quemadmodum ap. Hesiod. A. (168.) *σὺν ἀγέλαι χλαύνων*. Rursum Od. Ε. (412.) *κλαγγὴ σὺν αὐλιζομένων*. Et Λ. (130.) *σὺν ἐπιβήτορα κάπρον*. Et ap. Plut. (10, 147.) *Οὐθὰτα σὺν ἐπιτόκων*. Ceterum an *ῥο* e *σὺς* factum sit, an contra, non satis constare, docebo paulo post in *Υς*. ["Ad Timæi Lex. 262. Valck. Hipp. p. 172. Diatr. 225. Thom. M. 916. Σ. *σάπρος*, Musgr. Bacch. 1025. *σὺν ἀγορά*, Boiss. Philostr. 291. ad Ammian. Marc. 1. p. 30. Wagn." Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 381. *Σάαγρος οὐ ῥητέον* *σὺν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι*. "Eust. 1554, 14. *Σάαγρος*, ὅπερ *ἰων ἀνὴρ διαλύσας σὺς ἄγριοι ἐρεῖ*. Vide Greg. de Dial. 422. hoc ipsum quoque Ionibus assignantem. *Σὺς ἄγριος*, ut Phryn. præscribit, Xen. K. A. 5, 7, 24. Plut. Pelop. 19. T. 2. p. 267. Ælian. V. H. 1, 7. Philostr. V. S. 2, 1. p. 553. Pans. 1, 32. Polemo Phys. 1, 6. Hippocr. Ep. ad Damag. T. 1. p. 24.: *ῥο* *ἄγριος*, Xen. K. Π. 1, 6, 28. Aristot. H. A. 2, 2. Antisth. Λόγ. Ὀδ. 58. Ambo vocabula vulgaris sermonis incuria in unum *σάαγρος* coaluerunt, ut *αἰγαγρος* (Nicet. Ann. 3, 5. p. 58.) * *βόαγρος*, *ἵππαγρος*, *ἀναγρος*, *ἀγριόρνυες*, et *ἀγριοχηνάρια*, * *ἀγριόχοιρος* (Zonar. v. *Χλόνης*), et alia animantium et herbarum nomina." Lobeck.]

* *Συβούσκης*, Hes. v. *Υροδότης*. Leg. in Glossis * *Συβοσκοῦς*, Subulcus, et *Συφορβός*, Subulcus, Porcinus, pro *Συμβοσκός*, *Συφορβός*.] *Συογάστωρ* Hes. exp. *συοφορβός*, i. e. Subulcus, dicens esse et *ὄνομα βαρβαρικόν*. At in Lex. meo vet. LEGITUR *Συργαστρος*, *υφορβός*, *ἐργάτης*. Quæ verba ap. Etym. quoque habentur. ["Valck. Diatr. 129. 135. Bergler. ad Alciph. 319. 433, ubi et de * *Συργαστωρ*, Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss. * *Συοθήρας*, ὁ, Philostr. Imag. 2, 17. "Athen. 1, 150. Lips." Schæf. Mss. * *Συοθρέμμων*, Greg. Naz. 2, 119.] *Συοκταστή*, ἡ, Suis mactatio, cædes, Epigr. [Meleagri.] ITEM *Συοκτοκία* similiter pro Porcorum cæde affertur e Dionys. P. [853. a * *Συοκτόνος*, Callim. H. in Dian. 216. Epigr. 30. Nonn. D. 48. p. 1292. "1, 27. Tzetz. ad Lyc. 492." Kall. Mss. "Wakef. Herc. F. 376." Schæf. Mss.] *Συοτρόφος*, Qui sues alit, porcos alit. Exp. etiam Apro nutriti. ["Schol. Od. N. 404. Joseph. 1011." Wakef. Mss.] *Συοφόντης*, Suum interfector. Fem. *Συοφόντις*, Suum s. Aprorum interfector. Epigr. in Venat. *Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφοντίει Μάρκος Μηδὲν ἔλων, αὐτὸς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν*, Cum venabulis, quibus antea apros conficiebat. ["Lucillius 1. Wakef. S. Cr. 2, 100." Schæf. Mss.] *Συοφορβός*, Suum pastor, Suillum gregem pascens, Subulcus, *σὺς τρέφων*, ut exp. Hesych. ["Thom. M. 812. ad Dionys. H. 1, 204. 219." Schæf. Mss. "Nicol. Damasc. 465." Wakef. Mss. * *Συοφορβέω*, Longin. 9, 14. ubi Valck. ad Herod. 587. mallet * *Συομορφέω*. * *Συοφορβεῖον*, Aristot. H. A. 6, 18.] *Συοφόρβιον*, τὸ, Grex suum qui pascuntur. Itidem Hes. *συοφόρβια* exp. *σὺν ἀγέλαι*: addens et longe aliam interpr. *ἡ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί*. ["Ad Dionys. H. 1, 204." Schæf. Mss. Est autem ap. Phot. * *Συοφορβία* *ἀγέλη χοίρων*. Cf. *Συφορβία*.] Apud Eund. [et Phot.] LEGITUR *Συοβαύβαλοι*, *σὺν* * *αὐλιστήρια* καὶ *κοιμητήρια*, Subilia, Loca ubi sues stabulantur s. dormiunt, Haræ: [et * *Συνόβαννοι* * *συναυλιστήρια* καὶ *κοιμητήρια*.] ITEM *Συοβοιωτοί*, οἱ *Βοιωτοί* *σὺς*, Porcini Bœoti: nam *ir-*

ridebantur Bœoti ob porcinos mores et immunditias. ["Parson. Hec. p. lvii. Ed. 2. * *Συοβοιωτικὸς*, Huschk. Anal. 291." Schæf. Mss.]

Σάαγρος, ὁ, Qui sues capit, apros venatur, ὁ *σὺς ἀγρεύων*, ut Athen. (401.) exp. afferens e Soph. de eane, *Σὺ δ', ὦ σάαγρε, πηλιωτικὸν βρέφος*, [τρέφος,] qui ap. Eust. quoque legitur, p. 1872., ubi testantur esse et Nomen proprium. || Alioqui dicitur ἐπὶ τοῦ σὺς τοῦ ἀγρίου, ut ibid. Athen. annotat. ["Strabo 7, 4. p. 407. Artemid. 2, 2. 4, 56. Geop. 17, 22. p. 1136. Alex. Trall. 3, 2. p. 182. Theophil. Inst. 2, 2." Lobeck. ad Phryn. 382. Vide et Σὺς. Grammaticus Hermannii p. 320. "Athen. 1. p. 4. Valck. Hipp. p. 171. Brunck. Soph. 3, 405. 530. Heyn. Hom. 5, 651. 6, 170." Schæf. Mss.] Quinetiam, ut ibi annotatur, a Siciliæ incolis *σάαγρος* VOCATUR *Ἀσχεδωρος*: affer-turque hic locus ex Æschylo, *ἔδν δ' ἐς ἄντρον ἀσχεδωρος ὡς*, Velut aper. Et e Scira, Comico Tarentino, *Ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοὶ νέμειν βοτὰ, Οὐρ' ἀσχεδωρος κερμόμενος καπρίωζεται*. Qui versus ab Eust. quoque citantur p. 1871., ubi et ipse e Lex. Rhet. hæc ascribit, *Ἀσχεδωρος*, ὁ *σάαγρος* παρὰ Ἱταλιώταις: reprehendens eos qui *ἀσχεδωρος* exposuerunt ὁ *ἄσχετα* *δαρούμενος*: quasi i. esset q. *μεγαλδωρος*. [* *Σάαγρος*, Genus Thuris, Diosc. 1, 81.] *Σάαγρειος* SIVE *Σάαγριος*, Aprugnus, Qui est ex apro. Lynceus Samius in Ep. ad Apollod. ap. Athen. (402.) *Ἴνα τὰ μὲν αἰγεία τοῖς παισὶ, τὰ δὲ σάαγρια μετὰ τῶν φίλων αὐτὸς ἔχῃς*, ubi sine diphthongo scribitur, cum diphthongo autem ap. Diosc. 2, 90. *σάαγρειον* *στέαρ*: sicut *αἰγείον*, *μόσχειον*, *ἐλάφειον*, et hujusmodi. [*Σάαγρειον*, Gl. Aprina, sc. caro. * *Σααγρώδης*, Strabo 1. p. 44. * *Σααγρεσία*, Rhian. Epigr. 8.] *Σααγρίδες*, αἱ, Piscium genus ap. Athen. [322. Cf. *Σααγρίς*. * *Σααγρεῦν*, unde * "Σααγρεντὴς, Tzetz. Ch. 7, 70." Elberling. Mss.] *Σάαγρος*, Sues strangulans, suffocans: Hes. *σάαγρος*, *ρίζα ἐν ᾗ σὺες θηρεύονται*. Quibus verbis significare videtur Radicem qua venatores solent suffocare et capere apros. [Ad Greg. Cor. 594. * "Συβότης, Bekk. Anecd. 1, 361." Kall. Mss. "Thom. M. 812. * *Συβοτέω*, ibid. ad Mær. 355." Schæf. Mss.] *Συβοσίον*, τὸ, i. q. *συοφόρβιον* paulo ante, Grex porcorum, suum qui pascuntur, Il. Λ. 679. Od. Ε. 101. *Τόσσα σὺν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν*, Tot suilli pecoris greges, ubi gen. *σὺν* ἐκ *περιουσίας* additus est. Suidæ *συβόσιον* est τὸ * *χοιροφορβεῖον*: quo nomine videtur significari etiam Subile, Hara, Stabulum in quo sues s. porci nutriuntur. ["Ad Il. Λ. 678. Musgr. Rhies. 552. Villos. ad Long. 132. Heyn. Hom. 6, 239. 633. * *Συβοσίον*, Musgr. l. c." Schæf. Mss. *Συβοσία* et *συβόσια*, Spitzner. de Versu Gr. Her. 86.] *Συβωσία* ap. J. Poll. legitur 1, c. 12. *Συβώτης* δ' ἐρεῖς, inquit, καὶ *συβωσία*, καὶ *συφεοί*, καὶ *συφοί*, καὶ *χοιροκομέια*, ἐρεγμός *σὺν*. Ubi si synonymia facit *συβωσία*, *συφεοί*, *χοιροκομέια*, scr. erit potius *συβώσια*, ut i. sit q. *συβόσια*: quod et ipsum accipitur pro Haris s. Subilibus, i. e. Stabulis in quibus nutriuntur porci. Suid. certe *συβόσιον* exp. * *χοιροφορβεῖον*: quod synonymum esse puto τῷ *χοιροκομείον*, quod ex J. Poll. paulo ante habuimus. Sin *Συβωσία* mendo caret, significabit Suum s. Porcorum pastura, s. Porculatio, Porcorum nutritus, ut Varro loquitur. Pro ἐρεγμός autem legendum puto *εἰργμός* vel *ἐργμα*. *Συβώτης*, Suum pastor, Subulcus, Porculator, ut Colum. loquitur, l. q. *συοφορβός* s. *χοιροβοσκός*, Od. N. (404.) *συβώτην εἰσαφικέσθαι*, Ε. (55.) *Εὐμαῖε συβῶτα*, (Φ. 362.) *ἀμέγαγρε συβῶτα*. Utuntur et prosæ Scriptt.: ut Plato de Rep. 2. "Ἐτι δὲ καὶ *συβωτῶν* προσδεσόμεθα. Athen. (477.) *Συβῶται* καὶ *νομεῖς* καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ, ὡς *Εὐμαιος*, Subulci et pastores. ["Ad Herod. 126. ad Mær. 356. Thom. M. 812." Schæf. Mss.] UNDE *Συβωτικός*, Ad subulcos pertinens, Subulcis pioprius: μέλος s. *αὐλημα*, Carmen s. Cantilena porculatorum, Carmen quod subulci solent modulari arundine. J. Poll. 4, c. 7. e Plat. Comico, *συβωτικὸν μέλος αὐλεῖν*. Ubi legitur ET *Συβώτρια*, haud scio an pro *συβώτρια* ᾧδῃ, Subulcorum propria cantilena: an pro *Subulca*, Mulier quæ porcos pascit, [fem. a * *Συβωτήρ*, unde * *Συβωτήρως*, e quo per contr. *Συβώτρια*.

“Συβωτικός, Plut. 9, 106.” Wakef. Mss. Συβωτέω, vide Ὑπολέω, “ad Mær. 355. Thom. M. 812.” Schæf. Mss. *Κατασυβωτέω, Porci in modum pascentis sagino, Plut. 10, 511.] Συφορβός, i. q. αυβώτης et συνοφορβός, s. χοιροβοσκός. Hom. adjective usurpavit, Il. Φ. (282.) Ἐρχθέντ’ ἐν ποταμῷ μεγάλῳ ὡς παῖδα συφορβόν, Veluti puer aliquis qui porcos pascit. [“Thom. M. 812. ad Dionys. H. 1, 219.” Schæf. Mss.] UNDE Συφόρβιον, τὸ, i. q. συβόσιον, Grex suum qui pascuntur, [Gl. Hara. “Huschk. Anal. 238. ad Dionys. H. 1, 176. 204.” Schæf. Mss.] Apud Suid. legitur ET Συφορβία, ἀγέλη χοίρων, Grex porcorum. Significaret tamen potius Porcorum pastura: quomodo et συβωσία mihi exponendum videri, supra dixi. Sed nota, hoc vocab. non in sua serie ap. eum positum esse, verum post Συνοικήσεται: ut suspicer eum scripsisse συνοφορβία. [* “Συφορβέω, Buttm. Schol. Od. P. 219.” Elberling. Mss. “Thom. M. 812.” Schæf. Mss.]

Συνώδης, Porcinus, Suillus. Dicitur in hominem immundum et spurcum, in modum suis amicæ luto; legiturque ap. Suid. Συνώδεις, ἀπὸ τοῦ τοῖς οὖν ἐπιφω-
νουμένου. Exp. etiam ἀμαθής: item Tiuculentus. [“Toup. Emendat. 2, 101. Schol. Aristoph. Pl. 303.” Schæf. Mss. Phot. Bibl. 100. “Porcinis moribus præditus, Suid. v. Ἀπαιδευτοί.” Schleusn. Mss.]

Σύνειος, Suillus, Porcinus, Qui e sue s. porco est: κρέατα, Suillæ carnes, Athen. 3. Ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ ὀστρεοῦ, ὥσπερ ἐν τοῖς σνείοις ἡ χαλαρά.

Σνίκος, ET Σύνιος, Suillus, Porcinus, ex Epigr. [Vide Σύννη.] Sed videtur σνίκος, ut συνώδης, dici etiam posse Qui sui s. porco similis est immunditie. [* “Σνειακός, Σνίκος, Thom. M. 865.” Schæf. Mss.] AT Σνίλλος ap. Plut. Popl. (11.) Cognomen est Lat., Græcis scriptum literis, SICUT ET Καπράριος.

[* Σνίδιον, Porcellus, M. Anton. 10, 10. p. 298.]

Σνᾶς, ἄδος, ἡ, Sus. Nam Hes. teste συνάδες dicuntur αἱ σνᾶς, * ἐσχηματισμένως. Apud Eund. legitur Σνᾶς, κύνων τις * πολυῤῥήγιος.

Σνάινα, ἡ, quod Suculam interpretari queas: Piscis nomen est ap. Opp. (A. 1, 129.): fortassis is, quem Plin. Porculum marinum appellat, 9, 15. O-pianus, inquit Hermolaus Barb. Castig. in Plin. 32, 11., duos pisces nominat, σκίαιναν, ab umbra dictam: et σνάιναν, a sue: quem proinde Græci recentiores Chærilam interpr., h. e. Porculum.

Σνῆλαι, Volutabra suum, Loca cænosa s. lutosa in quibus sues volutari amant: Hes. τόποι βορβορώ-
δεις. [Cf. Lat. Suile.]

Σνῆνέω, Sum συνώδης, s. σνίκος, Porco similis sum spurcitia et immunditia. Annotat enim Suid., Plat. Philosophum σνῆνεν usurpare pro συνάδες τι ποιεῖν, et ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι. [“Ad Timæi Lex. 262.” Schæf. Mss.] Apud eund. Suid. ITIDEM Σνῆνία ET Κνῆνία, ἀμαθία, σκαίωτης, Sinistra imperitia, Ineptia: quod e Pherecr. affert. Eadem hæc leguntur in Lex. meo vet. et ap. Etym., nisi quod pro κνῆνία HABETUR Ὑνῆνία: Quod magis probo quam κνῆνία ap. Suid., et alias significaret Canina spurcitia, Canini mores: sicut σνῆνία s. ὑνῆνία significat Porcina immunditia, Porcini mores: ὡδὴ ἡθη. Hes. σνῆνία exp. παραχῇ, ἀηδία, addens, ἀπὸ συνῶν. || Σνῆνία, Suidæ est etiam πόλις, i. e. Quædam urbs. SIC ET Σνῆννη Urbis ejusdam et Insulæ nomen est in Ægypto, Strabo, Plin. UNDE Σνῆναιός ET Σνῆνίτης, ὁ, Qui e Syene est, Syene ortus: quorum illud ap. Suid. legitur, hoc ap. Plin. qui 36, 8. Syenitæ etiam lapidis meminit: Circa Syenem vero Thebaidis, inquit, Syenites, quem ante Pyrrhopæcilon vocabant. || Porro σνῆννη a Suida exp. etiam * δερματοθήκη. AT Σνῆνῆ, ἡ σνέα, inquit. Item ap. eum paulo post legitur, Σύνιον ἐλαιον, καὶ σπασάμιον, φ’ ἐχρόντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευθέντες. Fortassis autem his verbis, σνῆννη, δερματοθήκη, intelligit θήκην ἐκ σνείου δέρματος, Thecam e corio suillo. Vide Συβήνη paulo post. [Σνῆνία, Cutis suilla, Plut. 10, 111. “Ad Timæi Lex. 262.” Schæf. Mss.] “Σνᾶνία, Convitium; “item Consortio manuum, VV. LL. ex Hes.” [“Usus est Epicharmus in ista gradatione de vino, ap. Athen.

A 2, 2. p. 36. ad quem respicit Hes. Vide Casaub., p. 79. Sed ibi habetur * θνανία.” Soping. “Cf. Kuster. ad Suid. 2, 669. v. Οἶνος. Ut σνᾶς et ὡς, ita Σνᾶνία i. q. Ὑανία.” Alberti.]

Σύβαξ, ακος, ὁ, Qui porcinis moribus est: unde ap. Hes. legimus, Σύβακα, συνώδη. Apud Eund. LEGITUR Σύβας, λάγνος: ET Συβάλλας, ὁ καταφερέτης πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ut significant, Proclivis ad venere more suis, Salax et libidinosus in modum suis. Esse autem libidinosum animal, e v. καπρῶν, et Lat. Subare, colligi queat: præterea e fecunditate; his enim quotannis parit.

Συβήνη, i. q. σνήνη, quod dixi videri mihi significare θήκην ἐκ σνείου δέρματος, Thecam e suillo corio, Suida exponente * δερματοθήκη: cum Eidem σνῆνῃ sit ἡ δερματίνη * αὐλοθήκη, s. φαρέτρα, Coriacea tibia-
rum theca, aut pharetra: afferenti Aristoph. Θ. fin., ubi mulierculæ dicenti, τὰργύριον τοῖνυν φέρε, i. e. Drachmam pro concubitu, respondet Scythæ sagittarius Ἀλλ’ οὐκ ἔχω οὐδέν· ἀλλὰ σνῆνῃν λάβε: Nihil numorum habeo; sed accipe hanc coriaceam sagittariam thecam. Hes. quoque exp. τὸ σνῆνῃν, item * αὐλοθήκη, addens etiam, ἡ ὀναντικὸς χεῖρων. Apud J. Poll. LEGITUR Συβίνη: 7, c. ult., ubi ποιητικὰς τέχνας recenset: Ἡ δὲ τῶν αὐλῶν θήκη, σνβίνη. Hesychio autem σνβίνη est * καπροβόλιον. Hasta qua apri figuntur, Venabulum quod jaculantur venatores in apros: qualis supra ἡ συνοφόντι λόγχη, Hasta qua feri sues conficiuntur. Idem Hes. exp. etiam ἐμβόλιον. Quo verbo Rete significo, puta, quod suibus feris s. apris tenditur: NAM ἐμβόλιον Retium generi s. J. Poll. annumerari supra docui, T. 1. col. 680. [“At ap. Hes. ἐμβόλιον Rete intelligitur, sed Venabulum, s. Hasta, ut supra docuimus (col. 2610.)” Schw. Mss. “Συβήνη, Phryn. Ecl. 35.” Schæf. Mss. Συβίνη, Brunck. ad Aristoph. O. 1197. 1215.]

Ceterum pro Συβήνη et Συβίνη alicubi scriptum LEGITUR Σιβήνη ET Σιβύννη: ut ap. J. Poll. 10, (53.) Καὶ σιβήνην δέ, τὴν τῶν αὐλῶν θήκην καλοῦσι: quam ibid. γλωττοκομείον appellat, quod ibi reponatur tibi-
arum lingulæ. Posterior Σιβύννη pro Venabulo usurpatum legitur non ap. λογογράφους solum, verum et ap. Lexicographos. Hes. enim σιβύννην esse dicit ὅπλον δόρατι παραπλήσιον, Telum hastæ assimile, Spiculum, ut quidam volunt: Suid. ἀκόντιον Ῥωμαϊκόν, Jaculum Romanis usitatum. Diod. S. τῶν ἀξόνων τὰ προέχοντα χρυσᾷ κατεσκευάσαστο, ἡ προτομαὶ ἔχοντα λεόντων σιβύννην ὁδᾷ κατεχούσας, ut interpr. Hastile. Aliquoties ap. Athen. legitur, ut 5. p. 61. Ed. Ald. (=201.) Μεθ’ οὗς ἐπόμπευσαν κνῆνῃσι δύω, ἔχοντες σιβύννας ἐπιχρύσους: 12. (p. 537.) de Alexandro Magno, Πολλὰκις τὴν Περσικὴν στολὴν ὑποφαίνων, ἀνῶθεν τῶν ὤμων, τό τε τόξον καὶ τὴν σιβύννην. [“Toup. Opusc. 1, 415. 2, 110. Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 23. Brunck. Aristoph. 1, 142. (Θ. 1197.) ad Diod. S. 2, 279. 429. * Σιβύννης, ὁ, Jacobs. Anth. 8, 23.” Schæf. Mss. Cf. Ζιβύννη.] UNDE Σιβύνιον, τὸ, Parva σιβύννη: Hastula interpr. Bud.: alii Hastile, Spiculum. Polyb. (6, 23, 9.) Οἱ γεμῆν ὑποὶ λεπτοῖς εἰκάσι σιβύννις συμμέτροις, οὓς φοροῦσι μετὰ τῶν προειρημένων.

Ejusd. cum σιβύννη signif. est NOMEN Σίγυνος, SIVE Σιγύνης. Suidas σιγύνους simpliciter ait a Macedonibus vocari δόρατα: Hes. vero exp. ξυστὰ δόρατα, item ὀλοσιδήρους ἄκοντας. Exemplum hujus usus affert Suid. ex Epigr. hæc, Τόνδε παρ’ Ἡρακλεῖ θηέ με τὸν σιγύννην. Item, Τὸν κύνα, τὰν πῆραν τε, καὶ ἀγκυλόεντα σιγύννον. Ubi etiam nota, mediam syllabam corripri in σιγύννην, produci in σιγύννον: nisi potius σίγυννον scr. sit, gemino ν. At ap. Hes. legitur σίγυννοι, duplici γ, perperam. [Opp. K. 1, 152. σιγύννην εὐρυκάρηνον. * “Σιγύννη, Toup. Opusc. 1, 415. Tyrwh. ad Aristot. 175. ad Herod. 375. (5, 9.) Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 23. Huschk. Anal. 231. ad Diod. S. 2, 279. Σιγύννης, Wessel. Diss. Herod. 55. Jacobs. Anth. 8, 23. Σιγύννος, ibid. Huschk. Anal. 231. Brunck. Apoll. Rh. 61. (2, 99.) Σίγυννος, 149. (4, 322.) Jacobs. Anth. 8, 23. Σίγυννον, 11, 117. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. Tyrwh.

I. c. ad Herod. I. c. ad Diod. S. 1, 311. 2, 279. A Bentl. Ep. ad Hemst. p. 86." Schæf. Mss. Vide Σί-
γμνον.]

Συφαῖος, ὁ, Subulcus, Porculator: χοιροβοσκός, Hes. Συφεός, Stabulum suum, Hara porcorum, Suile: τό-
πος ὅπου αἱ σῦες τρέφονται, Hes.: qui συφεοὶ exp. etiam οἱ τῶν συνῶν οἴκοι. Ipse Hom. satis aperte indicat quid eo nomine intelligat, cum ait Od. Ξ. 13. συφεοὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσί: K. (320.) "Ἐρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων, ubi ΝΟΤΑ Συφεόνδε adverbialiter positum pro eis συφεόν, sicut οἰκόνδε, πόλεμόνδε, pro eis οἶκον, eis πόλεμον. ["Toup. Opusc. 1, 460." Schæf. Mss. * Συφεῖος, Od. K. 389.] Συφεῶν, ὦνος, ὁ, idem. Agathias ap. Suid. "Ὅσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενῆκει στρατεύματα, in haris et caulis. Suidæ quoque συφεός et συφεῶν sunt τόπος ὅπου αἱ σῦες τρέφονται. ["Toup. I. c." Schæf. Mss. "Schol. Od. K. 389." Wakef. Mss.] Συφός, ὁ, idem, teste J. Poll., cujus verba citavi in Συβωσία, [Lycophr. 676. * Συφετός, J. Poll. 9, 16. Schneidero B susp.]

Σύσις vocabant Hippocratis filios, item Panætii et Memnonis, eis ὑνρίαν κωμφοδῶντες, ut annotatur in Lex. meo vet., ubi pro ὑνρίαν scriptum habetur etiam συνήριαν: quorum utriusque supra facta est mentio.

¶ Ὡς e σῦς factum esse traditur in Lex. meo vet., σῦς autem παρὰ τὸ σεύεσθαι: cujus etymni facta mentio fuit et supra. Affertur tamen et aliud ibi etymon, sc. ὕν dici παρὰ τὸ ὕεσθαι, quoniam id animal φιλεῖ βρέχεσθαι et ὕδατι ἐπιτέρπεται. Quam derivationem sequendo, ὕς prius esse dicendum foret; sed luto potius amicam esse suam, ut loquitur Horat., quam simpliciter aquæ, nemo iguorat. Atque adeo ap. Athen. (401.) quidam dipnosophista dicit, Προφέρεσθαι δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς σὺν τῷ σ σῦς ἐτοιμότερον παρὰ τὸ σεύεσθαι· καὶ γὰρ ὀρμητικῶς ἔχειν τὸ ζῶον εἴρηται. Quinetiam Latinos e Σῦς, non ex Ὡς sumsisse suam vocem Sus, non dubium est quin multi dicturi sint. Sed parum valida hæc objectio fuerit, cum Latinos in aliis vocibus aspirationem Gr. in literam S mutasse sciamus, et Græcos μικρός itidem dixisse prius quam μικρός multi existiment. Adde quod Homero frequens est huius quoque nominis ὕς usus: ut Od. N. (410.) τὰ θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλῦσαν ἀλοιφήν. Et Ξ. (414.) "Ἀξέθ' ὕων τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω. Rursum N. (405.) ὕων ἐπλοῦρος. Xen. (Ap. 2, 7, 6.) Ὡς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Idem, (K. II. 1, 6, 19.) Ὡς ἀγρίους δουλοῦν, Sues feros subigere: ut Æschin. (90.) Ὡς ἀγρίους κυνηγετεῖν. Ubi ὕς ἀγριοι dicuntur Sues feri, ut Plin. loquitur, i. e. Apri, ad differentiam cicurum et domesticorum, quos ὕς ἡμέρους appellat Aristot. H. A. 6. de quibus intellexit Comicus quidam ap. Athen. (581.) cum dixit, Τὰς ὕς ἐπὶ νομῇν καιρὸς ἐστὶν ἐξάγειν. Ceterum affertur præter superiora duo tertium quoque etymon, ap. Athen. (401.) sc. τὸν ὕν συνηρῆσθαι, οἰονεῖ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὐθεοῦντα. Similiter Clem. Alex. Str. 2. Λέγεται γ' οὖν τινὰ τῶν φιλοσοφούντων, ἐτυμολογούντα τὴν ὕν, θῦν εἶναι φάναι, ὥς εἰς θῦσιν καὶ σφαγὴν μόνον ἐπιτίθειον. Et Varro R. R. 2, 4. Sus Græce dicitur ὕς, olim θῦς, ab illo verbo dictus, quod dicitur θύειν, quod est Immolare. A suillo enim pecoris genere immolandi initium primum sumtum videtur: cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, et quod initiis Pacis, fœdus cum feritur, porcus occiditur: et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria, in conjunctione nuptial, nova uupta et novus maritus primum porcum immolant. Hæc inter alia ibi, ubi tamen θύτης legitur, non θῦς. ¶ Sunt porro et θαλάσσιοι ὕες, Porci marini: Plin. certe Porculum marinum piscibus annumerat 9, 15. ut in Σῦαινα docui. Athen. (302.) Οὐκ ἂν ἀμάρτοι τις λέγων ὕς εἶναι θαλαττίους τοὺς θύνους. Nam ut θύννος dicitur nomen accepisse παρὰ τὸ θῦναι τὸ ὄρμαξ, ita σῦς παρὰ τὸ σεύεσθαι, verbo synonymo: uterque διὰ τὸ ὀρμητικόν. Apud Eund. (326.) Archestr. Ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὕν ἀγόραζε, Ἦν καλέουσι τινες θνητῶν ψαμμίτιν ὀρυκτὴν.

PARS XXVI.

Quibus verbis innuere videtur Archestr. piscem illum τὴν ψάμμον s. Limum subruere, et in eo volutari, perinde ut sus in cœno, s. luto. ["Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Emendd. 2, 382. ad Diod. S. 1, 43. 380. Thom. M. 916. Stanl. Eum. 283. Brunck. Aristoph. 1, 48. Ὡς, σῦς, Belin. ad Lucian. V. p. 76. 81. De genere, ad Diod. S. 2, 495. Ὡς, ἡ, Wakef. Georg. 37. Toup. Emendd. 4, 496. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. De suum usu ap. veteres, Valck. ad Herod. 125. Sues Veneri sacrificati, Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 820. Sic dicti Bæoti, Huschk. Anal. 291. Porson. Hec. p. Ivii. Ed. 2. Ruhnck. ad Vell. p. 73. Κἂν ὕς δάκοι, Jacobs. Anth. 10, 219." Schæf. Mss. Plato Amat. 134. "Ὀμην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, κἂν ὕν γνῶναι. Ὡς ἀγριος, vide in Σῦς.]

Ὡσοσκός, ὁ, Suum pastor, Subulcus, Suarius, Porculator, Porcarius, i. q. χοιροβοσκός, συμβώτης. [* "Ὡσοσκέω, ad Mær. 355. Thom. M. 812." Schæf. Mss.] Ὡσοβότης, idem: σοβοβότης, Hes. Ὡσειδής, Sui assimilis, Suis figuram gerens, Figuram gerens literæ Υ. Gorr., Ὡσειδὲς ὄστον est Os bicornē, pluribus ossiculis contextum, in similitudinem literæ υ, (quamobrem a quibusdam dicitur ETIAM Ὡψιλοειδής,) ad radicem linguæ situm. Sunt etiam qui λαμβδοειδὲς appellant, communi cum capitis sutura nomine, a litera Λ, quæ inversa, non est valde ab- similis τῷ Υ: firmamentum est musculorum linguæ et laryngis. Hæc ille inter alia. Vide et J. Poll. (2, 202.) ac Ruf. Ephes. Vide et Παραστάτης. In VV. LL. scribitur ETIAM Ὡτειδής. [* Ὡκοπρος, Gl. Succerda.] Ὡμουσία, ἡ, Musa porcina, Cantus suum grunitum referens, Aristoph. Ἰππ. (986.) θαν- Μάζω τῆς ὕμουσίας Αὐτοῦ: de quodam, qui dicebatur τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἀρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν, Schol. * χοιρω- δίας, ἀπαιδευσίας. Ὡπόλος, Qui circa sues versatur, i. e. Subulcus, Suarius, Porcularius, Porculator. J. Poll. 7. synonymum facit τῷ ὕσοφορβός, συφορβός, συμβώτης. Ὡσοερίς, Porcina seris, Herba intybo similis, sed minor asperiorque tactu, ut Plin. tradit 27, 10. C ubi tamen Hyosiris scriptum est. Ὡσοφορβός, Suilli pecoris pastor. Vide Ὡπόλος. [* Ὡσοφορβεῖον, Gl. Porcinarium. * Ὡσοφορβιον, Strabo 4. p. 301. 333.]

Ὡσοκῦαμος, ὁ, Faba porcina, suilla, Herba quædam ex eo nominata, quod ejus pastu resolvantur et convellantur apri, ut prodit Ælian.: addens, id fieri præsentī mortis periculo nisi statim copiosa aqua intus et foris se proluerint. Plin. 25, 4. Herculi eam quoque ascribunt, quæ Apollinaris, ap. Arabas Altercum s. Altercangenon, ap. Græcos vero ὕσοκῦαμος appellatur. Ubi vide plura ejus genera: vide et Diosc. 4, 69. UNDE Ὡσοκῦαμινος, Ex hyoscyamo confectus, Ex alterco s. Apollinari herba confectus: ἐλαιον, Diosc. 1, 43.: quod Plin. quoque Hyoscyaminum oleum appellat, e semine ejus herba fieri scribens, in I. c., et 23, 4. ET Ὡσοκῦαμῶ sive Ὡσοκῦαμέ, Insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ὕσοκῦαμῶν simpliciter exp. μεμνη- ναι, παραπαίειν, addens e Pherecr. ὕσοκῦαμῶς ἀνήρ γέρων, Deliras senex. Eadem habentur in Lex. meo vet. et ap. Etym. Apud Hes. vero ὕσοκῦαμῆς, μαίνη: ἀπὸ τῆς πῶας. Ceterum herbam hanc esse δηλητήριον, Diosc. quoque testatur I. paulo ante c., dicens μα- νιώδη καὶ καρωτικὴν: et Plin. 25, 4. insaniam gignere capitisque vertigines, mentem caputque infestare, mentem tentare et corrumpere. Et rursum Diosc. 6, 15. Ὡσοκῦαμος δὲ πῶθεις ἢ βρωθεῖς παρακοπὴν τοῖς μεθύουσιν ὁμοίαν ἐπιφέρει. Et Scrib. Larg. de Comp. Med. c. 49. Altercum (quod Græci ὕσοκῦαμον vocant) qui biberunt, caput grave venisque distentum habent, mente abalienantur cum quadam verborum altercatione, (inde enim hoc nomen herba trahit Altercum,) postea sopiuntur, et omni sensu carent, livescunt membris eorum. ["Xen. Œc. 1, 13. Schneid. p. 6." Schæf. Mss. Nicander 'A. 416. * Ὡσοκῦαμον, τὸ, Suid., Schneidero susp.]

Ὡσοθριξ, sive Ὡσθριξ, Suis pilos habens, Porcinas setas habens. Est animal de erinaceorum genere. Plin. 8, 35. Hystrices generat Africa et India, spina contectas, ac erinaceorum genere; sed hystrici lon-

giores aculei, et, cum iuteudit cutim, missiles: ora urgentium figit, et paulo longius jaculatur. Opp. quoque K. 3, 394. scribit, ἀμφὶ τε ῥινὸς Τρηχέαια λασαίσι περὶ πέφρικεν ἐθείραις, Ὀπποῖαις θωρήξαι ἐχίνων αἰόλα φύλα. Et cum venatores eum canibus persequuntur, ἐφρίξεν ἐθείρας, Καὶ τ' ὀπίσω νώτοις ἀκαχμένον ὠκυπέτησι Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος. Quæ cum Pliniauis consentiunt. Vide et Elian. et Aristot. Proverbium autem, Ὅριξ ὑστρίχος, Hystricis seta, vide ap. Erasm. Chil. Verum Opp. l. c. habet ὑστρίγγων, ab alio nominativo, NIMIRUM Ὑστρίγγε: sic enim ibi, Ὑστρίγγων δ' οὐπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην ῥίγιον εἰσιδέειν, οὐδ' ἀργαλεώτερον ἄλλο. || Suidæ ὑστρίξ est non solum ὁ ἀκανθόχοιρος s. χερσαῖος ἐχίνος, verum etiam ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, Flagrum e corio adhuc setis suis munito. Ambiguum vero intelligatne de suis an de hystricis corio. [Callim. 3, 96. "Valck. Diatr. 200." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 849." Wakef. Mss.] ITEM Ὑστρίχis, ἰδος, ἡ, i. q. ὑστρίξ, Schol. Aristoph. Εἴρ. "Ἔστι καὶ ὑστρίχis θηρίον τρίχας ἔχον ὅς, ὡς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, et consentanea sunt iis quæ in Ὑστρίξ e Plin. et Opp. attuli. Annotat autem hæc Schol., cum ὑστρίχis exposuisset ἡ ἐξ ὑέων τριχῶν μάστιξ, in hoc Aristoph. loco (746.) Ὡ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἐπαθες; μὴν ὑστρίχis εἰσέβαλεν σοι Ἔς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κάδενδροτόμησε τὰ νῶτα: [B. 619.] Ajunt autem servos cædi solitos fuisse huiusmodi flagris et ῥυτῆρσι, loris. Itaque ὑστρίχis, perinde ut ὑστρίξ, signif. et Hystricem et flagellum e setis suillis: quemadmodum et ab Hes. exp. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑέων τριχῶν. ["Bergler. ad Alciph. 369." Schæf. Mss. "Schol. II. Ψ. 115." Wakef. Mss. * Ὑστρίχος, Philo 2, 645.] "Ὑστρίχis, ap. J. Poll. 2. legitur, diciturque esse μάστιξ. Sed "perperam scriptum pro ὑστρίχis, ut ex ipso etiam "patet: cum ita denominari τὴν μάστιγα dicat ἀπὸ "τῶν τριχῶν."

Ὑσκούθα, Succerda, Excrementum porcinum, Stercus suillum, ὅς ἀφόδευμα, Hes. At Diosc. dicit ὅς ἀγρίου ἀφοδος, 2, 99. περὶ ἀποπάτων. Vide et sequens.

Ὑσπέλεθος, ὁ, idem, J. Poll. 5, c. 14. "Ὀνον κόπρον, ὀνίδα καὶ ὄνθον. "Ὀμῆρος δὲ ὄνθον βοῶν χοῖρον, ὑσπέλεθον προβάτων, ὀπτωτον. Ubi tamen perperam pro ὑσπέλεθον LEGITUR Ὑπελευθον. Utitur hoc vocab. Dion 46. p. 197., cuius verba citavi in Oisπώτη. Potes autem scribere vel ὑσπέλεθος, quoniam ὑσπέλεθος dicitur: vel ὑσπέλεθος, jungendo σ cum υ: dicitur enim et πέλεθος. Præcedentis autem ὕσκουθα etymon aliud non reperire potui, nisi forsitan a κύθη aut κύθον: unde ap. Hes. κυθώδεός, δυσόσμον: et κυθωνύμον, quod æquivalere existimo τῷ κοπρωνύμον. AT Ὑσπελέθας, Nom. proprium, Suid.

Ὑσπληγξ, σινε ἰσπληγξ, (ut ὑστρίξ et ὑστρίγγε,) ηγος, s. ηγγος, ἡ, Scutica qua sues verberantur, Flagellum quo subulci porcos agitant. Hesychio vero est μύωψ ὁ πλήσων τοὺς βόας, Stimulus quo agitantur boves; solent enim bubulci longo baculo infingere aculeum, quo pungant boves tardius progredientes. Itidem a Suida exp. φραγγέλιον, βούκεντρον, ἡ μύωψ ὁ πλήσων τοὺς βόους. Quæ eadem leguntur in Lex. meo vet., ubi etiam additur, ὕσπληγα dici διὰ τὸ γίνεσθαι τὴν μάστιγα ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν ὤων, quod ut plurimum fieret e setis porcinis; atque hoc pacto i. esset q. ὕσθριξ s. ὑστρίχis. Ab eod. Hes. exp. etiam παγὶς λύκων, Laqueus quo lupi irretiuntur, Tendicula qua lupi capiuntur, Laqueus aut Decipulum quod lupis tenditur. Exp. etiam βαλβίς, quo nomine signif. Carceres, s. Locus unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt sive equi s. cursores; aut Linea recta a qua cursus initium sumunt cursores, et qui equis ταχυδρομοῦσιν ad metam properant. Pro Flagro s. Scutica qua incitatur aliquis ad cursum, videtur accepisse Plut. de Deo Socr. 1023. meæ Ed. (=8, 327.) Ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρία ὅμαις οἷον ὕσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν, ἂν τις κατὰ λόγον ἀπτηται, ῥεπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. Referendum

A huc mihi videtur et hoc Lucillii Epigr. eis ἀγωνισίας, p. 128. meæ Ed., ubi Periclem segnem cursorem ridet, Καὶ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὐασί, καὶ στεφανοῦται Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ πρόεβη. Puto enim ὕσπληγγος ψόφον eum nominare Strepitum s. Crepitum scuticæ, quo cursoribus signum cursus dabatur, cum postea vocarint etiam Locum ὕσπληγας s. ὕσπληγγα, s. Ipsos carceres unde eruptarum cursoribus sonitu flagelli signum cursus dabatur. Indicat igitur Lucillius, signum datum fuisse, et eum qui cursu certabat cum Pericle, jam metam attingisse ac coronam accepisse, cum Pericles ne digitum quidem latum progressus esset: quod extremæ tarditatis et ignaviæ signum est. Alludit ad h. l. aut certe ad similem alium Plut. Polit. Præc. 583. Ald. (9, 209.) "Ὅπου δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὐασί, ἐνθα καὶ ἐστεφανοῦτο πρὸς βεῦων ἡ θριαμβεύων ἡ στρατηγῶν ἐπιφανῶς, οὕτε οἱ καταφρονούντες ὁμοίως ἐπὶ τούτων ἰσχύουσιν: significans invidiam aut contemptum nihil posse, cum is, cui invidetur, jam metam summorum honorum attigerit, curriculo strenue et egregia pernicitate confecto. Igitur Brodæus, ad perficiendum Epigr. illud Ladæ, illi hexametro, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὐασί, καὶ στεφανοῦτο, hanc pentametron adjicit, Νικῶν οἱ δ' ἄλλοι πρὸς δρόμον ὑστρέπισαν: ut significet, Ladam, vix scutica dato cursus signo, jam ad metam pervenisse et coronam abstulisse, cum alii ad curriculum se adhuc accingerent. Nam ποδωκέστατον fuisse hunc Ladam, patet e l. 4 Epigr. p. 295., ubi in ipsum quidam hoc Epigr. Iusit, Λάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο εἴτε διέπτη: Δαίμονιον τὸ τάχος: et paulo post ei tribuitur βάσις πέντατος ὠκυτέρη, Gressus pernicitas ventum superant. Videtur huc respexisse Lucian. quoque, (1, 388) "Ἀμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, κάγῳ ἤδη ἀνακρίσας νενικηκώς, Vix scuticæ crepitu signum curriculum datum fuerat, cum præco me victorem renuntiat et coronandum: (3, 142.) Ὁ ἀγαθὸς δρομεύς, τῆς ὕσπληγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίμεναι, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἂν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ. Ubi cum dicat τῆς ὕσπληγος καταπεσούσης, et in præcedente loco, "Ἀμα ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, puto ὕσπληγγα nominatum fuisse etiam Repagulum, aut Fasem obtentum cursoribus s. τοῖς ἵπποδρομοῦσι, quo laxato dejectoque curriculum ingrederentur. Quam opinionem confirmatum iri puto his verbis Paus. Eliac. 2. p. 156. Ἐκατέρα μὲν δὴ πλευρὰ τῆς ἵππαφείσεως πλέον ἢ τετρακοσίους πόδας παρέχεται τοῦ μήκου: φκοδόμηται δὲ ἐν αὐταῖς οἰκήματα ταῦτα τὰ κληρυτὰ οἰκήματα διαλαγχάνουσιν οἱ ἐσιόντες ἐς τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων: πρὸ δὲ τῶν ἀρμάτων, ἡ καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διθήκει καλῶδιον ἀντὶ ὕσπληγος. Et mox, Πρώτοι μὲν δὴ ἐκατέρωθεν οἱ πρὸς τῇ στοᾷ τοῦ ἀγνῆπτον, χαλῶσιν ὕσπληγες: καὶ οἱ κατὰ τούτους ἐστηκότες, ἐκθούσιν ἵπποι πρῶτοι: θεόντες τε δὴ γίνονται κατὰ τοὺς εἰληχότας ἐστάναι τὴν δευτέραν τάξιν: καὶ τῆνικαυτα χαλῶσιν ὕσπληγες οἱ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει: Et tunc laxatur funis qui prætenditur secundo ordini. Suidas quoque exp. ἀφετηρία, (sicut in præcedente Paus. l. synonyma habet ἀφῆσιν et ἱππάφῆσιν,) afferens h. l. e quodam, quem non nominat, Ὁ δὲ, καθάπερ ἀπὸ ὕσπληγος, ἔτοιμος ὢν, ἐξ αὐτῆς ἦκε. Item hunc ex Josepho, Οἱ δὲ ἐστάσιν ὥσπερ ἐφ' ὕσπληγος, ἐξορμῶν ἔτοιμοι. Itidem J. Poll. 3. Καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἀφῆσιν, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. Quibus repagulis, s. carceribus unde curritur, opp. καμπὴ s. νύσση, Meta ubi subsistunt et pedem reflectunt. Annotatur in Lex. meo vet. ὕσπληγα vocari τὴν ἀφετηρίαν, διὰ τὸ ἐκεῖσε πλήττεσθαι τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. Solent certe equi curriculum ingredienti scuticis incitari ut currant velocius. || Hesychio Ὑσπληγξ est non solum ἀφῆσις, ἀφετηρία, sed etiam ὁ ἐν (quæ duo verba suppleo) τῇ γῇ πάσσαλος, et ὁ κεράτινος κρίκος, Paxillus terræ infixus, Annulus corneus. Idem ὕσπληγγα exp. etiam τὸ ῥόπτρον τῆς σφάγιδος. ["Kuhn. ad Paus. 153. vertit Repagulum, Eust. ad Dionys. P. 121. Valck. Adonias. p. 287. Epist. ad Rov. p. xi. ad Mær. 104. ad Charit. 216=432,

Harles. ad Theocr. 153. Toup. Opusc. 1, 177. A. Eichst. Quæst. p. 44. ad Lucian. 1, 90. Brunck. El. 686. Phryn. Ecl. 24. Jacobs. Anth. 8, 44. 9, 164. 11, 344. Dionys. H. 1, 583. Heind. ad Plat. Phædr. 276. Ψόφος ὑσπληγγος, Jacobs. Anth. 12, 59." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 18. "Phrynichus App. Soph. p. 69. "Υσπληγὲς θηλυκῶς, οὐκ ἀρρενικῶς, cui accedunt Etym. M. v. Ἀλώπηξ, Mæris 376. Thomas 877. In Atticorum libris qui hodie superstites sunt, ne tenuissimum quidem hujus vocabuli indicium affertur, ideoque a Thoma p. 131. e toto repudiatum videtur. Ἡ ὑσπληγὲς Heliod. 4, 3. p. 137. τῆς ὑσπληγγος Lucian. l. c. Plut. Symp. 8, 9, 3. τὴν ὑσπληγγα Harpocr. v. Βαλβίς. Ὁ ὑσπληγὲς Eust. 598. ὁ ὑσπληγὲς Hero Autom. 241. τοῦ ὑσπληγγος 266. οἱ ὑσπληγγες Paus. 6, 20, p. 206. Nulla cum generis signif. ὑσπλαγὲς Theocr. 8, 58. ἀπὸ ὑσπληγγος (pro ἀφετηρίας) Gal. de Trem. Palp. 6. p. 213. Epigr. adesp. 106. T. 4. p. 139., ubi Cod. Vat. ὑσπληγγος, quam formam etiam Codd. plures in Lycophr. 22. tuentur, quamque T. H. ad Lucian. Tim. 376. vetustis Codd. et Editt. consuetam dicit. Hes. "Αφεισιν, ὑσπληγα, quod male sollicitant. Atque hæc varietas terminalis est in multis aliis. Μῆνιγξ et * μῆνιγξ, Meninx et Menix, v. Fzschuke ad Pomp. Mel. Nott. Crit. P. 2. V. 2. p. 456. μαστιγὲς et * μαστιγὲς, φάρυξ et φάρυγξ, φῶξ (an φῆξ!) et σφιγξ, πῶνξ et πῶνγξ, * σμῶδιξ et * σμῶδιγξ, ὄρνξ et * ὄρνγξ, quorum modo exilior, modo plenior forma magis recepta est. Ad eam terminationem partim traducuntur nomina jam defuncta, ut πλάτη, πλάτιγξ, partim solitaria est, ut πλάστιγξ, φύσιγξ, σύριγξ, ὀστλιγξ, φαύσιγξ, πίφιγξ, σπῆλυγξ, λάιγξ, στρόφιγξ, στόρθινγξ. "Υσπληγὲς autem unde ortum habeat, e Dorica forma * ὑσπλαγίς s. ὑσπλατῆς intelligitur, quæ cum feminini generis sit, etiam illud recte a Phryn. præcipi apparet." Lobeck. ad Phryn. 71. "Jambl. Arithm. 107. Ὡς ἀπὸ ὑσπληγγος μέχρι ὥσανει καμπτήρος τῆς τοῦ ἀποτελεσθῆσόμενον πλευρᾶς, καὶ πάλιν ἢ ἐπάνωδος ὡς ἐπὶ τινα νύσαν. * Ἀντίσπληγξ, forte * ἀνθύσπληγξ, Arcad. p. 19. sine interpr." Schn. Lex. Suppl.] Præcedenti autem ὑσπληγὲς significanti πάσσαλον aut κρίκον κεράτινον, synonyma est ap. Eund. vox Ὑσσακος, sive Ὑστακός, ΑΥΤ Ὑσταξ. Sic enim ap. eum legimus, Ὑσσακος, Ὑστακός, Ὑσταξ, πάσσαλος κεράτινος, Paxillus corneus. Itidemque in Lex. meo vet. ὑσσάκους exp. πασσάλους. [* Πύσσαχος, Hesychio ξύλον καμπύλον, τοῖς μόσχους περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ καλύει θηλάζειν. Hephræst. p. 13. Εἴμ' ὡς ἀπὸ πυσσάχω λυθεῖσα, e T. H. emend. pro πυσσάλω.]

ITEM Ὑσπλάτις dicitur pro ὑσπληγὲς: a πλάτη significante πληγὴ: unde πλατάσσω, τὸ πλήσσω. Suidas certe ὑσπλατίδος exp. ἀφέσεως, βαλβίδος, in h. l. Aristoph. (A. 1000.) αἶπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλατίδος [ὑσπλαγίδος, Br.] Ἀπῆλασαν τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκτων [ὑσσάκων, Br.] ut sit, ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας, s. ἀπὸ ἐνὸς κανόνος, Uno consensu: more eorum qui, ex unis erumpentes carceribus, æquali fere cursu ad metam contendunt. Nisi malis, Uno consensu, veluti boves quæ uno eodemque stimulo agitantur. Ubi nota ETIAM Ὑσσάκτων, quod exp. γυναικείων αἰδοίων. ["Ὑσπλαγίς, ad Mær. 376." Schæf. Mss.]

["Ὑσπόλος, unde] Ὑσπολέω, Circa sues versor, Porcorum pascendorum curam habeo, Porcos pascō: unde ap. Hes. Ὑσπολεῖν, συβωτεῖν, Suilli gregis pastorem esse. Supra autem ex J. Poll. habuimus ὑσπόλος pro συβώτης. Sed nota ET Συβωτεῖν, quo Hes. utitur in exponendo ὑσπολεῖν.

Ὑφορβός, i. q. ὑφορβός, ut συφορβός i. q. συνοφορβός, i. e. Suilli generis pastor, Suarius, Porcarius, Subulcus. Legitur ap. Gell. 13, 9. et Latine redditur Subulcus.

Ὑάγχη, ἢ, Angina porcina, Anginæ species qua sues corripui solent: ut et Plin. 8, 51. testatur suillum genus morbis esse obnoxium, anginæ maxime et strumæ. Alii interpr. Angina, quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eo quod suum colla sæpius hac inflammatione afficiantur. Item a canibus κυνάγχη vocatur. Vide Συνάγχη, T. 1. col. 57.

Ὑώδης, Suillus, Porcinus, Sui similis. Plerumque de homine cujus mores suilli sunt, s. Qui spurcus et immundus est in modum suis. Vel etiam Qui stupidus est et crassus ac insulsus ut pecus suillum: ut Schol. Aristoph. dicit Phænippum ἐπὶ ἀμαθίᾳ διαβαλλόμενον ab Aristoph. κωμωδεῖσθαι ὡς ὕωδῃ. ["Rulink. ad Xen. Mem. 220." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 75. Adamant. 378." Wakef. Mss.] Ὑώδία, ἢ, Porcina insulitas, stupiditas ac crassa imperitia, Porcini mores. Quo sensu a Schol. Aristoph., filii Hippocratis dicuntur διαβαλλόμενοι εἰς ὕωδιαν, N. (1001.) Τοῖς Ἱπποκράτους ὕειν εἴξεις, καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Quæ verba Suidas afferens, tradit et ipse eos κωμωδεῖσθαι ὡς ὕωδεις τινὰς καὶ ἀπαιδεύτους. Sed et ap. Athen. (96.) quidam dicit, Μῆτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὗς εἰς ὕωδιαν κωμωδουμένους οἶδα. Similiter eosd. Hippocratis filios Eupolis vocat ἐμβολίμους τινὰς, Βληχτὰ τέχνα, καὶ οὐδαμοῦ τοῦ τρόπου. Ead. signif. qua ὕωδία hic dicitur, habuimus supra συνηλία, et habebimus paulo post ὑνῆλία: quibus æquivalet Βοιωτία ὕς, Bæotica sus: de quo Erasm. Adag. Sed in versu illo Aristoph. pro καὶ σε καλοῦσι, puto leg. καλέσουσι δέ σε, ut metri ratio in eo sit eadem quæ est ibi in ceteris, qui nimirum, quatuor ab initio syllabis demtis, sunt heroici. ["Toup. Emendd. 165. Kuster. Aristoph. 61." Schæf. Mss.]

Ὑείος, Suillus, Porcinus, i. q. σύειος, Athen. 7. Τὴν κοιλίαν ἔχει ὁμοίαν ταῖς ὑείαις: 9. Τὰ ὑεία καὶ ἄρνεια κρέα. Lucian. sine substantivo κρέας, (2, 28.) Συεῖων καὶ λαγῶν προκειμένων, Carnibus suillis. Et ap. Suid. Ἐχορτάσθησαν ὑείων. [Athen. 94. cum var. lect. * ὕινος et * ὑείνος. "Ὑείος, Thom. M. 865. ad Lucian. 2, 330. ad Timæi Lex. 262. * Ὑεινός, ibid." Schæf. Mss. Ὑείνα, Gl. Verrina.] Ὑείκός, i. q. ὑείος. Affertur enim ex J. Poll. ὑείκον κρέας, Suilla caro: ut βοεικόν dicitur Bubula. In Lex. meo vet. HABETUR Ὑίκός, sine diphthongo, ut ὑίκον δέρμα: ubi tamen ὑίκον dicitur potius usurpandum esse pro ὑὸς ἴδιον, s. χοῖρον ἔργον. Apud Suid. vero cum diphthongo, Ὑείκον, ὑὸς ἴδιον, χοῖρον ἔργον, cum hoc exemplo, (e Xen. Ἀπ. 1, 2, 30.) Λέγεται τὸν Σωκράτην, ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Ἐυθυδήμου, εἰπεῖν ὅτι ὑείκον αὐτῷ δοκοῖν πάσχειν ὁ Κριτίας, Εὐθυδήμου προσκνήσασθαι ἐπιθυμῶν, ὥσπερ τὰ ὑίδια τοῖς λίθοις. Solent enim porci prurientes ad lapidem aut lignum aliquod terga fricare. Ubi nota et DIMIN. Ὑίδιον, Sucula, Porculus, Porcellus. ["Ὑείκός, ad Timæi Lex. 262. Thom. M. 865. Ὑίκός, ibid. ad Timæi Lex. l. c. Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. Valck. 240. Hutch. ad K. II. 24. Casaub. ad Athen. 1, 40." Schæf. Mss.]

"Ὑίζω, Grunnio: et Ὑισμός, Grunnitus." [J. Poll. 5, 87.]

Ὑας, ἄδος, ἢ, Sucula, itidem ut σὺας supra. Ὑάδες, ut Eust. e Lex. quodam Rhet. annotat, dicuntur Βάκχαι τιθῆναι τοῦ Διονύσου, [Pherecydes Fr. p. 114. Sturz., Suid. h. v.]: atque adeo ipse Bacchus ab eis DENOMINATUR Ὑης secundum quosdam, qui Ὑην dicunt esse ἐπίκλησιν τοῦ Σαβαζίου. Et sic Ὑάδες eadem fuerint, quæ θνάδες et μαινάδες: et ὕης idem qui et μαινῶλης. ["Kuster. Aristoph. 193. Valck. Phæn. p. 683." Schæf. Mss.] Ac revera ferebantur quodam furore Thyades s. Bacchæ, de quibus Ovid. Nunc feror ut Bacchi furiis Eleides actæ, Quæque sub Idæo tympana colle movent: quemadmodum et sues plerumque, præcipue feri. Itidem ab ὕς quidam Latinorum Ὑάδας denominatas putarunt, et interpretati sunt Suculæ: sunt autem Ὑάδες Stellæ quædam, quæ tauri caput constituunt. Quorum ignorantiam his verbis reprehendit Tullius Tiro ap. Gell. 13, 9. Adeo veteres Romani literas Græcas nesciverunt, et rudes Græcæ linguæ fuerunt, ut stellas, quæ in capite tauri sunt, propterea Suculas appellarint, quod eas Ὑάδας Græci vocant: tanquam id verbum Latinum Græci verbi interpretamentum sit, quia Græce ὕες, Sues Latine dicantur. Sed Ὑάδες οὐκ ἀπὸ τῶν ὕων, ita ut nostri opici putarunt, sed ab eo, quod est ὕειν, appellantur: nam et cum oriuntur et cum occidunt, tempestates, pluvias, largosque

imbres cient. Pluere autem Græca lingua *ϕεῖν* dicitur. Gell. tamen aliquo modo eos excusat, ut ibi videbis. Itidem Cic. de Nat. Deor. 2. Tauri caput stellis conspersum est frequentibus. Has Græci *υάδας* vocitare suerunt, a pluendo, (*ϕεῖν* enim est Pluere); nostri imperite Suculas, quasi a suisbus essent, non ab imbris, nominatæ. Similiter Plin. 18, 29. Hoc est vulgo appellatum sidus Palilicium, quoniam XI Cal. Maii, urbis Romæ natalis, quod fere serenitas redditur, claritatem observationi dedit: nimborum argumento *υάδας* appellantibus Græcis has stellas. Quod nostri a similitudine cognominis Græci, propter sues impositum arbitantes, imperitia appellavere suculas. Hoc sidus vehemens est, et terra marique turbidum: tam in ortu suo quam occasu tempestates, pluvias, largosque imbres concitat. Plura lege ap. Eund. 2, 42. Vitruv. 6, 10. Hygin. 2.: et ap. Græcos, Hesiodum, Proclum, Gal. 1 in Hippocr. 1 Epid. Idem etymon confirmant doctissimi etiam quique Lat. Poetæ. Virg. enim (Æn. 3, 516.) Pluvias appellat, Horat. Tristes, et Ovid. Fast. 5. Navita quas hyadas Graius ab imbre vocat. Sic Statio Inserena hyas dicitur, Claudiano Nimbosa. Necnon et Hes. ita dictas innuit, quoniam *κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν ὑεὸς γίγνεται*. Eust. quoque istius etymi meminit, qui tamen ait fortassis etiam sic nominatas esse, quoniam literæ *υ* sunt *παρεμφορεῖς*, vel ab ipsorum fratre Hyante: de quo, sicut et de ipsis hyadibus, vide quæ refert Il. Σ. enarrans hunc versum 486. *Πηλιάδας θ' υάδας τε, τό, τε σθένος Ὀρίωνος*. ["Wessel. Probab. 41. Valck. Anim. ad Ammon. 208. ad Charit. 745. Musgr. Ion. 1157. Jacobs. Anth. 7, 182." Schæf. Mss.]

AT *Υας*, gen. *Υαντος*, Filius Atlantis et Æthræ, Frater hyadum, Eust. 1155. ["Kuster. Aristoph. 193." Schæf. Mss.] || Pind. Schol. scribit *Υαντας* priscis temporibus dictos fuisse, qui Bæotiam incolabant: gentem barbaram agrestemque: proinde a quibusdam depravata voce *Υας* nuucupatos fuisse scommatice, sc. ob porciuos et insulsos mores: quo pertinet Prov. Bæotica sus. Steph. B. tradit fuisse Gentem finitimam Alalcomeniæ: alio nomine dictos *Υαντίους* et *Υαντίους*: ubi affert et fem. *Υαντία* et *Υαντινή*: addens, *Υαντίαν* nominatam fuisse et Lororum quoddam oppidum. Ibi igitur NOTA *Υαντες* ET *Υάντιος* SIVE *Υάντινος*: ITEM *Υαντία*. ["Υας, Bæotius, Tzetz. ad Lyc. 433." Kall. Mss.]

ITEM *Υάται* a sue vocabantur Tribules quidam Sicyone, teste Herod. 5, (68.) ubi scribit Clisthenem Sicyonios mutatis tribuum cognominibus derisisse, quoniam sc. *ἐπὶ υὸς τε καὶ ὄνον τὰς ἐπωνυμίας μετατίθεισιν, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκεν*, sua tribu excepta, cujus tribules vocabat *ἀρχαίλους*, ceterarum vero quosdam *υάτας*, quosdam *ὀνεάτας*, quosdam *χοιπεάτας*.

Υαίνα, ἡ, itidem Sucula, Porcella. Piscis nomen est, quem supra appellari *συαίαν* dixi: vocatur etiam *υς*, ut innuit Athen. (326.) e quo attuli quædam in illo ipso vocabulo. Numen. ap. eund. Athen. (l. c.) *Κανθαρίδα προφανεῖσαν υαίαν τὴν τρίγλην τε*. Plin. in fine l. 32. Et hyænam piscem vidi in Ænaria insula captum, caput exerentem. || Est *υαίνα* Feræ etiam nomen, de qua vide Plin. 8, 30. Opp. 3, (263.) Aristot. H. A. 6, 31. 8, 5. Rursum Plin. hyæniæ gemmæ meminit, 30, 11. Hyæniæ ex oculis hyænz, et ob id in vase inveniri dicuntur, et, si credimus, linguæ hominis subditæ futura prædicere. Certe multos usus imagicos præstare hyænam Idem tradit, necnon Plut. aliquot in locis. ["Ad Diod. S. 2, 522. *Υαίνης* χολή, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 43." Schæf. Mss. "Tzetz. ad Lyc. 980." Kall. Mss. Ælian. H. A. 6, 15. 7, 22. 9, 49. 13, 27. Schn. Lex.] UNDE *Υαίνις*, ἰδος, ἡ, Hyænula, piscis per dimin. dictus, qui et *υαίνα*, Epicharm. ap. Athen. (326.) *υαίνιδες βούγλωσσοί τε*, ["Toup. Add. in Theocr. 396." Schæf. Mss.]

Υηνία, ἡ, i. q. *συνηία* et *συνωδία* s. *υώδία*, i. e. Mores suilli, Porcina insulitas, Porcina stupiditas, Suillum ingenium. Aristoph. Eip. (928.) utitur hoc vocab., ap. quem Trygæo quærenti sacrificetne *υῖ πα-*

Α χεῖρα καὶ μεγάλη, respondet chorus sibi id non placere, *ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους υῆνια*, i. e. *μωρία, ἀμαθία*, inquit Schol., quoniam sc. Theagenes *διεβάλλετο εἰς μαλακίαν καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑώδης*. Idem Schol. *υῆνιαν* ibi exp. *δυσωδίαν* porcinam; est enim porcus animal immundum ac spurcum foetidumque; et luto in quo volutari amat, interdum e suo ipsius fimo non minus male olente. Sic idem Schol. *Ἰππ.* (982.) cum *υομουσία* exposuisset **χοιρωδία, ἀπαιδευσία, υῆνια* vero *μωρία*, attulissetque locum Aristoph. e Pace jam citatum, subiungit, quosdam *υῆνιαν* intelligere *τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν, οἵπερ διαφόροις ἐδέσμευσι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βύρβορον διαλύνονται*. In Lex. meo vet. *υῆνια* exp. *σκαϊότης* et *ἀμαθία*, annotaturque pro eo dici et *συνηία*. In eod. hæc leguntur, post verba jam citata, *Καὶ Ὑηνῶν, σκαϊῶν, καὶ ἀμαθῶν καὶ συνηῶν ὡσαύτως*: a NOMIN. *Ὑνὸς* ET *Συνηῶς*, i. significantibus q. *υώδης* et *υῖκος*, s. *συνώδης* et *συῖκος*, Qui porcinis moribus est, porci modo stupidus est et insulsus: unde priora duo *υῆνια* et *συνηία* derivata sunt. Ead. signif. DICTUR *Ὑνεις*, ut ap. Suid. *Ὑνεις, ὁ σκαῖός*. UNDE *Ὑνεία* derivari potest, quod ap. Eund. legitur, afferentem hæc verba e quodam, quem non nominat, *ἐν πάσῃ υῆνείᾳ καλινδούμενος*, i. e. In omnibus spurcitiis porcinis. Ibid. *Ἡ νῦν γενεὰ ὑπὸ τρυφῆς ἀκολουθοῦν διεφθαρμένη, δειλὴ σύνοικος καὶ πάσῃ υῆνείᾳ, γαστρὶ καὶ αἰδοῖσι ἀεὶ τὴν εὐδαιμονίαν μετροῦσα*. Legitur ap. Eund. et *Ὑνῶν, σκαϊῶν, καὶ ἀμαθῶν*, a NOMIN. *Ὑνός*, i. significante q. *υῖκος*. Xen. *ὑνὰ θρέμματα* Suillum pecus: ap. Eund. *Καὶ ἐδοξέ μοι τοῦτο πρὸς ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑνῶν τινῶν μάλλον εἶναι θρεμμάτων*. Ex *υῖνος* s. *υῖνος* est VERB. *Ὑνέω*, Sum: *υῖνος* s. *υώδης*, Sum insulsus in modum porci. Quo verbo usus est Plato (Theæt. 20.) e quo Suidas hæc affert, *Οὐ μόνον αὐτὸς υῖνεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντάς τε, δρῶν πρὸς τὰ συγγράμματα μου ἀναπειθεῖς*. In Lex. meo vet. *υῖνεις* exp. *υῖκόν τι ποιεῖς καὶ ὁζῶδες*, Porcum imitans, agis, Porcinum foetorem excitas, aut etiam Porci more insulsus es: juxta Prov. Bæotica sus. Taxabantur enim Bæoti ob porcinos et insulsos mores: unde et Pind. O. (6, 151.) dicit, *ἐπεὶ τάρχαϊον ὄνειδος ἀλα-Θέειν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βαωτίαν, Ὑν*, ubi Schol. annotat, Bæotos olim fuisse dictos *Υαντας*, sed ob agrestes rusticosque et inconditos mores *υας* depravato nomine nuncupatos: quod scomma in alios etiam dimanavit postea, qui rudes, inconditi et moribus rusticanis essent. Qua de re plura vide ap. Erasm. in dicto jam Prov.: Horat. Bæotum in crasso jurares aere natum. ["Ὑνός, Ὑνέω, Ὑνεία, Ὑνία, ad Timæi Lex. 262. Toup. Emendd. 1, 164." Schæf. Mss.]

In VV. LL. HABETUR *Ὑπνία*, ἡ Factor suum, quasi *υὸς πνόν*. Quod vocab. nec ap. J. Poll. nec ap. Hes., nec ap. Suid., nec Etym., vel Eust., invenire potui: ac propterea suspectum habeo, existimans ex *υῆνια* esse depravatum. Nam simile e *πνέω* compositum me videre non memini.

Υάνεος, Aspectu terribilis. Vide alias exp. ap. Hes., qui habet etiam *Υάνεως*. Est et *Υανία* ap. Eund., expositum *τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία* [Cf. *Σνανία*.]

Υολλός, Hes. *τόπος συνῶν βορβορώδης*: qua signif. supra habuimus *συνῆλαι* ex Eodem. Fortassis autem comp. est hoc *υολλός* ex *υς* et *εἰλέω*, e quo et *ἔλλα*: ut significet Locum coenosum, s. lutosum, in quo porci amant *εἰλεῖσθαι* et volutari.

Υστηρία, ἡ, Suum immolatio, Festum in quo sus immolabatur, Athen. (96.) *Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὑν θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστηρία*. Qua de re vide et nonnulla in *Υς*. Videtur igitur hoc vocab. compositum esse, et dictum quasi *υὸς θυτήρια*. [Leg. **Ὑστήρια*, *τά*. "Callim. 1. p. 474." Schæf. Mss.]

ΥΡΑΞ, Mus, [Sorex]: nomen accepit a suillo rostro, ut ap. Nicandr. tradit Schol. A. 37. de herba quam *μυοκτόνον* appellant, *Παμπήδην ὑρακας λεχμήρεας ἡρήμωσεν*, Mures extinxit. Ibi inquam Schol. *ὑρακας* exp. *τοὺς μύας*, addens Æolicum esse vocab. *Λέγεται γὰρ, inquit, ὅς ὁ χοῖρος, καὶ ὕραξ ὑρακας δὲ νῦν τοὺς μύας ἐκάλεσε, διότι παρειόκασιν χοίροις τῷ ράμφει*.

"ΥΝΙΣ, sive "Υννις, *ews*, ή, Vomer, Ferramentum rostratum, quo aratrum findit terram. J. Poll. 2. vocat τὸ ἀροῦν σιδήριον: addens, ejus τὸ ἄκρον vocari νύμφην. Pulcre autem Plut. exp. quid sit ὕνις, et unde nomen invenerit, Symp. 4, 5. Τὴν δὲ ὕν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι λέγουσι, (sc. ap. Ægyptios,) πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς, ὥς φασι, τὴν γῆν, ἔχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑψηγῆσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοῦνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὕος. Et in Romulo (10.) p. 42. μετὰ Ed. Ἐμβαλὼν ἀρότρω χαλκῇν ὕννιν, ὑποζεύξας δὲ βοῦν ἄρρενα καὶ θήλειαν, αὐτὸς ἐπάγει περιελύντων αὐλακα βαθεῖαν τοῖς τέρμασι. Ubi etiam addit, arantem sequi, qui καταστρέφει εἰς ὥς ἀνίστησι βώλους τὸ ἀροτρον. Et mox, Τὴν ὕννιν ἐξελόντες, Exemto vomere ex aratro. Ubi gemino ν scribitur, sicut et ap. Hesiod. Ἔργ. 2. Simplicii ν in superiore loco Plut. et Epigr. καὶ *φιλόγαλον ὕνις. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 727. Græv. Lectt. Hes. 559. Visconti Iscriz. Triop. p. 104. (Leipz. Anz. 1795. p. 739.) Jacobs. Anth. 9, 157. 10, 329. 12, 127. ad Charit. 721. Huschke. Anal. 220." Schæf. Mss. Æsop. Fab. 42. "Υννας καὶ δεκέλλας. "Υννι, Photio ῥόπαλον. "Υνις s. "Υννις, ὁ, Schol. Apoll. Rh. 3, 232. * "Υνιμάχος, Vomere pugnans, Max. Tyr. 30, 6." Wakef. Mss.]

Apud Hesych. legitur non solum ὕννις, SED ET "Υννῆ, itidem pro τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ τέμνον τὴν γῆν. Apud Tzetzen vero legitur, Γῆνης, ἔστι τὸ ὑπὸ γῆν ἔλλον τοῦ ἀρότρου· eis ὃν ἡ ὕννις, ἡγουν τὸ σιδήριον ἐμβαλλεται: manifesto errore pro ὕννις. Rursum Hesychio ὕννῆ est αἶξ, Capra: sicut "Υννάς ab Eod. exp. αἶξ ἀγρία, Capra agrestis, fera. Apud Eund. LEGITUR, "Υννος, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κνηθῆναι. Cujus vocab. meminit et Schol. Aristoph. Eip. (790.) Νάννοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕννοι λέγονται. Igitur sicut νάννοι dicuntur Pusilli homunciones, Lat. quoque Nani et Pumiliones: ita ὕννοι vocari dicemus Equuleos, s. Equos parvulos, qui veluti nani et pumiliones sunt in equino genere. Vocabitur ergo Pumilio equus, ut Colum. dicit Pumiliones. C. aves; nam et in volucrum genere sunt pumiliones, veluti in gallinaceo videre est. A Latinis ejusmodi equulei vocantur Manni et Mannuli, ut a Lucr. et Horat. et Propert. ac Martiale, ut Plin. Juniore.

Verum ET Ἰννός scribitur pro ὕννος: ITEM Γίννος. Tradit enim Hes. quosdam Ἰννὸν vocare ἡμίονον ἢ ἱππάριον ἀναυξές, Mulum aut Equulum qui non crescat. Ipse vero Ἰννὸν esse dicit τὸν πῶλον τὸν ἐξ ἵππου πατρός, καὶ μητρός ἡμίονου ἢ ὄνου: alii contra Ἰννὸν s. γίννον ajunt esse Partum equæ ex asino aut mulo conceptum: ut Aristot. in fine l. 2. de Gener. Anim. cum dixisset τὸν ὀρέα s. mulum gignere posse, subjungit, Τὸ δ' ἐκτελεσθὲν γίγνεται γίννος· τοῦτο δ' ἔστιν ἡμίονος ἀνάπηρος· καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου γίνονται γίννοι, ὅταν νοσήσῃ τὸ κῆμα ἐν τῇ ὑστέρᾳ. Subjungit ibid. et hæc, Ἔστι δ' ὁ γίννος ὥσπερ τὰ μετὰχοιρα ἐν τοῖς χοίροις· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστέρᾳ, καλεῖται μετὰχοιρον· γίννεται δ' ὁ τοιοῦτος ὡς ἂν τύχῃ τῶν χοίρων· ὁμοίως δὲ γίνονται καὶ οἱ πυγμαῖοι· καὶ γὰρ οὗτοι πηροῦνται τὰ μέρη καὶ τὸ μέγεθος ἐν τῇ κήσει, καὶ εἰσὶν ὥσπερ μετὰχοιρα καὶ γίννοι. Itaque dicuntur Fœtus mulini, asinini, aut equini, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturque membris depravatis ac oblésis: quod si in suillo genere accidat, μετὰχοιρον dicitur; si in humano, πυγμαῖος aut νάννος: a Latinis itidem Pygmæus, Nannus, Pumilio. Idem H. A. 6, 24. de mulo, quem ὀρέα appellat, Ἐπαέτης δ' ὢν καὶ πληροῖ, καὶ ἤδη ἐγένετο γίννος, ὅταν ἀναβῇ ἐφ' ἵππον θήλειαν. Et paulo post, Οἱ δὲ καλούμενοι γίννοι γίνονται ἐξ ἵππου, ὅταν νοσήσῃ ἐν τῇ κήσει, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνθρώποις οἱ νάνοι, ἐν δὲ τοῖς ὑπὸ τὰ μετὰχοιρα· καὶ ἴσχει δὲ, ὥσπερ οἱ νάνοι, ὁ γίννος τὸ αἰδοῖον μέγα. Procul dubio huc respexit Plin. cum 8, 44. sic scripsit, Equo et asina genitos mares, Hinnulos antiqui vocabant: contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. Item, In plurium Græcorum est monumentis, cum equa muli coitu natum, quem vocarint Hinnum, i. e. Parvum mulum. Et Colum. 6. cap. penult., Qui ex equo et

asina concepti generantur, quamvis a patre nomen traxerint, quod Hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt. Et Varro R. R. 2, 8. Muli et hinni bigeneres atque insititii, non suoapte genere a radicibus. Ex equa enim et asino fit Mulus: contra ex equo et asina, Hinnus. Et sub finem capitis, Hinnus qui appellatur, ex equo et asina, minor est quam mulus corpore, plerumque rubicundior, auribus ut equi, jubam et caudam similem asini habet. Hosce item ut equuleos, et educant et alunt, et ætatem eorum e dentibus cognoscunt. || Ἰννους Hesych. exp. etiam παῖδας: item Ἰννῆν, κόρην μικράν, καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: significans dici de Puella parvula, item de Pupilla oculi. Quibus ADDE Ἰνις, quod Idem exp. υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, νήπιος: [Filius, Eur. Andr. 800. Tro. 570. Herc. F. 354. 1182. Filia, Iph. A. 119. "Valck. Diatr. 115. 131. 136. Wakef. Trach. 116. Jacobs. Anth. 7, 216. 219." Schæf. Mss.]

"ΣΥΦΑΡ dicitur Exuvium anguis et cicadæ: "quod et λεβηρίς et γῆρας. Necnon τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφώδες, Hes., Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Item Rugosa "et exucca senum pellis σύφαρ dicitur. Callim. Nai "μὰ τὸ ρικνὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Hes. exp. præterea "γῆρας τὸ ὑπέρτατον, necnon σῦκον ἐρρυτιδωμένον, "Ficus corrugata. Lycophron (793.) ita vocavit "τὸ λῖαν γεγηρακὸς, teste Etym., qui esse dicit non "simpliciter τὸ γῆρας, sed τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ "κατερόντισσιν, Rugosam pellem decrepitorum. "Vide et T. 2. c. 1132." ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 58. Bergler. ad Alciph. 104. Callim. 1. p. 433." Schæf. Mss. Lucian. 4. p. 106.]

"ΣΥΧΝΟΣ, ή, ον, Frequens, Creber. Apud Plat. autem (de Rep. 2, 11.) συχνὸν πολίχνιον, Oppidulum in "quo est frequentia. Qualem signif. habere videtur "et ap. Suid., ubi dicitur, Οἰκίας οὐκ οὐσης μονήρους, "ἀλλὰ συχνῆς. Apud Eund. legimus, Θεραπεῖαν "συχνὴν εὐνοῦχων τε καὶ θεραπεινίδων, ubi reddere "possumus Multam. Interdum enim συχνὸς reddi "potest vel Multus, vel Copiosus: ut οὐσία συχνή "ap. Aristoph. Πλ. (754.) "Οσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν "τ' εἶχον συχνήν. Tale est συχνὸς χρυσὸς ap. Suid. "Frequenter autem de tempore usurpatur. Plato "Phædone, Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχών, "Dem. Προσελθὼν δὲ συχνῷ χρόνῳ ὕστερον: ["Xen. K. 'A. 1, 8, 5.] "Est autem συχνὸς χρόνος i. q. "πολὺς χρόνος, Multum tempus, temporis, Longum "tempus. Utitur et Plut. Symp. Εἶτα ἦκε μετὰ "συχνὸν χρόνον. Sic ap. Eund. in Theseo. Tale "est συχνὸν τοῦ βίου ap. Plat., quod redditur Bona "pars vitæ, Epist. Διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων "καὶ οὐ κακῶν συχνὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. Non- "nunquam adverbialiter ponitur συχνὸν, pro πολὺ, "Xen. (K. 'A. 1, 8, 7.) Ἀρματα διαλείποντα "συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, Multum distantia. Sic usur- "patur et συχνῶ: ut συχνῶ βελτίων ap. Plat. "i. q. πολλῶ βελτίων, Multo melior. Alicubi vero "συχνὸς signif. potius Densus, Confertus. At in "plur. numero συχνοὶ, Multi. Plato de Rep. 6. "Συχνοὶ τοῦτο πάσχουσι διὰ ῥαθυμίαν, Plut. Συχνὰ "τῶν δημοσίων χρημάτων ἀπώλεσε καὶ διέφθειρε. "Tale est συχνὰ κεκτημένος. Aristot. de Mundo, "Πρόθυρα συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις. Suid. συχναῖς, "συνεχεῖσι. ["Toup. Opusc. 1, 19. 25. 460. ad Herod. 324. 378. 452. Thom. M. 433. 438. ad Dionys. H. 1, 415. Fischer. ad Plat. Crat. 10, 17. ad Diod. S. 1, 547. 2, 372. Heind. ad Plat. Gorg. 65. Conf. c. πυκνός, ad Dionys. H. 3, 1781. Τῆς μαρίλης συχνῆ, Kuster. Aristoph. 13. 120. Brunck. 3, 72. Συχνὸν, Plato Phædro 286. Heind. (344. Bip.) Τινὲς — συχναὶ, Dionys. H. 3, 1475." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 60. Sieb. Χώρα συχνὴ καὶ εὐδαίμων. * "Συχνοσύνητος, Eust. Il. 1277." Boiss. Mss.] "Adver- "bialiter ponitur interdum Συχνὰ, pro Frequenter, "Sæpe, Assidue. ["Longus p. 5. Vill." Schæf. Mss.] "In qua signif. dicitur alioqui Συχνῶς, ["Gl. Crebro, Assidue. * "Συχνότερας, Jo. Climac. Scal. c. 28.

p. 438." Boiss. Mss.] "Quinetiam Συχνάκις pro eod. A
 "invenitur: ead. forma, qua πολλάκις." ["Lucian.
 2. 336." Schæf. Mss. "Idem 1, 860. De Ulix. Err.
 58. Schol. Theocr. 7, 78." Wakef. Mss. "Fabr. B.
 Gr. 4. p. 417. Tzetz. Ch. 3, 582. (4, 861. ?) *Ἐπι-
 συννος, Nicephor. Hist. p. 24. Ed. 1616. 8°. = p. 7.
 C. Ed. fol. Lupa." Boiss. Mss. "Andr. Cr. 132."
 Kall. Mss. Hippocr. 79. *Ἐπισύχνως, Toup. E-
 mendd. 1, 218. *Ἐπόσυχνος, ad Mær. 221." Schæf.
 Mss. "Suid. 2, 257." Wakef. Mss. "Alciph. 3,
 42." Boiss. Mss. Hippocr. 979. Synes. 62. 256.
 Theophr. H. Pl. 3, 12, 7. *Ἐποσύχνως, Anna C.
 451." Elberling. Mss. *Συχνῶν, ὥνος, ὁ, Locus
 condensus, Aqu. Gen. 22, 13.] "Συχνάζω, in VV.
 "LL. redditur Denso, Stipo, Frequento: a Suida
 "autem exp. πυκνάζω." ["Boiss. Philostr. 490.
 522." Schæf. Mss. *Σύχνασμα, J. Poll. 6, 183.
 Schneidero susp. *Ἐπισυχνάζω, Gl. Increbro, Ba-
 sil. 7, 488. Συνεχῶς μετὰ σιωπῆς ἐπισυχνάζειν τινί.
 *Συχνῶ, Eumath. p. 341." Boiss. Mss.]

ΣΦΑΔΑΖΩ, Pedes agito, jacio, jacto. Hanc enim
 quidam propriam hujus vocis signif. esse existimant:
 ita quidem ut de eo dicatur, qui stare nesciens, pe-
 dibus terram quatit s. pulsatur: quod aliquando læ-
 tantis exultantisque est, aliquando moleste aliquid
 ferentis, ac plerumque de equis dicitur. Lætantis et
 exultantis est in h. l. Sophoclis ap. Plut. (7, 133.)
 Σὺ δὲ σφαδάσεις, πῶλος ὡς εὐφορβίῃ: nam pulli equini
 pastu copioso lascivunt, et equi generosi ac animosi,
 etiam cum frænis cohibentur, σφαδάζουσι, gestientes
 progredi, aut aliis equis congrredi, ut ap. Virg. ille
 qui, si qua sonum procul arma dedere, Stare loco
 nescit, tremit auribus, et micat artus. Et de ipsis
 equitibus ap. Plut. Cæs. (246.) Μάλιστα δὲ ἐσφάδα-
 ζον οἱ ἵπποι ἐπὶ τὴν μάχην, ἡσκημένοι περιττῶς ὀπλῶν
 λαμπρότησι, καὶ τροφαῖς ἵππων καὶ κάλλει σωματῶν
 μέγα φρονούντες, Continere loco se nesciebant, sed
 pugnam inire gestiebant. Huic gestienti exultanti-
 que lætitiæ permistus tamen est dolor aliquis aut
 ira, faciens ut pedibus humum tundant, et stare loco
 nesciant, dum prohibentur ab eo ad quod accedere
 cupiunt. Atque adeo frequentius, dolentis s. ægre
 ferentis atque succensentis indicium est: quo perti-
 nent hæc ap. Hes. Σφαδάσει, μετὰ σπασμοῦ πηδᾶ,
 διασπᾶται, διασείλει, δυσθανατεῖ, χαλεπῶς φέρεi, δυσ-
 φορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται,
 ταραττεται, ἀτακτεῖ: itidemque et Suid. Σφαδάσειν,
 πηδᾶν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν. Eod. modo
 et Gal. ap. Hippocr. σφαδάσειν exp. δυσφορεῖν, Ægre
 et moleste ferre, Irasci et succensere. Sed peculiar-
 iter interdum de morientibus, s. potius ægre et diffi-
 culter animam exhalantibus, dictum, redditur Pal-
 pitare, Jactare pedes, Pedibus terram percutere,
 ἀσπαίρειν: unde ἀσφάδατος θάνατος dicitur Cum
 quis non palpitat et humum pedibus tundit inter mo-
 riendum. Ad illam autem generaliore signif., qua
 dicitur de eo qui est in angustiis summoque angore
 constitutus, pertinet h. l. Sophoclis, Ὁ δ' ἐσφάδα-
 ζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, Pedibus terram quatietat,
 seque jactitabat. Eur. Theseo, Εἰ μὲν τὸδ' ἦμαρ
 πρῶτον ἦν κακούμενῳ, Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόρων
 ἐναυστόλουν, Εἰκὸς σφαδάσειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα Πῶ-
 λον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Qui versus Latine
 redditi sic leguntur ap. Cic. 3 Tusc. Si mihi nunc
 tristis primum illuxisset dies, Nec tam æruinoso
 navigavissem salo, Esset dolendi causa, ut injecto
 equulei Fræno, repente tactu exagitantur novo. Ubi
 nota σφαδάσειν Latine converti Tactu exagitari novo.
 Extat et ap. Athen. (283.) de delphino, qui pompi-
 lum piscem devoravit, Ἀχρεῖος γίνεται καὶ σφαδάζων
 ἐπειδὴν φάγη, καὶ ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεῖς, βορὰ
 γίνεται αἰθυσίαις. Ubi σφαδάσειν est quod Opp. dicit
 στροφᾶσθαι ἀμφ' ὀδῶν. Similiter usurpavit Philo
 V. M. 1. Σφαδάζοντες καὶ τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀγαι-
 ρηκότες. Et Plut. (6, 33.) Τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὠρῶν ἀγαι-
 ρακτούντας καὶ σφαδάζοντας, ὡς καὶ διώκειν αὐτὸν
 ἐθέλειν: de amicis Socratis, indignantibus quod
 adolescens quidam ferox eum calce petisset. Hes.

σφαδάσει exp. etiam ταρασσεται ὑπὸ τραύματος ζέον-
 τος. Idem exp. etiam βράζει, sicut et Suid. afferens
 hos duos senarios, Καίπερ σφαδάζων ἐνδοθεν πολλοῖς
 λόγοις, Ὡςπερ τις ἀσκὸς δέσμιος γλεύκους ζέων. || Idem
 Suid. σφαδάζουσα exp. πανουργέουσα: quemadmo-
 dum Hes. σφαδάζει exp. ὀργίζεται μετὰ δόλου πολλοῦ,
 ["Ad Mær. 71. 356. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
 p. 20. 30.; Select. 377.; Bibl. Crit. 2, 2. p. 13. D.
 R. ad Longin. 252. Toup. 329. et Ind., ad Timæi
 Lex. 242. 245. Act. Traj. 1. p. 251. Musgr. El. 843.
 Brunck, Soph. 3, 481. Valck. Hipp. p. 296." Schæf.
 Mss. "Angor, Philo J. 2, 108. Irascor, Plut. 8,
 176. *Σφαδάω, Plato ap. Etym. M." Wakef. Mss.
 Xen. K. Π. 7, 1, 18. Ὁ ἵππος πληγῆς σφαδάζων ἀπο-
 σείεται τὸν Κύρον. Diog. Epist. nova 6. Ὁ παῖς
 σφαδάζων τοιαῦτα πρὸς τοὺς εἰσόντας. Plut. 10, 524.
 Σπαργὼν περιμανῶς καὶ σφαδάζων πρὸς δόξαν. Vide
 Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 199. *Σφαδαί-
 ζω, *Σφαδάζω, ad Mær. 71." Schæf. Mss. Draco
 p. 21.]

B Σφαδασμός, Cum quis pedes jactat, aut convellitur
 modo in hoc, modo in illud latus. Hes. exp. σπασμός,
 Convulsio. Sequitur certe signif. verbi a quo deri-
 vatum est, quas vide. ["Ad Timæi Lex. 242." Schæf.
 Mss. *Σφαδαστός, unde] Ἀσφάδατος, ὁ, ἡ,
 Expers σφαδασμοῦ, In quo non σφαδάζουσι: ἄ. θάνα-
 τος, Mors in qua non palpitatur, moriens non jactat
 pedes, In qua non convellitur, nec pedibus humum
 quatit. Soph. Aj. (833.) p. 50. καλῶ θ' ἄμα Πομ-
 παῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὐ με κοιμίσαι, Ἐν ἀσφαδασ-
 τῷ καὶ ταχεῖ πηδήματι, Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασ-
 γάνῳ, Schol. ἀσκαρίστῳ, καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, i. e.
 συντόμῳ. ["Ad Mær. 356." Schæf. Mss. Æsch. Ag.
 1304=1264.] "Ἀσφάδεστος autem, quod in VV.
 "LL. exp. Manens, Quietus, procul dubio fictitium
 "est." Ἀσφαδάστως, Sine palpitatione, Ita ut non
 convellaris nec pedibus terram pulses, ἀνεν σφαδα-
 σμοῦ. [*Σφαδαστικός, adv. *Σφαδαστικῶς, Cum
 jactatione, Eust. Od. 446, 42." Wakef. Mss.]

C Ἀνασφαδάζω, Palpitans subsilio, Subsilio pedibus
 terram percutiens, i. q. simplex σφαδάζω: Hes. ἀνα-
 σφαδάζειν exp. ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι, λακτιζειν, Sub-
 silire, Calcitrare. ["Ad Timæi Lex. 243." Schæf.
 Mss.]

Σφαδανός quoque huc pertinere videtur. Signif.
 vero σφαδανὸν Hesychio σφοδρὸν, καταπληκτικόν, i. e.
 hemens, Terribile. Si de morte diceretur, σφά-
 λον. Quam quis obire non nisi palpitans potest. [Scr.
 *Σφεδανός, ut ap. Eund. Σφεδανόν ἐπιτεταμένον,
 συντονώτατον, σφοδρὸν, ὀξύ. "Vehemens, Acer, In-
 tensus, Festinus, a σπευδῶ, Il. A. 165. Ἀτρεΐδης δ'
 ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, Schol. *ἐπεικτι-
 κῶς, σφοδρῶς, ἡ καταπληκτικῶς: Φ. 542. Δίψη καρχα-
 λέοι, κεκοινήμενοι, ἐκ πεδίοιο Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν
 ἔφευ· ἔγχεϊ, Schol. ἀντι τοῦ *σφεδανῶς, *ἐσπευσμέ-
 νως ἡ καταπληκτικῶς." Seager. Mss. Cf. Hes. v. Σφε-
 δανῶν. "Toup. Opusc. 1, 462. Timæi Lex. 244. et
 n., Jacobs. Anth. 8, 36. Heyn. Hom. 6, 153. 7,
 200." Schæf. Mss. Nicander Θ. 642. σφ. κάρηνον,
 Schol. τραχὺν, σκληρὸν ἢ *σφιγκτόν.]

D ΣΦΑΖΩ, sive Σφάττω, Jugulo, Macto. Interdum
 vero et generalius pro Interficio. Il. A. (459.) Ἀδ'
 ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν, Od. E.
 (426.) τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὗσαν, Lucian. de Ca-
 lumn. Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίονσι καὶ σφάττουσι καὶ
 ἐξελάννουσι, Aristot. Eth. 5, 9. Δι' ὀργὴν ἐάντων σφά-
 τῶν. Et pass. voce ac signif. Il. Ψ. (31.) Πολλοὶ μὲν
 βόες ἀργοὶ ὀρέχθων ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Apud
 Plut. (7, 759.) Τὸ μὲν σφαγῆναι, δεινὸν, εὐκλειαν δ'
 ἔχει· Τὸ μὴ θανεῖν δὲ, δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἐνι: ubi nota
 σφαγῆναι et θανεῖν eadem signif. poni: quanquam
 hoc sit consequens alterius; prius enim jugulatur
 quis et mactatur, deinde moritur. Idem Plut. Καθ'
 ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγῆσόμενον, Tradebat
 singulos mactandos s. jugulandos et interimendos
 ferros. Artemidos. Opsartytes ap. Athen. (663.) dicit
 etiam, Ἐσφάχθω διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν,
 Occisum sit ferro per os in caput adacto. Videtur

autem σφάζω Poëtis usitatus esse, et σφάττω prosæ Scriptoribus. ["Σφάζω, ad Mær. 70. Græv. Lectt. Hes. 625. Conf. c. στάζω, Jacobs. Anth. 9, 489.: eis, ad Lucian. 3, 642. Herod. 309. (5, 5.) Eur. Cycl. 398. Σφάττω, ad Mær. 281. Ammon. 72. 132. Thom. M. 456. Occidere in acie, Argum. Eur. Phæn. I. q. θύω, Boiss. Philostr. 422.: eis, Valck. Phæn. p. 731. Σφαχθεῖς, σφαγείς, Markl. Iph. p. 324." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 241. Od. I. 454. Apoll. Rh. 1, 432. Eur. Or. 1188. σφάζε παρθένου δέρην. "Σφάττω, Eneco, Menander Fr. p. 166. σφάττει με, sc. gloriaionibus suis, quas non ferre et concoquere vales." Mendham. Mss.]

Σφακτός, Mactatus, ἐσφαγμένος, σφαγείς, Eur. (Hec. 1077.) At Σφακτὸν J. Poll. (10, 97.) dicit fuisse appellatum τέλους ὄνομα, ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῶν θνομένων: videtur igitur fuisse Pecunia aliqua quæ pendebatur pro mactata s. jugulata hostia: [sed leg. est * Σφακτρον. * Ἀσφακτος, Eur. Ion. 228. Athen. 380. 381. * Πρωτόσφακτος, Lycophr. 329. v. Schol. ad v. 323. * Σφακτής, Gl. Sicarius, Jugulator. * Καλαμοσφακτής, Philo J. in Fl. 761. Ed. Col. 1613. * "Σφακτήρ, i. q. σφάκτης, vide Antip. Sid. 84, 5." Wakef. Mss. Unde * Σφακτήριος, e quo] Σφάκτρια, ἡ, Jugulatrix, Mactatrix, Sacrifica. Unde ap. Suid. in quodam l. σφάκτριαι, quod exp. iέρεται.

Σφαγή, ἡ, Jugulatio, Mactatio, Cædes. Lucian. (2, 34.) Κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύων, ἐν τῶν θράσυνάτων χρῆσασθαι εἰς σφαγὴν, Uno ex illis fragmentis usum esse ad jugulandum. Plut. Σφαγὰς ὑφορώμενοι καὶ φαρμακείας, Suspicientes fore ut jugularentur aut veneno tollerentur. Dem. Σφαγὰς ἐποίησε, Cædes fecit, [cf. Dem. 424.] Itidem Isocr. Symm. Σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποίησαντο, Hirt. Jugulatione ὀππιδανorum facta. Gaza vero dixit, Εἰς σφαγὴν ἐκούσιον ἐμάντον δίδωμι ὑπὲρ τῆς πολιτείας, pro eo quod Cic. de Sen. Me pro rep. devoveo. || Jugulus s. Jugulum, Pars illa colli qua aliquis jugulatur: Polluci, τὸ κοῖλον οὐ διεστάναι αἱ κλεῖδες, qui tamen alibi esse dicit τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἐγκοῖλον, Concavitatem illam quæ sub pectore est: utraque certe parte solent interimi, qui interimuntur. Thuc. 4, (48.) Ὅϊστοὺς ἐς τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφὰς αὐτοὺς διέφθειρον, i. e. eis τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν, Adactis in jugulos jaculis se interimebant, Jaculis sibi jugulos aperiebant, resolvebant, s. confodiebant. Sic Plut. περὶ Σαρκοφ. 2. Εἰς σφαγὴν ὡν ὠθοῦντες ὀβελοὺς διαπύρους, In jugulos suum, quos mactant, adigentes verua candentia. Plut. Galba, Σφαγὴν προτείνων, Jugulum protendens. Qua signif. dicit Ovid. Dare jugulum cultris; et Quintil. Jam præbendus erat jugulus. Quibus adde hoc Cic. Ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarent. Virg. dicit etiam, Ensem accipit jugulo. Item δὲ τῶν σφαγῶν, Per jugula, Aristot. H. A. 4. ["Valck. Phæn. p. 348. Jacobs. Exerc. 1, 134. Wakef. Trach. 609. 716. Abresch. Æsch. 2, 68. Lucian. 2, 294. Markl. Suppl. 765. Jugulus s. Jugulum, Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr. v. Ἐπιλακκον, Append. p. 11. Verh. ad Anton. Lib. 169. LB., Ruhn. Ep. Cr. 71. Thom. M. 157. Musgr. Or. 291. Hel. 1598. ad Charit. 755. ad Lucian. 2, 151. 192. Bast Lettre 123. (Ep. Cr. 161.) Vulnus, Eur. Phæn. 1440." Schæf. Mss. "Æsch. Pr. 862. Joseph. 1097, 22." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1049. "Ἔστηκεν ἡδὴ μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς, 1381. * Κάκφυσιν ὀξεῖαν αἵματος σφαγῆν, Cæde effusum sanguinem ebulliens. * Βιοσφαγῆς, adv. * "Βιοσφαγῶς, Violenta nece, Cyrill. Hier. 124. 133." Kall. Mss.]

Παρασφαγίς, ἰδος, ἡ, Pars jugulo vicina, J. Poll. 2. Κλειδῶν δέ, τὸ μὲν πρὸς ὠμοπλάτας, ἐπωμῖς τὸ δὲ πρὸς τράχηλον, παρασφαγίς: Clavicularum ea pars, quæ collo vicina est, παρασφαγίς nuncupatur.

Σφαγίς, ἰδος, ἡ, i. q. σφαγή, illud quod ab J. Poll. exp. τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἐγκοῖλον, alio nomine ἀντικάρδιον dictum: Hesychio est τὸ προκάρδιον, Præcordia, Pars illa concava pectoris quæ ante cor sita est, s. cordi objecta. Ab eod. Hes. exp. etiam τομή, ut

idem sit cum σφαγή, significans Jugulatio. Nisi forte scr. τομὴς, Culter, Ferrum quo jugulum alicui præciditur. Qua signif. J. Poll. usurpat, cum l. 10. ait, Τῶν δὲ μαγείρων σκευῶν, κοπίδες, σφαγίδες, Cultri quibus resolvunt s. feriunt jugulos pecorum mactandorum. ["Toup. Opusc. 1, 463. Jacobs. Specim. 29. Musgr. Cycl. 240. ad Dionys. H. 3, 1495. Ariston. 1." Schæf. Mss. Eur. Hel. 811. ἐκ κανοῦ δ' ἐλὼν Ἀγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα Τερμῶν κ. τ. λ. Polyæn. 3, 9, 40. Conf. c. σφραγίς, ad Greg. Cor. 748.] UNDE Σφαγίδιον, τὸ, Cultellus quo jugulum alicujus petitur, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον, Suid.

Σφαγίτης, Jugularis, Ad jugulum pertinens, Cels. 4, 1. In dextra sinistraque ora guttur, venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur. Ubi fem. est a NOM. Σφαγίτις, ἰδος, ἡ.

["Σφάγιος, ad Charit. 341=755. Lobeck. Aj. p. 417. Manetho 1, 316." Schæf. Mss. Hippocr. 637. 775. cf. Foes. p. 271.]

Σφάγιον, τὸ, i. q. θῦμα, Victima, Hostia, h. e. Bestia quæ jugulatur s. immolatur, Animans quod mactatur, Thuc. 6, (69.) p. 220. Μάντεῖς σφάγια προῦφερον τὰ νομιζόμενα, Ante expeditionem victimas mactabant, ἐμπροσθεν τῆς στρατείας ἐσφαγιάζοντο: sic enim leg. puto ap. Schol., non στρατηγίας ἐσφάζοντο. Athen. 14. Καθαρμὸν τῆς πόλεως ἐποίησαντο, σφάγια περιαγαγόντες κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. ["Eur. Or. 842. σφάγιον ἔθετο μητέρα, Matrem victimam fecit, h. e. Trucidavit." Schw. Mss.] || Hes. est non solum πρόβατον, θῦμα, sed etiam τόπος ἐν ᾧ τὸ τῶν ἱερῶν ὑποδέχεται αἷμα, Locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur s. jugulantur. Itidem J. Polluci accipiendum videtur, l. 10., ubi coquinaria quædam vasa recenset, Καὶ σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερῶν. Eod. l. c. 18. de libatoriiis vasis, Καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, ὃ ὑδέξει τις τῷ τῶν ἱερῶν αἵματι. Alio nomine σφαγεῖον dicitur. ["Imo, ubi aut Locus sacrificii signif., aut Vas quo sanguis excipitur, ibi unice vera scriptura fuerit Σφαγεῖον, quemadmodum ap. Suid. recte scriptum est, et ap. J. Poll. 10, 65. e Mss. restitutum: et sic est ap. Aristoph. Θ. 761=754. Br., quem l. respexerunt Grammatici, qui Vas interpr. excipiendo sanguini victimæ." Schw. Mss.] || Exp. etiam Jugulatio, Cædes: ["nempe ap. Eur. Or. 811. ubi σφάγια γενναίων τεκῶν." Schw. Mss.] Item Jugulum, et id quod uberibus subest in recessu quodam et cavitate: sed ἀμαρτύρος: quamobrem et suspectum mihi est; has enim signif. σφαγή potius habet. ["Videndum vero ne Σφάγιον (s. Σφαγίον) alicubi occurrat tanquam dimin. hujus vocab. σφαγή." Schw. Mss. "Eur. Hec. 107. Bergler. ad Alciph. 131. Toup. Emendd. 1, 96. ad Lucian. 1, 466. Musgr. Iph. T. 335. El. 800. Stanl. Eum. 486. Lobeck. Aj. p. 254. ad Charit. 663. Τὰ σφ. γίνεταί, ibid." Schæf. Mss.] AT Σφαγία, Hes. ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα, Dies qua sacra fiunt jugulatis mactatisque victimis, ["Vocab. Σφαγία hac notione Schn. fem. esse existimat adj., ut intelligatur ἡ σφαγία ἡμέρα, statuitque præterea vocab. aliquod * Σφάγιος, ὃ, ἡ, significans Eum qui occidit, qui jugulat. Provocat autem vir doctus ad Æsch. Ag. 1100., at ibi σφάγιον Cædem potius et Jugulationem significarit, nisi cum Schæfero et aliis, (quod probabilius videtur,) σφαγεῖον legas, et Macellum intelligas. Apud Hes. vero vocab. hoc, quod ab illo ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα exp., non penacutè Σφαγία, tanquam nomen primæ declinationis, sed antepenacutè * Σφάγια, nempe τὰ σφάγια, scr. fuisse videtur; quoniam in Gr. sermone nomina dierum festorum, quibus sacra maxime fiebant, plur. numero neutrius generis fere solent efferri." Schw. Mss. "Wolf. Præf. ad Odyss. p. xxvii. Ed. 2. ad Hesiod. 98. Casaub. ad Theophr. 220. Gottleber. ad Plat. Menex. 44." Schæf. Mss.] Σφαγιάζομαι, Victimam jugulo, Hostias macto, Victimis jugulatis sacra facio, Sacrificio mactatis hostiis, θυσίαν ἐπιτελῶ. Interdum absolute et sine casu, Plut. de Deo Socr. (8, 348.) Ἡδὴ τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου. Interdum cum dat. personæ illius cui sacra fiunt, Herod. (6, 76.)

*Εσφαγιάζετο αὐτῷ, Hostias ei immolabat. Sic Plut. Theseo (27.) Σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ, [Φόβῳ,] Cum Phæbo sacrificasset. Interdum et accus. additur rei quæ mactatur, Plut. Lycurgo, *Εσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, Capram jugulabat, sacrificabat. Idem Plut. Amat. Narr. *Ἐκέλευσεν ἵππον λευκὸν εἰσιμον παρὰ τῷ τάφῳ τῶν παρθένων σφαγιαζεσθαι, Equum candidum immolare. Affertur et Σφαγιασθεὶς pass. signif. pro Mactatus: activæ autem vocis nulla exempla vidi. [“Ad Lucian. 1, 469. ad Herod. 725. ad Charit. 581. (ubi de *Σφαγίζω): eis, 662.” Schæf. Mss. Aristoph. *Ὀρν. 577. “Σφαγιάζω, Schol. Eur. Or. 569.” Kall. Mss. *Σφαγιασμός, Eur. El. 198. “Plut. 3, 625.” Wakef. Mss. *Σφαγιαστήρ, *Σφαγιαστήριος, unde *Σφαγιαστήριον, τὸ, i. q. σφαγεῖον, Schol. Lycophr. 194.] *Ἐπισφαγιάζομαι, Jugulo s. Macto super, Immolo post. In VV. LL. legitur, *Ἐπισφαγιάζομενοι τὰς εὐχὰς, Qui hostias mactant. Pro quibus fortasse scr. ἐπισφαγιάζομενοι ταῖς εὐχαῖς, Post supplicationes solemnes jugulatis s. mactatis pecudibus sacra facientes. [“Σφαγιάω, Tzetz. Chil. 10, 403., nisi pro σφαγιάσας leg. σφαγιάσας.” Elberling. Mss.]

Σφαγεὺς, εὖς, ὁ, Jugulator, Mactator, Xen. *Ἑλλ. 5, (1, 31.) p. 322. Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, αὐτοὶ γνόντες, ἀπῆλθον ἐκ τῆς Κορίνθου. Ubi Interpres, Cædis rei quique illis adhæserant. Soph. σφαγέα vocat Gladium s. Mucronem quo jugulum resolvitur: ap. quem Ajax, gladio in terram depacto incubiturus, ait, (Aj. 815.) Ὁ μὲν σφαγεὺς ἐστῆκεν ἢ τομώτατος γένου' ἄν, Jugulator mucro, Schol. ξίφος. [Gl. Occisor, Sicarius. “Diod. S. 1, 709. Gladius, Bruck. Soph. 3, 530. Lobeck. Aj. p. 348.” Schæf. Mss. “Piscator, Philes p. 282.” Schleusn. Mss.] || Apud eund. vero Xen. *Ἑλλ. 6, (2, 19.) p. 343. pro σφαγέας reponendum est σφαγίας, et sic leg. locus, *Ἐρύχχανεν ὦν τῆς Λακωνικῆς περὶ τὰς Σφαγίας. NAM Σφαγίαι sunt Insulæ quædam, quarum meminit Plin. 4, 12. et Strabo 8, p. 152. 157. Quorum e locorum collatione perspicue liquet Σφαγίας leg. esse. Sed et Steph. B. Σφαγίας Insulæ meminit, utens num. singulari, cum Strabone, ut Plin. plur. cum Xen. UNDE Σφαγεὺς, εὖς, ὁ, Oriundus e Sphagia insula. Legitur autem hoc ἔθνικόν ap. Steph., a quo nominatur ET Σφαγίτις ἀκρὰ Scythiæ. Ead. vero insula Sphagia VOCATUR ET Σφακτηρία, ut idem Steph. refert e Phavorino, et testatur Strabo 8, p. 157. his verbis, Ἡ προσκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νήσος, ἢ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. Plin. 4, 12. dicit, Ante Pylum tres Sphagiæ. UNDE Σφακτηριεὺς sive Σφακτηριώδης, i. q. Σφαγεὺς, Qui e Sphacteria insula oriundus est, Ortus in Sphagia insula, Steph. B. Idem vero Σφακτηρία neutro gen. esse ait Locum quendam qui Eliacam regionem a Messeniaca determinat, ex eo nominatum, auctore Echephylide, quoniam ibi σφαγιαζόμενοι οἱ Ἡρακλεῖδαι πρὸς Ὀξύλον ἐποίησαντο συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας.

Σφαγεῖον, τὸ, Vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur, i. q. σφάγιον supra. Suid. exp. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον: addens a Poeta vocari ἀμνίον. [“Jacobs. Exerc. 1, 159. ad Eur. Cycl. 392. 394. Musgr. Iph. T. 335. Tro. 742. El. 800. Bruck. Aristoph. 1, 125. 231.” Schæf. Mss. Aristoph. O. 754. Lycophr. 196. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1060.]

Αὐτοσφαγής, Ipse a seipso jugulatus, Qui se ipse occidit, i. q. αὐτοφόντης, αὐτοχειρ, αὐτουργός, Soph. (Aj. 841.) Eur. [Phæn. 1326. “Valck. ad Röv. 52. Lobeck. Aj. p. 355.” Schæf. Mss. *Ἡμισφαγής, Gl. Semiuecis.] Νεοσφαγής, Nuper jugulatus, Recens mactatus, Non ita pridem occisus. Soph. dicit etiam (Aj. 546.) Νεοσφαγὴ πον τόνδε προσλεύσων φόνον, pro Recens editam cædem: [898. Tr. 1132. Nicander Θ. 101. “Eur. Hec. 884. Igen. ad Hymn. 402. Thom. M. 528. Wakef. Eum. 42. Ἀπρίως ν., Lobeck. Aj. p. 371. *Νεοσφαγία, Ruhnck. Ep. Cr. 35.” Schæf. Mss. Hom. H. in Merc. 136.] Ejusd. signif. et originis est COMP. Νεόσφακτος. Et dicitur νεόσφακτον etiam αἷμα, pro Sanguine recens jugulatæ pecudis, recens occisi s. mactati animalis. [Etym. M.

A “Idem ac νεοσφαγής sonat etiam *Νεοσφάξ, ἄγος, Nicander ap. Athen. 126. ἐρίφοιο νεοσφάγος.” Schw. Mss.]

[*Ἀντισφάζω s. *Ἀντισφάττω, Dio Cass. 294. 449.] Ἀποσφάζω, sive Ἀποσφάττω, (i. q. simplex, nisi forte præp. significationem augeat,) Jugulo, Macto, Et generalius pro Interficio. Dem. c. Phil. 3. Ἀπέσφαξεν ἐαυτόν. Et pass. voce ac signif. Xen. K. Π. 7, (3, 6.) Ἀποσφάττονται, οὐπερ ἔταξεν αὐτοὺς, ἐσθιόντες, [“Ad Herod. 555. Act. et med., Kuster. V. M. 76. De med., ad Xen. Eph. 173. Ἀποσφαγῆσθαι, pass., Kuster. V. M. 146.” Schæf. Mss. Ἀποσφάττω, Dionys. H. de C. VV. 248.] Ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. ap. Hippocr. exp. τὸ τρυγῶδες *παρήθημα, dicens et ὑπόσφαγμα vocari. [“Lennep. ad Phal. 59.” Schæf. Mss. Sepia, Ælian. H. A. 1, 34.] ITEM Ἀποσφάξ, ἄγος, quod Hes. exp. τὸ ὑψηλόν, Excelsum præcipitium. Qui et præcedens ἀπόσφαγμα exp. eod. modo quo Gal. Vide Διασφάξ. [Nicander Θ. 521. ἀποσφάγι βήσση. *Ἀποσφαγή, Jo. Malal. 12. p. 374.” Kall. Mss. “Coray Mus. Oxon. 2. p. 3.” Schæf. Mss. *Ἐναποσφάττω, Joseph. B. J. 5, 13, 1. “Leo Diac. Not. Mss. 8, 295.” Boiss. Mss. *Προαποσφάζω, Lucian. 2, 35.]

Διασφάζω, sive Διασφάττω, Jugulum alicui dissecō, Jugulum alicui aperio et resolvo, [“Liban. 40.” Wakef. Mss. *Διάσφαγμα, ad Timæi Lex. 83. Valck. Phæn. p. 600.” Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 322. *Διάσφαξις, Hippocr. 1006.] Διασφακτῆρ, ἦρος, ὁ, Jugulum alicui resolvens, Aptus ad jugulum alicui aperiendum. In Epigr. διασφακτῆρι σιδήρῳ, Ferro jugulum resolvente, i. e. Ense, Gladio, mucrone jugulatorio, quem σφαγέα appellat Soph. [“Jacobs. Anth. 8, 80.” Schæf. Mss.] Διασφαγή, ἡ, proprie Hiatus ille qui est in jugulo s. gutture dissecto, Interstitium illud quod visitur in gutture, mucrone resoluta. Generaliter pro Quovis interstitio et intervallo ponitur, ut hiatus iu muro interrupto et aliquibus locis diruto, Esdr. 2. [Nehem. 5, 7.] de muris urbis Hierosolymitanæ qui instaurabatur, “Ἡρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀναφράσσεσθαι: ubi Interpr. vetus, Cœperunt interrupta concludi. [Schlegel. Lex. V. T.] Διασφάξ, ἄγος, ἡ, itidem Hiatus interjectus inter duas rupes a se invicem divulsas, Interstitium s. Intervallum quo duæ rupes distant a sese avulsæ, Herod. 3, (117.) Ποταμὸς διαλελαμμένος πανταχοῦ, διὰ διασφάγος ἀγόμενος: [2, 158. 7, 199. 216.] Hesychio διασφάγες sunt αἱ διεσπῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν: itidemque Suidæ, qui διασφάξ exp. etiam διατομή ὄρους, Intercisio s. Interruptio montis. Ἀποσφάξ videtur esse Id quod ἐν διασφάγι præruptum est, Præcipitium quod est in rupibus a sese divulsis. Vide et Ὑποσφάξ infra. Videntur autem obliqui potius circumflecti debere quam acui. In VV. LL. habetur ETIAM Διασφάξ, sed mendose, cum hac exp., Ubi duo montes conveniunt et os vallis faciunt. [“Διασφάξ, Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2. p. 8, 5.” Boiss. Mss. “Koen. ad Greg. Cor. 255(=538.) ad Herod. 181. 599. Timæi Lex. 83. et n., Valck. Phæn. p. 600. Schn. ad Aristot. H. A. 447.” Schæf. Mss. “Aristid. 1, 272. Oppiath. in Eust. II. 855, 18.” Wakef. Mss. Plut. 8, 47. Opp. A. 1, 744. Lucian. Tragop. 24. Greg. Cor. 538. Διάσφαγες δὲ, αἱ διεσπῶσαι πέτραι. Bast.:—“Accentus hujus glossæ tot diversis modis ponitur, quot excogitari possunt. Glossarium quidem Herod. Wessel. habet, ut Greg. Cor. διάσφαγες. Franzii Ed. 606. dat διασφάγες, quod Albert. ad Hes. 1, 969. videtur offendisse. In Herod., Luc., Hes., Etym. M., Suida, aliis legitur διασφάγες. Denique Schn., priores sequens Lexicographos, dat διασφάξ, διασφαγός. Ita etiam Schol. Ms. SG. 345. ad Lycophr. 317. Διασφαγός τοῦ χάσματος, *σφάξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς: et v. 1062, ubi διασφάξ adjective intelligit. Legit enim: Κρύψουσι κοίτης, (non κοίλοις,) ἐν μυχοῖς διασφαγός, ultimamque vocem interpr. βαθείας καὶ κοίτης διασφάξ γὰρ ἡ εὐθεία. HSt. Thes. 3, 1159. scribit διασφάγες, υποσφάγες, quanquam addens: Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam acui. Ego vero unice probo διασφάγες. Circumflexus enim in obliquis

casibus propterea locum non habet, quia a penultimæ corripitur. Nam canon hic est: Omnia nomina in αζ, quæ fem. sunt generis, (male Reichard. Ind. Lycophr. ὁ διασφάζ,) a breve habent. Vide Etym. M. 109, 45. aut 460, 55. Pseudo-Herodianus Epimer. Mss. Διασφάζ, (sic), τὸ σχῆμα τῆς γῆς. Corr. Διασφάζ, τὸ σχῆμα τῆς γῆς.”]

Ἐπισφάζω, sive Ἐπισφάττω, Jugulo s. Macto super, simpliciter Jugulo, Macto, Trucido, Perimo, Plut. Fabio, Τὸν ἐπισφάζοντα τῶν πολεμίων ἀναμένων: [Antonio 13. 22. 77. “Toup. Emendd. 1, 188. Valck. Hipp. p. 278. Eur. Herc. F. 997.” Schæf. Mss.] UNDE Ἐπισφαγεύς, ἑως, ὁ, Jugulator, Mactator. || Ἐπισφαγεύς Hippocrati dicitur Cavum illud cervicis prope spondylum στροφέα, quoniam ibi nonnullis pecudibus ὁ σφαγεύς s. διασφακτήρ σίδηρος immittitur, ut videre est in ovibus: vitulis autem et porcis solet potius guttur præcidi. J. Poll. quoque 2, (134.) sic accipi testatur, Ἡ δὲ ὀπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σπόνδυλον κοιλότης, ἐπισφαγεύς προσείρηται: [al. *Ἐπισφαγιεύς, *Ἐπισφαγαγιεύς, *Ἐπισφαγίς. *Προσπεισφίζω, Argum. Soph. Antig. *Συνεπισφάττω, Parthen. 6.” Boiss. Mss.]

Κατασφάζω, sive Κατασφάττω, Jugulo, Macto, i. q. simplex σφάττω, Interficio, Occido: unde imper. κατασφάζετε, Occidite. Utuntur tum alii, tum Lucian. [1, 536. Æsch. Eum. 102. “Ad. Diod. S. 1, 709. 2, 397. Κατέσφαγε, 511. *Κατασφαγή, Markl. Iph. p. 15.” Schæf. Mss. *Κατασφακτής, unde] Κατασφακτικός, Jugulatorius, Avidus jugulationis et cædis, Truculentus, Sanguinolentus, φονικός, Bud. [*Ἀποκατασφάζω, Appian. B. Hisp. p. 261. *Ἐγκατασφάζω, Demosth. 31.] Ἐπικατασφάττω, Insuper jugulo, Macto super, i. q. ἐπισφάττω, Lucian. (2, 928.) Οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαζαν, Alii et pocillatores jugularunt super sepulcris, Paus. Messen. (2, 5.) Αἱ γυναῖκες αὐται, τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ Μαρπηθῆς ἀρξάμεναι, προαποθανόνσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἐαυτὰς ἐπικατέσφαζαν, i. e. ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κατέσφαζαν. [“Parthen. 10. 31.” Boiss. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 13. Herod. 1, 45. Ἐωὶτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ, Super tumulo. “Phot. Bibl. 166.” Mendham. Mss. *Περικατασφάττω, Circa (aliquem) occido, Polyb. 1, 86, 6.]

[*Παρασφάζω, Gl. Præcideo. *Παρασφάττω, Toup. Opusc. 1, 364.” Schæf. Mss.]

[*Προσφάζω, s.] Προσφάττω, Macto s. Jugulo ante, [Eur. Hel. 1271. “Valck. Phœn. p. 364. Simon. Dial. p. 9.” Schæf. Mss. “Tzetz. ad Lyc. 329.” Kall. Mss.] UNDE Πρόσφαγμα, τὸ, quod ex Eur. affertur pro Hostia, Victima, σφάγιον. Forsan tamen signif. Id quod jugulationi pecudis præmittitur sacrificium, ut i. sit q. πρόθυμα. [Eur. Tro. 624. Iph. T. 243. 458. “Hec. 41. an *Πρόσφαγμα, ut τύμβῳ inde pendeat? ibid. 265. Musgr. El. 1174. Wakef. Alc. 857. Monthly Review Jan. 1799. p. 89. Toup. Append. in Theocr. p. 30.” Schæf. Mss.]

[*Προσφάττω, Interficio ad s. juxta, Plut. Bruto 28. Πρόσφαγμα, Plut. Romuli Compar. 1. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1249.]

[*Συσφάζω, s. *Συσφάττω, Eur. Iph. T. 684. “Nicet. Eugen. 1, 57.” Boiss. Mss.]

Ὑπόσφαττω, Subtus jugulo, Jugulum succido. UNDE Ὑπόσφαγμα, τὸ, Sanguis videtur dici, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item, Ejusmodi sanguis in cibum formatus varia conditura: ut Plin. 28, 14. scribit hœdi sanguinem in cibum formari, vocarique Sanguiculum. Athen. (324.) ex Erasistrato exp. ὑπότρυμμα, afferens ex ipsius Opsartytico, Ὑπόσφαγμα δ' εἶναι κρέασιν ὅποῖς ἐκ τοῦ αἵματος τεταραγμένον μέλιτι, τυρῷ, ἀλλί, κυμίνῳ, σιλφίῳ. Ibid. affert e Glauci Locri Opsartytico, Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ἐφθόν καὶ σιλφίον καὶ ἐψημα ἢ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φύλλα ἐνώδη τετμημένα: fuit igitur Cibarium et sanguine pecudis recens jugulatæ confectum adjecto melle, sapa, aceto, sale, caseo, silphio, cumino, aliisve herbis odoratis. Refert hæc eadem ex Athenæo Eust. 1286., pro illo τετμημένα habens τετρίμμένα, Contusa et contrita. || At Hipponax in Iambis θηλῆς ὑπόσφαγμα vocat τὸ τῆς σπηλῆς

PARS XXVI.

μέλαν, ut Athen. l. c. nonnullos exponere testatur. Gal. Lex. Hippocr. ὑπόσφαγμα ὄλου exp. τοῦ μέλανος τῆς σπηλῆς τὸ * ὑπότρυγον, Fæculentum illud quod est in atramento sepiæ. Idem et ἀπόσφαγμα esse dixerat synonymum huic ὑπόσφαγμα: quo forsitan nomine signif. Sanguis qui defluit e pecude jugulata. Ὑπόσφαγμα vocatur etiam Suffusio sanguinis in oculo ex ictu, Species τῆς ἐκχυμώσεως. Fū autem cum ruptis aut contusis e plaga vasis quæ in oculorum tunicis habentur, sed iis maxime quæ sunt in adnata membrana, sanguis sub eam subit. Ac primum quidem is rubet, postea vero livescit. Eorum qui sic affecti sunt, hoc unum symptoma esse dicitur, quod quæcunque videat, rubra esse putent, ut Gal. de Sympt. Causis aunotavit: sed præsertim recente malo. Ob id ab Archigene αἰμάλωπα etiam dictum esse putant. Attamen αἰμάλωψ. generalius dicitur quam ὑπόσφαγμα. Hæc Gorr. Paulo Ægin. 3, 22. ὑπόσφαγμα est ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς ὡς μάλιστα γινομένη. Vide et Actuar. B. περὶ Διαγνώσ. Παθ. 2, 7. Habere autem magnam affinitatem inter se ὑπόπια, ὑποσφάγματα, et αἰμάλωπας, constat e Gal. in libris τῶν Κατὰ Τόπους, ubi ex Archigene affert remedium πρὸς αἰμάλωπας καὶ ὑποσφάγματα: quæ verba sic interpr. nonnulli, Ad cruenti aspectus suffusiones sugillationesque, Ad cruenta. In VV. LL. habetur ET Ὑπόσφαγμα, Ruptio venæ ex ictu et plaga plerumque proveniens: ἀπὸ τοῦ σφάλλειν: mendose. [“Casaub. ad Athen. 1. p. 19.” Schæf. Mss.] Ab Ὑποσφάττω derivatum est ETIAM Ὑποσφάζ, ἄγος, ἡ: videturque esse Cavitas illa juguli, cui subditur σίδηρος ὁ σφαγεύς: vel etiam Hiatus qui est inter partes juguli dissectas. Eust. 897. cum annotasset διασφάγα dici ἐπὶ σχισμάτων, ut tum ap. Opp. (A. 1, 744.) tum ap. eum qui τὸ θῆλυ μόριον appellavit διασφάγα, subjungit, Ἐκεῖθεν δὲ (sc. a σφάζω) καὶ ὑποσφάζ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτῇ, ὅποιαν πάσχουσι τὰ σφαζόμενα, ἐνθα γίνεται ἡ σφαγή. De accentu autem obliquorum idem sentiendum, quod et de obliquis nominis διασφάζ. [“Schneid. ad Aristot. H. A. p. 447.” Schæf. Mss. Cf. Διασφάζ, *Ὑποσφάγιον, τὸ, Jugulum, Hoffmann. ad Gal. de U. P. 16, 10.]

“Σφάγανον, τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον,) a “v. σφάττω: unde σφάγανον per metathesin, VV. LL. “e Gaza. Verum deducendo a σφάττω, metathesis “non in σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur “autem et aliud etymum, sed nominis φάσγανον: sc. “a φάσαι, τὸ φονεῖσαι.”

ΣΦΑΙΡΑ, ἡ, Sphæra, Globus. Sic enim Cic. de Nat. Deor. 2. Cumque duæ formæ præstantes sint, e solidis, globus, (sic enim σφαῖραν interpretari placet,) e planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. Utitur alibi quoque hoc vocab. veluti Lat.: ut cum dicit Archimedes planetarum motum in sphæram illigasce; sed plerumque utitur, cum de astronomica s. celestis sphæra sermo est: ut et ap. Proclum in libello quem Σφαῖραν inscripsit, Οἱ ἐν τῇ σφαίρᾳ κύκλοι. Itemque ap. Leontium in l. περὶ Κατασκευῆς Ἀρατείας Σφαίρας. Necnon ap. Plut. Symp. 9. Ταῖς τῶν ὀκτῶ σφαιρῶν περιφοραῖς. Item σφαῖρα dicitur Pila qua in sphæristerio luditur, Od. Z. 115. Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια. Apud Eund. Θ. 371. Halius et Laodamas σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο Πορφυρέην, quam alter ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω: alter vero, ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεθεὶς, Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι. Ubi docet quæ σφαιριστικῆς ratio fuerit suo tempore; et fortassis eadem hæc est cum ea quæ οὐρανία dicitur, ex eo nomen sortita, quod pila in cælum pene jactaretur, quod Hom. dicit ποτὶ νέφεα σκιδόντα. Vide plura ap. Eust. 1601., ubi quatuor τῆς σφαιριστικῆς species enumerat, οὐρανίαν, ἀπόρραξιν, ἐπίσκυρον, φαίνινδα. Vide et Athen. (14.) ubi dicit ad Nausicaam inventricem referri τὴν διὰ τῆς σφαίρας ὄρχησιν. Habet Suid. et σφαῖραν * αἰέ-βολον, τὴν αἰεὶ βαλλομένην: qui dicit etiam διὰ σφαί-

pas παίζειν et τῇ σφαίρᾳ παίζειν, Pila ludere : quibus synonymum est σφαίριζεν, et σφαιροπαικτεῖν. Item pugilum sunt plumbeæ σφαῖραι, Pilæ s. Massæ e plumbo : unde σφαιρομαχία, de qua paulo infra. [Plato de LL. 8. p. 400. Ἀντὶ ἱμάντων σφαῖρας ἂν περιεδοῦμεθα, ὅπως αἱ πληγαὶ τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο ἱκανῶς. Cf. J. Poll. 3, 150.] Apud Athen. vero (552.) Philetas, Poeta Cous, adeo fuisse λεπτός dicitur, ὥς καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχυρότητα σφαῖρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τῷ πόδε, ὥς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. Alia etiam, quæ in modum σφαῖρας rotunda sunt et globosa, dicuntur σφαῖραι. Athen. (500.) ex Amynta de aëromelite, Σφαῖρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὴν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν, Rotundas ex eo massas s. globos facientes, Formantes in massas rotundas s. pilas. Plin. lanuginis pilas dicit lanuginem in formam pilæ συνεστραμμένην, 12, 10. Cucurbitæ maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, e quibus vestes pretioso linteo faciunt. Ab ejusmodi pilulis s. massis rotundis e melle, aut alio eduli factis, metaphorice dicitur σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, Bona sua velut in pilulam conglobata devorare. Alexis ap. Athen. (165.) de quodam Diodoro, ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῶν οὐσίαν. Idem Poëta, Ἐπιχαρμίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις Σφαῖραν ἐποίησεν τὴν πατρῶν οὐσίαν. Οὕτω συνεστρόγγυλλον ἱταρῶς καὶ ταχύ. Ubi etiam nota συστρόγγυλλον τὴν οὐσίαν synonymus dici τῷ σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν : æquivalent enim συστρόγγυλλειν, In rotundam massam cogere s. coagmentare, et σφαῖραν ποιεῖν, s. σφαιροῦν. Verbo autem συστρόγγυλλω æquivalet συστρόγγυλλίζω, quo Nicomachus ap. eund. Athen. (58.) usus est, eod. sensu, dicens, Οὐσιδίων γὰρ καταλελοιπότες μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνεστρόγγυλικά κάκεκόκκισα Ἐν μηνὶ ὀλίγοις, ὥσπερ ὦν τι ῥοφῶν. Huc alluisse videtur Hor. Sat. 2. l. 1. Serm. avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem, Omnia conductis cœmentis opsonia numis : τί τὴν παππῶν τε καὶ πατρῶν οὐσίαν σφαῖραν ποιεῖ καὶ συστρόγγυλλει. Alibi eod. sensu dicit, ubi omne Verterat in fumum ac cinerem. Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota κάκεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα a VERBO Ἐκκοκκίζω, i. e. τὸν κόκκον ἐκλεπίζω, Cortice ablato granum eximo. Metaphorice vero ipse usus est ; nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici s. putamini, ut possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum. At σφαῖρα θαλαττία est Recrementum quoddam maris globosum, e spuma maris in litoribus et scopulis concrescens, simile τῇ ἀλὸς ἀχρῇ. Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 14. Pilam marinam interpr. : quo loco ille scribit alcedonis nidum esse marinæ similem pilæ et iis quæ a flore maris halosachuæ dicuntur. Meminit et Gal. τῆς θαλαττίας σφαῖρας, τῶν κατὰ Τόπ. 1, 2. describens Critonis pharmaca conservandis augendisquæ pilis idonea, ubi male Cornar. pro Sphæra s. Pila spongiam substituit. Hæc Gorr. Locus Aristot., quem affert, sic habet Græce, Ἡ δὲ νεοττία παρομοία ταῖς σφαῖραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ, καὶ ταῖς καλουμέναις ἀλοσάχναις. Unde Plin. 10, 32. Nidi earum admirationem habent, pilæ figura. Ubi interpr. σφαῖρα quidem, sed non θαλαττία. Idem Plin. ap. Theophr. Συνεστηκὼς καθάπερ εἰς σφαῖραν καρπός, vertit, Racemi in orbem circumacti, de hederarum corymbis. ["Toup. Opusc. 1, 460. ad Lucian. 1, 232. ad Herod. 48. Jacobs. Anth. 7, 93. 8, 119. 11, 353. Brunck. Aristoph. 2, 75. Astronomica, ad Diod. S. 1, 229. Σφ. ψυχῆς, Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 585. (σφαῖρη τε θερειλεχέος πλατάνοιο.)" Wakef. Mss. Apoll. Rh. 3, 137. Σφαῖρη, ad Greg. Cor. 390. * "Σφαῖρος, * Σφαῖρον, Comm. Societ. Phil. Lips. 1. p. 28." Schæf. Mss.] Σφαιροειδής, Sphæræ similis, Globosus, Pilæ speciem gerens, Pilam globosa sua rotunditate imitans. In Axiocho (371.) Τοῦ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαῖριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον, Cum cælum sit globosum, rotundum in modum sphæræ s. pilæ. [Plut. 7, 616. 9, 485. 491. Lucian. 2, 77. Tzetz. in Lycophr. 17.

A "Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss.] Σφαιροειδής, In modum sphæræ, pilæ s. globi, In orbem, i. q. σφαιρικῶς. [* Σφαιροειδεῖα, Biset. ad Aristoph. Πλ. 543. * Σφαιροθέτης, unde * "Σφαιροθεσία, Schol. Arat. 21." Wakef. Mss. * Σφαιρομάχος, unde] Σφαιρομαχέω, Pila certo, pugno, [Polyb. 16, 21, 6.] Σφαιρομαχία, ἡ, Pugna pilaris, illa qua certatur pila. Proprie de Pugilum certamine quod committēbant plumbeis pilis insutis loro bubulo : Virg. crudo pugnam committere cæstu ; Claudian. valido decernere cæstu ; Stat. Bellare cæstu. J. Poll. 3. c. ult., tit. περὶ Πυγμῆς καὶ Πύκτου, cum dixisset, Πυγμὴ καὶ πύκτης καὶ πυκτικός, καὶ πληκτικός, καὶ πύπαλειν : et ἐπὶ πύκτου dici posse χεῖρας ὥπλισμένας, s. χεῖρας ὀπλιτίδας, subjungit, Καὶ τὰ ὅπλα, σφαῖραι ἀπ' ὧν καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία παρ' Ἀριστομένει ἐν Διονύσιῳ Ἀσκητῇ. Sic Stat. in præf. l. 4 Sylv. Nam et sphæromachias spectamus, et pilarius lusio admittitur. Ubi Spbæromachias nomine intelligit, quod in Thebaide dicit Bellare cæstu. Alias accipitur et pro Pilari lusione, ut Stat. illic loqui videmus. Testatur id J. Poll. 9, (103.) Ἐξέσθαι δὲ καὶ σφαιρομαχίαν εἰπεῖν τὴν ἐπίσκορον τῆς σφαῖρας παιδίαν. Quæ ἐπίσκορος est species τῆς διὰ σφαῖρας παιδιᾶς, alio nomine dicta ἐπίκοινος et ἐφηβική : nomen ex eo sortita, quoniam οἱ κατ' αὐτὴν σφαίριζοντες, ἐπὶ λατύπῃς ἐστῶτες (quæ σκύρος dicitur) βολῇ σφαῖρας ἀλλήλους ἐξεδίωκον, Eust. 1601. J. Poll. quoque l. 9. hanc ἐπίσκορον testatur vocari alio nomine ἐπίκοινον et ἐφηβον, sed fusius describit. Vide locum, quem, quoniam corruptus est, ascribere nolui. Tale fere est quod Sipontinus ap. Martial. per Harpaston intelligit, Cum multi sint, inquit, ludentes, et in duas partes divisi, ita ut utrimque e regione sibi invicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur : decidit sæpe in terram pila : ad quam catervatim currentes, se invicem prosternunt, pulvereque et sudore infecti flavescent. Laboriosum ludi genus, et ideo grandioribus tantum conveniens. Hæc ille, exponens h. l. Martialis, Sive harpasta manu pulverulenta rapis : addens, ἁρπαστόν esse Pilam crassiorem pila paganica, tenuiorem folle : e panno fere fieri, aliquando e pelle : lana tomentove impleri, non reperi. De hac tamen voce alii paulo aliter. Sed nota bisce in ll. obiter, tres istas voces, NIMIRUM Ἐπίσκορος, ET Σκύρος : ITEM Ἁρπαστόν. [Sphæromachia, Seneca Epist. 80., ubi al. * Sphyrromachia. Phrynichus Bekkeri 62. Wyttenb. ad Plut. 6, 585. "Eust. Od. Θ. 315. Ἐπεχωρταζέ φασι Λακεδαιμονίους ἀγῶν, * τὰ σφαιρομαχία." Gataker. Mss. * Σφαιρόμορφος, Philes de Eleph. p. 95. * Σφαιροπαικτής, Gl. sine interpr.] Σφαιροπαικτέω, Pila ludo, διὰ σφαῖρας παίζω, Suid. : i. q. σφαίριζω. Cic. Pila ludere, Ad pilam se conferre ; Cels. Pila se exercere ; Seneca, In lusu est aliquid, scite ac diligeuter pilam exoipere ; sed non dicitur bonus lusor, nisi qui apte et expedite remisit quam acceperat. [* Σφαιροποιός, Gl. Pilarius. * Σφαιροποιέω, Globum facio, Plut. 7, 399. 497. D Strabo 1. p. 96. * "Σφαιροποιία, de hac scripsit Archimedes, Fabr. B. Gr. P. 3. p. 550." Schleusn. Mss. * Σφαιροσύνθετος, Psid. Opif. 420. * Σφαιρουργός, unde * Σφαιρουργία, Tzetz. Ch. 12, 266.] [* "Ενσφαῖρος, Rotundus, Tzetz. Ch. 7, 727." Elberling. Mss. "Ad Diod. S. 1, 170." Schæf. Mss. * Ἐπίσφαιρον, τὸ, Globus, Plut. 9, 282. Τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαιροῖς περιδόνου τὰς χεῖρας, ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἢ ἀμιλλὰ μὴθὲν ἐκπίπῃ μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυνον. Polyb. 10, 20, 3. Μαχαιομαχεῖν ἐνλίνας ἐσκυτμέναις μετ' ἐπισφαιρῶν μαχαίραις : Schw. autem edidit ἐπισφαιρῶν, quasi ab * Ἐπισφαῖρα, ἡ. Male in Glossis Ἐπισφαιρα Pugilli : * Ἐπισφαιριον Pugil : Ἐπισφαιρα Pugilla. Vide Σφαιρεῶν. * "Εὐσφαῖρος, Tzetz. Ch. 11, 492." Elberling. Mss.] Ἡμισφαῖριον, τὸ, Dimidiata sphæra, Dimidiatus globus, Dimidia sphæræ aut globi pars. Vide Σφαιροειδής. [* Μεσόςφαιρος, Arrian. Peripl. p. 37. * "Περὶσφαῖριον, Tzetz. Exeg. in Il. 83, 20." Schæf. Mss.]

[* Σφαῖρος, i. q. σφαιροειδής, Empedocles ap. M. Anton. 8, 41. 12, 3. vide nott. "Stob. Ecl. Phys. I. 1, tit. 2." Kall. Mss. * "Σφαίρεως, s. * Σφαιρῆς, Orbioularis, Manetho 2, 28. et p. 272. Gron., si lectio sana." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Σφαιρεῖς, ol, Nom. propr., Paus. 1, 391." Schæf. Mss.]

Σφαιρικὸς, Ad sphæram pertinens, Sphæræ s. Globi proprius: λόγος, Sphæræ ratio, ap. Proclum: item, σφαιρική θήκη, Theca sphæræ, Theca in qua reponi solet sphæra, s. globus. Et plur. τὰ σφαιρικά, Sphærica, Res sphæræ, s. Quæ in sphæra videntur ac cognoscuntur. Epigr. in Astrologos, Ἀντικράτης ἦδει τὰ σφαιρικά μᾶλλον Ἀράτου Πολλῶ, τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνόει γένεσιν. Exp. etiam Globosus, σφαιροειδής. ["Philodem. 26." Schæf. Mss. Σφαιρική, vide Σφαιριστική. Σφαιρικοί numeri, Nicom. Arithm. 2, 17. p. 131. 132. Anim. 297.] Σφαιρικῶς, In modum sphæræ s. globi, Quemadmodum globus, pila, Plut. (7, 593.) Κινῆσαι σφ. κύλινδρον ἢ κυβικῶς, ἢ λυρὰν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς, Eo motu qui sphæræ s. globi proprius est. Nam σφαῖρα κινεῖται σφαιρικῶς, κύλινδρος κυλινδρικῶς, [8, 718.]

Σφαίριος, itidem Rotundus et globosus in modum sphæræ s. pilæ. FEM. Σφαιρίτις, ἡ, Rotunda et globosa in modum sphæræ s. pilæ. Apud Medicos et eos qui de plantis scripserunt, σφαιρίτις dicitur ἡ σφαιρίτις κνυάρισσος, Cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert: ut docet Gal. e Sorano, τῶν κατὰ Τόπ. 1. Σφαιρίτιδος φύλλα· καλεῖται δὲ σφαιρίτις, ἡ τὰ σφαῖρα φέρουσα κνυάρισσος. De qua et Aet. 12, 44. et Herm. Barb. Coroll. 2, 397. Vide et Σφαίριον.

Σφαίριον, τὸ, Globulus, Pilula, Theophr. H. Pl. 3, 8. de robore, Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐρίων καλούμενον πῖλον· τούτο δ' ἐστὶ σφαίριον ἐριώδες, μαλακόν. Unde Plin. 16, 7. Nascuntur in eo et pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes floccos molles. Et mox, Fert et aliam inutilem pilulam cum capillo. Paulo post, Gignit et foliis convolutas pilulas. Diosc. 2, 213. Σφαίρια τῶν κορύμβων, Globosi acini corymborum, Pilulis similes corymborum ægini. Cui similem locum vide in Σφαῖρα. Et 1, 106. Σφαίρια τὰ κνυάρισσον, Pilulæ cupressi, Galbuli, ut Varro 1, 40. Galbuli, qui in cupresso nascuntur, tanquam pilæ parvæ. Nisi forte reponendum Globuli. Plin. vocat Pilulas, 17, 10. E cupresso femina (mas enim non gignit) pilulæ collectæ, quibus docui mensibus, siccantur sole, ruptæque emittunt semen. Ubi Cupressum feminam vocat, quam Soranus σφαιρίτιδα, ex eo quod pilulas s. parvas pilas ferat. || Σφαίριον et ἀκρορρίνιον, Totus ambitus narium. J. Poll. ["Cornar. Ecl. p. 134. Hemst. ad Plutum p. 282." Schæf. Mss. Dio Cass. 61. p. 698. not.] Affertur et aliud DIMIN. Σφαιρίδιον, τὸ, Pilula, [Gl.] Globulus, Sphæricum quiddam ac rotundum in modum pilulæ s. globi.

Σφαιρηδόν, In modum globi s. pilulæ, σφαιρικῶς, Faciendo pilam s. globum, In orbem, Opp. K. 3, (387.) Αἰψά μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰθομένη θρίξ: nam adustus pilus orbem s. spiram facere solet recurrendo; ideoque potuisset dicere σπειρηδόν. Suid. σφαιρηδόν, διὰ σφαῖρας. ["Jacobs. Anth. 10, 256. Heyn. Hom. 6, 406." Schæf. Mss. Aratus 531. ubi al. * Περὶ σφαιρηδὸν conjunctim.]

[* Σφαιρῶν, ὠνος, ὁ, Retis genus, Opp. 'A. 3, 83. πὺν δὲ σαγήναις Πέζας καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ σκολιὸν τὴν πάναγρον.] "Σφερῶν, ὠνος, ὁ, Rete rotundum, VV. "LL. Sed σφαιρῶν rectius scriberetur."

Σφαιρόω, Conglobo, In pilam cogo, In globosam et rotundam massam conformo, σφαῖραν ποιῶ; συστρογγύλλω, Alex. Aphr. 1 Probl. Pass. Σφαιρόμαι, Conglobor, In pilam cogor, In globosam et rotundam in massam coëo: unde σφαιρούμενοι, In formam pilæ se convolventes, * σφαιρηδὸν συστρεφόμενοι. Diosc. 2, 37. Σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν: pro quo Gal. Κατὰ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενοι: de bestiolis quæ Multipedæ nominantur ob multos pedes, de quibus Scrib. Largus, Tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem. Marc. Empir. Contacti in globulos complicantur; Contacti contrahuntur et rotundantur. Plin., Tactu

contrahunt se: ut rursum Gal. "Ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι. Vide hæc omnia fusius supra, T. 2. c. 1337. 1338. Hasta quoque aut jaculum σφαιροῦσθαι dicitur, cum ei rotunda aliqua e ligno pila infigitur, ne pungere possit, vel cum ab ipso fabro cuspis s. mucro rotundatur, et e mucronata cuspe fit globosa pilula. Aristot. Eth. 3, 1. Οἰηθεὶς δ' ἂν τις καὶ ἐσφαιρῶσθαι τὸ λελογχωμένον δόρυ. Ubi Interpres, Hastam sphæræ in modum esse obtusam, quæ mucronem habeat acutum. Et Xen. Ἰππ. (8, 10.) p. 552. Ὁ δὲ διῶκη, ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια καὶ δόρυ ὡσαύτως πεπραγατευμένον, Hic autem insequatur, præpilata tenens jacula, hastamque consulto ita fabricatam, ne lædere possit, Bud. Comm. 308. Quæ ἐσφαιρωμένα ἀκόντια paulo post vocat σφαιρωτά. ["Theocr. 22, 46. Stanl. Eum. 104. Heyn. Hom. 7, 271. Ἐσφαιρωμένος, Præpilatus, Heind. ad Plat. Gorg. 35." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 461. Ælian. V. H. 219." Wakef. Mss.] Σφαίρωμα, τὸ, Massa rotunda s. globosa in modum pilæ, i. q. σφαῖρα. Aristot. Mechan. σφαίρωμα vocat Æquipondium pilæ instar globosum, σήκωμα σφαιροειδές, s. σφαιρωτόν. Item σφαιρώματα dicuntur Rotundæ ac globosæ naturæ partes. Schol. Aristoph. Eip. (1238.) Ὅρρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. Sextus Emp. (Hypot. 2, 16.) pro Toris musculorum summis dieitur. ["Ad Charit. 757. 760." Schæf. Mss.] Σφαιρωτήρ, ἦρος, ὁ, Corrigia s. Lorum calcei, Ligula calceamenti, Greg. Naz. Or., quam εἰς τὰ Ἐπιφάνια habuit, Τί δὲ ὁ σφαιρωτὴρ τοῦ ὑποδήματος, ὃν οὐ λυεῖ ὁ βαπτίζων Ἰησοῦν; Corrigia calceamenti, Rufin. Legitur ap. Hes. quoque et Suid.: quorum hic exp. τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος, ille κόμμα λώρου, σκύτος. Infra σφυρωτήρ ead. signif. [Vide Schleusn. Lex. V. T. * "Σφαιρωτής, Synes. Hymn. 5, 17." Boiss. Mss.] Σφαιρωτός, Rotundatus, In globosam rotundamque massam coactus in modum pilæ, i. q. ἐσφαιρωμένος: nam Xen. Ἰππ. (8, 10.) p. 552. σφαιρωτά vocat, quæ ibid. ἀκόντια ἐσφαιρωμένα: post verba in Σφαιροῦμαι citata, Καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζοι τὸν φεύγοντα τοῖς σφαιρωτοῖς. Vide Σφαιρώ. ["Opp. K. 2, 92." Wakef. Mss. * "Καλισφαίρωτος, Const. Manass. Chron. p. 3. (113.)" Boiss. Mss. * Ἀποσφαίρω, Globulos conficio, Athen. 42., sed locus est dubius * "Ἐνσφαιρῶ, Nonn. D. 32, 77." Wakef. Mss. * Ἐπισφαίρω, unde * Ἐπισφαίρωμα, Anna C. 78." Elberling. Mss.] Συσφαιρόω, Conglobo, Corrotundo. Pass. Συσφαιροῦσθαι, Conglobari, Corrotundari: ut Seneca dicit grandinem posse corrotundari, etiamsi non sit talis, cum defertur: συσφαιροῦσθαι s. σφαιροῦσθαι: unde ap. Aristoph. στρογγύλαι χάλαζαι.

Σφαίριζω, i. q. σφαιροπαικτέω, Pila ludo, J. Poll. Εἰποὺς ἂν τοὺς σφαιρίζοντας, σφαῖραν παίζειν, σφαῖραν ρίπτειν, βάλλειν, ἀφίεναι, πέμπειν, προσπέμπειν, ἐκπέμπειν, ἀνταφίεναι, * ἀνταποφέρειν. Seneca dicit Pilam excipere ac remittere, ut Plato Euthyd. Σφαῖραν ἐκδέχασθαι. Plut. (6, 139.) Τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τοῦ βαλεῖν καὶ τοῦ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις. Aliquanto post, Ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινουμένον εὐρυθμῶς φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Utitur et Athen. [14. "Jacobs. Anth. 6, 110." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 122. Matthæi. "Hes. Ἐνυμπαλίσθησαν· ἐκρεμάσθησαν, ἐσφαιρίσθησαν." Gataker. Mss. * Σφαίρισμα, Eust. Od. O. p. 316, 15. * Σφαιρισμός, Artemid. 4, 69. "Leo Diac. Notit. Mss. 8, 274." Boiss. Mss.] Σφαίρισις, Lusio pilaris, Stat. Ludus pilæ, Cic. Jactus pilarum, Ovid.: Aristot. Rhet. 1. Ἀστραγαλίσεις, σφαιρίσεις, κυβείας, πετρεῖας. Suet. Aug. Exercitationes campestres post civilia bella omisit, et ad pilam primo folliculumque transiit. I. e. Convertit se ad σφαίρισιν s. σφαιρομαχίαν. Ubi Follem appellat genus quoddam pilæ e corio, quod spiritu inflatur, crassius ceteris, sed non multo gravius, quodque pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. ["Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss. * Σφαιριστήρ, * Σφαιριστήριος, unde] Σφαιριστήριον, τὸ, Locus τῇ σφαίρισει destinatus, in quo pila luditur. Quo vocab. utitur Suet. Vespasiano, et Plin. Junior Ep. 2, 17. item Lampridius Alexandro, Post lectio-

nem, operam palæstræ, aut spbæisterio, aut cursui, aut luctaminibus mollioribus dabat. Ubi tamen σφαιριστήριον accepit pro σφαίρις, i. e. Lusio pilæ: de qua Plin. Junior Ep. 3. Ubi hora balinei nuntiata est, in sole, si vento caret, ambulat nudus; deinde movetur pila vehementer et diu. I. e. In sphæisterio sese exercet pila; est enim σφαιριστήριον balinei locus in quo pila solebant exerceri, et post varias exercitationes defricari. Vide et Bud. Annot. Prior. in Pand. [* Σφαίρις, i. q. σφαιριστήριον, Plut. 9, 338. Schneidero susp.] Σφαιριστής, Qui pila ludit, callet artem ludendi pilæ, novit ludere pilæ, Jacere excipereque et reddere pilam peritus. Athen. (548.) Ἦν δὲ ὁ Λύκων καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ἐπιδεξιός, Scite et dextre ludebat pila. [Cf. Συσφαιριστής. "Toup. Emendd. 2, 226." Schæf. Mss.] Σφαιριστικός, Pertinens ad σφαιριστήν, Peritus ludere pilæ, ἀγαθὸς καὶ ἐπιδεξιός σφαιριστής. [Male * Σφαιρητικός, in Clem. Alex. Str. 2. p. 442, 24. Vide Bast. in Add. ad Greg. Cor. 917.] FEM. Σφαιριστική, sc. τέχνη, Ars s. Scientia ludendi pilæ, Athen. (14.) Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἀμύλλης. Ibid. Timocrates Lacon dicitur scripsisse περὶ Σφαιριστικῆς, de Arte s. Scientia et dexteritate quæ in lusione pilari requiritur. Ibid. ead. signif. usurpatum LEGITUR Σφαιρική: Πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῶ συναπεδύνοντο τῶν Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως φίλων, de Ctesibio Philospho Chalcidensi, qui οὐκ ἀρδῶς ἐσφαίριζε. Et paulo ante, Διαβόητος ἐπὶ σφαιρικῇ, de quodam Demotele. Et Suid. Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἐπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής. [Vide Συσφαιριστής. "Σφαιριστική, Σφαιρική, Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss.] [* "Ἀνασφαίριζω, Theod. 1, 951." Kall. Mss. * "Ἀντισφαίριζω, Pila invicem ludo, Cum aliis ad pilam componor. Ita fere omnes vett. Interpret. vertunt A. 9, 5. τοὺς ἀντισφαίριοντας. Sed 1. caret hoc verbum auctoritate. 2. J. Poll. 9, 107. habet quidem ἀντιπέμπειν, ἀνταφίειν, * ἀνταποφέρειν, et §. 104. ἀντιβαλεῖν, sed non ἀντισφαίριζειν. 3. Vett. Edd. usque ad Castal., qui primus invexit ἀντισφαίριοντας, habent ἀντιφερόντας, quod commode mutari potest in ἀντιφερόντας. Nam ἀντιφερῖζειν dicuntur, Qui comparantur ad quodcunque certamen. Et hæc est Zeunii ratio. Aliter locum tentat Morus." Lex. Xen.] Ἀποσφαίριζω, Ejaculor et relido pilam, Pilam repello s. resilire facio, Retorqueo et relido in modum pilæ, Aristot. Probl. 9, 24. Bud. [* Ἀποσφαίρις, Excursio, Schol. Lycophr. 17. al. * Ἀποσφαίρησις, vide Müller. T. 1. p. 301. * Διασφαίριζω, Eur. Bacch. 1133. * Ἐκσφαίριζω, Nicet. Ann. 4, 3. "Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss. * Μετασφαίριζω, unde * Μετασφαίρισμός, Antyllus Oribasii p. 123. Matthæi.] Συσφαίριζω, Una cum alio s. aliis pila ludo. Συσφαιριστής, Collusor in ludo pilæ. Suid. in Σφαιρική. ["Suidæ verba ista, quæ habet ille sub v. Σφαῖρα, et iterum v. Χορεία, desumta videntur ex integro olim Athenæi opere l. 1., ubi Epitome p. 19. et Ptol. Hephæstio p. 306. idemque Suidas v. Ὀρμησις, simplex vocab. σφαιριστής habent." Schw. Mss. "Toup. Opusc. 1, 461. Emendd. 2, 226." Schæf. Mss.]

ΣΦΑΚΟΣ, ὁ, Salvia, ἐλελίσφακος, ut Suid. exp. ap. Aristoph. hoc in loco (Θ. 486.) Κᾶθ' ὃ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἀνηθον, σφάκον. Itidem leg. videtur ap. Diosc. 3, 40. Ἐλελίσφακον οἱ δὲ ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ σφάκον: et ap. Apul. de Virt. Herb., Salviam quidam Græcorum Cission, alii Elelisphacon, alii Sphacon, alii Bechion appellavere: Ægyptii Anusi, Itali Salviam, alii Tussilaginem vocant. Elelisphacon agrestis, gravioris est odoris: usualis vero, quæ est boni odoris ac lenioris, Salvia vocatur. Apud illum tamen legitur σφάγγον in vulgatis Edd., ap. hunc vero Phacon. ["Salviam arboream hodie in Græcia vocatur ἐλεσφακιά, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 240. quam in Prodomo Floræ Gr. non reperi nominatam." Schn. Ind. Theophr.] || Plinio est φυτόν longe diversum a salvia; sic enim ille 24, 6. Spha-

gnos, s. Sphacos, s. Bryon, et in Gallia (ut indicavi-mus) nascitur. Et 12, 23. Sphagnos infra eos situs in Cyrenaica provincia maxime probatur: alii Bryon vocant. Fertur et in Ægypto nasci, quin et in Gal-lia: nec dubitarim. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, sed odore præstantes. Pro hoc sive σφάκος sive σφάγγος legimus φάσκον ap. Theophr. H. Pl. 3, 9. Ὁ δὲ καλοῦσι τινες φάσκον, ὁμοίως τοῖς βρογχίαις ἢ αἰγίλοις φέρεται, πολὺν καὶ βρόγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυνται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρὸν. Unde est quod Plin. scripsit 10, 8. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops, fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos. Apud Hes. vero hæc leguntur, Σφάκος, χόρτος, ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυὼν ἐπιγεννώμενον, δ. καλοῦσι βρύον· οὐκ εὖ· ἐκεῖνος γὰρ φακὸς λέγεται. Quem Lexicogr. sequendo, ap. Theophr. leg. foret φακόν, itidemque ap. Plin. Nec mendi suspectum haberi debet illud φακός, cum ipse in litera φ sic scribat, φακός, βρύον τὸ ἐν λίμνῃ, Muscus palustris. Nota igitur in ante citatis ll. hæc quoque NOMINA, Σφάγγος SIVE Σφάγγον: ITEM Φακός ET Φάσκον. ["Σφάγγον, Seseli, Diosc. Notha 454. Aspalathus, 441." Boiss. Mss. "Σφάκος, Phryn. Ecl. 40. Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. p. ccviii.]

Ἐλελίσφακος SIVE Ἐλελίσφακον, i. q. σφάκος, f. e. Salvia: quanquam Apul. sylvestrem salviam hoc nomine videtur intelligere, sativam autem, σφάκον appellatione. Est et sylvestris elelisphacon (inquit Plin. 22, 25.) dicta a Græcis, ab aliis Phacos. Est ea sativa leute levior, et folio minore atque siccior, odoratiore. Est et alterum genus ejus sylvestris, odore gravi: hæc mitior. Et paulo post, Noster nunc sunt, herbarii Elelisphacon Græce, Latine salvia vocant, menthæ similem, canam, odoratam. Vide plura ap. Diosc. 3, 40. ubi neutro genere ἐλελίσφακον dicit. Masc. autem genere utuntur, Gal., Aet., Paulus Ægin. [Theophr. H. Pl. 6, 11, 4. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 76.] UNDE Ἐλελίσφακῆς οἶνος, Vinum salviatum, Diosc. 5.

Σφακώδης, Abundans σφάκω, Dives σφάκον. Hes. σφακώδῃ κλιτῇ exp. καθ' ὃν ὁ φακὸς ἐφέυετο: subjungens, σφακὸν ἐσσε ἄγριον φυτόν.

Σφάκελος, ὁ, Species quædam est τοῦ σφάκου s. ἐλελίσφακον, Salvia mas, ut quidam volunt, qui ἐλελίσφακον dicunt esse Salviam feminam et latifoliam: utramque autem in hortis nunc coli. Theophr. H. Pl. 6, 2. Σφάκελος δὲ καὶ ἐλελίσφακος διαφερόμενος, ὡς ἂν τὸ μὲν, ἡμερον, τὸ δὲ, ἄγριον· λεύτερον γὰρ τὸ φύλλον τοῦ σφακέλου, καὶ ἑλαττον, καὶ ἥττον αὐχμηρόν· τὸ δὲ τοῦ ἐλελίσφακου, βαρύτερον. Unde desumsit Plin. quæ in Ἐλελίσφακος citavi: quamvis ibi ἐλελίσφακον videatur iu lentium genere ponere. ["At vitiose ap. Theophr. σφάκελος vulgo legi, cum σφάκος, oportuisset, jam pridem docuere VV. DD. Vide Bod. a Stapel. ad Theophr. 570. Pariter ap. Athen. 63. σφάκελον in accus. casu vulgo legebatur, ubi σφάκον correxit Schw., præeunte eod. Bod. 638." Schw. Mss.] || Alioquin Σφάκελος est Partis inflammationem perpersæ mortificatio; præcedente sc. phlegmone: quæ si nec digeri, nec in pus mutari potest propter magnitudinem suam, vel caloris nativi roborisque infirmitatem, primum eis γάγγραιναν, deinde vero eis σφάκελον degenerat. Appellant enim Medici γάγγραιναν quidem, Mortificationem non perfectam, sed quæ adhuc fiat: σφάκελον vero, cum ea perfecta est. Cujus non aliud remedium est quam emortuum membrum quamproxime sanæ parti præcidere. Est igitur inter magnam phlegmonem et σφάκελον media gangræna, tanto gravior ejusmodi inflammatione, quanto levior est sphacelo. Sub hoc enim natura membri universa corrumpitur: idemque, ubi jam hæret, curationem non admittit. Notæ ejus sunt, sensus partis ægræ prorsus abolitus, et color niger, sicut gangrænæ color lividus, sensusque doloris hebes. Hippocr. (sicut annotat Gal. Comm. 2 in l. Περί Ἀγμῶν) σφάκελον vocat, Ubi os e toto cor-